MICHAEL
MARSHALL

oamenii de paie

HUMANITAS
fiction

virtual project

MICHAEL MARSHALL

OAMENII DE PAIE

Original: *The Straw Men* (2002)

Traducere din limba engleză și note de:
MIRCEA PRICĂJAN

virtual-project.eu

EDITURA HUMANITAS fiction

2007

MICHAEL
MARSHALL
SMITH

MICHAEL MARSHALL (Smith) s-a născut în Anglia, în 1965. A studiat filosofia, sociologia și științele politice la Cambridge, dar în timpul studenției marea lui pasiune a fost dramaturgia: a scris numeroase piese de teatru și scenarii, ba chiar a și urcat pe scenă. A lucrat câțiva ani ca *graphic designer* și *copywriter,* iar în această perioadă a început să scrie povestiri. Și-a făcut repede un nume în genurile SF și *horror* și în prezent este unul dintre cei mai premiați autori britanici: British Fantasy (de cinci ori), Philip K. Dick, International Horror Guild, August Dereleth, plus patru nominalizări la World Fantasy Award. *Oamenii de paie* (*The Straw Men,* 2002) este primul lui thriller – semnat cu numele scurt (Michael Marshall, fără Smith) –, un mare succes pe ambele maluri ale Atlanticului. Au urmat *The Lonely Dead* (publicat în SUA sub titlul *The Upright Man*)*, Blood of Angels* și, în 2007, *The Intruders.*

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc lui Doug Winter pentru că a rostit o frază care mi-a pus mintea în mișcare; lui Susan Allison, Chris Smith și Jim Rickards pentru că au făcut-o să se miște până destul de departe; dar și Lindei Shaughnessy, lui Bob Bookman, David și Margaret Smith pentru comentariile lor; lui Nicholas Royle, Howard Ely, Conrad Williams, Stephen Jones și Adam Simon pentru sprijinul acordat în timpul scrierii acestei cărți și nu numai a ei.

Ca întotdeauna, toată dragostea pentru familia mea, cu mulțumiri speciale Paulei – fiindcă m-a ajutat să văd crăpăturile din zidul de care mă dădeam cu capul și fiindcă mi-a fost alături când am încetat s-o mai fac.

„E prea târziu pentru zei și prea
devreme pentru Ființă. Poezia Ființei,
tocmai începută, este omul.”

MARTIN HEIDEGGER,
Limbaj, adevăr, gândire

PALMERSTON, PENNSYLVANIA

Palmerston nu este un oraș mare, și nici nu se poate spune în mod justificat despre el că ar excela în vreo privință. Există, pur și simplu, ca o urmă pe trotuar. Are un trecut și cândva avea un viitor, dar în cazul de față s-a dovedit că viitorul înseamnă doar mai mult praf pe străzi și pe case și un aer tot mai mohorât, un loc tot mai aproape de marginea istoriei; e un robinet vechi și înțepenit la capătul unei țevi tot mai ruginite care într-o bună zi se va crăpa atât de rău, încât niciun strop de apă nu va mai ajunge până la el.

Orașul e situat pe malurile râului Allegheny, la umbra dealurilor masive, și are mai mulți copaci decât ai putea vreodată să numeri – asta, bineînțeles, dacă nu ai o grămadă de timp la dispoziție și nu suferi de vreo manie gravă. Calea ferată trecea prin apropiere, pe celălalt mal al râului, dar la mijlocul anilor *'70* gara a fost închisă și toate șinele scoase din pământ. Acum n-a mai rămas din ele aproape nimic, în afară de amintiri și un muzeu neinteresant, pe care nici măcar școlarii nu-l mai vizitează. Din când în când, câțiva turiști intră alene, se zgâiesc cu indiferență la fotografiile sumbre ale celor morți demult, apoi se urcă repede în mașini dornici să recupereze timpul pierdut.

Orașul e construit în jurul unei intersecții în formă de T, cu silueta literei alterată de străzile lăturalnice care nu știu nici ele prea bine de ce sunt acolo. O biserică din lemn stă în mijlocul intersecției principale, acum cu pereții coșcoviți, dar încă atrăgătoare când se profilează pe cerul de un albastru rece. Dacă o iei la stânga, așa cum ai face-o dacă ai merge spre vest, pe Route 6, să arunci o privire la lacul de acumulare Allegheny – iar acesta e cam singurul motiv pentru care te-ai afla în trecere prin oraș – ajungi pe Strada Principală. Acolo găsești câteva bănci și magazine: vitrinele celor dintâi sunt ca oglinda și anonime; ale celor din urmă trebuie spălate neapărat și conțin antichități de o valoare discutabilă. Aranjamentele neîngrijite sugerează că obiectele vor avea destul timp să câștige valoare *in situ.* În partea de sud a străzii, izolată pe un teren întins, se află o frumoasă casă în stil victorian. E nelocuită de ani buni și, chiar dacă majoritatea geamurilor sunt intacte, pereții s-au scorojit mult mai rău decât cei ai bisericii și câteva scânduri au început să se desprindă din pereți.

Dacă vi se face foame, sunt șanse mari să ajungeți în restaurantul McDonald's situat ceva mai sus pe stradă, dincolo de Muzeul Căii Ferate. Asta fac cei mai mulți. Palmerston nu-i un loc rău. E liniștit, iar locuitorii lui sunt prietenoși. Un colțișor plăcut al lumii, cu o rată a criminalității foarte scăzută

și la o aruncătură de băț de Susquehannock State Forest. Te-ai putea naște, ți-ai putea crește copiii și ai putea muri acolo fără să ai impresia că soarta te-a nedreptățit în vreun fel.

Numai că, între aceste clipe importante ale vieții, n-ai prea avea ce să faci.

•

Miercuri, 30 octombrie 1991, la ora prânzului, la McD's era aglomerație. Majoritatea meselor erau deja ocupate și de la tejghea porneau patru cozi. Două fetițe, de patru și șase ani, ieșite cu mama lor în oraș, strigau vehement să li se dea Chicken McNuggets. Toți ceilalți se uitau cu ochii mijiți și cu respectul cuvenit la panourile cu meniuri.

În local erau trei străini, zi de mare sărbătoare pentru turismul din Palmerston. Unul era un bărbat de vârstă mijlocie, în costum, singur la o masă din colț. Numele lui era Steve Harris și se întorcea la Chicago după o lungă călătorie de afaceri care-i adusese mai ales dezamăgiri. Turnulețul de inspirație italiană al casei victoriene se vedea perfect din locul unde stătea și, în timp ce-și mesteca mâncarea, bărbatul se gândea la proprietate: i se părea uimitor faptul că nimeni nu se sinchisise s-o revendice și s-o renoveze.

Ceilalți doi erau o pereche de turiști englezi, așezați din întâmplare la masa alăturată. Mark și Suzy Campbell săriseră peste micul dejun pentru a parcurge dimineața vreo trei sute de kilometri și erau mai mult decât dornici să mănânce ceva. Speraseră să aibă parte de o masă pitorească, dar, după o cercetare amănunțită a orașului, se mulțumiseră cu un *fast-food*. Molfăindu-și sendvișurile înghesuiți defensiv unul în celălalt, fuseseră la început alarmați și apoi vag mulțumiți să descopere că nimeriseră lângă un localnic care chiar vorbea. Îl chema Trent. Era înalt, trecut de patruzeci de ani și avea o claie frumoasă de păr arămiu. Aflând că porniseră doar de câteva zile într-o călătorie de la o coastă la cealaltă, clătinase din cap în semn de aprobare condiționată – de parcă i-ar fi fost descrisă o ocupație pe care o înțelegea, dar pe care nu dorea s-o practice vreodată, cum ar fi să colecționeze cutii de chibrituri, să facă alpinism sau să-și ia o slujbă. Anglia îi era cunoscută doar ca idee și știa că avea o istorie îndelungată și o înfloritoare industrie a muzicii rock, amândouă lucruri pe care le aprecia.

În cele din urmă, discuția s-a stins în mod firesc, risipindu-se în banalitățile experiențelor comune. Suzy era puțin dezamăgită, dat fiind că întâlnirea o bucurase. Mark era preocupat, pentru că voia să facă niște cumpărături. În hotelul la care trăseseră cu o seară în urmă, barmanul pierduse o bună bucată de timp încercând să găsească la radio ceva de ascultat

la volum maxim. Dăduse din întâmplare peste un post de muzică clasică și, preț de o clipă scurtă și minunată, prin bar plutise o frântură din Variațiile Goldberg. Mark își imaginase că postul de radio era compus dintr-un singur individ, izolat undeva în munți, cu ușa bine încuiată de teama hoardelor înarmate până-n dinți cu discuri de Garth Brooks. În orele următoare, pline de balade siropoase care subliniau contrastul dintre fragilitatea căsătoriei și loialitatea veșnică a câinilor, nu reușise să-l uite pe Bach și voia să-și cumpere un CD pe care să-l asculte în mașină. În Palmerston nu exista un magazin de muzică clasică.

Pentru soții Campbell, discuția cu Trent a fost o întârziere scurtă și neplăcută. În absența ei, ar fi ieșit pe ușă cel târziu la 12:50. Suzy își dorea mult să fumeze o țigară, ocupație pe care anunțurile de pe pereți o interziceau prin intermediul unor propoziții scurte, ușor de citit, și al unei iconografii internaționale. Steve Harris nu se grăbea cine știe cât și tot acolo s-ar fi aflat, încă uitându-se din când în când la casa de pe terenul întins, întrebându-se nu tocmai conștient cât putea să coste.

La 12:53, o femeie țipă în mijlocul restaurantului.

•

A fost un strigăt scurt și viguros, care a transmis doar o notă ultimativă. Oamenii s-au ferit inconștient din calea ei, lăsând un spațiu gol pe culoarul din mijloc. Devenise evident că doi bărbați – unul aproape ieșit din adolescență, celălalt având în jur de douăzeci și cinci de ani, amândoi îmbrăcați în pardesie lungi – monopolizaseră atenția femeii. Curând, a fost limpede și că țineau în mâini puști semiautomate.

Lumina din sală parcă a devenit brusc mai strălucitoare, sunetele anormal de precise și seci, ca și cum ar fi fost înlăturat cine știe ce strat de eter izolator. Când iei prânzul într-un McDonald's în timpul săptămânii, cafeaua tocmai se apropie de temperatura potrivită și îți dai seama că noaptea s-a lăsat pe un cer senin, timpul se împotmolește într-o clipă de luciditate. Aidoma secundei interminabile dinaintea impactului mașinilor implicate într-un accident, pauza aceea nu survine pentru a te ajuta. Nu e o cale de salvare sau un dar dumnezeiesc și nu e suficient de lungă. Nu poți să faci altceva decât să profiți de ocazie pentru a întâmpina moartea și a te întreba de ce i-a luat atât de mult timp.

Trent a avut vreme doar să spună „Billy?" pe un ton de o uimire comică, apoi cei doi bărbați au început să tragă.

Stăteau pe culoarul din mijloc și trăgeau calm și metodic, cu paturile puștilor bine proptite în umeri. Când prima victimă a căzut secerată, cu o expresie de surpriză mută încremenită pe

față, atacatorii au înaintat: concentrați, siguri pe ei, căutând parcă să demonstreze unei autorități mai înalte că erau demni de acea misiune și că o puneau în practică cât puteau ei de bine.

După altă secundă și alte două morți, toți cei din restaurant și-au revenit brusc, consternați. Timpul s-a întors cu picioarele pe pământ și au început țipetele. Au încercat să fugă sau să se ascundă sau să-i tragă pe alții în fața lor. Unii și-au forțat norocul alergând spre ușă, dar puștile s-au întors simultan și i-au doborât pe dezertori cu eficiență. Linia focului a ajuns la străini și Mark Campbell a încasat un glonț direct în ceafă cam în același timp când fața soției sale era împrăștiată peste păienjenișul de crăpături din sticla-oglindă a vitrinei care oprise înaintarea ambelor gloanțe. Trent a murit în plină acțiune la scurt timp după aceea, pe jumătate ridicat în picioare și lansat în misiunea blestemată de a-i ataca pe trăgători. Puțini au avut prezența de spirit ca măcar să se gândească la o acțiune atât de pozitivă, iar cei care au făcut-o au murit într-o clipă.

Cei mai mulți încercaseră doar să fugă. Să scape de acolo. Încercase vicepreședintele de la Bedloe Insurance, la fel și asistentul lui exasperant de ineficient. Încercaseră doisprezece elevi. Încercaseră toți odată și se împiedicaseră unul de altul. Mulți se pomeniseră cu picioarele blocate între corpurile răniților și muriseră contorsionați, dislocându-și în cădere genunchii și șoldurile. Cei care aveau cale liberă au fost împușcați în timp ce alergau, prăbușindu-se peste mese, lovindu-se de pereți și de tejgheaua în spatele căreia singura vânzătoare încă în viață stătea strâns ghemuită, mult prea conștientă că zăcea în propria sa urină. De acolo vedea zvâcnetul picioarelor lui Duane Hillman, tânărul cu care se plimbase nu demult de-a lungul căii ferate. Fusese un dulce și se oferise să folosească un prezervativ. Cum știa că în clipa când fusese împușcat avea în mâini o oală cu ulei încins, nu simțea nevoia să se uite la el. Spera în schimb că, dacă nu vedea absolut nimic și se făcea cât mai mică, avea o șansă să scape. Un glonț rătăcit a trecut mai târziu prin tejghea și i s-a înfipt în coloana vertebrală.

Mai erau cei care nici măcar nu încercaseră să se salveze, ci rămăseseră pe loc, cu ochii larg deschiși, cu sufletele deja pierdute înainte ca gloanțele să le perforeze plămânii, organele genitale sau pântecele. Și măcar unul dintre toți, o femeie diagnosticată recent cu aceeași formă de cancer care-l luase încet și pe tatăl ei, nu văzuse această turnură a evenimentelor într-o lumină complet negativă. Adevărul este că tânărul doctor de la spital, în care nu avea încredere mai ales din cauză că semăna cu personajul negativ din serialul ei preferat, ar fi

reușit s-o salveze dacă ea ar fi supraviețuit și i-ar fi urmat sfaturile.

Ceilalți clienți transformați în stane de piatră nu aveau niciun motiv să-și păstreze sângele rece. Au fost pur și simplu incapabili să se miște până în clipa când n-au mai avut de ales.

Într-o cameră plină de victime, criminalii seamănă cu zeii. Bărbații au continuat să tragă, cu schimbări ocazionale de direcție, puștile întorcându-se împreună să deschidă focul asupra unui colț sau altul al sălii. Au reîncărcat de câteva ori, dar niciodată în același timp. Erau foarte eficienți. De-a lungul întregului incident, niciunul n-a scos un cuvânt.

Dintre cei optzeci și nouă de oameni aflați la ora prânzului în restaurantul McDonald's, numai patruzeci au auzit detunătura înfundată a ultimei împușcături. Nouăsprezece dintre ei erau morți înainte să se lase întunericul, ridicând numărul victimelor la șaizeci și opt. Printre cei care trăiau se afla și fata din spatele tejghelei, care n-a mai mers niciodată și a devenit alcoolică înainte să-l afle pe Dumnezeu și apoi să-l piardă din nou. A supraviețuit și una dintre cele două fetițe. A fost dată în grija unei mătuși din Iowa și a dus o viață relativ liniștită. Unul dintre prietenii lui Trent a scăpat cu viață și, patru ani mai târziu, era salvamar la Laguna Beach.

Steve Harris a supraviețuit și el. În mod normal ar fi trebuit să moară la început, în prima rafală de gloanțe care măturase partea stângă a restaurantului, dar cadavrul lui Suzy Campbell se prăbușise peste el tocmai când încerca să se strecoare sub masă. Greutatea ei îl făcuse să alunece de pe scaun și să cadă cu capul înainte. După câteva clipe, li se alăturase soțul lui Suzy, deja mort. Fețele soților Campbell n-ar fi fost recunoscute la o confruntare cu fotografiile din pașapoarte (amândouă păstrate cu grijă în buzunarele jachetelor, în caz că le spărgea cineva mașina cât timp luau masa), dar hainele cu care erau îmbrăcați – unele împăturite cu atenție acasă, în Anglia, altele cumpărate în trecere la o lichidare de stoc într-un Gap din zona Back Bay a Boston-ului – erau de-a dreptul imaculate. Abia dacă aveau nevoie să fie scuturate și ei ar fi putut ieși pe ușă, s-ar fi urcat în mașina închiriată și și-ar fi văzut mai departe de drum. Poate că într-o realitate mai bună asta avea voie să se întâmple și, printr-un noroc fericit, Mark ar fi găsit Variațiile Goldberg în alt oraș și în restul zilei ar fi parcurs o porțiune lungă de drum drept mărginit de copaci cu frunze care păreau luminate din interior. Ar fi străbătut urcușurile și coborâșurile autostrăzii care avea să-i ducă spre după-amiază și apoi spre seară, fără să observe nicio clipă că erau singuri pe drum.

În această lume nu făcuseră altceva decât să salveze viața unui om, viața lui Steve Harris, care stătea nemișcat sub ei, amețit și redus la imobilitate după ce se lovise cu capul de gresia de pe jos. De jur împrejurul lui erau trupuri căzute și vedea numai haos și moarte; nu mai simțea decât pulsația tăieturilor și o durere rece care s-a transformat mai apoi într-o comoție atât de gravă, încât uneori avea să i se pară că nu se va vindeca niciodată. O infirmieră tânără, care se uita la el aproape cu evlavie pentru că supraviețuise în vreme ce toți ceilalți muriseră, avea să stea toată noaptea lângă patul lui în spitalul din Pipersville, încercând să-l țină treaz când el și-ar fi dorit foarte mult să doarmă.

Dar asta s-a întâmplat mult mai târziu, la fel și infarctul din 1995 care a reușit ceea ce gloanțele nu reușiseră. N-a încercat niciodată să afle dacă locuința în stil victorian era de vânzare. Pur și simplu a muncit până a căzut din picioare.

Peste răpăitul cadențat al focurilor de armă, peste gemetele și strigătele muribunzilor s-a suprapus sunetul îndepărtat al sirenelor, tot mai puternic. Pușcașii au mai tras încă aproximativ douăzeci de secunde, eliberând un spațiu nu prea mare lângă tejgheaua unde mama și fetițele își găsiseră refugiu provizoriu. Apoi s-au oprit.

Când s-au uitat prin sală, fețele lor nu trădau nicio reacție. Cel mai tânăr dintre ei – băiatul pe nume Billy – a făcut un pas în spate și a închis ochii. Celălalt l-a împușcat drept în față. În timp ce corpul lui Billy încă se mai zvârcolea slab pe podea, bărbatul s-a aplecat să-și înmoaie mâinile în sânge. S-a ridicat și a mai aruncat o privire prin încăpere, calm, destins. Nu și-a întors privirea nicio clipă spre mașinile de poliție îngrămădite pe Maine în sus, sosite mult prea târziu pentru a mai influența în vreun fel tragedia care avea să readucă în sfârșit Palmerston în conștiința colectivă.

Apoi, când a fost pregătit trup și suflet, a sărit prin geamul spart din spatele cadavrelor soților Campbell și a dispărut. A scăpat, se zice, de-a lungul vechii căi ferate. N-a fost prins niciodată.

Nimeni n-a reușit vreodată să-l descrie precis și, cu timpul, parcă a ieșit dintre granițele evenimentului și a dispărut în umbră. Vina a ajuns să cadă numai pe umerii lui Billy, un puști care făcuse doar ce-i spusese un bărbat pe care îl considera noul lui prieten.

Au trecut zece ani.

PARTEA I

„Din deal, nu de pe deal…”

FRANK LLOYD WRIGHT,
Despre arhitectura din Taliesin

1

Înmormântarea ieșise foarte bine, dat fiind că se bucurase de o participare numeroasă, iar oamenii erau îmbrăcați cum se cuvine și nu se ridicase nimeni în picioare la un moment dat să spună: „Sper că vă dați seama, asta înseamnă că sunt morți”. Se desfășurase la o biserică de la marginea orașului. Habar n-aveam cărei confesiuni îi aparținea și cu atât mai puțin de ce trebuia să figureze asta în instrucțiunile lăsate la Harold Davids. Din câte știam, părinții mei nu aveau convingeri religioase, cu excepția unui ateism amabil și a convingerii neexprimate că, dacă Dumnezeu într-adevăr există, probabil conduce o mașină frumoasă, aproape sigur de producție americană.

De organizarea funeraliilor se ocupase foarte eficient biroul lui Davids, iar mie nu-mi rămăsese altceva de făcut decât să mă prezint. Mi-am petrecut o bună parte din cele două zile în salonul de la Best Western. Știam că ar fi trebuit să merg acasă, dar nu aveam curaj s-o fac. Am citit aproape în întregime un roman prost și am frunzărit o sumedenie de reviste, fără să rețin altceva decât că poți cheltui o avere pe un ceas de mână. În fiecare dimineață, plecam devreme de la hotel cu intenția să mă plimb pe strada principală, dar nu ajungeam mai departe de parcare. Știam care erau ofertele magazinelor din Dyersburg, Montana, însă nu mă aflam acolo pentru a cumpăra nici echipament de schi, nici obiecte de „artă”. Seara luam masa în restaurantul hotelului, iar la prânz ceream să mi se aducă sendvișuri în cameră. Toate mesele erau însoțite de cartofi prăjiți a căror consistență îmi dădea de înțeles că între recoltare și farfuria mea interveniseră o mulțime de procese industriale. Era imposibil să eviți cartofii prăjiți. Am discutat problema în două rânduri cu chelnerițele, dar a trebuit să renunț în fața panicii care le înflorea în priviri.

După ce preotul le-a explicat tuturor de ce moartea nu este sfârșitul absolut, așa cum pare la prima vedere, am ieșit încolonați din biserică. Îmi părea rău că plec. Mă simțeam în siguranță acolo. Afară era foarte frig, un aer tăios și tăcut. În spatele cimitirului se ridicau dealurile de la poalele munților Gallatin, piscuri mute în depărtare, pictate parcă pe sticlă. Fuseseră pregătite două locuri, unul lângă altul. Erau aproximativ cincisprezece persoane de față. Era și Davids acolo, împreună cu cineva care părea să fie asistentul lui. Mary stătea lângă mine, cu părul cărunt strâns într-un coc sever, cu

fața ridată acum netezită de frig. Pe doi dintre ceilalți mi s-a părut că-i recunosc vag.

Preotul a mai rostit câteva cuvinte, minciuni reconfortante în asemenea momente. E posibil să fi avut cât de cât importanță pentru unii dintre îndoliați. Eu de-abia le-am auzit, concentrat cum eram să-mi împiedic inima să explodeze. Apoi, doi bărbați – care cu asta se ocupau, asta făceau în fiecare săptămână – au coborât cu pricepere sicriele în pământ. Frânghiile le-au alunecat încet printre degete și sicriele s-au așezat la adâncimea precis măsurată de doi metri sub pajiștea pe care încă mai stăteau cei vii. S-au mai auzit câteva fraze de consolare, dar acum bolborosite la repezeală, de parcă biserica ar fi recunoscut că timpul pe care-l avea la dispoziție pentru predici înălțătoare se scursese. Nu poți pune oameni în cutii de lemn sub pământ fără ca spectatorii să-și dea seama că se întâmplă ceva foarte nelalocul lui.

O ultimă declarație în șoaptă și cu asta, basta. Se sfârșise. Lui Donald și Philippa Hopkins nu li se mai putea întâmpla nimic. Cel puțin, nimic care să fie un subiect de reflecție.

Câțiva participanți au mai zăbovit o clipă, acum fără un scop precis. Apoi am rămas singur sub cerul de o imensitate mereu uimitoare. Am rămas acolo de parcă aș fi fost două persoane în același timp. Una cu gâtul blocat de pietre incandescente și care credea că nu se va mai putea mișca niciodată; cealaltă conștientă de inutilitatea veghei în fața celor două morminte, dar și de faptul că, nu prea departe, oamenii treceau în mașini, ascultând Dixie Chicks și gândindu-se vag la problemele lor bănești. Fiecare dintre cele două părți o găsea pe cealaltă ridicolă.

Știam că nu pot rămâne acolo o veșnicie. Nu se așteptau la asta din partea mea. N-ar fi avut niciun sens, n-aș fi schimbat nimic și era într-adevăr foarte frig. Când am ridicat în cele din urmă capul, mi-am dat seama că Mary era încă acolo, la numai câțiva pași de mine. Avea ochii uscați, aspriți de conștiința faptului că în curând avea să împărtășească aceeași soartă și că asta nu era nici de râs, nici de plâns. Am strâns din buze și ea a întins mâna și mi-a atins brațul. O vreme, am tăcut amândoi.

Cu trei zile în urmă, când mă sunase, stăteam pe terasa unui hotel mic și grațios de pe De la Vina, în Santa Barbara. Eram pentru moment șomer, sau din nou șomer, și-mi cheltuiam economiile firave pe o vacanță nemeritată. Stăteam cu o sticlă de merlot bun în față, hotărât s-o golesc. Nu era prima sticlă din seara aceea, așa că, atunci când mi-a sunat mobilul, am fost înclinat să las mesageria să răspundă. Dar am aruncat o privire la afișaj și am văzut cine mă căuta.

Am apăsat tasta verde.

— Hei, am făcut eu.

— Ward, zise ea.

Și-apoi nimic.

Într-un târziu, am auzit un sunet pe fir. Era slab și cleios.

— Mary? am întrebat. Te simți bine?

— O, Ward, zise ea cu voce tremurată, ca de femeie foarte bătrână.

M-am îndreptat atunci în scaun, cu speranța deșartă că o promptitudine de fațadă, o împotrivire de ultim moment ar fi putut diminua cumva forța loviturii.

— Ce-i?

— Ward, ar fi bine să vii aici.

În cele din urmă, am convins-o să-mi spună. Un accident de mașină în centrul orașului Dyersburg. Amândoi părinții mei morți înainte să ajungă la spital.

Presupun că știusem din prima clipă că va fi ceva de felul ăsta. Dacă n-ar fi fost vorba despre amândoi, nu Mary m-ar fi sunat. Dar chiar și acum, stând alături de ea în cimitir și uitându-mă în jos la sicriele lor, nu reușeam să pronunț o frază care să exprime sensul deplin al morții lor. Acum nu mai puteam nici să răspund la mesajul pe care, cu o săptămână în urmă, mama mi-l lăsase pe robotul telefonic. Pur și simplu, nu găsisem timpul s-o fac. Nu mă așteptam să fie amândoi șterși fără preaviz de pe fața pământului și așezați sub el, acolo unde nu mă puteau auzi.

Brusc, mi-am dat seama că nu mai voiam să stau lângă cadavrele lor. Am făcut un pas în spate. Mary a scotocit în buzunarul hainei și a scos ceva de care era legată o etichetă mică din carton. Un set de chei.

— Azi-dimineață am dus gunoiul, a zis ea, și-am aruncat câte ceva din frigider. Lapte și altele. Nu voiam să-nceapă să miroasă. Pe celelalte le-am lăsat la locul lor.

Am dat din cap, uitându-mă țintă la chei. Eu nu aveam chei. Nu simțisem niciodată nevoia să am. În rarele ocazii când le făceam o vizită, erau de fiecare dată acasă. Mi-am dat seama că acum o vedeam prima dată pe Mary altundeva decât în bucătăria sau în camera de zi a părinților mei. Așa stăteau lucrurile cu bătrânii. Tu te duceai la ei, nu viceversa. Voiau să fie centrul de gravitație. Voiseră.

— Vorbeau despre tine, să știi. De multe ori.

Am dat iar din cap, deși nu eram sigur că o cred. O mare parte din ultimii zece ani, părinții mei nici măcar nu știuseră unde mă aflam și tot ce aveau de spus se referea la altcineva mai tânăr, singurul lor copil care trăise cu ei conform altor obiceiuri și care cândva avea să se maturizeze. Nu e vorba că nu ne-am fi iubit. Ne iubeam, în felul nostru. Doar că nu le

dădusem prea multe subiecte de discuție, nu bifasem niciuna dintre căsuțele care-i fac pe părinți să se laude în prezența prietenilor și vecinilor. Nici soție, nici copii, nici slujbă despre care să spună ceva. Mi-am dat seama că Mary încă ținea mâna întinsă și am luat cheile.

— Cât timp rămâi? m-a întrebat.

— În funcție de cum merg lucrurile. Poate o săptămână. Poate mai puțin.

— Știi unde mă găsești. Să treci pe la mine. Nu-ți trebuie un motiv.

— O să trec, am spus repede, zâmbind strâmb.

Îmi doream să am un frate sau o soră care să poarte în locul meu discuția aceea. Cineva responsabil și sociabil.

Mi-a întors zâmbetul, dar distantă, de parcă ar fi știut deja că nu așa mergeau lucrurile.

— Presupun că vei pleca în scurt timp, zise ea și începu să coboare panta.

La șaptezeci de ani, era puțin mai în vârstă decât părinții mei și se mișca greoi. Știam că locuia în Dyersburg de când se născuse și că fusese infirmieră, nimic altceva.

Am văzut că Davids stătea în picioare lângă mașina lui, în partea cealaltă a cimitirului, omorându-și timpul cu asistentul, dar în mod evident așteptându-mă. Avea aerul cuiva hotărât să pună la punct rapid și eficient ultimele detalii.

Am mai aruncat o privire în spate, către morminte, apoi am coborât încet pe potecă să înfrunt problemele administrative provocate de dispariția întregii mele familii.

•

Aproape toate documentele se aflau în mașina lui Davids, care m-a invitat să le discutăm în jurul mesei de prânz. Nu știu dacă așa a fost o treabă mai puțin neplăcută decât dacă am fi făcut-o în biroul lui, dar am apreciat gestul de politețe venit din partea unui om care nu mă cunoștea mai deloc. Am luat masa în centrul istoric al Dyersburg-ului, la un local numit Auntie's Pantry[11]. Interiorul fusese proiectat în așa fel încât să semene cu o cabană din bârne, cu mobilă parcă cioplită de elfi. Meniul conținea o gamă largă de supe organice și pâini de casă, însoțite de salate în mare parte pe bază de germeni de fasole.

Cam de vârsta părinților mei, înalt și uscățiv, cu un nas mare, acvilin, Davids semăna cu tipul pe care-l cheamă Dumnezeu când vrea să declanșeze iadul pe pământ. Și-a deschis servieta și a scos o mulțime de documente, le-a răsfirat în fața lui cu un gest profesional, apoi a luat meniul și-a început să-l citească. Davids era avocatul părinților mei și-i servise în această calitate de când îl cunoscuseră după ce se

mutaseră din California de Nord. Mai vorbisem cu el de vreo două ori înainte, de Crăciun și de Ziua Recunoștinței, acasă la ei, dar acum era doar unul dintre mulți alții cu care relațiile mele erau pe punctul să se sfârșească brusc. Consecința era un straniu amestec de distanțare și dorință de a-i prelungi contactul, pe care nu mă simțeam în stare să-l exprim prea bine într-o conversație directă.

Din fericire, Davids a preluat frâiele imediat după ce-au sosit bolurile cu unt de arahide și supă de licheni. A recapitulat împrejurările morții părinților mei, care, în lipsa martorilor, se reduceau la un singur fapt. În seara de vineri a săptămânii trecute, la aproximativ 11:05, după ce fuseseră în vizită la niște prieteni pentru o partidă de bridge, mașina lor fusese implicată într-o coliziune frontală la intersecția străzilor Benton cu Ryle. Cealaltă mașină stătea pe loc, parcată pe partea opusă a drumului. Autopsia arătase că tata, care era pasager, avea o alcoolemie echivalentă cu aproximativ o jumătate de sticlă de vin, iar mama băuse mult suc de afine. Drumul era înghețat, intersecția nu era prea bine luminată și, doar cu un an înainte, în același loc se mai petrecuse un accident. Asta era tot. O situație ca atâtea altele, doar dacă nu voiam să mă implic inutil într-un proces civil, lucru pe care nu mi-l doream. Altceva nu se mai putea spune.

Apoi Davids a trecut la subiect, adică mi-a dat să semnez mai multe hârtii, și astfel mi-am exprimat acordul să devin proprietarul casei și al tuturor bunurilor din ea, al câtorva bucăți de pământ necultivat și al portofoliului de acțiuni al tatălui meu. Mulțimea de probleme fiscale legate de toate astea mi-a fost prezentată eficient, după care a fost rezolvată cu alte semnături. Chestiunile financiare îmi intraseră pe-o ureche și îmi ieșiseră pe cealaltă. Am aruncat o singură privire la documente, în treacăt. Tata avusese evident încredere în Davids, iar Hopkins Senior nu era un om care să-și risipească respectul în stânga și-n dreapta. Dacă fusese destul de bun pentru tata, era destul de bun și pentru mine.

Spre sfârșit, îl ascultam doar pe jumătate, dedicându-mă de fapt supei – după ce îmbunătățisem rețeta adăugând sare și piper din belșug. Priveam lingurile pline cum urcă spre gură, savuram gustul într-un fel științific, deliberat, lăsând aromele să-mi ocupe cât mai mult posibil din minte. Mi-am revenit la realitate doar când Davids a pomenit de UnRealty.

Mi-a spus că firma tatei, prin intermediul căreia vânduse cu succes multe proprietăți imobiliare cu un preț frumușel, intrase în procedură de lichidare. Imediat după aceea, valoarea activelor rămase avea să fie vărsată în contul pe care-l numeam eu.

— A lichidat UnRealty? am întrebat, ridicând privirea spre el. Când?

— Ba nu.

A clătinat din cap în timp ce-și ștergea bolul cu o bucată de pâine.

— A lăsat instrucțiuni să se întâmple asta după moartea lui.

— Indiferent ce aș avea eu de spus?

A aruncat o privire pe geam și și-a frecat mâinile cu o mișcare calculată, scuturându-și de pe degete câteva firimituri.

— A fost cât se poate de neechivoc în privința asta.

Mi s-a părut că supa se răcise brusc și avea gust de ierburi de baltă măcinate. Am împins bolul deoparte. Înțelegeam acum de ce insistase Davids să rezolvăm hârtiile azi și nu înainte de înmormântare. Am strâns documentele care-mi reveneau și le-am vârât în plicul pe care mi-l dăduse el.

— Asta-i tot?

Vocea mea era slabă și aspră.

— Așa cred. Regret că te-am obligat să treci prin asta, Ward, dar e mai bine să isprăvim treaba.

A scos portofelul din sacou și a citit nota de plată cu o neîncredere profundă, ca și când ar fi dezaprobat nu doar cifrele, ci și caligrafia chelneriței. Degetul său mare a ezitat deasupra unei cărți de credit, dar apoi a scos bani gheață. I-am interpretat gestul drept dorința de a nu include costul prânzului în cheltuielile de afaceri.

— Ai fost foarte amabil, am spus.

Davids a refuzat complimentul cu o fluturare din mână și a lăsat un bacșiș de exact zece la sută.

Ne-am ridicat și am ieșit din restaurant, făcând slalom printre mesele turiștilor care sporovăiau. Afară, am rămas împreună o clipă, privind fascinați femeile pline de bani care se plimbau în sus și-n jos pe College Street în cârduri înfometate, cu cărțile de credit gata de atac.

În cele din urmă, Davids își vârî mâinile în buzunarele pardesiului.

— Dacă pot să fac ceva pentru tine, te rog să-mi dai un telefon. Sigur, nu-i pot aduce pe morți la viață, dar în alte privințe s-ar putea să-ți fiu de folos.

Ne-am strâns mâinile și s-a îndepărtat în pas destul de vioi în susul străzii, cu fața studiat inexpresivă. Abia atunci mi-am dat seama, inadmisibil de târziu, că Davids nu fusese doar avocatul tatălui meu, îi devenise și prieten, și că probabil nu eram singurul care trecuse printr-o dimineață dificilă.

•

M-am întors la hotel cu pumnii încleștați și la ora nouă eram deja beat. Ușile nici nu se închiseseră bine în spatele meu și

strângeam deja în mâini primul *boilermaker*[3]. Imediat după ce-am luat prima înghițitură, am știut că fac o greșeală. Problema era că nu vedeam nicio rezolvare inteligentă a situației în care mă aflam.

La început, am stat cocoțat la bar, dar după o vreme m-am mutat într-un separeu de lângă fereastra mare. Un bacșiș preventiv și substanțial îmi garantase că nu trebuia să aștept și nici măcar să mă mișc din loc pentru ca paharele mele să fie mereu pline. O bere, un scotch. O bere, un scotch. Un mod pragmatic și eficient de a te îmbăta, iar barmanul cu față de copil a continuat să mi le servească așa cum îi cerusem.

Am scos hârtiile din plicul de manila de la Davids și le-am răsfirat în fața mea, concentrându-mi atenția asupra unui anumit punct.

În copilărie, învățasem bine un lucru despre tata: era un om de afaceri. Cu asta se ocupa și asta îl definea. Era un *Homo sapiens* „afaceriensis". Se trezea dimineața și ieșea din casă pentru a face afaceri și, mulțumesc lui Dumnezeu, seara se întorcea întotdeauna cu rezultate. Părinții mei nu discutau niciodată despre primii lor ani de căsnicie și rareori despre ceva cât de cât important, dar știam de UnRealty. Tata lucrase câțiva ani la o firmă locală, apoi, într-o seară, o scosese pe mama în oraș și-i spusese că vrea să înceapă ceva pe cont propriu. Folosise chiar cuvintele astea, se pare, de parcă ar fi fost vorba de-o reclamă la împrumuturi bancare. Discutase cu câțiva oameni, își făcuse relații și adoptase toată retorica antreprenorială care-ți dă dreptul să iei într-o bună zi cuvântul la barul clubului country și să spui: „Am făcut ce-am vrut". Probabil că nu-i fusese ușor, dar tata avea forță și voință. Mecanici și instalatori, băieți de parcare și vânzători de bilete, toți îi aruncau o singură privire și se hotărau să nu-l calce pe bătături. Când intra într-un restaurant, chelnerii știau că era timpul să se pună pe treabă și să nu mai scuipe în supă. Compania lui și trecutul lui erau lucrurile cele mai concrete pe care le-am înțeles despre el.

Și totuși, în testament stipulase că UnRealty va fi lichidată. În loc să-i lase fiului său această decizie, ștersese cu seninătate mai bine de douăzeci de ani de muncă.

Știam că asta însemna un singur lucru, știam din clipa când Davids îmi dăduse vestea. Părinții mei nu voiau să preiau afacerea. În multe privințe, era de înțeles. Am vândut o grămadă de chestii, dar niciodată o casă scumpă. Știam totuși că există și așa ceva, și încă cum. Cunoșteam revista *Unique Homes,* Registrul Dupont și Christie's Great Estates. Cunoșteam zonele exclusiviste și ranch-urile pentru turiști, eram familiarizat cu valoarea obiectelor de artă europene, cu

terenul neted de la gaura 15, cu oazele de intimitate unde calmul stă să dea pe-afară. Nu puteam să fiu altfel. O aveam în sânge. Urmasem până și doi ani de arhitectură înainte să abandonez studiile din cauza unui incident nefericit și să-mi caut alt drum. Cu toate astea, nu dorise sau nu avusese încredere în mine să preiau afacerea. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă durea mai tare.

Am continuat să beau, sperând că situația se va îmbunătăți. Nu s-a îmbunătățit. Am continuat totuși să beau. În prima parte a serii, barul a fost liniștit. Apoi, la zece, s-a înregistrat o afluență puternică de bărbați și femei în haine de seară, scăpați de la cine știe ce reuniune mondenă plină de emfază, lumini strălucitoare și tabele de punctaj. S-au îngrămădit în mijlocul barului, sporovăind frenetic, surescitați ca niște puști la ideea de a face tămbălău și a da pe gât câteva beri *light.* Pe-atunci îmi simțeam deja capul greu și rece. Rumoarea era puternică și s-a amplificat, de parcă aș fi fost înconjurat de oameni care încărcau pietriș cu lopata.

Am rămas pe poziții în separeu, aruncându-le invadatorilor priviri agresive. Cu multă dezinvoltură, doi bărbați și-au dat jos sacourile. Un individ și-a lărgit chiar și nodul de la cravată. Subalternii se apropiau ezitanți de șefi și roiau în jurul lor ca muștele, așteptând vorbe de laudă. Eram hotărât să le țin piept. Aveam să înfrunt furtuna. Poate că indivizii știau cum să facă tabele de calcul și liste de active, dar dacă venea vorba de un test de rezistență la bar, nu erau decât niște papă-lapte. Eram încrezător în forțele mele. Aveam un avantaj. Acum, gândindu-mă mai bine, eram chiar mai beat decât credeam.

Trei bărbați au apărut în cadrul ușii. S-au oprit, s-au uitat în jur.

Imediat după aceea, am auzit țipete și oamenii în haine elegante s-au aruncat la adăpost. La început m-am speriat, dar apoi mi-am dat seama că de mine fugeau.

Mă clătinam în mijlocul încăperii, cu hainele ude de berea pe care o vărsasem. Aveam un pistol în mână și-l îndreptasem spre bărbații din ușă, strigând o serie lungă și incoerentă de ordine. Păreau îngroziți. Pesemne din cauză că, atunci când te amenință cineva cu pistolul, ești dispus să faci ce ți se cere. Pe de altă parte, e dificil dacă nu înțelegi ce spune.

Într-un târziu, am încetat să mai strig. Bărbații de la ușă ajunseseră pentru scurt timp șase la număr, apoi au rămas din nou trei. În jurul meu se lăsase tăcerea, dar aveam senzația că inima mea atinsese punctul de fierbere. Toți așteptau ca situația fie să se îmbunătățească, fie să se agraveze.

— Scuze, am mormăit. E o neînțelegere.

Am pus pistolul înapoi în buzunar, am cules hârtiile de pe masă și am ieșit cu pași mari. Am ajuns la jumătatea foaierului înainte să mă prăbușesc, trăgând după mine o față de masă, o vază mare și flori în valoare de o sută de dolari.

•

La ora trei în dimineața următoare, înfrigurat de ploaia rece ca gheața, stăteam întins cu fața în sus pe patul din camera mea.

Vorbisem atât cu directorul hotelului, cât și cu polițiștii, care se arătaseră înțelegători, insistând totuși că trebuia să renunț la pistol pentru restul șederii mele acolo. Am pus totul pe seama înmormântării. Le-am zis că am permis portarmă, lucru care i-a surprins. Mi-au făcut totuși observația, destul de întemeiată, că asta nu-mi dădea dreptul să flutur pistolul prin baruri. Documentele de la biroul lui Davids, cele care dovedeau că acum aveam un milion opt sute de mii de dolari bani gheață, au fost puse cu grijă pe calorifer, la uscat. Nu mai eram supărat pe nimeni. Faptul că testamentul tatălui meu puțea a bere părea să-i dea dreptate fără urmă de îndoială.

După o vreme, m-am rostogolit pe o parte, am ridicat receptorul și am format un număr. Telefonul a sunat de șase ori, apoi am auzit mesageria vocală. O voce pe care o cunoșteam mai bine ca pe-a mea a spus că domnului și doamnei Hopkins le pare rău că nu pot să răspundă, dar mă roagă să las un mesaj. Mă vor contacta ei.

2

În dimineața următoare, la zece, stăteam palid și spăsit la capătul aleii care duce la casa părinților mei. Purtam o cămașă curată. Mâncasem ceva la micul dejun. Îmi cerusem iertare de la toți cei pe care-i găsisem în hotel, până și de la tipul care se ocupa de întreținerea piscinei. Eram uimit că nu-mi petrecusem noaptea într-o celulă. Mă simțeam ca naiba.

Casa se înălța aproape de capătul unui drum îngust și povârnit, pe partea dinspre munte a principalei zone rezidențiale din Dyersburg. Fusesem oarecum surprins când se mutaseră în ea. Terenul era destul de întins, cam de-o jumătate de acru, cu doi copaci bătrâni care umbreau o latură a casei. În jur erau proprietăți cam la fel de mari, case în stil victorian târziu pe care nimeni nu părea să aibă chef să le vopsească. Un gard viu bine îngrijit delimita proprietatea de-o parte și de alta. Mary locuia vizavi și nu era nici pe departe bogată. Un profesor de colegiu și soția lui doctorandă se mutaseră de curând alături. Cred că tata le vânduse casa. Și ei erau oameni cumsecade – dar mi-era greu să cred că se scăldau în șampanie. Casa noastră avea etaj, o verandă elegantă de jur împrejur, un atelier în pivniță și un garaj în spate. Era, fără îndoială, o reședință frumoasă și bine mobilată, într-un cartier bun. Dacă ar fi vrut cineva să se stabilească acolo, n-ar fi găsit motive să se plângă. Pe de altă parte, *Homes of the Rich and Famous* n-ar fi venit niciodată în goana mare să facă un episod special despre ea.

Am făcut cu mâna în caz că Mary se uita din întâmplare pe fereastră și am pornit încet pe alee. Aveam impresia că mă apropii de un impostor. Adevărata casă a părinților mei, cea în care crescusem, se afla cu mulți ani în trecut și la mai bine de-o mie de kilometri spre vest. Nu mă mai întorsesem niciodată în Hunter's Rock de când se mutaseră, dar cunoșteam casa ca pe propriul meu buzunar. Felul în care erau dispuse camerele probabil că îmi va influența toată viața modul de înțelegere a spațiului domestic. Cea din fața mea era ca a doua soție cu care te căsătorești prea târziu și cu ai cărei copii nu mai poți întreține o relație care depășește cordialitatea detașată.

Într-o parte a ușii era un tomberon din tablă zincată cu capacul ridicat din cauza sacului plin dinăuntru. N-am văzut niciun ziar pe verandă. Am presupus că se ocupase Davids de asta. O măsură corectă, dar îmi lăsa impresia că peste casă se așternuse deja un strat de praf. Am scos din buzunar cheile cu care nu eram obișnuit și am descuiat ușa.

Era atâta liniște înăuntru, încât casa părea să pulseze. Am luat cele câteva plicuri de corespondență, fleacuri în mare parte, și le-am pus pe măsuța din hol. Apoi am rătăcit o vreme, plimbându-mă dintr-o cameră în alta, uitându-mă la tot și la nimic. Camerele mi se păreau niște galerii de vizionare pentru o stranie lichidare la solduri, fiecare obiect provenind din altă casă și pus în vânzare la un preț cu mult sub valoarea reală. Până și lucrurile care formau un grup distinct – cărțile din biroul tatei, colecția mamei de ceramică englezească din anii ’30, frumos aranjată pe scrinul vechi de pin din salon – păreau izolate ermetic de atingerea mea și a timpului. Habar n-aveam ce să fac cu ele. Să le pun în cutii și să le depozitez undeva unde s-ar umple de praf? Să le vând și să cheltuiesc banii sau să-i donez unei cauze caritabile? Să trăiesc în mijlocul acestor piese de muzeu, știind că nu le voi acorda niciodată decât o atenție de mâna a doua?

Singura soluție care părea să aibă cât de cât sens ar fi fost să las totul așa, să ies din casă și să nu mă întorc niciodată. Asta nu era viața mea. Nu era viața nimănui, nu *mai* era. În afara singurei poze de nuntă din hol, nu mai văzusem nicio fotografie. Nu fuseseră niciodată fotografii în familia noastră.

În cele din urmă am ajuns înapoi în salon. Camera dădea spre grădină și spre stradă și avea ferestre înalte și largi care transformau lumina rece de-afară în căldură. Erau acolo o canapea și un fotoliu cu imprimeuri rafinate. Pe o comodă cu uși din sticlă fumurie, un televizor mic și compact, cu ecran lat. Mai era și scaunul tatei, un bătrân cal de povară din lemn de culoare închisă, cu tapițerie de pânză verde, singura piesă de mobilier din cameră pe care o aduseseră din fosta lor casă. O biografie recentă a lui Frank Lloyd Wright pe măsuța pentru cafea, pagina unde ajunsese tata cu lectura fiind marcată cu o chitanță de la Denford’s Market. Cu opt zile în urmă, unul dintre ei cumpărase câteva felii de carne, o prăjitură cu morcovi (cred), cinci sticle mari de apă minerală, o cutie de lapte degresat și un flacon de vitamine. Unele dintre ele erau probabil în tomberonul din față, unde le aruncase Mary. Apa minerală pesemne că mai era în casă, la fel și vitaminele. Mai târziu poate avea să mi se facă sete.

Până una-alta, m-am așezat în scaunul tatei. Mi-am plimbat mâinile peste intarsiile roase ale mânerelor, apoi le-am încrucișat în poală și m-am uitat la grădină.

Și, multă vreme, am plâns în hohote violente.

•

Mult mai târziu, mi-am amintit o seară din vremuri de demult. Trebuie să fi avut șaptesprezece ani și, pe-atunci, locuiam în California. Era vineri și urma să mă întâlnesc cu

băieții la un bar de pe o stradă lăturalnică, la ieșirea din oraș. Lazy Ed's era una dintre cârciumile cât o cutie de chibrituri, cu parcare proprie, care par să fi fost proiectate de mormoni. În ele băutul devine o faptă nu doar strigătoare la cer, ci și tristă, monotonă și fatalmente lipsită de speranță. Ed înțelesese că nu-i dădea mâna să fie mofturos și, cum nu-i făceam niciodată probleme și alimentam permanent cu monezi de-un sfert de dolar masa de biliard și tonomatul – Blondie, Bowie și bătrânul Bruce Springsteen, în zilele de glorie ale lui Molly Ringward[13], și-ale culorilor țipătoare – nu avea nimic împotriva păcatului nostru adolescentin.

Mama nu era acasă, plecase la o bună amică de-a ei să facă ce fac femeile atunci când în preajmă nu sunt bărbați cu fețe plictisite care să le calce pe bătături. La ora șase, tata și cu mine stăteam la masa cea mare din bucătărie și mâncam lasagna pe care ne-o lăsase ea în frigider, evitând însă salata. Gândurile îmi hoinăreau în altă parte. Habar n-am unde. Nu pot pătrunde în mintea celui care-am fost la șaptesprezece ani mai mult decât în mintea unui băștinaș din Borneo.

După o vreme, mi-am dat seama că tata terminase și se uita la mine, așa că m-am uitat și eu la el.

— Ce-i? am întrebat, destul de binevoitor.

Își împinse farfuria într-o parte.

— Ieși în oraș diseară?

Am dat încet din cap, plin de nesiguranță adolescentină, și m-am întors să-mi îndes în gură o furculiță de mâncare.

Ar fi trebuit să înțeleg imediat ce mă întreba. Dar n-am priceput, așa cum n-am priceput nici de ce pe farfuria lui, altfel lustruită lună, rămăsese o grămăjoară de salată. Mie nu-mi trebuia rahatul ăla verde, așa că nu mă atinsesem de ea. Nici lui nu-i trebuia, dar mâncase totuși puțină – chiar dacă mama nu era acolo să-l vadă. Acum înțeleg că mormanul din bol trebuia să scadă, altfel, când s-ar fi întors acasă, mama ar fi bodogănit că nu mâncăm sănătos. Să arunce pur și simplu o parte din ea la gunoi i s-ar fi părut nedrept, pe când, dacă rămânea o vreme pe farfurie – dacă traseul trecea, de fapt, prin farfuria lui –, era în ordine. Dar atunci mi s-a părut un gest inexplicabil și stupid.

Am terminat și eu și mi-am dat seama că tata nu se ridicase încă de pe scaun. Asta nu-i stătea în fire. De obicei, odată ce isprăvea ritualul alimentar, se dedica imediat altei activități. Pune farfuriile în mașina de spălat vase. Du gunoiul afară. Pune de cafea. Treci la următoarea treabă. Mai repede, ce naiba, mai repede.

— Și tu ce-ai de gând să faci? Să te uiți le televizor? am întrebat cu un efort. Mi se părea că mă port ca un adult.

S-a ridicat și a luat farfuria de pe masă. După o pauză, a zis:

— Mă întrebam…

Nu era un început prea interesant.

— Ce te întrebai?

— Dacă n-ai vrea cumva să joci câteva partide de biliard cu babacul tău.

M-am uitat țintă la spatele lui. Tonul pe care rostise întrebarea contrasta cu obișnuita lui încredere în sine, mai ales încercarea patetică de-a se auto-desconsidera. Îmi venea greu să cred că se aștepta să mușc din momeală. Nu era bătrân. Făcea jogging. Îi bătea pe tineri la tenis și golf de nu se vedeau. Era, mai presus de orice, ultimul bărbat din lume pe care mi-l puteam imagina jucând biliard. Pur și simplu nu se potrivea profilului său. Dacă am trasa o diagramă Venn cu cercuri pentru „oameni care arată ca și când ar juca biliard", „oameni care arată ca și când s-ar putea să joace" și „oameni care arată ca și când n-ar face-o, dar poate au făcut-o", locul lui ar fi pe altă foaie de hârtie. În seara despre care vorbesc, așa cum se întâmpla atât de des pe-atunci, era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni din bumbac de culoarea nisipului călcată perfect și o cămașă nouă din pânză albă, niciuna, nici alta cumpărată de la vreun magazin de serie precum Gap. Era înalt, bronzat, cu păr grizonat și avea genul acela de trăsături care-i conving pe oameni să te voteze. Arăta croit pentru a sta aplecat peste balustrada unui iaht uriaș, în largul coastei de la Palm Beach sau Jupiter Island, trăncănind despre artă. Cel mai probabil, despre arta pe care încerca să ți-o vândă. Eu, pe de altă parte, purtam o pereche de Levi's negri, obișnuiți, și un tricou negru. Amândouă arătau ca și când ar fi fost folosite la curățat motoare. Probabil că așa și miroseau. Tata avea parfumul lui dintotdeauna, unul pe care atunci nu-l percepeam, dar acum îl simt la fel de intens ca și când el s-ar afla în spatele meu: sec, precis, corect, ca lemnele de foc frumos stivuite.

— Vrei să vii să jucăm biliard? am întrebat, încercând să verific dacă nu-mi pierdusem mințile.

A ridicat din umeri.

— Mama ta e plecată. La televizor nu e nimic.

— N-ai ceva pe video?

Era de neconceput. Tata avea cu aparatul acela relația pe care alți tați o au cu bătrânul lor câine de vânătoare, și rânduri întregi de casete etichetate și aranjate cu grijă se aflau în biblioteca din birou. Acum, dacă aș avea o locuință stabilă, în mod sigur aș face același lucru. Dacă aș avea timp, le-aș pune etichete cu coduri de bare. Dar, pe-atunci, obiceiul acela îmi aducea aminte mai mult decât orice altceva de dictaturile fasciste.

Nu mi-a răspuns. Am curățat resturile de pe farfuria mea, făcând, fără să mă gândesc, o treabă bună. Eram la vârsta când îmi era rușine să-mi demonstrez iubirea față de mama și a mă asigura că prețioasa ei mașină de spălat vase nu se înfundă cu tot soiul de rahaturi era o acțiune care-o dovedea fără ca nimeni, inclusiv eu însumi, să-și dea seama că o fac. Nu voiam să merg cu tata la bar. Mai simplu de-atât nu poate fi spus. Când ieșeam în oraș trebuia să urmez o rutină. Savuram drumul cu mașina. Era un moment numai al meu. Pe deasupra, băieților avea să li se pară ciudat. Și *chiar* era ciudat, fir-ar să fie. Pe amicul meu Dave, care probabil că avea să apară îndopat cu droguri, l-ar fi apucat pandaliile chiar acolo și-atunci dacă m-ar fi văzut alături de un reprezentant al autoritarismului, bățoșeniei și boșorogelii.

M-am uitat la el, întrebându-mă cum să pun asta în cuvinte. Farfuriile erau la locul lor. Salata rămasă ajunsese înapoi în frigider. Bufetul fusese șters. Dacă o echipă de criminaliști ar fi dat năvală mai târziu pentru a încerca să găsească dovezi ale vreunei activități alimentare, n-ar fi avut niciun dram de noroc. Asta mă scotea din sărite îngrozitor. Dar, când a împăturit șervetul și l-a pus peste mânerul aragazului, am simțit prima oară ceea ce aveam să simt cu adevărat peste aproape douăzeci de ani, în ziua când stăteam cu fața udă de lacrimi în scaunul lui, într-o casă goală din Dyersburg. Conștiința faptului că prezența lui nu era inevitabilă sau un dat; că, într-o bună zi, va rămâne prea multă salată în bol și cârpele nu vor mai fi împăturite.

— Mda, cum vrei tu, am zis.

Nu mi-a trebuit cine știe cât să mă îngrozesc gândindu-mă cum vor reacționa băieții și am grăbit plecarea cu patruzeci de minute. Îmi făceam socoteala că așa vom avea un răgaz bun, poate chiar de-o oră, înainte să ne întâlnim cu amicii mei, dat fiind că întârziau de fiecare dată.

Am pornit spre localul lui Ed, tata în scaunul pasagerului și ciudat de tăcut. Când am oprit în fața barului, s-a uitat prin parbriz cu ochii mijiți.

— Aici vii tu?

Am dat din cap, oarecum defensiv. El a mormăit ceva. Traversând parcarea, mi-a trecut prin minte că apariția mea împreună cu tata va întări îndoielile pe care Ed le mai avea în privința vârstei mele, dar era prea târziu să ne întoarcem. Noroc că nu semănăm foarte mult. Poate avea să-și spună că tata era un tip mai în vârstă pe care-l cunoșteam. Un senator sau ceva asemănător.

Înăuntru era aproape pustiu. Doi boșorogi pe care nu-i cunoșteam stăteau aplecați peste o masă din colț. Localul

prindea viață abia seara târziu și era o vitalitate precară, de genul pe care două alegeri neinspirate consecutive la tonomat o puteau ucide cât ai clipi. Stând la tejghea și așteptând ca Ed să catadicsească să iasă din spate, tata s-a aplecat peste marginea barului și s-a uitat în jur. Nu era cine știe ce de văzut. Scaune șubrede, praf cât cuprinde, o masă de biliard, penumbră și lumină de neon. Nu voiam să-i placă. Într-un târziu, Ed a ieșit și-a rânjit când m-a văzut. De obicei, îmi beam prima bere stând la taclale cu el și probabil credea că asta avea să se întâmple și acum.

Dar apoi l-a observat pe tata și s-a oprit. Nu ca și când s-ar fi lovit de-un zid sau mai știu eu ce, dar a ezitat și zâmbetul i s-a ofilit, înlocuit de o expresie pe care n-am putut s-o descifrez. Tata nu era omul care să-și piardă timpul prin baruri și cred că Ed se întreba ce bizară greșeală de citire a hărții îl adusese acolo. Tata s-a întors să se uite la el și a dat o dată din cap. Ed i-a răspuns la fel.

Îmi doream sincer să se termine odată totul.

— Tatăl meu, am zis.

Ed a mai dat o dată din cap și așa s-a încheiat un alt moment important de comunicare socială masculină.

Am cerut două beri. Așteptându-le, m-am uitat la tata care se apropia de masa de biliard. Mă obișnuisem încă din copilărie ca oamenii să alerge la el în magazine și să înceapă să-i vorbească, crezând că e directorul, singura persoană în măsură să rezolve cine știe ce banalitate pe care o transformau repede într-o tragedie. Capacitatea lui de a se purta firesc și într-un bar infect era un fel de șmecherie și am simțit un strop de respect față de el. Era un respect foarte special și limitat – pe care-l simți față de cineva care face dovada unei calități la care ai putea aspira și tu într-o bună zi însă asta era.

M-am dus lângă el la masa de biliard și, de atunci încolo, relația noastră familială a început să se deterioreze. Am câștigat toate cele trei partide. Au fost partide lente și lungi. Nu-i vorba că ar fi jucat îngrozitor de prost, dar fiecare lovitură pe care o dădea era parțial imprecisă, iar eu conduceam jocul. N-am vorbit cine știe cât. Doar puneam bilele în poziție, loveam și ne dădeam ștafeta când ratam. După ce a doua partidă a ajuns cu greu la sfârșit, el și-a mai luat o bere, în vreme ce eu recuperam bilele. În speranța că se va opri la una singură, îmi lăsasem berea aproape neatinsă. Apoi am jucat ultima partidă, care a fost puțin mai bună, dar în esență tot atroce. La sfârșit, a pus tacul înapoi în rastel.

— Gata? am întrebat, încercând să par nonșalant. Eram atât de ușurat, încât am riscat să mai scot un sfert de dolar.

El a clătinat din cap.

— Nu-ți dau prea mult de furcă.

— Atunci de ce nu-mi zici: „Hei, puștiule, ești bun”, sau ceva de felul ăsta?

— Nu, răspunse el cu blândețe. Pentru că nu ești.

M-am uitat la el cu ochi mari, uluit ca un copil de cinci ani.

— Ei, asta-i, am izbutit în cele din urmă să zic. Mersi de-ncurajare.

— E un joc, a spus, ridicând din umeri. Nu mă deranjează că nu ești bun. Mă deranjează că nu te deranjează asta.

— Cum? am izbucnit, pentru că nu-mi venea să cred. Asta ai citit-o în vreo tâmpenie motivațională? Zi-i una dură la momentul potrivit și copilul o să ajungă șeful consiliului de administrație?

— Ward, nu face pe prostul, a zis el fără asprime.

— Prost ești tu, am mârâit eu. Ai crezut că-s un nepriceput și că poți să vii aici și să mă bați chiar dacă nu știi *deloc* să joci.

A rămas nemișcat câteva clipe, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, uitându-se la mine. Era o privire ciudată, rece și scrutătoare, dar nu lipsită de afecțiune. Apoi a zâmbit.

— Cum vrei tu.

Și-a plecat. Cred că s-a dus acasă pe jos.

M-am întors la masă, am înșfăcat berea și am băut dintr-o înghițitură tot ce mai era în sticlă. Apoi, cu o lovitură puternică, am încercat să bag una dintre bilele lui în buzunarul din spate și-am ratat cu un kilometru. În clipa aceea, îl uram, îl uram cu adevărat.

M-am dus valvârtej la bar și am descoperit că Ed îmi pregătise deja altă bere. Am dat să scot banii, dar el a clătinat din cap. Nu mai făcuse asta înainte. M-am așezat pe un scaun și n-am scos un cuvânt vreo câteva minute.

Încet-încet, am început să discutăm despre altele: părerile lui Ed despre politica locală și feminism – avea convingeri destul de radicale în ambele privințe – și o ascunzătoare pe care se gândea s-o construiască în pădure. Nu mi se părea că Ed poate să aibă opinii demne de luat în seamă în privința primelor două subiecte sau că va reuși vreodată să construiască ascunzătoarea, dar tot l-am ascultat. Când Dave și-a făcut apariția, am reușit mai mult sau mai puțin să mă prefac că totul era ca întotdeauna.

A fost o seară *okay.* Am discutat, am băut, am mințit. Am jucat biliard nu foarte bine. La capătul ei, m-am dus la mașină și am rămas blocat când am văzut un bilet sub ștergător. Era scris de mâna tatei, dar cu litere mult mai mici ca de obicei.

„Dacă nu poți citi asta din prima”, spunea, „roagă pe cineva să te aducă acasă. O să vin mâine cu tine să luăm mașina.”

Am mototolit biletul și l-am aruncat, dar am condus cu grijă până acasă. Când am ajuns, mama se culcase deja. În biroul tatei ardea lumina, dar ușa era închisă, așa că m-am dus direct în camera mea.

•

M-am ridicat de pe scaun o singură dată, dimineața târziu, și mi-am făcut un nes. În rest, am stat acolo până la mijlocul după-amiezii, când soarele deja traversase cerul și începuse să intre direct prin ferestre și să-mi bată în ochi. Asta a spulberat vraja în care căzusem și m-am ridicat știind că nu voi mai sta acolo niciodată. În primul rând, nu era un scaun comod. Perna era plină de cocoloașe și, după două ore de stat fără pauză pe ea, mă durea fundul. M-am dus înapoi în bucătărie, am spălat cana și am lăsat-o cu gura în jos pe marginea chiuvetei să se usuce. Apoi m-am răzgândit, am șters-o și-am pus-o la loc în dulap.

M-am oprit nehotărât în holul de la intrare, întrebându-mă ce să fac mai departe. O parte din mine credea că un fiu adevărat ar fi renunțat la camera de la hotel și ar fi dormit acasă peste noapte. Cealaltă parte nu voia să facă asta. Pur și simplu, nu voia. Îmi doream lumini puternice, un burger, o bere, cineva care să stea de vorbă cu mine despre orice în afară de moarte.

Dintr-odată irascibil și trist, m-am furișat înapoi în camera de zi să-mi iau telefonul de pe măsuța pentru cafea. Mă durea spatele, probabil de la scaunul incomod.

Scaunul. Poate s-a întâmplat fiindcă se schimbase calitatea luminii: soarele trecuse în cealaltă parte a curții și arunca umbre noi. Sau, mai degrabă, câteva ore de vărsat lacrimi pur și simplu îmi curățaseră puțin mintea. În orice caz, acum, când mă uitam mai atent la ea, perna avea un aspect oarecum bizar. Strecurând încet telefonul Nokia în buzunar, m-am încruntat la scaun. Perna, care era parte integrantă a scaunului, avea o umflătură evidentă în mijloc. Am întins mâna prudent și-am împuns-o cu degetele. Era destul de tare.

Poate că tata o dăduse la retapițat sau o umpluse cu ceva. Cu pietre, pesemne. Mi-am îndreptat spatele, pregătit s-o uit și să ies din casă. Mahmureala începea să dea în floare. Apoi, altceva mi-a reținut atenția.

Există un mod corect de-a așeza obiectele în relație unul cu celălalt, mai ales dacă sunt voluminoase. Unii oameni nu văd asta. Aruncă pur și simplu mobila de-a valma sau o așază pe toată lipită de pereți, în unghiuri drepte sau în așa fel încât toată familia să vadă la televizor. Tata se asigura întotdeauna că mobilele erau așezate cum voia el și se supăra dacă le mișca cineva. Iar scaunul lui nu era în locul obișnuit. Nu fusese

mișcat prea mult și nu cred că altcineva ar fi observat diferența. Era prea perpendicular în raport cu restul mobilelor și părea să stea prea mult în față. Pur și simplu, nu-și găsea locul.

M-am lăsat pe vine în fața lui și am examinat porțiunea unde perna era prinsă de lemnul scaunului. Îmbinarea era mascată cu un șnur decorativ. Era ros și deșirat. L-am apucat de un capăt și am tras. S-a desprins cu ușurință, dând la iveală o deschizătură care părea să fi fost cândva cusută.

Am strecurat mâna înăuntru. Degetele mele și-au făcut loc printr-un material uscat și moale, probabil bucăți de burete. În mijloc au dat peste un obiect solid. L-am scos afară.

Era o carte. Un roman în ediție de buzunar, un exemplar aparent nou dintr-un thriller de succes, de genul celor pe care mama le cumpăra fără să se gândească prea mult de la casa supermarketului, pentru a le frunzări după-amiaza. Nu părea să fi fost citit. Cotorul nu era îndoit, iar mama nu fusese nici pe departe o persoană obsedată de integritatea cărților. Nu avea sens. Nu putea să fi ajuns în scaun din întâmplare.

L-am răsfoit. La mijloc am găsit un petic de hârtie. L-am scos. Era un bilet care conținea doar un rând scris de mâna tatei.

„Ward”, spunea, „nu suntem morți.”

3

Un torent în sudul Vermontului, cu apă limpede și rece, curge repede peste un pat de bolovani palizi, printre pereții abrupți ai unei văi din înaltul Munților Green. Cerul pare să înceapă la doar câțiva metri deasupra copacilor, un văl cenușiu de zahăr înghețat țesut în lumina zilei care se apropie de sfârșit. Frunzele de pe jos, ca niște flori din sticlă colorată care s-au spart, sunt acoperite de petice de zăpadă murdară. Pe ambele maluri ale torentului, unite prin două poduri vechi de piatră la distanță de aproximativ cincizeci de metri unul de altul, se întinde micuțul sat Pimonta. În total sunt poate douăzeci de case, deși cam douăsprezece dintre ele par să fie folosite doar în timpul verii, dacă nu cumva sunt complet abandonate. Lângă una dintre ele stă un Buick foarte vechi, cu caroseria ruginită, acum de culoarea unui nor de furtună. Se văd mașini și în fața altor case, iar starea lor deplorabilă e o dovadă că proprietarii au mulți copii și cel puțin un câine. E o liniște deplină, dacă nu pui la socoteală vuietul torentului care curge de atât de mult timp, încât zgomotul lui e mai mult culoare decât sunet. Fumul se înalță leneș din câteva hornuri, inclusiv din cele ale Hanului Pimonta, o demipensiune cu oarecari pretenții care stă cu spatele la râu și care, în această ultimă săptămână de toamnă, e ocupată aproape în întregime.

Pe unul dintre poduri stă un bărbat, sprijinit de parapet și uitându-se în jos la apa învolburată. Numele lui e John Zandt. Are aproximativ un metru optzeci și, pentru a se apăra de frig, poartă o haină groasă. Îi accentuează silueta robustă, cu umeri lați. Pare a fi un bărbat care poate căra cale lungă două valize grele sau poate lovi pe cineva extrem de tare. Amândouă aceste presupuneri simt adevărate. Are păr scurt, închis la culoare și trăsături aspre, dar armonioase. Pe bărbie și pe obraji i-au crescut țepii unei bărbi de două zile. Ultimele două săptămâni a stat la Hanul Pimonta, într-un apartament alcătuit dintr-un dormitor, o baie și un salon mic cu șemineu, toate foarte comode, dar într-un stil *country* dezordonat. Și-a petrecut timpul făcând plimbări în munții și văile din zonă, evitând cărările marcate care forfotesc de excursioniști îmbrăcați în haine viu colorate și care se tem doar de urși. Uneori a dat peste vestigiile vechilor gospodării, acum mormane de lemne înnegrite risipite printre copacii pitici. Nu se aude niciun ecou, oricât de mult ai sta nemișcat și-ai asculta, iar locurile care au fost cândva aproape de o cărare au dispărut de pe hărți. Drumurile și-au găsit alte trasee, transformând

unele puncte în destinații și lăsând altele pustii, poate pentru totdeauna.

Lui Zandt îi place să stea în asemenea locuri o vreme și să se gândească la cum erau ele altădată. Apoi pornește din nou la drum și nu se mai oprește până obosește sau vine timpul să se întoarcă la pensiune. Serile și le petrece în salonul mic și comod, evitând politicos discuțiile cu alți oaspeți și cu proprietarii stabilimentului. Cărțile din biblioteca modestă vorbesc doar despre fosile și satisfacții personale. În ultimele două săptămâni, poate patruzeci de persoane l-au salutat cu o înclinare din cap, fără să-i afle numele sau să-l poată descrie mai târziu cât de cât amănunțit.

După masa de seară, care este în general excelentă, deși servită cu întârziere, se întoarce în apartamentul lui, ațâță focul și rămâne treaz cât de mult poate. În ultima vreme, visează mult. Uneori, visele sunt despre Los Angeles, despre o viață dispărută pentru totdeauna și de care, prin urmare, nu poate scăpa. În trecut, a încercat și alcoolul, și heroina, dar n-a găsit prea mult ajutor în aceste vicii, nici măcar practicate în exces. În prezent, se trezește și rămâne pur și simplu întins pe spate, așteptând venirea dimineții și gândindu-se la neant. N-a încercat niciodată să se sinucidă. Nu-i stă în fire. Dacă i-ar sta, ar fi deja mort.

Acum, sprijinit de parapetul podului în lumina apusului, se gândește la ce va face mai departe. Are bani, în parte strânși după o vară întreagă de muncă grea cu mâinile. Se gândește că a venit poate momentul să urce înapoi în șa și să plece spre un oraș. Poate undeva în sud, cu toate că între timp a descoperit că-i plac frigul și pădurile întunecate. Hotărârea lui e zădărnicită de faptul că nu dorește cu adevărat să câștige alți bani și nici să facă ceva cu cei pe care-i are deja. Dar și din cauză că, după o viață petrecută printre clădiri, acestea au încetat brusc să mai aibă vreun sens pentru el. Drumurile pustii și spațiile nemărginite par să aibă mai multă rezonanță decât orice s-ar afla de-o parte și de cealaltă a unei străzi.

Ridică privirea când aude zgomotul unei mașini care se apropie pe drum, dinspre nord. După o vreme, razele farurilor, folosite încă de la primele ore ale după-amiezii, cum e obiceiul locului, apar de după creasta dealului. Curând, mașina le urmează jos, în sat, trecând pe lângă micuțul magazin universal și centrul de închiriat casete video. E un Lexus, foarte negru și foarte nou. Se oprește lin în fața hanului.

Mașina păcăne când motorul începe să se răcească. Un timp, nu coboară nimeni din ea. Zandt o privește până când e sigur că siluetele dinăuntru se uită la el. Propria lui mașină, un model ieftin și de fabricație străină, cumpărată de la un dealer

posomorât din Nebraska, stă în fața primului corp de clădire, în care se află apartamentul lui și alte câteva. Are cheile în buzunar, dar nu poate ajunge la ea fără să se apropie de Lexus. Ar putea să traverseze podul, apoi ar trece printre casele de pe celălalt mal și s-ar îndrepta spre dealuri, dar nu are de gând s-o facă. Știe că ar fi trebuit să achite cu numerar. Așa procedează de obicei. Dar, când sosise, nu avea niciun sfanț în buzunar și era târziu. Dacă ar fi scos bani de la un bancomat din oraș ar fi lăsat un semn la fel de clar. Ocazia de a evita această confruntare, indiferent care ar fi semnificația cuvântului, trecuse deja de două săptămâni. Se mulțumește să se uite la apa de sub pod și așteaptă.

Portiera mașinii se deschide și coboară o femeie. Are păr negru, lung până la umeri, poartă un costum verde-închis și e de înălțime potrivită. Figura ei este izbitoare, ceea ce înseamnă că o poți considera fie ștearsă, fie frumoasă. Majoritatea oamenilor pariază pe prima variantă, iar asta n-o deranjează deloc. Tăcerea pe care-a păstrat-o de-a lungul drumului l-a iritat deja pe agentul Fielding, care a cunoscut-o doar cu trei ore în urmă – și care, dacă n-ar fi fost însărcinat s-o ducă cu mașina la Pimonta, ar fi ajuns deja acasă de câteva ore bune. Fielding încă n-are idee de ce a fost târât atâta amar de drum, iar așa e cum nu se poate mai bine, pentru că plimbarea asta cu greu putea trece drept misiune oficială. El face pur și simplu ceea ce i se cere, un talent de obicei mult subestimat.

Femeia închide portiera cu un sunet moale, pe care știe că bărbatul care așteaptă îl poate auzi. El nu se mișcă și nici măcar nu ridică privirea până când ea ajunge pe pod, după ce a trecut de han și de atelierul cu ferestrele acoperite cu scânduri al unui localnic mort.

Se apropie la câțiva metri de el și se oprește, simțind absurditatea situației și răceala aerului.

— Bună, Nina, zice el, tot fără a ridica privirea.

— E foarte frig, răspunde ea. Sunt impresionată.

El se întoarce.

— Frumos costum. Semeni cu Dana Scully.

— În ziua de azi, toți vrem să arătăm așa. Până și unii dintre băieți.

— Cine-i în mașină?

— Un agent local din Burlington. A fost bun și m-a adus până aici.

— Cum m-ai găsit?

— Cartea de credit.

— Așa-i, zice el. Ai bătut ceva drum.

— Pentru tine, merită.

Bărbatul se uită sceptic la femeia pe care cândva o găsise atrăgătoare și care acum i se pare comună.

— Ce vrei? E frig. Mi s-a făcut foame. M-aș mira să avem ceva să ne spunem.

O clipă, femeia pare din nou frumoasă. Și rănită. Apoi, ca și când asta n-ar însemna nimic pentru ea sau n-a însemnat niciodată, zice:

— S-a întâmplat din nou. Mă gândeam că ai vrea să știi.

Se răsucește pe călcâie și se întoarce la mașină. Motorul pornește înainte ca ea să deschidă portiera și, în două minute, valea este la fel de goală și tăcută ca înainte. Rămâne doar bărbatul de pe pod, cu gura ușor deschisă, palid.

•

A ajuns-o din urmă treizeci de kilometri mai la sud, gonind de-a lungul drumurilor înguste de munte și țâșnind înainte după fiecare curbă. Sudul Vermontului nu e conceput pentru viteză și mașina derapase de două ori pe petice de gheață. Zandt nu observase asta, nici nu-i băgase în seamă pe rarii șoferi din zonă care aveau timp doar să-l zărească o clipă înainte să fie deja în spatele lor, accelerând, lăsându-le mașinile să se clatine în urma sa. La Wilmington găsise o intersecție. Lexusul nu se vedea nicăieri. Își făcuse socoteala că Nina se îndrepta spre cel mai apropiat oraș de unde putea lua un avion care s-o ducă înapoi la civilizație și cotise la stânga pe Route 9, spre Keene, puțin dincolo de granița cu New Hampshire.

Scosese un timp mai bun pe șosea și, curând, începuse să vadă în depărtare stopurile inconfundabile ale Lexusului, pâlpâind printre copaci acolo unde drumul făcea o curbă sau stingându-se când mașina cobora în spatele unei creste. În cele din urmă, o prinsese pe o porțiune dreaptă, puțin mai la sud de Hardsboro, unde șoseaua trecea pe lângă un lac ca oglinda în care se reflecta un cer plin de umbre.

Îi făcu semn cu farurile. Niciun răspuns. Se apropie mai mult, îi făcu din nou semn. De data asta, Lexusul acceleră puțin. Zandt acceleră și el, forțând mașina, și văzu că Nina se întoarce și-i recunoaște fața prin lunetă. Îi spuse ceva șoferului, care nu încetini.

Apăsă pedala de accelerație până la podea și trase de volan în stânga, țâșni cu toată viteza înainte, apoi le tăie fața și frână brusc. Coborî înainte ca motorul să se fi oprit, ceea ce făcu și Fielding, cu mâna deja în interiorul sacoului.

— Lasă-l, îi sugeră Zandt.

— Du-te-n mă-ta.

Agentul ținea pistolul cu ambele mâini. Între timp, Nina coborâse pe cealaltă parte, având grijă să nu calce în noroi.

— Te avertizez, zise Fielding calm. Nu te apropia.

— E-n regulă, interveni Nina. Rahat. S-au dus dracului pantofii mei.

— Ba nu-i în regulă, fir-ar să fie. A încercat să ne scoată de pe șosea.

— Probabil că voia doar să stea de vorbă cu mine. Te cam copleșește singurătatea pe-aici.

— Poate să stea de vorbă cu sula mea, zise Fielding. Tu… pune mâinile pe mașină.

Zandt rămase pe loc până ce Nina ocoli Lexusul și ajunse în fața mașinii, pe asfalt.

— Ești sigură că-i el? întrebă Zandt.

— Crezi că altfel aș fi bătut atâta drum?

— N-am înțeles niciodată nimic din ce-ai făcut. Indiferent de situație. Doar răspunde-mi la întrebare.

— Vrei să pui dracului mâinile pe capota mașinii? strigă Fielding.

Se auzi declicul moale al siguranței ridicate.

Zandt și Nina se întoarseră spre el. Agentul era furios foc. Nina aruncă o privire de-a lungul șoselei, unde un Ford mare și alb care părea să țipe „De închiriat" venea încet către ei, în timp ce pasagerii se bucurau în voie de priveliștea lacului în lumina amurgului.

— Ușurel, sugeră ea. Doar nu vrei să-i dai explicații șefului tău despre un incident cu arme de foc.

Fielding se uită scurt peste umăr. Observă că mașina oprise pe marginea drumului, cam la o sută de metri distanță, de unde scena putea fi văzută mai bine. Lăsă pistolul jos.

— Vrei să-mi spui ce dracu' se întâmplă?

Nina clătină iute din cap, apoi se întoarse spre Zandt.

— Sunt sigură, John.

— Și-atunci de ce ești aici și nu acolo?

Nina ridică din umeri, un gest obișnuit pentru ea.

— Sinceră să fiu, nu știu. N-ar trebui să fiu aici și în mod sigur n-ar trebui să discut cu tine. Vrei să fugi sau mai bine mergem undeva să discutăm?

Zandt se întoarse și se uită la suprafața liniștită a lacului, unde unele porțiuni erau negre, iar altele cenușii din pricina gheții. Pe celălalt mal erau un mic luminiș și o casă de vacanță din bușteni, cu câțiva stânjeni de lemne stivuite alături. Nu părea să fie prefabricată sau cumpărată dintr-un catalog – mai degrabă era opera cuiva, sau a doi cuiva, care petrecuseră multe seri pe unde apucaseră și desenaseră proiectul pe carnețele luate de la birou, dorindu-și cu disperare să se proiecteze în altă realitate. Nu era prima dată când Zandt ar fi vrut să fie altcineva. Poate tipul care locuia în casa din bușteni.

Sau unul dintre turiștii care mai devreme stăteau pe marginea șoselei și care acum se adunaseră ciorchine lângă apă și se uitau la copacii de pe malul celălalt. Hanoracele lor în culori aprinse îi făceau să semene cu un pâlc de semafoare.

În cele din urmă, dădu din cap. Nina se duse la Fielding și-i vorbi o vreme. După un minut, pistolul agentului dispăru înapoi sub sacou. Când Zandt se întoarse cu spatele la lac, Fielding stătea la volan, cu o expresie mai destinsă.

Nina îl aștepta pe Zandt la mașina lui, cu un dosar mare la subsuoară.

— I-am spus că merg cu tine, zise ea.

Când femeia se urcă în mașină, Zandt se apropie de Lexus. Fielding ridică privirea spre el, cu o expresie indescifrabilă, și porni motorul. Apoi apăsă un buton și coborî geamul.

— Cred că de data asta o las baltă, zise el.

Zandt zâmbi. Era un zâmbet subțire și semăna prea puțin cu ceva provocat de veselie.

— Nu va mai exista altă dată.

Fielding își lăsă capul într-o parte.

— Și asta ce-ar trebui să-nsemne?

— Că, dacă ne întâlnim iar și mai scoți pistolul la mine, pe-un lăcușor frumos ca ăsta or să plutească multe bucățele de agent federal. Și nu-mi pasă nici cât o ceapă degerată dacă asta dă ecosistemul peste cap.

Zandt se întoarse, lăsându-l pe agent gură-cască.

Apoi Fielding dădu repede în marșarier, împroșcând o ploaie de pietriș. Tură motorul și zbură pe lângă el, încetinind doar cât să scoată pe geam degetul mijlociu de la mâna dreaptă.

Când Zandt se urcă în mașină, văzu că Nina se uita la el, cu brațele încrucișate și o sprânceană ridicată.

— Capacitatea ta de socializare e din ce în ce mai bună, zise ea. Poate ar trebui să ții un curs pe tema asta, să scrii o carte. Vorbesc serios. E un dar. Nu te opune, împărtășește-l și altora. Fii tot ce poți să fii.

— Ține-ți gura, Nina.

•

Până la Pimonta n-au mai scos un cuvânt. Nina ținea dosarul în poală. Când ajunseră din nou în cătun, era întuneric și apăruseră și câteva mașini ale localnicilor. Luminile ardeau la multe ferestre. Zandt parcă în fața hanului și opri motorul. Cum nu dădea niciun semn că ar vrea să deschidă portiera, Nina rămase pe loc.

— Mai vrei să mănânci? întrebă ea într-un târziu.

În mașină începuse să se facă frig. Două perechi trecuseră deja fără grabă pe lângă ei, în drum spre clădirea principală, cu

fețele însuflețite de perspectiva unei mese bune.

Zandt se mișcă pe scaun, întorcându-se parcă de la mare depărtare.

— Tu hotărăști.

Ea încercă un ton vesel:

— Mi-e indiferent.

— Nu și aici. Cina e între șase treizeci și nouă seara. Mâncăm acum sau mâine dimineață. Micul dejun e de la șapte la opt și e sărăcuț.

— Cum? N-ai de unde să iei un burger între mese? În locul ăsta nu se poate comanda un sendviș puțin mai târziu?

Zandt întoarse capul și acum zâmbetul lui părea aproape real.

— Nu ești de prin partea locului, nu?

— Nu, slavă Domnului. În locul de unde vin eu poți să mănânci când vrei. Tu le dai bani și ei îți dau mâncare. E un procedeu modern și convenabil pentru ambele părți. Ai stat la țară atât de mult încât ai uitat?

El nu-i răspunse. Brusc, Nina aruncă dosarul pe jos și deschise portiera.

— Așteaptă aici, zise.

Zandt așteptă, urmărind-o prin parbriz cum mărșăluiește hotărâtă spre clădirea principală. Foamea care-l rodea după plimbarea din timpul zilei dispăruse demult. Era înghețat, pe dinăuntru și pe dinafară. Nu mai era obișnuit să aibă de-a face cu cineva care-l cunoștea bine și se simțea stânjenit, gândurile și sentimentele lui fuseseră scoase din ritm. Petrecuse mult timp în mișcare, încercând să se piardă în peisaj: bărbatul de la bar care așteaptă încă un pahar; tipul care muncește ceva în spatele casei vreo două zile; omul de la benzinăria măturată de vânt, uitându-se în gol peste capota mașinii în timp ce alimentează. Perioade lungi, nu se gândise la aproape nimic, ajutat de absența completă a oricărui motiv care să-l readucă în propriul lui trecut. Prezența Ninei schimbase asta. Își dorea să fi plecat de acolo cu o zi mai devreme, își dorea ca ea să fi venit și să fi descoperit că ajunsese prea târziu. Dar Zandt știa mai multe decât alții despre încăpățânarea ei și mai știa că, odată ce-și pusese în gând să-l găsească, ar fi continuat la nesfârșit.

Se uită la dosarul de pe jos. Era gros. Nu voia să-l atingă, cu atât mai puțin să vadă ce era în el. Știa, oricum, cea mai mare parte. Restul ar fi fost asemănător. Îi stârnea în suflet un amestec respingător de amorțeală și oroare, lame de ras înfășurate în vată.

Auzi zgomotul unei uși care se închide și ridică privirea. O văzu pe Nina care se apropia dinspre clădirea principală a

pensiunii. Ducea ceva într-o mână. Zandt coborî din mașină. Era mult mai frig acum, iar cerul devenise plumburiu. Zăpadă.

— Isuse, făcu ea, și răsuflarea i se ridică în norișori în jurul capului. Nu glumeai. Aici ți se dă mâncare numai cât să nu mori de foame. Dar am pus mâna pe asta.

Ridică o sticlă de whisky irlandez.

— Le-am spus că-mi trebuie ca dovadă.

— Nu mai beau, zise el.

— Nu-i nimic, eu da. Poți să te uiți.

Deschise portiera și luă dosarul. Zandt o surprinse când verifica poziția lui pe podea. Voia să știe dacă el aruncase o privire în lipsa ei.

— Nina, de ce ai venit aici?

— Am venit să te salvez, zise ea. Să-ți urez bun venit înapoi în lume.

— Și dacă nu vreau să mă întorc?

— Te-ai întors deja. Doar că nu știi încă.

— Ce-ar trebui să însemne asta?

— John, aici e mai frig ca în chiloții unei călugărițe. Hai înăuntru. Sunt sigură că-mi poți arunca la fel de bine și sub un acoperiș noua ta privire de sunt-la-ani-lumină-depărtare.

Spre surprinderea lui, Zandt se pomeni că râde.

— Ești puțin cam grosolană, nu crezi?

Ea ridică din umeri.

— Știi regulile. Dacă te culci cu o femeie, are dreptul să-ți fie superioară tot restul vieții.

— Chiar dacă ea a început? Și tot ea a pus punct?

— N-ai tras cu dinții și cu ghearele în niciunul dintre cele două cazuri, din câte-mi aduc aminte. Care dintre grajdurile astea rustice e domiciliul tău actual?

El îi arătă clădirea și Nina porni într-acolo în pas de marș. După un moment în care evaluă și respinse ideea de a se urca înapoi în mașină, Zandt porni pe urmele ei.

4

În timp ce Nina stătea pe unul dintre fotoliile îmbrăcate în pânză rară, cu picioarele pe măsuța pentru cafea, Zandt aprinse focul. Era conștient că ea studia camera la lumina veiozei: covoarele roase într-un stil rafinat, mobila în mod deliberat sărăcăcioasă, tablourile pe care numai un hotelier le-ar fi putut admira. Podelele erau vopsite într-un alb gălbui și un buchet de flori din partea locului stătea mândru într-o vază, la câțiva centimetri de picioarele Ninei.

— Ei, la ce oră vine Martha Stewart[41]?

— Imediat după ce pleci tu, zise el, intrând în baie să ia două pahare. Între noi e o relație animalică.

Nina zâmbi și se uită la lemnele care ardeau în spatele grilajului de fier al șemineului. Focul pocnea și pârâia, bucuros că fusese trezit, pregătit să consume. Trecuse mult timp de când nu mai văzuse un foc. Își aminti de o vacanță din copilărie și se înfioră.

Zandt se întoarse, deșurubă capacul sticlei și turnă în pahare. Mai rămase o clipă în picioare, ezitând, dar apoi se așeză în celălalt fotoliu. Camera începea încet-încet să se încălzească.

Nina ridică paharul la buze cu ambele mâini, fără să-și ia privirea de la Zandt.

— Deci, John… Ce mai faci?

Zandt stătea acolo, privind în gol, și nu se întoarse spre ea.

— Spune-mi, zise el.

•

Cu trei zile în urmă, o fată pe nume Sarah Becker ședea pe o bancă de pe Third Street Promenade din Santa Monica, California. Asculta un mini-disc la un player pe care-l primise de ziua ei, când împlinise paisprezece ani. Printase la computerul de-acasă o etichetă mică și îngrijită cu numele și adresa ei și o lipise pe spatele aparatului cu bandă transparentă, să nu se șteargă scrisul. Deși îi era groază să maculeze luciul argintiu al playerului, o înspăimânta și mai mult ideea de a-l pierde. Când aparatul a fost găsit, s-a aflat că albumul pe care-l asculta era *Generation Terrorists,* al unei formații britanice numită Manic Street Preachers. Numai că, așa cum știa și Sarah, le spuneai doar The Manics. La școala ei trupa nu era considerată printre cele mai tari, iar acesta era unul dintre motivele pentru care-i asculta. Toți ceilalți erau înnebuniți după prințese pop înțepate și formații de băieți insipide, ori bâțâiau din cap în vreme ce vreun hip-hopper tembel urla jargonul de anul trecut pe muzica altcuiva. Sarah prefera altă

muzică, una care suna ca și când, undeva pe traseu, cineva chiar își pusese în gând să transmită ceva prin intermediul ei. Bănuia că vârsta avea și ea un cuvânt de spus. La paisprezece ani nu mai ești o puștoaică. Nu în ziua de azi, nu, nici pe departe. Nu în Los Angeles. Nu acum, în 2002. Părinților ei le luase un timp să se obișnuiască, dar până și ei acceptaseră adevărul. În felul lor, se împăcaseră cu ideea, ca niște neanderthalieni care privesc cu prudență apariția primilor oameni de Cro-Magnon.

În capătul unde stătea ea, lângă fântâna din fața librăriei Barnes and Noble, Promenade era destul de liniștită la ora aceea a serii. Câțiva oameni intrau și ieșeau din librărie și-i vedea pe ceilalți prin vitrina din sticlă înaltă cât două etaje: răsfoiau concentrați reviste și cărți, comparând caracteristicile computerelor sau căutând formule magice în manualele de scenaristică. Fusese într-o vacanță de două săptămâni la Londra, cu un an în urmă, și librăriile de-acolo o uimiseră. Erau de-a dreptul stranii. Pur și simplu aveau doar cărți. Nici cafea, nici reviste, uneori nici măcar toalete. Numai șiruri peste șiruri de cărți. Oamenii le luau, le cumpărau, apoi plecau. Mamei ei i se păruse super, într-un fel, dar Sarah credea că era unul dintre puținele lucruri de-a dreptul nasoale pe care le văzuse în Anglia. În cele din urmă, găsiseră din întâmplare o librărie Borders nouă și uriașă, iar ea dăduse năvală înăuntru și-i descoperise pe The Manics la unul dintre posturile de ascultare. Formațiile britanice erau beton. The Manics erau beton în mod special. Londra era beton în general. Și cu asta, basta.

Stătea pe bancă și se uita de-a lungul lui Promenade, dând aprobator din cap în vreme ce vocalistul proclama sus și tare că este un „câine blestemat”. La celălalt capăt al zonei pietonale lungi de trei străzi erau mai ales restaurante. Tata o lăsase acolo în urmă cu douăzeci de minute și stabiliseră să vină după ea la nouă fix – lucru care se întâmpla o dată pe lună. Sarah ar fi trebuit să se întâlnească la Broadway Deli cu prietena ei Sian Williams. Domnișoarele luau masa în oraș. Acest ritual lunar era produsul minții mamei lui Sian, care se adapta la adolescența fiicei sale deschizând toate ușile pe care le întâlnea în cale, de teamă că, lăsând-o închisă pe cea nepotrivită, ar distruge relația specială dintre ele. Mama acceptase fără să ezite prea mult: parțial pentru că toată lumea avea tendința să fie de acord cu Monica Williams, parțial pentru că Zoë Becker păstrase un contact suficient de strâns cu eul ei tânăr încât să-și dea seama cât de mult i-ar fi plăcut să facă asta la aceeași vârstă. Totuși, tata avea uneori dreptul de veto și, câteva clipe lungi și neplăcute, ea crezuse că va face uz

de el. Cu câteva luni în urmă, fuseseră uciși câțiva oameni care aveau legături cu crima organizată, în parte din cauza restructurării la nivel înalt în lumea drogurilor. Dar, în cele din urmă, după ce tata le propusese și ajunseseră la o înțelegere asupra unor măsuri de precauție – inclusiv ducerea și aducerea ei înapoi la ore și în locuri bine stabilite, dovada că bateria mobilului era încărcată complet și învățarea pe de rost a principiilor de bun-simț pentru evitarea loviturilor imprevizibile ale destinului – fusese de acord. Întâlnirea făcea acum parte din calendarul ei social.

Problema era că, atunci când Sarah și tatăl ei ajunseseră la întâlnire, Sian nu o aștepta la colțul străzii.

Michael Becker își lungi gâtul, scrutând strada în sus și-n jos.

— Ei, unde-i legendara doamnă Williams? mormăi el, bătând darabana pe volan.

Ceva mergea aiurea cu serialul de televiziune la care lucra pentru Warner, și era stresat la maximum. Era de un calm forțat presărat cu accese de nervozitate. Sarah nu știa precis care era problema, dar cunoștea în schimb crezul tatălui ei potrivit căruia există un număr infinit de feluri în care lucrurile pot să meargă rău în Branșă și numai unul singur de-a le face să meargă bine. Citise sinopsisuri și prime variante pentru episodul pilot al serialului și el chiar îi ceruse părerea despre câteva detalii, considerând că fiica lui face parte din publicul țintă potențial. De fapt, și spre ușoara ei surprindere, lui Sarah i se păruse că serialul era destul de mișto. Chiar mai bun ca *Buffy* sau *Angel.* În sinea ei își spunea că Buffy era cam forțată și că englezoiul mai în vârstă nu vorbea nici pe departe ca Hugh Grant, cum părea el să creadă. Și nici măcar nu semăna cu el. Eroina din *Dark Shift* era mai independentă, mai puțin prezentabilă și mai puțin predispusă la văicăreli. Era, în același timp – deși Sarah nu-și dăduse seama de asta –, inspirată în linii mari de fiica lui Michael Becker.

— Uite-o, zise Sarah, arătând cu degetul în susul drumului.

Tatăl ei se încruntă.

— N-o văd.

— Ba da, uite… acolo sub felinar, în fața lui Hennessy and Ingels.

În clipa aceea, un cretin claxonase în spatele lor și tata întorsese capul să-i arunce prin lunetă o privire cruntă. Aproape niciodată nu se înfuria în familie, însă uneori își descărca nervii pe lumea exterioară. Sarah știa, după ce studiase problema de curând la școală, că era o reacție care ținea de raporturile de forță, de stabilirea unei ierarhii în jungla de asfalt – însă în sinea ei era îngrijorată că, într-o zi, tata își

va manifesta voința împotriva gorilei greșite. El nu părea să priceapă că și tații pot stârni furia destinului sau că vârsta are prea puțină importanță când vine vorba de asprimea pedepsei.

Deschise portiera și sări afară.

— Merg pe jos până acolo, zise ea. E-n ordine.

Michael Becker îl urmări cu buzele strânse pe individul nerăbdător din LeBaron care trecea pe lângă ei.

Apoi se întoarse și se schimbă la față. O clipă, parcă în spatele frunții lui n-ar mai fi existat nicio scenă și nici cm personaj, parcă ar fi văzut lumea printr-o rețea de amintiri vechi și resturi străine. Părea de-a dreptul epuizat și probabil că avea nevoie de-o cafea fierbinte, însă era totuși tatăl ei.

— Ne vedem mai târziu, zise Sarah, făcându-i cu ochiul. Ai grijă să nu faci un infarct până acasă.

El se uită la ceas.

— N-am timp. Poate mici probleme la prostată, în schimb. La ora nouă?

— Fix. Eu vin de fiecare dată mai devreme. Tu ești cel care întârzie.

— Ce să zic! Nokkon, domniță.

— Nokkon, tată.

Închise portiera și urmări cu privirea mașina care se strecura în trafic. Tata ridică mâna, un salut scurt, apoi dispăru, înghițit iar de lumea lui lăuntrică, mereu la mila oamenilor care cumpărau cuvinte la metru și nu știau niciodată ce doreau până când nu era deja produs în serie. Privindu-l cum dispare, Sarah era sigură de un lucru – ea, una, nu se va îndrăgosti niciodată de Branșă.

Sian nu o aștepta sub felinar, bineînțeles. Sarah se prefăcuse doar, pentru a-i da tatei un motiv să plece, să se întoarcă acasă și să se apuce iar de treabă. Nu apăru nici în următoarele zece minute, apoi telefonul lui Sarah sună.

Era Sian. În clipa aceea, stătea lângă mașina mamei ei pe Sunset, atât de furioasă încât îi venea să scuipe. Sarah o auzea pe doamna Williams în fundal, descărcându-și nervii pe un ton imperios pe cine știe ce mecanic nefericit, care, văzându-le pe mamă și pe fiică la ananghie, își imaginase probabil un adevărat film porno în direct. Sarah spera să-și fi dat seama de-acum nu numai că asta *nu* avea să se întâmple, dar și că, dacă nu repara mașina în doi timpi și trei mișcări, putea să-și ia adio de la viață.

În orice caz, Sian nu putea să vină la întâlnire, ceea ce o punea pe Sarah în încurcătură. Tatăl ei nu ajunsese încă acasă, dar când va opri mașina pe alee mintea lui va fi un vârtej de replici și finaluri neașteptate sau poate va vorbi deja la telefon cu partenerul său, Charles Wang, căutând soluții pentru a

aduce proiectul înapoi în zona de confort. În dimineața următoare era programată o întâlnire importantă la micul dejun cu reprezentanții studioului, o înfruntare pe viață și pe moarte pe deasupra cestilor de cafea decofeinizată și a farfuriilor cu omletă fără colesterol. Știa că pe tatăl ei îl îngrozeau aceste întâlniri, pentru că nu lua niciodată micul dejun și nu suporta să recunoască asta. Se juca mereu cu pâinea prăjită pentru a nu fi nevoit să-și facă de lucru cu tacâmurile. Nu voia să-l streseze mai mult decât era deja stresat, iar sora ei mai mică, Melanie, putea oricum să-i asigure de una singură destul zgomot de fond.

În clipa aceea înțelese că, de fapt, nici nu avea de ce să-l sune. Trebuia să aștepte mai puțin de două ore până când tata avea să se întoarcă. Promenade îi oferea la fiecare pas magazine și localuri în care să-și vâre nasul, majoritatea încă deschise. Putea să ia un frappuccino și să aștepte pur și simplu. Putea să dea o tură prin Anthropologie, în căutarea unor idei pentru cadouri. Putea să verifice posturile de ascultare de la B&N, în caz că apăruse în sfârșit ceva nou. Putea chiar să intre în Deli și să mănânce singură o salată Cobb. În definitiv, trebuia doar să se asigure că va fi în locul potrivit la timpul potrivit, apoi – în funcție de dispoziția tatei – fie să-i spună că Sian nu-și făcuse apariția, fie să se poarte ca și când totul se desfășurase ca de obicei.

Formă numărul lui Sian pentru a se asigura că planul nu va fi subminat în cazul în care doamnei Williams i-ar veni ideea s-o sune pe mama ei. Nu reuși să stabilească legătura, ceea ce însemna probabil că mașina fusese reparată, pornise la drum și ajunsese în cine știe ce canion, în afara zonei de acoperire. Sarah era aproape sigură că, în cazul în care mama ei ar fi primit un telefon, ar fi aflat deja până atunci. Elicopterele ar fi umplut cerul, iar Bruce Willis ar fi coborât pe-o frânghie la ea.

Lăsă un mesaj pentru Sian, apoi intră în Starbucks. Îi trecuse prin minte că, dacă s-ar duce într-adevăr la Deli, ar putea comanda orice, nu doar o salată Cobb – asta cereau de fiecare dată, pentru că țineau dietă cu douăzeci de ani înainte să aibă nevoie. Ar putea mânca, dintre toate bunătățile, un burger. Un burger mare, uriaș, gigantic, în sânge, cu brânză. Și cartofi prăjiți.

Își spuse că asta fac adulții și că escapada s-ar putea dovedi destul de interesantă.

•

Tocmai își terminase frappe-ul și The Manics terminaseră de urlat ultimul refren, când văzu un bărbat înalt care ieșea din librărie. Omul merse alene câțiva metri, apoi se opri și se uită cu ochii mijiți la cer. Încă nu se lăsase noaptea, dar crepusculul

era pe sfârșite. Bărbatul duse mâna la buzunar, scoase un pachet de țigări și se chinui să scoată una în vreme ce jongla cu ceea ce părea să fie o sacoșă grea plină cu cărți. Spectacolul continuă câteva momente, iar el părea să nu fie conștient de privirea amuzată a fetei. Sarah își spuse că, în locul lui, ar fi încercat să lase sacoșa jos, dar era limpede că el nu se gândise la asta.

În cele din urmă, exasperat, bărbatul se duse la fântână și așeză sacoșa pe margine. După ce își aprinse țigara, își puse mâinile în șolduri și se uită de-a lungul străzii, apoi se întoarse spre ea.

— Bună, zise el.

Avea o voce moale și veselă.

Acum, când era mai aproape, lui Sarah i se păru că avea în jur de patruzeci de ani, poate mai puțin. Nu era sigură cum știa asta, dat fiind că în spatele lui era un felinar aprins și-i era destul de greu să-i vadă fața. Avea pur și simplu un aer de persoană mai în vârstă.

— Poftim?

El repetă:

— Ăă… Bună.

Sarah dădu din cap, cu o privire înțeleaptă.

— Sunteți englez?

— O, Doamne. E atât de evident?

— Păi, aveți *accent* de englez.

— Aha! Bineînțeles.

Mai trase o dată din țigară, apoi se uită la bancă.

— Te deranjează dacă stau lângă tine?

Sarah ridică din umeri. Așa era corect. Nu însemna nici da, nici nu. Cum vrei. Banca era destul de mare. Oricum, în câteva secunde pleca să mănânce o salată. Sau un burger. Încă nu era sigură.

Bărbatul se așeză. Purta o pereche de pantaloni din catifea reiată, nu neapărat noi, și o jachetă subțire care părea bine croită. Avea mâini mari. Părul – vopsit, dar vopsit scump – blond și îngrijit, iar fața destul de drăguță. Ca un profesor de științe care ține la modă, sau unul de sociologie. Genul care probabil că nu s-ar culca cu o elevă, dar ar putea dacă ar vrea.

— Deci, sunteți actor sau ceva asemănător?

— O, nu. Nimic atât de grandios. Un simplu turist.

— Cât stați aici?

— Vreo două săptămâni.

Băgă mâna în buzunar și scoase un obiect mic, din metal strălucitor. Îi dădu capacul pe spate și obiectul se transformă într-o mică scrumieră portabilă.

Sarah urmărea totul cu mare interes.

— Englezii fumează mult, nu-i așa?

— Da, așa e, recunoscu bărbatul, care nu era englez.

Stinse țigara și strecură scrumiera înapoi în buzunar.

— Nouă nu ne e frică.

Mai sporovăiră o vreme. Bărbatul înșiră atracțiile din Los Angeles pe care le vizitase, selecția obișnuită de capcane turistice. Nu-i spuse că sacoșa Barnes and Noble era plină cu cărți pe care le cumpărase cu ani în urmă, nici că pierduse o oră întreagă în librărie, la secția de Politică și Economie, ferindu-și fața de ceilalți clienți, pândind prin vitrină sosirea lui Sarah. În schimb, îi ceru sfaturi cu privire la alte locuri interesante din oraș.

Sarah, care-și lua în serios responsabilitățile, îi sugeră puțul cu smoală din La Brea, Rodeo Drive și Turnul Watts, care, credea ea, i-ar da o idee bună despre trecutul și viitorul Los Angelesului. În plus, adăugă în sinea ei, pe Rodeo ți-ai putea schimba pantalonii de catifea cu ceva mai *bon marché,* cum îi plăcea lui Sian să spună după ce își petrecuse vacanța de anul trecut la Antibes.

Apoi bărbatul tăcu câteva clipe. Sarah își zise că era timpul să meargă din vitrină în vitrină până la Deli și să mănânce ceva. Se pregătea să spună „bună seara”, când bărbatul se întoarse și se uită la ea.

— Ești foarte frumușică.

Putea sau nu să fie adevărat – opinia lui Sarah era în acel moment foarte tulbure în privința acestui subiect –, însă cuvintele făceau fără îndoială parte din repertoriul de formule colocviale care urlă „Ai grijă, un obsedat”.

— Mulțumesc, zise ea, acum în defensivă. O clipă, seara i se păru mai rece, apoi redeveni obișnuită când ea preluă controlul: În orice caz, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

— Îmi pare rău, zise el repede. Am spus un lucru ciudat, știu, dar îmi amintești de fiica mea. Are cam vârsta ta.

— Bine, zise Sarah. Super.

— A rămas la Blighty, continuă bărbatul de parcă n-ar fi auzit-o. Cu mama ei. Abia aștept să le revăd, știi, ba bine că nu. *Top hole. Gor blimey*[51]. Lady Di, Dumnezeu s-o odihnească.

Apoi își ridică fruntea și se uită repede în jur. Sarah bănuia că se rușinase. De fapt, el estima că în aproximativ douăzeci de secunde toate drumurile se vor uni în punctul care-i convenea lui, toate privirile vor fi atrase în altă parte. Se pricepea să calculeze lucrurile de felul acesta. Era unul dintre talentele lui speciale. Se apropie puțin de fată, dar ea se ridică în picioare.

— În orice caz, zise Sarah, trebuie să plec.

Bărbatul râse, simțind că toate piesele cădeau la locul lor. O apucă de mână și-o trase înapoi cu o forță surprinzătoare. Sarah scânci încet și căzu pe bancă, prea șocată pentru a opune rezistență.

— Dă-mi drumul, zise ea, străduindu-se să-și păstreze calmul.

Avea senzația că pământul îi fugea de sub picioare, o senzație amețitoare, fluidă. Parcă ar fi fost prinsă trișând sau furând.

— Ce fetiță frumușică.

Bărbatul o strânse și mai tare de mână.

— Să n-o scapi niciodată din ochi.

— Te rog, lasă-mă în pace.

— O, tacă-ți fleanca, mormăi el, renunțând la orice pretenție de accent englezesc. Târfă mică și caraghioasă ce ești.

Pumnul lui țâșni și o lovi scurt drept în față.

Capul lui Sarah zvâcni în spate. Avea ochii larg deschiși și uluiți. O, nu, auzi ea o voce interioară slabă și îngrozită. O, nu.

— Uită-te, Sarah, zise bărbatul cu o voce gravă și severă. Uită-te la toți oamenii ăștia. Sunt norocoși, nu ca tine.

Îi întoarse capul spre Promenade. La numai un cvartal distanță, strada era aglomerată. Oamenii intrau și ieșeau din magazine, aruncau priviri exploratoare la meniurile restaurantelor. În jurul lor, în schimb, nu era nimeni.

— Cândva, aici nu erau decât copaci și tufișuri, îți dai seama? Linia zimțată a țărmului, stânci, scoici, câteva urme pe nisip. Dacă păstrezi tăcerea, auzi cum a fost înainte să apară tot rahatul ăsta.

Clipind cu ochii umezi, Sarah încercă să înțeleagă unde voia bărbatul să ajungă. Poate că mai avea o șansă, o întrebare-surpriză în finalul acestui test, o cale de a-și câștiga permisul de liberă trecere.

— Dar oamenii *nu* văd, continuă el. Nici măcar nu se uită. Sunt orbi, orbi de bunăvoie. Prizonieri în mecanism.

O apucă de păr și îi întoarse fața spre librăria Barnes and Noble. Și acolo erau destui oameni. Citeau. Stăteau în picioare. Pălăvrăgeau. De ce să te uiți afară, când ești într-o librărie, seara? Și chiar dacă te-ai uita, ai vedea numai două siluete întunecate pe o bancă. De ce ți s-ar părea o scenă ieșită din comun?

— Aș putea să termin aici și acum, zise bărbatul pe un ton de indignare stăpânită. Doar ca să-ți arăt că se poate, că nimănui nu-i pasă cu adevărat. Când ești mereu înconjurat de necunoscuți, cum îți dai seama ce nu merge? Pe zece kilometri pătrați de boală, cui îi pasă ce se întâmplă cu un virus neînsemnat?

Sarah înțelese că nu avea să-i pună nicio întrebare eliberatoare, nici acum, nici în vecii vecilor, și își adună forțele să strige. Bărbatul simți cum pieptul ei se umflă și-i acoperi imediat gura cu o mână. Apoi două degete apucară buza de sus a lui Sarah și traseră violent. Strigătul nu mai apucă să-i iasă din gât. Încercă să se zbată, dar mâna o ținea locului, dublată de greutatea brațului care-i apăsa capul.

— Nu se uită nimeni, o asigură bărbatul cu același calm oribil. Eu am făcut asta. Pot merge unde nu mă vede nimeni.

Sarah încercă să spună ceva, dar emise doar câteva sunete indistincte. El păru totuși să le înțeleagă.

— Ba nu-i așa, zise el. Nu sunt pe drum. Sunt acasă. Mama-i o Jackson Pollock[6]. a bucătăriei. Tata e în grădină, cu surioara ta. Amândoi goi pușcă. E o scenă interesantă. Unii ar considera-o chiar obscenă.

De fapt, în momentul acela, Melanie și mama se uitau la o reluare din *Simpsons*. Era, cum avea Zoë Becker să-și amintească mereu, episodul în care George Bush se transferă la Springfield. Michael Becker scria furios în cotlonul lui, după ce găsise, spera el cu ardoare, soluția tuturor problemelor. Dacă reușea pur și simplu să repare cele zece minute de deschidere și dacă găsea argumente în sprijinul ideii că unele personaje *trebuie* să fie mai în vârstă decât adolescenții, totul avea să fie bine. Dacă nu, ducă-se dracului, putea să-i lase pe toți adolescenți și să reintroducă panourile alea blestemate în fața liceului, așa cum voia Wang. La câțiva kilometri de casa familiei Becker, Sian Williams tocmai citise mesajul lui Sarah și era puțin invidioasă pe aventura solitară a prietenei sale.

— Dacă te mai zbați, zise bărbatul, o să-ți scot dinții. O s-o fac, promit. Nu-i deloc ușor, dar merită efortul. Se aude un zgomot foarte ciudat.

Sarah încremeni și, câteva clipe, niciunul dintre ei nu se mișcă. Bărbatului părea să-i facă mare plăcere să stea așa, ca și cum împărțeau un moment de intimitate în mijlocul unei străzi aglomerate.

Apoi suspină, ca unul care lasă deoparte o revistă captivantă. Se ridică în picioare, trăgând-o și pe Sarah cu el. Playerul ei căzu pe jos cu un zăngănit metalic. Bărbatul îi aruncă o privire și-l lăsă unde era.

— Adio și noapte bună, oameni buni, zise el, adresându-se capătului aglomerat al străzii. O să putreziți toți în iad și mi-ar face mare plăcere să vă duc eu acolo.

Brațul lui drept se încolăci în jurul capului fetei până ce palma îi astupă gura. Cu cealaltă mână ridică sacoșa cu cărți.

— Dar am o întâlnire și trebuie să plecăm.

Apoi, cu pași mari și repezi, o târî vizavi, pe aleea unde își parcase mașina. Sarah nu putea să facă nimic. Era înalt și foarte puternic.

Bărbatul deschise portiera din spate, o înșfăcă din nou de păr și se uită de foarte aproape în ochii ei. Expresia lui îi alungă orice gând care s-ar fi putut dovedi folositor.

— Vino, scumpo, zise el. Caleașca ne așteaptă.

Apoi îi aplică o lovitură cu capul chiar deasupra ochilor.

Când lui Sarah i s-au înmuiat genunchii, ultimul lucru care i-a trecut prin minte a fost de ordin practic. În noptiera ei păstra un caiet în care-și notase multe gânduri. Câteva dintre cele mai recente erau legate de sex: reflecții emoționante asupra unei etape a vieții pe care n-o experimentase încă, dar care nu era departe. Majoritatea erau transcrieri ale poveștilor pe care i le spusese Sian, dar își folosise și imaginația și adăugase ce mai văzuse la televizor, în filme și într-o revistă nu-prea-vulgară pe care o găsise sub Pier.

Caietul era ascuns, dar nu foarte bine. După moartea ei, mama și tata aveau să-l găsească și să afle că merita ce i se întâmplase în seara asta.

•

Nina nu cunoștea toate detaliile, dar în linii mari aceasta a fost întâmplarea pe care i-a povestit-o. După ce a terminat, și-a umplut din nou paharul. Al lui Zandt rămăsese neatins.

— Patru martori își amintesc că au văzut-o pe Sarah Becker pe bancă între 7:12 și 7:31. Descrierea bărbatului variază de la „Nimic ieșit din comun, poate înalt” la „Rahat, nu știu”, trecând prin „Păi, era, cum să zic, un bărbat”. Nu am stabilit nici măcar vârsta sau culoarea, dar avem două mărturii că ar fi fost un alb cu părul blond. Doi spun că purta o haină lungă, altul a zis că o jachetă sport. Nimeni nu i-a văzut plecând, cu toate că banca pe care au stat era la câțiva metri de un miliard de oameni. Dacă bărbatul a rămas o vreme în librărie înainte s-o acosteze, nimeni nu l-a observat. Un alt martor spune că a văzut o mașină de culoare și model incerte parcată în apropiere, pe o stradă laterală. E posibil să fi așezat un tomberon de gunoi în fața numărului – lucru destul de inteligent, chiar dacă denotă mai mult încredere în norocul propriu decât în Dumnezeu. Oricine ar fi putut să mute pur și simplu tomberonul de-acolo și, printre altele, parcase într-un loc interzis. La 8:15, mașina dispăruse.

Tatăl fetei a ajuns în capătul sudic al străzii la 9:07. A parcat în locul obișnuit și-a așteptat. După câteva minute, când a văzut că nu apare nici fiica lui, nici Sian Williams, a intrat în restaurant. Chelnerițele i-au spus că nu serviseră pe nimeni care să se potrivească descrierii, însă aveau o rezervare

neonorată pe numele Williams. A sunat-o pe mama celeilalte fete și-a aflat că întâlnirea fusese anulată în ultimul moment din cauza unei probleme la mașina familiei Williams. Am verificat mașina, dar nu s-a stabilit încă dacă pana a fost intenționată.

Michael Becker a vrut să vorbească personal cu fata și a aflat în cele din urmă că Sarah îi lăsase un mesaj în care-i spunea că nu voia să-l mai deranjeze și că își va găsi ceva de făcut până la ora când el trebuia să vină s-o ia. Becker a umblat în sus și-n jos pe stradă, dar n-a descoperit nimic, într-un târziu, a ajuns la celălalt capăt și, după ce a controlat în librăria Barnes and Noble, a văzut un player sub bancă. Nu a avut niciun dubiu că ar fi aparatul lui Sarah, pentru că are o etichetă lipită pe spate și chiar el i l-a cumpărat. În plus, în el era un album al formației preferate a fetei. Are și un poster pe un perete din dormitor. Becker a sunat atunci la departamentul șerifului, la LAPD, dar și la agentul lui, o reacție cam bizară. Probabil și-a făcut socoteala că ea ar putea exercita mai multă presiune asupra poliției. A vorbit cu soția și i-a spus să rămână unde era, în eventualitatea că fiica lor ajunge acasă cu taxiul.

Întreaga zonă a fost scotocită. Nimic. Pe player au fost găsite doar amprentele fetei. Erau cam o sută de chiștoace de țigări în jurul băncii, însă nici măcar nu știm dacă răpitorul e fumător. Unul dintre martori a spus că s-ar putea să fie, așa că, în momentul de față, un ghinionist dintr-un laborator caută urme de ADN într-o pungă plină cu mucuri.

— Tatăl nu e suspect?

— Nu în cazul ăsta. Erau foarte apropiați, în sensul pozitiv. Totuși, vreo două zile, toată lumea și-a pus întrebarea asta. Dar nu. Nu credem că e mâna lui, iar coordonatele temporale nu corespund deloc. L-am exclus și pe partenerul lui, un anume Charles Wang. Era în New York.

Zandt ridică încet paharul, îl goli, apoi îl lăsă jos. Știa că asta nu era tot.

— Și?

Nina își coborî picioarele de pe masă și se întinse să ia dosarul de pe jos. Înăuntru, pe lângă numeroase cópii ale documentelor oficiale, era un pachet subțire învelit în hârtie maronie. Totuși, scoase din el o singură fotografie.

— Asta a venit la casa Becker târziu, în după-amiaza următoare. Cam între patru și jumătate și șase. A fost găsită pe alee.

I-o dădu lui Zandt.

Fotografia înfățișa un pulover de fată, violet deschis, împăturit cu grijă. Era înconjurat de ceva care părea să fie o panglică legată cu fundă.

— A fost legat cu păr împletit. Al lui Sarah era destul de lung și culoarea se potrivește. Cei de la judiciar au luat mostre de pe peria ei și vom avea confirmarea destul de repede.

Zandt observă că îi umpluse paharul. Bău. Whiskyul îi înțepă gura uscată și-i dădu o senzație de amețeală. Își simțea capul ca pe-un balon umflat prea mult, plutind la câțiva centimetri deasupra gâtului.

— Omul Drept[17], zise el.

— Păi, făcu Nina cu cumpătare, am luat legătura cu familiile victimelor de-acum doi-trei ani și cu toți ofițerii implicați în anchete. Suntem aproape convinși că nimeni n-a aflat ce era în pachetele pe care le-a lăsat atunci. Poate să fie totuși un imitator. Mă îndoiesc. Dar am pus să se verifice pe toate canalele media, inclusiv pe Internet, orice utilizare a expresiilor „Băiatul-curier" sau „Omul Drept".

— Pe Internet?

— Mda, zise ea sec. E o treabă de computer. Ultimul răcnet.

— El e, spuse Zandt.

Numai el era complet conștient de ironia intrinsecă a certitudinii sale.

Nina îi aruncă o privire, apoi căută din nou în dosar, fără tragere de inimă. De data asta, fotografia arăta puloverul după ce fusese despăturit și întins cu grijă pe o suprafață plană. Numele lui Sarah era brodat pe piept, nu cu înfloriturii, ci cu litere mari, precise.

— Părul folosit pentru nume e castaniu închis. E mult mai uscat în comparație cu mostrele care provin de la Sarah, ceea ce înseamnă că a fost tăiat cu mai mult timp în urmă.

Se opri și așteptă ca Zandt să bage încet mâna în buzunar și să scoată un pachet de Marlboro și-o cutie de chibrituri. Nu fumase de când intraseră în cameră. Nu se vedea nicio scrumieră. Când scoase o țigară din pachet, mâinile sale erau aproape sigure. Nu se uită la ea, ci doar la chibrit când îl aprinse: îl fixa cu o concentrare neclintită, de parcă ar fi fost un obiect străin, al cărui scop îl stabilise intuitiv. I-au trebuit trei încercări până să-l aprindă, dar poate chibritul era umed.

— Am avut grijă ca părul castaniu să fie analizat primul, zise Nina și inspiră adânc. Se potrivește, John. E părul lui Karen.

•

L-a lăsat singur o vreme, a ieșit și a stat afară în frig, ascultând întunericul. Dinspre clădirea principală se auzeau râsete înfundate, iar la ferestre se vedeau perechi de diferite vârste, oameni îmbrăcați în pulovere comode, plănuind drumețiile aventuroase din ziua următoare. În cealaltă parte a clădirii era deschisă o ușă și din interior se auzea zăngănit de

farfurii spălate de cineva căruia nu-i păsa ce făcea. Peste drum, ierburile au foșnit ușor, dar n-a văzut nimic.

Când se întoarse, Zandt stătea exact așa cum îl lăsase, dar își aprinsese altă țigară. Nu ridică privirea spre ea.

Mai puse câteva lemne pe foc, cu gesturi stângace, pentru că nu-și amintea dacă trebuia să le pună deasupra sau pe margine. Se așeză pe fotoliu și își mai turnă un pahar. Apoi rămase așa toată noaptea, alături de el.

5

Până la ultimele ore ale după-amiezii, vorbisem deja cu poliția și cu doctorii și, înainte de asta, cu vecinii părinților mei de pe ambele laturi ale străzii. Am cântărit cu grijă cuvintele fiecăruia dintre ei.

Am sunat la poliție și mi s-a făcut legătura cu un anume Spurling – din fericire, nu unul dintre cei care mă interogaseră după incidentul din barul hotelului. Spurling și partenerul lui ajunseseră primii la locul accidentului, alertați de telefonul unui motociclist în trecere pe-acolo. Ofițerii Spurling și McGregor rămăseseră la fața locului până când veniseră ambulanța și pompierii și asistaseră la scoaterea cadavrelor din mașină, însoțiseră ambulanța la spital și Spurling era de față când Donald și Philippa Hopkins fuseseră declarați morți. Cadavrele au fost apoi identificate cu ajutorul permiselor de conducere și identitatea lor a fost confirmată, în următoarele două ore, de Harold Davids (avocat) și Mary Richards (vecină).

Ofițerul Spurling mi-a înțeles dorința de a afla în detaliu împrejurările dispariției părinților mei. Mi-a dat numele doctorului care era de gardă în seara aceea și m-a întrebat dacă mă gândisem la consilierea psihologică. Am tras concluzia că se referă la ea ca la un ajutor și nu ca la o schimbare de carieră. I-am mulțumit pentru amabilitate, iar el mi-a urat numai bine. Am încheiat convorbirea sperând să nu dau de el când aveam să mă duc la secție după pistol, deși erau șanse bune să fi aflat deja. Sfatul lui în privința consilierii psihologice nu mi se păruse complet lipsit de aluzii.

Mi-a fost mult mai greu să dau de urma doctorului. Nu era de gardă când am sunat la spital, iar timpul pe care l-am pierdut pentru a obține această informație, după o serie de conversații cu infirmiere grăbite, cu voci impersonale și irascibile, mi-a dat de înțeles că aș avea mare noroc dacă l-aș prinde vreodată la telefon. Secția de urgențe funcționa pentru cei vii. Odată ce mureai, nu erai decât o amintire nedorită, o problemă care nu-i mai privea.

Am mers cu mașina până acolo și-am petrecut o oră foarte liniștită așteptând. În cele din urmă, doctorul Michaels s-a hotărât să iasă din fortăreață și să stea de vorbă cu mine. Era o femeie de treizeci de ani, cumplit de plină de sine, care se străduia din răsputeri să pară stresată. După ce mi-a vorbit de sus câteva clipe, a confirmat ceea ce aflasem deja. Leziuni grave la nivelul capului și toracelui. Mai morți de-atât nu se

putea. Dacă asta era tot, eram amabil s-o scuz? Era foarte ocupată acum și trebuia să-și viziteze pacienții. Eram mai mult decât fericit să renunț la compania ei și am fost tentat s-o încurajez cu un brânci zdravăn.

Am ieșit din spital. Lumina dispăruse, era o seară de toamnă sosită prea devreme. Prin parcare erau risipite ici-colo câteva mașini, monocrome și anonime sub licărirea slabă a becurilor din vârful stâlpilor. Ceva mai departe, o femeie tânără stătea în picioare, fuma și plângea încet.

M-am întrebat ce puteam să mai fac. După ce găsisem mesajul, rămăsesem așezat pe măsuța pentru cafea destul de mult timp. Nici amețeala și nici durerea de stomac nu mă lăsaseră. O căutare rapidă în restul cărții mi-a demonstrat că nu mai era nimic în ea. Nu încăpea nici urmă de îndoială că biletul fusese scris de mâna tatălui meu.

„Ward", spunea – și literele erau așa cum mă așteptam, nici prea mari, nici prea mici, nici prea apăsate, nici prea șterse –, „nu suntem morți." Tata scrisese asta pe-o bucată de hârtie, o strecurase într-o carte, apoi ascunsese cartea în credinciosul lui scaun, având grijă să fixeze la loc șnurul. Mesajul care le nega moartea fusese pus într-un loc de unde ar fi putut ieși la suprafață numai dacă erau morți. Altfel de ce aș fi fost singur în casă? Ce-aș fi căutat în scaunul lui? Modul în care fusese plasat biletul sugera că persoana care-l pusese acolo, indiferent cine era ea, credea că – date fiind circumstanțele care mă aduseseră în casă – mă voi așeza pe scaun, deși știam foarte bine că era cel mai incomod din cameră. După cum s-a dovedit, avusese dreptate. Acolo mă așezasem și acolo rămăsesem mult timp. Era de așteptat că aș fi făcut asta după moartea părinților mei sau măcar m-aș fi uitat la scaun, poate chiar i-aș fi netezit pânza cu palma. Da, era exact gestul așteptat din partea unui fiu îndoliat.

Dar – și acest detaliu mă tot sâcâia – asta însemna că, la un moment dat înaintea accidentului, unul sau poate amândoi se gândiseră la ce s-ar fi putut întâmpla după moartea lor. Analizaseră situația în amănunt și făcuseră presupuneri în privința reacției mele. De ce? De ce să se gândească la moarte? Era bizar. Era ilogic.

Presupunând că erau într-adevăr morți.

Îmi era greu să înfrunt în mod deschis ideea că ultimele câteva zile fuseseră o farsă, că părinții mei nu erau câtuși de puțin morți. O parte din sufletul meu tresărea la acest gând, partea care, după telefonul de la Mary, mă trezea în fiecare noapte. Îi voiam înapoi chiar dacă nu ținusem cu adevărat la ei și doar îmi doream să-i acuz pentru că lichidaseră UnRealty. Dar, când te lovești, organismul reacționează în câteva

secunde. Globulele albe din sânge se revarsă spre zona afectată, repară și cârpesc ca și când ar construi un dig cu toți sacii cu nisip pe care-i au la dispoziție. Organismul se apără singur, lucru valabil și pentru minte. Procesul este lent și imperfect, o treabă de mântuială făcută de meseriași indiferenți, dar, în câteva minute, în jurul rănii începe să se formeze o linie de apărare, muchiile tăioase sunt teșite și-n cele din urmă e izolată cu țesut cicatrizat. Amintirea nu va dispărea niciodată, la fel ca un ciob de sticlă îngropat adânc într-o tăietură: adesea, o mișcare bruscă îl va face să atingă o terminație nervoasă, iar focul durerii se va aprinde o vreme. Oricât de tare te-ar durea când se întâmplă asta, ultimul lucru pe care vrei să-l faci e să iei un cuțit și să redeschizi rana.

Am ieșit din casă, am încuiat-o cu grijă și m-am dus alături, la Mary. Mi s-a părut deopotrivă bucuroasă și surprinsă să mă vadă, și mi-a oferit cafea și prăjituri în cantități periculoase. Simțindu-mă ipocrit și nedemn de bunătatea ei, am reușit să aflu pe ocolite că părinții mei se purtaseră normal în zilele și săptămânile premergătoare accidentului și că – așa cum mi-a confirmat mai târziu și ofițerul Spurling – Mary identificase cadavrele. Asta o știam deja. Mi-o spusese chiar ea la telefon, în timp ce zăceam stors de energie în Santa Barbara. Aveam pur și simplu nevoie s-o aud din nou. Sigur, puteam să mă fi dus personal la casa de pompe funebre să le văd trupurile neînsuflețite, în loc să frec menta la hotel două zile. N-o făcusem, iar acum îmi era rușine. Îmi spusesem atunci că era important să-i păstrez în amintire așa cum fuseseră, nu ca două vase de lut sfărâmate. Era un dram de adevăr în asta. Dar îmi fusese și frică. Gândul mă neliniștea, pur și simplu nu eram dispus s-o fac.

După ce am plecat de la Mary, am trecut pe la ceilalți vecini. O femeie tânără a deschis ușa imediat, luându-mă prin surprindere. Era stăpână pe ea, părea în formă și purta haine stropite din belșug cu vopsea. Holul din spatele ei era zugrăvit pe jumătate într-o nuanță care mi s-a părut nepotrivită. M-am prezentat și i-am explicat ce li se întâmplase vecinilor ei. Cum mă așteptam, era deja la curent cu evenimentul. Și-a exprimat condoleanțele și am vorbit câteva minute. Nimic din comportamentul ei nu mi-a dat de înțeles, nici măcar o clipă, că accidentul n-ar fi fost o surpriză pentru ea, nici că imul sau amândoi soții Hopkins n-ar fi fost în apele lor. Punct.

Am sunat la poliție, apoi m-am dus la spital. Stând în parcare după ce vorbisem cu doctorița, am ajuns la concluzia că trei confirmări erau suficiente. Părinții mei erau morți. Numai un nebun ar fi continuat cercetările. Puteam să discut cu Davids a doua zi dacă voiam neapărat asta – nu-l găsisem la

birou și-i lăsasem un mesaj –, dar știam că, indiferent ce mi-ar fi spus, aș fi ajuns la aceeași concluzie. Biletul nu era ceea ce pretindea că este. Nu era un permis de ieșire din suferință. Nu ștergea ce se întâmplase.

Însă trebuia să existe o explicație pentru el, chiar dacă se dovedea că unul dintre ei nu fusese tocmai zdravăn la cap. Existența biletului avea o semnificație și mi-am dat seama că trebuia să aflu care anume.

•

Am căutat în garaj, apoi în atelierul tatei din pivnița casei. Simțeam că trebuie să caut un anumit lucru, dar nu știam ce, așa că mai mult bâjbâiam. Mașini de găurit, rindele, alte unelte cu întrebuințări obscure. O mare varietate de cuie și șuruburi de diverse mărimi, sortate cu grijă. O mulțime de scânduri și bucăți de lemn, rămase fără scop și explicație după moartea lui. Niciun obiect nu părea deplasat în context, totul era aranjat cu precizia și rigoarea la care mă așteptam. Dacă ordinea exterioară poate fi un indicator al stării sufletești, înainte de moarte tata fusese cel dintotdeauna.

M-am întors în casă și am continuat, mai întâi la parter. Bucătăria și spălătoria, camera de zi, biroul tatei, sufrageria și porțiunea de verandă care fusese închisă cu panouri de sticlă și transformată în solariu. Acolo am fost mai scrupulos. M-am uitat sub fiecare pernă, sub covoare și în spatele fiecărei piese de mobilier. M-am uitat în comoda pe care era așezat televizorul și am găsit doar o combină electronică și două DVD-uri. Am scos tot din dulapurile din bucătărie, m-am uitat în cuptor și în cămară. Am luat una câte una și-am scuturat toate cărțile care mi-au căzut în mâini, cele din biblioteca din hol și cele strecurate, după tipicul mamei, printre pungile cu paste făinoase. Erau o mulțime de cărți. Mi-a luat mult timp. Mai ales în biroul tatei de la mezanin, prima cameră unde am căutat. Am răscolit sertarele mesei de scris, am scotocit în fiecare raft și în fiecare dosar din fișetul lui de stejar. I-am deschis până și computerul și am citit în treacăt câteva fișiere, deși mi s-a părut ceva exagerat și indiscret. Nu mi-aș dori ca oamenii care mă iubesc să-mi studieze în amănunt conținutul laptopului. Ar fi ca și când m-ar dezgropa și mi-ar da foc. Curând, a devenit evident că-mi va lua mult prea mult să citesc toate materialele din computer și că, foarte probabil, nu erau nimic altceva decât facturi și corespondență uzuală. Am lăsat aparatul deschis, în ideea că mă voi întoarce la el dacă toate celelalte căutări rămâneau fără rezultat, însă tata nu era un fanatic al informaticii. Mi se părea puțin probabil să fi lăsat încă un mesaj într-un loc pe care nu-l putea atinge cu mâna.

La un moment dat am început să mă simt epuizat. Nu din cauza efortului fizic, care era neglijabil, ci din cauza sentimentelor mele răscolite. Amintirile erau și mai puternice acum, după ce scotocisem temeinic prin viețile lor, mai ales prin lucrurile aparent nesemnificative. O fotocopie înrămată a primului contract de vânzare încheiat de UnRealty, supraimprimată cu un logo care, abia acum îmi dădeam seama, părea desenat de mână. De mâna mamei, probabil. Un clasor cu rețete de mâncare pentru copii tăiate din reviste, inclusiv o lasagna al cărei miros l-am simțit numai citind lista de ingrediente.

Am luat o pauză și am petrecut următoarele cincisprezece minute în bucătărie, bându-le apa minerală. Am mai încercat o dată să mă pun în locul lor, să mă gândesc care ar fi fost al doilea pas logic. Presupunând că lăsaseră biletul în scaun pentru a-mi atrage atenția, era plauzibil că orice alt bilet sau indiciu se afla într-un loc tot cu rezonanță sentimentală. Nu-mi dădeam seama unde putea fi. Întorsesem totul cu susul în jos. Nu găsisem nimic.

Și căutările la etaj au fost un eșec. M-am uitat sub patul din camera lor, am căutat prin toate sertarele. După ce am inspirat adânc, am răscolit dulapurile, concentrându-mi atenția mai ales asupra lucrurilor pe care le recunoșteam – sacourile vechi ale tatei, bătrânele poșete ale mamei. Am găsit câteva fleacuri – chitanțe, bilete, un pumn de mărunțiș de tot felul –, dar nimic nu părea să aibă vreo semnificație specială. Am zăbovit în fața unei colecții de cravate vechi, puse cu grijă într-o cutie, în fundul dulapului, pe partea tatei. Pe cele mai multe nu le văzusem niciodată.

M-am uitat până și sub acoperiș, cățărându-mă printr-un chepeng mic din tavanul coridorului de la etaj. Tata reușise să tragă curent până acolo, dar nimic altceva. În pod am văzut doar praf și două valize goale.

În cele din urmă, am coborât la parter și m-am dus iar la scaunul tatei. Se lăsase seara. Nu găsisem nimic și începeam să mă simt ca un prost. Poate că doar încercam să fac o ordine iluzorie în haos. M-am așezat și am citit din nou biletul. Nu însemna nici mai mult, nici mai puțin, indiferent de câte ori îl citeai.

Când am ridicat capul, am văzut iar televizorul. Scaunul era așezat exact în dreptul lui și mi-a venit o idee. Dacă avusesem dreptate să cred că fusese deplasat puțin, poate că poziția lui nu trebuia doar să-mi atragă atenția asupra pernei, ci și să-mi direcționeze privirea spre un anumit punct din cameră.

M-am ridicat și am deschis ușile de sticlă ale comodei TV. Am găsit exact ce găsisem și înainte. Un videorecorder, un

DVD player și două DVD-uri – filme vechi. Nimic altceva.

Nicio casetă. Asta era ciudat.

Nu găsisem nicio casetă video în toată casa. Erau două rafturi cu DVD-uri în studio și încă unul în al doilea dormitor. Dar nici măcar o singură casetă.

Tata era un spectator semi-profesionist. De când mă știu, în toată casa erau împrăștiate casete. Așadar, unde erau acum?

M-am întors repede, cu pași mari, în biroul lui. Nicio casetă acolo, chiar dacă pe un raft era al doilea video. Nu m-am obosit să caut din nou prin sertare sau în dulăpioare. Nu văzusem niciuna acolo. Nu văzusem niciuna în toată casa, în atelier sau în garaj. Am încercat să-mi aduc aminte de penultima Zi a Recunoștinței, când mă îndurasem să le fac o vizită de-o zi. Nu-mi aminteam în mod deosebit dacă văzusem casete prin casă. Nu-mi aminteam nici dacă *nu* le văzusem. Aproape tot timpul fusesem beat.

Era posibil ca tata să fi acceptat că DVD-urile erau zorii unei mult-așteptate ere noi a distracției la domiciliu, să fi proclamat moartea casetelor video și să fi făcut cu ele un foc de tabără în grădină. Nu mi se părea însă plauzibil. Bineînțeles, Dyersburg avea o groapă de gunoi pe undeva, însă nici acest scenariu nu mă mulțumea. Chiar dacă, pe măsură ce anii treceau, descoperise că erau din ce în ce mai puține lucrurile pe care voia să le vadă la televizor, n-ar fi aruncat la coș toate vechile lui filme favorite. Am început să mă întreb dacă absența unui obiect nu neapărat important ar putea fi o metodă subtilă de a atrage atenția cuiva care te cunoaște foarte bine, care știe precis ce lucruri ar trebui să populeze mediul în care trăiești.

Fie asta, fie îmi pierdusem obiectivitatea și alergam prea departe și prea repede într-o direcție greșită. Cotrobăisem deja prin casă. Nu conta că acum aveam idee – oricât de ilogică era ea – ce să caut. Mi se făcuse foame și începeam să mă enervez. Dacă avuseseră de gând să-mi transmită ceva, de ce atâtea subterfugii? De ce nu-mi spuseseră pur și simplu la telefon? De ce nu-mi lăsaseră o scrisoare la Davids? De ce nu-mi trimiseseră un e-mail? Nu avea sens.

Dar în clipa aceea știam deja că, odată ieșit din casă, nu m-aș fi întors niciodată. Era mai bine să mă asigur. Era mai bine ca țesutul cicatrizat să fie cât mai gros posibil.

Am aprins becurile de-afară și am aruncat o privire pe verandă. Nicio scândură nu era desprinsă și dedesubt nu părea să fie destul spațiu nici măcar cât să intri târâș. Într-o parte era o ladă mare din lemn, dar după câteva minute obositoare de cercetare am stabilit că nu conținea decât lemne de foc și

păianjeni. Am coborât cele câteva trepte spre curte, m-am depărtat câțiva pași și m-am uitat cu ură în sus, la casă.

Horn, scânduri orizontale, geamuri. Camerele de la etaj. Dormitorul lor. Camera de oaspeți.

M-am întors înăuntru. Trecând pe lângă biroul tatei, am văzut ceva cu coada ochiului. M-am oprit, am făcut un pas înapoi și m-am uitat înăuntru, fără să știu sigur ce văzusem. Am înțeles după câteva secunde: videorecorderul.

Ca un idiot, nu mă uitasem în nici unul dintre aparate. Am intrat în birou, m-am aplecat și am studiat videorecorderul până am găsit butonul *Eject.* L-am apăsat și s-a auzit un hârâit iritant, dar nu s-a întâmplat nimic. Apoi mi-am dat seama că ușița casetei era blocată cu bandă izolatoare neagră.

O avertizare pentru mine – să nu pun nicio casetă înăuntru, sau un semn pentru tata – să nu facă același lucru accidental? Greu de zis: dacă aparatul s-ar fi dus naibii, pur și simplu l-ar fi înlocuit.

Am încercat să desprind banda izolatoare, însă avea o aderență suficient de puternică să țină toate planetele la un loc. Am scos briceagul din buzunarul jachetei. Are două lame. Una e mare și bine ascuțită, făcută pentru a tăia orice. Cealaltă e o șurubelniță. E uimitor de câte ori ai nevoie de una imediat după ce-ai folosit-o pe cealaltă. Am desfăcut lama ascuțită și-am tăiat banda la mijloc.

Înăuntru era ceva. Am tăiat și-am dezlipit restul până când butonul *Eject* a acționat mecanismul. Aparatul a huruit agresiv și ușița s-a deschis.

A apărut o casetă video, o VHS normală. Am luat-o, dar multă vreme nu m-am uitat la ea.

Când îmi îndreptam încet spatele, tata a strigat dinspre scări:

— Ward? Tu ești?

•

După o clipă de șoc, corpul meu a încercat să plece repede spre un refugiu sigur care – credea el – se afla evident departe de-acolo. Nu știu unde. Poate în Alabama. Pentru mai multă siguranță, a încercat în toate direcțiile deodată.

Am sărit în spate, am scăpat caseta și aproape că m-am întins lângă ea. Am înșfăcat-o și am îndesat-o în buzunar cu mișcări aproape reflexe, asaltat în același timp de surpriză, vinovăție și teamă. Am auzit pași care urcau ultimele câteva trepte. S-au oprit o clipă, apoi s-au îndreptat spre ușa biroului. Nu voiam să văd ai cui erau.

Nu era tata, bineînțeles. Doar o voce care semăna cu a lui, venind de nicăieri într-o casă tăcută. Bărbatul pe care l-am văzut pe palier era Harold Davids, care părea bătrân, agitat și nervos.

— Dumnezeule mare, zise el. M-ai speriat de moarte.

Am expirat, dar parcă aș fi tușit.

— Mie-mi spui?

Privirea lui Davids alunecă spre mâinile mele și mi-am dat seama că încă strângeam briceagul. L-am închis și am vrut să-l pun înapoi în buzunar, dar mi-am dat seama că acolo era caseta.

— Ce cauți aici? am întrebat, încercând să par politicos.

— Am primit mesajul tău după-amiază, răspunse el, ridicând încet capul pentru a se uita din nou la mine. Am sunat la hotel. Nu erai în camera ta, așa că m-am întrebat dacă nu ești aici.

— N-am auzit clopoțelul de la intrare.

— Ușa era întredeschisă, zise el, puțin nesigur. Mi-am făcut griji că a auzit cineva că nu mai stă nimeni aici și a dat o spargere.

— Nu, am spus. Sunt doar eu.

— Văd. Declar criza asta încheiată.

A ridicat în glumă o sprânceană și pulsul mi-a revenit treptat la normal.

Când am ajuns în hol, m-a întrebat de ce l-am căutat. I-am spus că nu aveam niciun motiv special, doar un detaliu neclar al dispozițiilor testamentare pe care-l lămurisem singur. Clătină din cap și se îndreptă încet spre salon.

— Ce cameră frumoasă! zise el, după un moment. O să-mi fie dor de ea. O să trec pe-aici din când în când să iau corespondența, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Minunat.

N-aveam nimic cu el, dar nu voiam să mai rămân în casă. M-am întors în biroul tatei să închid computerul. Observasem mai devreme că avea un drive *pfiz*! și, sub impulsul momentului, am făcut un back-up pe discul pe care l-am găsit în el.

Când l-am închis în sfârșit și am ieșit de-acolo, Davids stătea la ușa din față și părea din nou voios.

Am mers umăr la umăr pe alee. Nu părea deloc grăbit să se întoarcă la treburile lui și m-a întrebat ce planuri aveam cu casa. I-am spus că nu mă hotărâsem încă dacă o păstrez sau o vând, și am acceptat oferta lui implicită de ajutor pentru ambele situații. Am mai stat cinci minute lângă uriașa lui mașină neagră, vorbind despre una-alta. Mi se pare că mi-a recomandat un restaurant, dar îmi trecuse foamea.

În cele din urmă, s-a așezat la volan și și-a prins centura de siguranță cu scrupulozitatea unui om care are intenția să trăiască veșnic. A aruncat o ultimă privire la silueta întunecată a casei, apoi m-a salutat grav. Bănuiam că se schimbase ceva

între noi și m-am întrebat dacă Davids pusese la păstrare pentru altă ocazie întrebarea „Ce naiba face fiul lui Don Hopkins cu un briceag care în mod clar nu e ornamental?”

Am așteptat până a dat colțul, apoi am alergat la mașina mea și-am pornit în sens opus.

6

Cu un bacșiș modest și puțină gâdilare a orgoliului am reușit să obțin un video în cameră. Fie hotelul era mai bun decât crezusem, fie spectacolul meu din bar îl convinsese pe director că era preferabil să-mi satisfacă toate dorințele. Am așteptat cu o nerăbdare crescândă cât timp un tinerel de-o prostie monumentală a complicat inutil treaba foarte simplă a conectării cablurilor, apoi i-am făcut vânt afară.

Am scos caseta din buzunar și am studiat-o cu atenție. După grosimea benzii de pe rolă, părea să dureze cam cincisprezece sau douăzeci de minute, o jumătate de oră cel mult.

Am așteptat până mi-a fost adusă cafeaua pe care o comandasem în cameră. Aveam nevoie de condițiile potrivite. În cele din urmă a venit, încă destul de caldă. Ca prin minune, nu era însoțită de cartofi prăjiți.

Am pus caseta în aparat.

•

Patru secunde de ninsoare electrostatică, rumoare albă de informații nule.

Apoi, șuieratul vântului și imaginea unei pășuni alpine. În depărtare, o panoramă ca o ilustrată, cu piscurile acoperite de zăpadă ale unui lanț de munți – dar a dispărut prea repede pentru a putea fi identificată. În prim-plan era o pantă blândă acoperită de zăpadă, mai în spate o clădire austeră: nu părea să fie o cafenea, niciun magazin cu echipament de schi. Nu se vedea niciun om și nicio mașină în parcarea mică. Era în afara sezonului. Camera de filmat a panoramat pentru a arăta altă clădire, cu aspect administrativ, și norii cenușii, amenințători de deasupra. Această imagine a rămas pe ecran câteva clipe. În fundal se auzea foșnetul unei haine care flutura în vânt.

Trecere în interior. Camera era ținută jos, parcă ascunsă, și scena a durat doar câteva secunde. Am derulat înapoi și-am oprit la cadrul cel mai clar. Nu era cel mai bun video din lume, iar imaginea înghețată sărea puțin, dar am reușit să disting spațiul comun din ceea ce părea să fie o cabană de schi, cu tavan boltit. Pe o latură se afla un birou lung, probabil recepția, însă acum era pustie. Pe perete, în spatele lui, atârna un tablou mare, obișnuita nerozie banală a unui escroc prea bine plătit și prea puțin chinuit de talent. Vedeam și partea stângă a unui șemineu impunător, construit din piatră de râu. Un foc decorativ producea o atmosferă blândă. Fotolii din piele maronie, de culoarea nucilor, erau aranjate cu grijă în jurul unor mese scunde pentru cafea, lăcuite din abundență și

împodobite cu sculpturi în lemn care reprezentau exemplare din mult celebrata faună a vechiului Vest: un vultur, un urs, o piele-roșie – niciunul nu supraviețuise în număr prea mare acelei perioade.

Am privit mai departe și, la a doua vizionare, am observat că cineva fusese pe punctul să intre în scenă cu puțin înainte de schimbarea cadrului. Pe peretele unui coridor din capătul sălii de recepție se ivise o umbră și am auzit zgomot de pași pe piatră.

Apoi, din nou exteriorul, tot în parcare. Trebuie să fi trecut puțin timp de la prima filmare – presupunând că secvențele fuseseră filmate în aceeași zi. Vântul se potolise și cerul era senin, de un albastru sălbatic. Un cadru median cu clădirea austeră – am bănuit că trebuia să fie cea în care tocmai se filmase. Câteva siluete stăteau pe zăpadă, în fața ei. Poate șapte sau opt în total, deși era greu să-ți dai seama pentru că purtau haine de culoare închisă și stăteau înghesuite unele lângă altele, parcă discutând. Nu se vedea bine nicio față și n-am auzit decât vântul – cu excepția finalului, când operatorul, oricine ar fi fost el, a spus ceva, o propoziție scurtă. Am ascultat-o de trei ori. A rămas indescifrabilă.

Apoi, când una dintre siluete era gata să se întoarcă spre cameră, ninsoarea electrostatică a acoperit iar ecranul.

•

Am pus banda pe pauză și m-am uitat fix la imaginea care tresărea și tremura. Nu știam ce să înțeleg din ce văzusem. Nu mă așteptasem la așa ceva. Judecând după calitatea imaginii, părea că filmul fusese făcut cu un aparat digital. Nu văzusem nimic de genul ăsta în casă. Scenele putuseră fi filmate oriunde în Munții Stâncoși, în Idaho, Utah sau Colorado, dar mi se părea mai logic să fi fost undeva în Montana sau, probabil, în apropiere. Cunoșteam genul acela de locuri. Oaze protejate pentru miliardari, zonele cele mai frumoase din țară transformate în reședințe private unde oameni plini de bani pot schia pe munte în jos fără să se teamă că vor da peste ființe din regnul veniturilor medii. Unii își făceau perimetre securizate, majoritatea nu aveau nici măcar nevoie de asta. Puneai piciorul dincolo de graniță și-ți dădeai seama imediat dacă erai binevenit. Cine se gândea la furt era imediat pus pe fugă, înspăimântat până-n măduva oaselor.

Părinții mei cunoșteau probabil oameni care aveau în regiune o casă cu rampă de acces pentru schiori. Poate chiar tata le-o vânduse. Și ce-i cu asta?

M-am uitat mai departe.

•

Zgomot puternic. Muzică, strigăte, discuții aprinse. O față, încețoșată și foarte apropiată, un hohot de râs zgomotos. A ieșit din cadru, dezvăluind un bar cuprins de-o veselie frenetică. O tejghea lungă se întindea pe o latură a încăperii, cu șiruri de sticle și o oglindă în spate. Bărbați și femei stăteau în grupuri în jurul ei, urlând unii la alții, la barman, la tavan. Majoritatea erau tineri, alții erau evident de vârstă mijlocie. Toată lumea părea să fumeze, iar lumina gălbuie era atenuată de norii de fum. Pereții erau plini de postere în culorile curcubeului sau alb-negru. Un tonomat făcea ore suplimentare în planul îndepărtat, cu volumul dat atât de tare, încât se auzeau doar distorsiuni și nici măcar n-am recunoscut piesa.

Era evident că această scenă fusese filmată cu mult înaintea celei dintâi. Nu numai că imaginea părea copiată de pe un film de 8mm, dar hainele cu care erau îmbrăcați – dacă nu era vorba de o petrecere retro a cărei autenticitate fusese intens studiată – arătau că era o întrunire de la începutul anilor ’70. Culori oribile, jeanși oribili, coafuri oribile. Aspectul „îngrijit” ar fi fost total nepotrivit. Reacția mea a fost, probabil, cea pe care trebuie s-o fi avut și părinții lor: Cine sunt extratereștrii ăștia? Ce vor? Sunt *orbi*?

Aparatul de filmat se mișca rapid și dezordonat prin bar, cu o vervă care lăsa de înțeles că operatorul era fie sub influența drogurilor, fie beat criță. La un moment dat, imaginea s-a aplecat alarmant în față, ca și când el sau ea aproape căzuse în nas. Apoi s-a auzit un râgâit puternic și prelung, care a degenerat într-un acces violent de tuse, între timp camera fiind ținută în jos și arătând o porțiune din podeaua udă din cauza berii vărsate. Apoi a sărit din nou în sus și s-a strecurat cu mare viteză prin mulțimea agitată, de parcă ar fi fost fixată pe o mașină de curse. Sprâncenele mi s-au ridicat încet într-o expresie de jenă amestecată cu perplexitate, în vreme ce încercam să diger ideea că omul care filma putea fi tata. Câțiva l-au salutat dând din mâini sau urlând fericiți când obiectivul trecu de ei, dar nimeni n-a pronunțat vreun nume.

Apoi camera a cotit brusc după colț, arătând o anexă a sălii principale a barului, plină de oameni în picioare sau așezați pe lângă pereți. În mijloc era o masă de biliard. Un individ era aplecat în față de cealaltă parte a mesei, pregătindu-se să aplice o lovitură. Era masiv, avea un nas mare și fața îi era aproape complet ascunsă de păr, mustață și perciuni. Semăna cu un urs râios. În spatele lui se bălăbănea o blondă cu păr lung, sprijinită într-un tac, ca și când ar fi fost singurul lucru care-o mai ținea în picioare. Încerca din răsputeri să se concentreze asupra jocului, avea fața schimonosită de efort, dar părea că scăpase situația din mână. Nici partenerul ei nu arăta mai în

largul lui; era în mijlocul unei lungi pauze pentru direcționarea loviturii. Pe latura mesei mai apropiată de obiectiv se afla altă pereche, și ei cu tacuri în mâini. Stăteau cu spatele la cameră și se țineau pe după mijloc. Amândoi aveau păr castaniu lung. Fata purta o bluză largă și albă și-o fustă lungă, violetă cu dungi verzi; bărbatul era îmbrăcat cu o pereche răpciugoasă de jeanși evazați și-o vestă afgană care părea domesticită doar de curând.

Blonda și-a ridicat privirea de la masă și a observat aparatul de filmat. A scos un strigăt de fericire și, cu mare energie, dar cu extrem de puțină precizie, a arătat cu degetul spre el, ca și când ar fi văzut trei imagini diferite și uitase între timp pe care o alesese. Jucătorul și-a ridicat și el capul, și-a dat ochii peste cap și și-a văzut de joc. Perechea cu păr castaniu s-a întors și mi-am dat seama că stânjeneala mea de mai devreme nu avea motiv.

Nu tata era cel care filma. Am înțeles asta pentru că cei doi cu păr castaniu erau părinții mei.

În timp ce mă uitam cu gura căscată, tata a rânjit forțat și i-a arătat cameramanului degetul mijlociu. Mama a scos limba. Camera s-a mutat repede de la ei la jucătorul de biliard exact când acesta lovea în sfârșit bila. A ratat cu grație.

Am oprit imaginea, am derulat în spate.

Părinții mei s-au întors. Tata a rânjit și-a ridicat degetul mijlociu. Mama a scos limba.

Am oprit din nou imaginea. Am privit fix ecranul.

Mama, care nu se îngrășase niciodată prea mult, dar se instalase comod în propria-i piele, se mișca cu grația calculată a unei nave de linie trasă de-un remorcher. Persoana pe care o vedeam pe ecran cântărea în jur de cincizeci și cinci de kilograme, foarte bine distribuite. Fără măcar să-mi dau seama ce gândeam, am știut că, dacă aș fi intrat într-un bar și aș fi văzut-o așa în formă și așa aproape de alt bărbat, aș fi dezlănțuit iadul pe pământ. Cea de pe ecran era o femeie care, stând lângă tine, te-ar fi făcut să pari un om al cavernelor. Nu că tata nu s-ar fi menținut în formă: era puțin mai plin decât îmi aminteam să-l fi văzut vreodată, dar se mișca cu agilitate și cu un control perfect. Ar fi putut trece drept actor. Amândoi arătau bine, sănătoși și radioși. Arătau ca un cuplu adevărat, plini de viață, doi oameni care făceau sex. Mai mult ca orice altceva, arătau tineri. Atât de surprinzător de *tineri.*

Scena a mai durat aproximativ cinci minute. Nu s-a întâmplat nimic deosebit, decât că am avut ocazia să-l văd pe tata jucând biliard atunci când era mai tânăr decât eram eu acum. Și se descurca de minune. Știa într-adevăr să joace. După ce omul-urs a ratat lovitura și s-a îndepărtat de masă

mergând clătinat, tata a întors spatele camerei de luat vederi și s-a aplecat deasupra postavului verde. Nu se deranjase să facă un tur de masă pentru a căuta lovitura cea mai ușoară: a luat pur și simplu în vizor bila din fața lui și gata. Punct ochit, punct lovit. Apoi a început să se miște, învârtindu-se în jurul mesei, studiind-o cu dezinvoltura hotărâtă a omului care vrea să marcheze fiecare punct jucat, care a venit la masă cu asta în gând. Și a doua bilă și-a nimerit ținta, rostogolindu-se de-a lungul marginii cam treizeci de centimetri, la fel și următoarea – ca și când ar fi fost trasă în buzunar cu un elastic. Mama l-a aplaudat și l-a plesnit cu palma peste fund. Tata a încercat o ambițioasă lovitură dublă inversă în buzunarul central, apoi a introdus bila neagră de la jumătatea mesei, întorcându-se spre obiectiv înainte ca ea să cadă. *Game over,* dragii mei.

I-a făcut cu ochiul tipului ca un urs, care și-a dat iar ochii peste cap. La fel cum era conștient că operatorul e un cretin, era evident că se obișnuise să fie bătut măr la biliard de tata. Ăsta era mersul lucrurilor. Se cunoșteau foarte bine.

Apoi mama a început să danseze cu blonda. S-a avântat într-un dans destrăbălat, rotindu-și brațele și picioarele în toate direcțiile, pocnind din degete. Văzusem asemenea spectacole în filme și la televizor, cu balerini profesioniști, dar nu mă interesaseră niciodată prea mult până când n-am văzut-o pe mama făcând același lucru, legănându-se în ritmul muzicii, cu gura pe jumătate deschisă și cu ochii pe jumătate închiși.

Dă-i bătaie, frumoaso, m-am trezit că-mi spun. Ești de milioane.

Nu s-a mai întâmplat nimic deosebit, doar că, în vreme ce ursul aranja cu grijă masa de biliard, l-am văzut pe tata așezându-se pe scaun și dând pe gât câteva guri de bere. Mama – încă dansând – i-a făcut iar cu ochiul, el i-a răspuns la fel, iar eu mi-am dat seama că nu erau la fel de beți ca restul petrecăreților din bar. Se distrau de minune, dar aveau slujbe și, luni dimineața, voiau să fie în stare să muncească. Acum, când mă gândesc la asta, tata era deja agent imobiliar, în pofida vestei afgane și-a tricoului jigărit. Cele câteva kilograme în plus chiar îi stăteau bine. Avea umerii lați atât cât să-i justifice greutatea și să-l facă să arate mai degrabă puternic decât gras. Încă puțin și-ar fi putut trece drept ieșit din formă, dar, deocamdată, arăta pur și simplu ca un om cu care ar fi mai bine să nu te iei la harță când traversează barul cu o tavă plină de halbe cu bere. Se vedea totuși că pusese cele câteva kilograme în plus de puțin timp și încă nu se obișnuise cu ele. Din când în când, își trăgea umerii în spate, evident din cauza crampelor cu care se alesese după ce se aplecase pentru a face bilele să zboare ca din pușcă pe masa de biliard. Dar,

bănuiam eu, și pentru a se asigura că-și ține umerii drepți. Mai târziu, descoperise joggingul și sala de forță și nu mai arătase niciodată așa. În filmul din seara aceea l-am văzut făcând ceva ciudat: era un gest nesemnificativ și inofensiv, dar, în timp ce stăteam în camera mea de hotel din Dyersburg și mă uitam la el, am oftat slab, ca și când aș fi primit un pumn ușor în stomac.

Când și-a aprins o țigară – habar n-aveam că fumase cândva – și-a ridicat nonșalant tricoul și i-a dat drumul la loc – în așa fel încât să se așeze mai bine peste ceea ce era doar o burtică simpatică. Am derulat înapoi și-am revăzut scena. Apoi din nou, aplecându-mă în față, mijindu-mi ochii din cauza defocalizării din fundal. Mișcarea era evidentă. Și eu o foloseam. În toți anii petrecuți alături de tata nu cred că l-am văzut vreodată făcând un gest atât de natural, un lucru atât de explicabil și de personal. Era gestul unui om conștient de propriu-i corp și de punctul său slab, chiar și în toiul unei seri zvăpăiate. Era o mișcare pe care-o mai făcuse înainte, dar care nu-i intrase încă în obișnuință cât să devină un tic. Mai mult decât tricoul în sine, halbele cu bere și veselia debordantă, mai mult decât dansul mamei și faptul că tata știuse cândva să mânuiască tacul și să câștige împotriva celor mai buni dintre ei, mișcarea aceea scurtă transforma realitatea dispariției lor în ceva de neconceput.

Masa era în sfârșit gata de joc și tata s-a ridicat și s-a pregătit să spargă bilele, calculându-și mișcarea ca și când bila albă era pe cale să primească o lovitură pe care s-o țină minte tot restul scurtei sale vieți sferice. Scena s-a oprit brusc chiar în clipa aceea, de parcă s-ar fi terminat banda.

Înainte să pot apăsa din nou pe tasta de pauză, imaginea s-a schimbat.

Alt interior. O casă. O cameră de zi. Întuneric risipit de lumânări aprinse. Calitatea imaginii era proastă, banda folosită nu era potrivită pentru o lumină atât de slabă. O melodie în surdină și, de data asta, am recunoscut-o: era din coloana sonoră a filmului *Hair*. Pe podea, o mulțime de sticle de vin mai mult sau mai puțin goale și multe scrumiere care dădeau pe-afară.

Mama, tolănită pe o canapea joasă, cânta unul dintre cântecele acelea potrivite la primele ore ale dimineții. Capul bărbatului-urs i se odihnea în poală și omul își rula un *joint* pe piept.

— Pune-o înc-o dată pe-aia cu sodomia, bâigui el. Pune-o.

Aparatul de filmat a făcut o lentă panoramă laterală, arătând alt bărbat care zăcea cu fața în jos pe podea. Blonda ședea în spatele lui, ocupându-se de un șir de lumânări puse în

farfurioare și așezate pe spatele individului. Era evident în comă de suficient timp încât să treacă drept mobilă, și bănuiam că el mânuise camera de filmat în bar. Fata s-a înclinat încet și imperceptibil din mijloc, rămânând dreaptă doar printr-un pur efort de voință. Acum, când se petreceau mai puține în jurul ei care să-mi distragă atenția, am observat că la început mi se păruse mai tânără. Nu era o adolescentă, trecuse de douăzeci și cinci de ani, poate chiar de treizeci – cam prea bătrână să participe la o asemenea scenă. Mi-am dat seama că, dacă vedeam imagini filmate la începutul anilor ’70, părinții mei aveau cam aceeași vârstă.

Ceea ce însemna că mă născusem deja.

— Pune-o, a insistat ursul și camera s-a întors la el, focalizându-i-se pe față. Pune-o.

— Nu, zise o voce foarte apropiată de microfon, râzând, confirmându-mi faptul că acum tata era cel care ținea aparatul; se descurca mai bine decât individul prăbușit la pământ. Am ascultat piesa aia de cel puțin un milion de ori.

— Asta pentru că-i mișto, a zis ursul, clătinând viguros din cap. E, cum ar fi, aia care zice că-i… au, fir-ar al dracului.

Aparatul s-a tras în spate pentru a arăta că ursul scăpase *joint*-ul.

— *Căcat.* Acu’ tre’ s-o iau de la capăt. Mi-a luat o viață să rulez porcăria aia. O rulez încă dinainte să mă *nasc.* Fututul ăla de Thomas Jefferson a-nceput treaba și mi-a lăsat-o prin testament. Zicea că pot termina *joint*-ul sau să-i moștenesc domeniul de la Monticello. Am zis, mă fut în conacu’ ăla, mie dă-mi un *joint.* Și-l rulez de-o viață-ntreagă, ca un servitor brav și credincios. Iar acu’ s-a dus dracului.

— Dus dracului, intonă blonda și începu să chicotească.

Fără să rateze o notă din „Good Morning Starshine”, mama s-a întins și a luat aparatul de rulat din labele neîndemânatice ale ursului. A ținut hârtia într-o mână cu o siguranță de expert, a netezit tutunul cu arătătorul, s-a întins să ia drogul.

— Rulează-le, Philipper, a cârâit ursul, foarte înveselit de turnura evenimentelor. Rulează-le, rulează-le, rulează-le.

Aparatul a luat un prim-plan al *joint*-ului, apoi a revenit la planul larg. Era deja aproape gata.

În acest punct, sprâncenele îmi erau ridicate atât de tare, încât îmi planau deasupra capului. Mama tocmai rulase un *joint.*

— Pune-o, s-a lingușit ursul. Pune piesa cu sodomia. Hai, Don, mare Don de om Don ăsta, pune-o, Don, apasă *on.*

În fundal, mama continua să cânte.

Camera de luat vederi s-a clătinat și a ieșit din cameră, îndreptându-se spre hol. O grămadă de haine zăceau pe podea,

acolo unde fuseseră aruncate. Am văzut că în stânga era o bucătărie, iar în dreapta o scară. Era vechea noastră casă, cea din Hunter's Rock. Fiecare detaliu al amenajării era diferit față de ce îmi aminteam eu, dar spațiile erau aceleași.

Am urmărit cu ochii mari cum camera a străbătut holul și-apoi a început să urce scările. Câteva clipe doar întuneric beznă și, de la parter, vocea înfundată a ursului care urla: „Sodomie… felație… cunilingus… pederastie…", dar nu făcea niciun efort să imite melodia.

Tata ajunsese la palierul de la etaj, s-a oprit o clipă și a mormăit ceva ca pentru el. Apoi a pornit din nou, iar eu am tresărit când mi-am dat seama unde se ducea. La parter se făcuse liniște și auzeam doar respirația lui și fosnetul slab al picioarelor sale pe covor. A deschis ușa de la camera mea.

La început a fost întuneric, dar, treptat, lumina care venea dinspre palier m-a ajutat să disting patul meu așezat lângă perete. Și pe mine dormind în el. Aveam cam cinci ani. Mi se vedea doar creștetul capului și o porțiune de obraz luminată. Și puțin dintr-un umăr în pijama de culoare închisă. Peretele era de-un verde marmorat, iar covorul maro, așa cum fuseseră întotdeauna.

Tata a rămas acolo două minute încheiate, fără să spună sau să facă nimic. Pur și simplu ținea camera de filmat și se uita la mine cum dorm.

Am stat și eu și-am privit, abia respirând.

După o vreme, calitatea zgomotului de fond s-a schimbat, ca și când la parter ar fi început alt cântec. Apoi s-au auzit bufnituri surde și ritmice, care puteau fi pași pe covor. S-au oprit și am știut, am știut fără să văd sau să aud ceva care să-mi confirme asta, că mama stătea acum lângă tata.

Camera de filmat a rămas fixată asupra copilului din pat, asupra mea, încă vreo câteva secunde. Apoi s-a mișcat încet, panoramând spre stânga. La început am presupus că ieșeau, dar apoi mi-am dat seama că aparatul se rotea în jurul axului pentru a filma în direcția opusă.

S-a învârtit cu o sută optzeci de grade și s-a oprit.

Părinții mei se uitau direct în obiectiv. Fețele lor umpleau ecranul. Nu erau lipite una de cealaltă, ci doar apropiate. Nu păreau nici beți, nici drogați. Se uitau drept la mine.

— Bună, Ward, zise încet mama. Mă întreb câți ani ai acum.

S-a uitat undeva pe deasupra camerei de filmat, probabil la copilul care dormea.

— Mă întreb câți ani ai, a repetat ea, și-am auzit în vocea ei ceva trist și ciudat.

Tata încă se uita în obiectiv. Avea poate cu cinci sau șase ani mai puțin decât am eu acum. Și el a vorbit în șoaptă, dar fără

prea multă afecțiune în privire:

— Și mă întreb ce s-a ales de tine.

•

Ninsoare electrostatică. Cineva a trecut pe lângă ușa camerei mele de hotel, împingând o măsuță pe rotile care zăngănea.

N-am pus caseta pe pauză. Nu eram în stare să mă mișc.

•

Ultima scenă provenea tot de pe o casetă de 8mm, însă culorile erau mai șterse, mai spălăcite, suprafețele palide, decolorate până ce deveniseră lumină pură. Linii și pete întunecate apăreau și tremurau pe tot ecranul, iar mișcările din spatele lor păreau calculate și distante.

O revărsare de lumină solară aurie și cețoasă printr-o fereastră mare. Afară, copaci care dispar cât ai clipi, verde de frunze amestecate. Zgomotul ritmic al unui tren și-un alt sunet, ușor, pe care n-am reușit să-l identific.

Mama, și mai tânără, cu părul mai scurt și vopsit în negru, uitându-se la peisajele rurale care treceau în goană. Și-a întors capul spre obiectiv. Ochii ei păreau să privească de foarte departe. Zâmbea vag. Camera de filmat a coborât încet.

Trecere bruscă la o stradă lată dintr-un oraș. Nu-mi dădeam seama unde, apoi mi-au atras atenția formele și culorile mașinilor parcate la bordură și hainele cu care erau îmbrăcați puținii trecători. Mașinile aveau un anumit stil, hainele nu, iar rochiile erau cam scurte. Nu știam destule despre genul ăsta de lucruri pentru a le plasa precis în timp, dar bănuiam că eram din nou la sfârșitul anilor ’60. În aer plutea calmul dinaintea furtunii.

Aparatul de filmat înainta într-un ritm egal, la pas. Din când în când, capul mamei apărea pentru scurt timp în partea stângă a cadrului, ca și când tata s-ar fi aflat puțin în urma ei și la dreapta. Nu îmi era clar ce voia să filmeze acolo. Nu era o stradă prea interesantă. În dreapta se vedea ceva care aducea cu un magazin universal, iar în stânga o piațetă. Copacii aveau frunze, dar păreau ofilite. Tata ținea aparatul la înălțime, fără să-l miște nici în sus, nici în jos, nici la stânga și nici la dreapta. Nu încercau să arate ceva în mod special și nici să comunice între ei. După o vreme, au traversat, apoi au mers pe o stradă laterală.

Trecere la altă stradă. Era puțin mai îngustă, ca și când ar fi fost mai departe de centrul orașului. Păreau să urce pe un deal abrupt. Mama era în fața aparatului de filmat, încadrată de la umeri în sus. S-a oprit.

— Aici e bine? zise ea, întorcându-se.

Acum purta ochelari de soare, care-i dădeau un aspect oficial. Camera a ezitat o clipă și a tresărit, ca și când tata și-ar

fi ridicat capul pentru a se uita în jur.

Vocea lui:

— Puțin mai încolo.

Au continuat să meargă poate încă un minut, apoi s-au oprit din nou. Camera a făcut o panoramă, oferindu-mi o imagine enervant de rapidă a ceea ce putea fi o culme într-un oraș construit pe coline, cu clădiri înalte pe ambele laturi ale străzii. Mi se părea un loc enervant de familiar. Firmele de la parter erau ale unor băcănii și restaurante ieftine, însă ferestrele de la etaj păreau să fie ale unor apartamente. Câțiva inși cu pălării pe cap stăteau în fața vitrinelor, studiind produsele; alții intrau și ieșeau. Un cartier aglomerat, care se pregătea de ora prânzului.

Mama s-a uitat la aparat și a dat din cap. Venise rândul ei. A acceptat fără tragere de inimă.

Trecere la alt moment, mai târziu în aceeași zi. O panoramă ușor diferită, dar pe culmea aceleiași coline. În locul luminii de dimineață, acum umbre lungi. După-amiază târzie și strada aproape pustie. Mama stătea cu brațele pe lângă corp. De undeva, din afara imaginii, se auzea un gâlgâit straniu și mi-am dat seama că semăna cu sunetul pe care-l auzisem în tren.

Am observat o ușoară mișcare a camerei de filmat, ca și când tata ar fi întins mâna pentru a atinge ceva. Apoi mama a înaintat puțin sau tata făcuse un pas în spate. Am auzit răsuflarea aspră a tatei.

Și-apoi, treizeci și cinci de ani mai târziu, am auzit-o pe-a mea.

Mama ținea de mână doi copii mici. Păreau să fie de aceeași vârstă și erau îmbrăcați la fel, deși unul purta o bluză albastră, iar celălalt una galbenă. Aveau probabil mai mult de-un an, poate optsprezece luni, și mergeau clătinat.

Aparatul s-a apropiat de ei. Părul unuia era tuns scurt, al celuilalt puțin mai lung. Semănau perfect.

Camera de luat vederi s-a îndepărtat. Mama a dat drumul mâinii unuia dintre ei. Celui cu păr mai lung, bluză galbenă și ghiozdănel verde. S-a lăsat jos lângă celălalt.

— Ia-ți rămas-bun, a zis ea.

Copilul în albastru a privit-o întrebător, nedumerit.

— Ia-ți rămas bun, Ward.

Copiii s-au uitat unul la altul. Apoi, cel tuns scurt, cel care trebuia să fi fost eu, s-a întors spre ea, căutând o încurajare. Mama mi-a luat mâna și mi-a ridicat-o.

— Ia-ți rămas-bun.

Mi-a scuturat mâna, apoi m-a luat în brațe și s-a ridicat. Celălalt copil s-a uitat atunci în sus la mama, a zâmbit, a

înălțat și el sau ea brațele pentru a fi ridicat(ă). Nu-mi dădeam seama, nu cu certitudine, dacă era băiat sau fată.

Mama a început să se îndepărteze pe stradă în jos.

Mergea cu pas regulat, fără să se grăbească, dar și fără să se uite în urmă. Camera a rămas îndreptată asupra celuilalt copil, chiar și-atunci când tata a pornit pe urmele mamei în jos. Îl lăsaseră acolo, singur.

Copilul era tot mai departe, tăcut, în vârful colinei. Nici măcar n-a început să plângă – cel puțin nu până când ne-am îndepărtat prea mult ca să-l mai putem auzi.

Apoi aparatul de filmat a dat colțul și totul a dispărut.

•

Imaginea s-a transformat iarăși în ninsoare electrostatică și, de data asta, n-a mai urmat nimic. După un minut, caseta s-a oprit singură, lăsându-mă să mă uit la propria mea reflexie pe ecran.

Am dibuit după telecomandă, am derulat în spate, am pus pe pauză. Am privit, acoperindu-mi gura cu mâinile, imaginea încremenită a unui copil abandonat pe culmea unei coline.

7

Capacul se ridică. De sus răzbătu o lumină difuză.

— Bună, scumpa mea, zise bărbatul.

Sarah nu-i vedea fața. După direcția din care venea vocea, părea că stă pe podea, chiar lângă capul ei.

— Bună, zise ea pe un ton cât mai liniștit posibil. Îi venea să fugă de el, să se facă mică, să pună măcar un centimetru în plus între ei, însă nici măcar atât nu se putea mișca. Se străduia să-și păstreze calmul, să respecte planul, să pară că nu-i pasă. Cum te simți azi? Tot nebun, aș zice.

Bărbatul râse pe înfundate.

— N-o să reușești să mă înfurii.

— Cine vrea să te înfurie?

— Atunci de ce-mi spui așa ceva?

— Părinții mei or să-și iasă din minți de grijă. Mi-e frică. Am dreptul să nu fiu politicoasă.

— Înțeleg.

După care el rămase mult timp tăcut. Sarah aștepta.

Poate după cinci minute, fata văzu o mână care se întindea spre ea. Ținea un pahar de apă. Deschise gura la timp și bău cât putu de mult. Mâna dispăru.

— Asta-i tot? întrebă ea.

Își simțea gura altfel, ciudat de curată și proaspătă. Apa avusese gustul pe care crezuse multă vreme că-l are vinul, după ce observase că adulții îl tot ridicau în slăvi și-l plimbau prin gură de parcă ar fi fost cel mai bun lucru pe care-l puteai gusta pe lumea asta. De fapt, judecând după experiența ei, vinul avea un gust care nu era chiar în regulă.

— La ce altceva te așteptai?

— Dacă vrei să rămân în viață, trebuie să-mi dai mai mult decât apă.

— De ce crezi că vreau să rămâi în viață?

— Pentru că altfel m-ai fi omorât imediat și m-ai fi întins undeva goală, să te uiți la mine și să te masturbezi.

— Nu-i prea frumos să spui așa ceva.

— Țin să-ți amintesc observațiile mele precedente. N-am chef să fiu politicoasă, iar tu ești un descreierat, așa că nu trebuie să mă port ca și când aș fi.

— Nu sunt descreierat, Sarah.

— Nu? Cum te-ai defini? Neobișnuit?

Bărbatul râse din nou, încântat.

— O, fără doar și poate.

— Neobișnuit ca dobitocul ăla de Ted Bundy.

— Ted Bundy a fost un idiot, constată bărbatul. Toată buna dispoziție îi pierise din glas. Un bufon jalnic și-un impostor.

— Bine, zise ea, încercând să-i facă pe plac, deși, în sinea ei, își spunea că acum el părea și înfumurat, nu doar nebun. Scuze. Nici eu nu sunt un mare fan de-al lui. Tu ești mult mai bun. Bine, îmi dai ceva de mâncare sau nu?

— Mai târziu, poate.

— Excelent. Abia aștept. Să tai bucățele mici, cât să pot să le înghit.

— Noapte bună, Sarah.

Când auzi că el se ridică în picioare, calmul ei simulat dispăru. Planul nu dăduse roade. Deloc. Bărbatul știa că e speriată.

— *Te rog* să nu închizi iar capacul. Oricum, nu mă pot mișca.

— Mă tem că sunt obligat s-o fac, zise bărbatul.

— Te rog…

Îl închise și Sarah rămase iar pe întuneric.

Auzi pași care se îndepărtau, o ușă care se închise repede, apoi se așternu din nou tăcerea.

Se linse avidă pe buze, strângând cât mai mult din umezeala rămasă pe ele. Acum, după ce șocul inițial trecuse, își dădu seama că apa avea alt gust față de cea de-acasă. Probabil că provenea din altă sursă, ceea ce însemna că se afla foarte departe. Ca atunci când pleci în vacanță. Știa măcar atâta lucru. Cu cât știa mai multe, cu atât mai bine.

Apoi își spuse că era poate apă plată, îmbuteliată, caz în care gustul nu însemna nimic. Putea la fel de bine să fie altă marcă. Dar n-avea importanță. Merita încă să se gândească la asta. Cu cât avea mai multe idei, cu atât mai bine. De exemplu, atunci când ea pomenise de părinți, bărbatul nu-i mai povestise cum îi omorâse. Când o răpise, era foarte nerăbdător să-i spună ce le făcuse. Poate că și asta însemna ceva. În cel mai bun caz, însemna că erau în viață și că el îi spunea numai minciuni doar ca s-o îngrozească.

Sau poate că nu. Sarah stătea întinsă în beznă, cu pumnii încleștați, și încerca să nu urle.

PARTEA A II-A

„Puțini oameni reușesc să fie fericiți dacă nu urăsc o altă persoană, nație sau credință.”

BERTRAND RUSSELL

8

Avionul aterizează la Los Angeles la 22:05. Nina nu avea bagaje, cu excepția poșetei și-a dosarului, iar Zandt putea să ducă tot într-o singură mână și să nu pară deloc că l-ar trage în jos. Îi aștepta o mașină. Nimic elegant și oficial. Doar un taxi pe care-l chemase Nina din avion, care să-l lase pe el în Santa Monica, apoi s-o ducă pe ea acasă.

Lumini și firme în beznă, fețe zărite în fugă, agitația și zgomotele vieții într-o seară oarecare, într-un oraș a cărui inimă nu pare niciodată să fie acolo unde ești tu, ci mereu după colț sau la capătul străzii sau dincolo de clădirile enorme, într-un club nou ale cărui nopți de glorie se vor fi sfârșit înainte ca tu măcar să auzi de el. Acolo, în mijloc, se află un pâlc de hoteluri ieftine, magazine prăfuite de spirtoase, parcări în care se vând mașini de proveniență îndoielnică; o turmă amorfă de oameni așteaptă la colțurile străzilor cu nicio idee precisă în minte; o savană de buncăre din beton adăpostește afaceri care vor înghiți nenumărate existențe goale și nu vor fi niciodată listate la NASDAQ. Trecere treptată spre străzile rezidențiale, apoi Venice. Din exterior, pe străzile potrivite, Venice pare că luptă din răsputeri să-și recâștige gloria. Unele proprietăți sunt scumpe, într-un stil internațional dezgustător. Din când în când câte-un fragil semn din anii ’50, un detaliu exuberant care amintește de străfulgerările blițurilor și de strălucirea rece a celebrității. Majoritatea au fost date jos și înlocuite cu indicatoare seci imprimate cu helvetica, corpul oficial de literă al purgatoriului. Helvetica nu e conceput pentru a te face să te simți cât de cât în largul tău, pentru a-ți promite aventură sau a-ți încânta sufletul. Helvetica are scopul de a-ți spune că profiturile au scăzut, xeroxul trebuie depanat și, apropo, ai fost concediat.

În fine, Santa Monica. Case mai frumoase, birouri mai mici, localuri cu mâncare japoneză și *London Times.* Marea, cu un debarcader care s-a născut în tonuri de sepia, dar care știe că zilele acelea s-au sfârșit. Palisades deasupra, aglomeratul Ocean Avenue, apoi primul șir de hoteluri și restaurante. Ai senzația, cine știe de ce, că suburbia a fost cândva un oraș. Poate că marea o face să pară așa, o comunitate care are un scop. În unele locuri chiar așa și este, se simte că are și altă relație cu mediul, nu numai obsesia de a-l face una cu pământul. Vezi magazine și cafenele în care îți vine să intri și să cumperi. Ai putea trăi acolo și ai înțelege care ți-e locul, la fel cum a făcut până de curând și familia Becker. Nu e un

spațiu real, dar, la o adică, prea puțin din Los Angeles este, iar cartierele reale sunt cele în care n-ai vrea să locuiești. Realitatea e pentru oameni mahmuri înarmați cu pistoale. Realitatea e ceea ce ai face bine să eviți. L.A. se crede plin de magie și, uneori, chiar poate lăsa impresia asta, dar în majoritatea cazurilor e doar un număr de prestidigitație care nu mai are secrete pentru nimeni. Stai într-un loc și crezi că într-o bună zi vei fi star de cinema – stai în altă parte și crezi că în curând vei muri. Știi că vezi o șmecherie, dar te încăpățânezi să crezi.

— Te bucuri că te-ai întors? întrebă Nina.

Zandt mormăi ceva.

Taxiul îl lăsă pe Ocean, la The Fountain, un turn de zece etaje cu acoperiș de stuc de un galben spălăcit, aflat între intersecțiile prin care Wilshire și Santa Monica revarsă șuvoaie de oameni spre ocean. Clădirea are un aer art-déco care-o face să pară mai elegantă decât este. La început a fost împărțită în apartamente scumpe, apoi a funcționat o vreme ca hotel înainte să revină la destinația inițială. Piscina din spate era plină, plasată într-o zonă de relaxare vastă, oarecum inutilă și rareori folosită: în pofida verandei, a plantelor și-a șezlongurilor așezate la umbră, era mai mult decât evident că lipsea ceva. Zandt cunoștea holul de la intrare încă din 1993, când anchetase o crimă: un actor european de mâna a doua și-o tânără prostituată, un joc cu roluri scăpate de sub control. Actorul, desigur, ieșise basma curată. Zandt nu-și amintea în ce cameră se întâmplase totul. În mod sigur nu în apartamentul pe care-l primise, mare și bine mobilat, cu vedere la ocean. Lăsă geanta pe jos în camera de zi și, fără să se grăbească, aruncă o privire după colț, în chicinetă. Dulapuri goale, foarte puțin praf. Nu-i era foame și oricum nu se vedea în stare să-și pregătească ceva. The Fountain nu avea bar, restaurant sau room-service. Nu era o destinație, motiv pentru care îl și alesese. Pentru asta, și pentru poziția lui.

Ieși din apartament, coborî la parter cu liftul și rămase o vreme în fața clădirii. Nina plecase cu taxiul și stabiliseră să se întâlnească în dimineața următoare, destul de târziu. Sunase din avion la filiala din Westwood a Biroului și prima dată, mai devreme, din Pimonta, dar probabil că trebuia să se mai ducă din când în când la serviciu. Ceva îl făcuse să mai aștepte un timp și să se uite la mașinile parcate de-a lungul străzii. Nu s-ar fi mirat dacă Nina ar fi ocolit clădirea și s-ar fi întors să-l urmărească. Nu pentru că el ar fi fost marele expert. Doar să știe. Ninei îi plăcea să știe tot felul de lucruri.

După cinci minute, porni spre colțul străzii, o luă la stânga pe Arizona și merse pe jos cele câteva cvartale până la Third

Street Promenade. Arizona Avenue era strada unde Michael Becker își lăsase fata în seara în care dispăruse.

Coti iar la stânga și continuă pe Promenade, de-a lungul laturii de vest, spre capătul unde Sarah Becker fusese văzută ultima dată. Era aproape unsprezece, mult mai târziu decât atunci când fusese răpită. Aproape toate magazinele erau închise. Cântăreții și artiștii își strânseseră de mult recuzita, până și imitatorul lui Frank Sinatra care rămânea acolo mai mult decât toți. Nu avea importanță. În absența răpitorului și a victimei, reconstituirea circumstanțelor era imposibilă.

Se uită cu un ochi la ceilalți trecători. Ucigașii se întorc deseori la locul faptei, mai ales cei pentru care crima nu este doar o acțiune dictată de moment. Vizitează locurile pentru a da filmul înapoi și a revedea imaginile în memorie. Nu se aștepta să-i atragă atenția cineva în mod special, dar continuă totuși să fie atent. Când ajunse în dreptul străzii laterale pe care o pomenise Nina, unde o mașină fusese parcată ilegal, se opri și o studie câteva clipe. Fără să încerce să găsească ceva anume, doar așa.

— Aștepți pe cineva?

Zandt se întoarse și văzu un băiat, slab și frumușel. Era un adolescent, optsprezece ani cel mult.

— Nu, răspunse el.

Băiatul zâmbi.

— Ești sigur? Eu cred că aștepți pe cineva. Poate pe mine.

— Nu, zise Zandt. Dar cineva o să te aștepte. Nu în seara asta, nu aici, dar o să te aștepte.

Zâmbetul se ofili.

— Ești copoi?

— Nu. Îți spun doar cum stau lucrurile. Du-te și caută într-un loc luminat.

Intră în Starbucks și ceru o cafea. O luă cu el și se așeză pe banca de pe care fusese răpită Sarah. Băiatul plecase.

Ai crede că o asemenea întâmplare lasă urme, ca figura unei celebrități văzută în treacăt. Nu-i așa. Mintea este predispusă să recunoască fețe. Percepția ei spațială e mai slabă. În privința aspectului exterior e mai simplu: cu cât te cunosc mai mulți, cu atât ești mai celebru. Nu avem nevoie de o confirmare. Nu ești un necunoscut, dimpotrivă, faci parte din marea noastră familie: frați vânjoși și surori grațioase, părinți blânzi, rubedenii false care ne ajută să uităm că grupurile noastre sociale s-au redus la zero. În privința locurilor, lucrurile stau altfel. Trebuie să știi ce evenimente au avut loc pe scenă. Dar, când scenariul a fost dat la o parte, chiar dacă rămâi acolo destul de mult timp, nu reușești să simți absolut nimic. Te întorci în locul acela și-l vezi așa cum era înainte să se

întâmple ceva, așa cum era în seara tragediei. Mai bine de-atât nu te poți întoarce în timp, la înainte de, pentru a ține cuțitul așa cum era când ieșise dintr-un sertar din bucătărie, înainte să fie pătat de sânge, când totul încă era o posibilitate.

Rămase acolo până când banca deveni un loc ca oricare altul, apoi mai rămase puțin.

•

În cariera lui de detectiv la Omucideri, Zandt avusese de-a face cu un număr neobișnuit de mare de ucigași în serie. De regulă, de asemenea cazuri se ocupă FBI-ul. Federalii au laboratorul de Științe Comportamentale de la Quantico, Procedurile de Individualizare a Profilului, agenți ca Jodie Foster și David Duchovny cu costume elegante și tunsori la milimetru. La fel ca asasinii, și federalii par ieșiți din comun. Dar, în opt ani, Zandt, un muritor de rând, un polițist de la Omucideri, participase la anchetarea unor crime care mai târziu se dovediseră a fi opera unui om care putea fi definit ca ucigaș în serie. Doi dintre criminali fuseseră arestați, iar Zandt jucase un rol semnificativ în ambele cazuri. Avea un al șaselea simț, toată lumea știa asta. Primul caz era al unui bărbat din Venice Beach vinovat de asasinarea a patru bătrâne, iar Zandt fusese implicat întâmplător. La al doilea lucrase de la bun început cu FBI-ul, și atunci o cunoscuse pe Nina Baynam.

În vara lui 1994, în diferite puncte din oraș fuseseră găsite rămășițele pământești a patru băieți de culoare, parțial îngropate. Felul în care fuseseră dezmembrate cadavrele și caseta video lăsată lângă fiecare victimă erau indicii suficiente pentru a susține că asasinatele fuseseră săvârșite de aceeași persoană. Toate victimele fuseseră răpite din cartiere rău famate, iar trei dintre ele aveau deja condamnări pentru trafic de droguri și prostituție. Primele două crime fuseseră aproape ignorate de publicul larg, fiind puse pe seama selecției naturale din straturile de jos ale societății. Abia după ce întâmplarea se repetase își croiseră drum spre primele pagini ale ziarelor și ieșiseră din categoria știrilor mărunte. Casetele lăsate lângă cadavre conțineau una până la două ore de imagini, înregistrate amatoricește cu un aparat digital, și arătau cât de neplăcute fuseseră ultimele zile ale victimelor. Pe fiecare casetă apăreau fotografia băiatului, numele lui și precizarea „Filmare demonstrativă”.

Ziarele îl supranumiseră pe asasin „Agentul de Casting”, o găselniță pe care toți o consideraseră foarte amuzantă. Toți, mai puțin părinții victimelor, desigur; de fapt, ca o expresie a crudei realități în astfel de situații, cu excepția momentelor când interesul publicului trebuia excitat, suferința lor fusese complet ignorată. Rudele morților erau simpli spectatori la

această punere în scenă, în niciun caz actori, iar nouă actorii ne plac cel mai mult. Oameni pe care putem să-i recunoaștem, figuri scoase în evidență în presă și la televiziune. Vrem un personaj. O vedetă.

Zandt lucrase la cazul primului băiat, iar după descoperirea celei de-a doua victime se amestecase și FBI-ul. Nina era o tânără agentă cu experiență, după ce, cu un an înainte, lucrase la un caz lung și dificil în Texas și Louisiana. Ucigașul fusese găsit prin efortul amândurora, o combinație dintre intuiția și munca de teren a lui Zandt, analiza poziționării cadavrelor pe care o făcuse Nina, la care se adăugase o întâmplare neprevăzută: făptașul cumpărase cu chitanță camera digitală folosită la realizarea înregistrărilor. Era un alb de treizeci și unu de ani, grafician la un studio de videoclipuri muzicale. În copilărie interpretase roluri secundare în filme de mult uitate. După o serie de interogatorii cu Zandt, își recunoscuse crimele, le oferise informații concludente și le dezvăluise locul în care se aflau talismanele – mâna dreaptă a fiecărei victime pe care le îndesase în borcane care cândva conțineau produsele unei arhicunoscute mărci de cafea instant. În cele din urmă, îi condusese la cadavrele a două victime mai vechi, cobai pe seama cărora își dezvoltase tehnica. Își justificase faptele spunându-le că fusese molestat în copilărie, pe platourile de filmare, o dezvăluire care se potrivea de minune cu dorința publicului de-a avea un început și un cuprins pentru fiecare poveste. Adevărul acestei afirmații nu fusese niciodată dovedit, iar povestea se sfârșise când alt deținut îi tăiase gâtul cu o lingură ascuțită în timp ce-și aștepta procesul. Lanțul trofic are victime la ambele capete: până și violatorii și criminalii au nevoie de oameni pe care să-și descarce furia, iar ucigașii de copii sunt alegerea perfectă. În cele din urmă, povestea Agentului de Casting devenise nemuritoare și nesfârșită, celebrată cu o carte de mâna a doua care se bucurase de un succes moderat și cu numeroase site-uri pe Internet. Un Shareware de editare video, plin de bug-uri și intitulat „Agentul de Casting”, cunoscuse o celebritate efemeră, la fel un magazin din Atlanta care pusese în vânzare un nou model de canapea, de un roșu-intens, cu pete, numită „Canapeaua de Casting”.

Ancheta durase treisprezece săptămâni. În ultimele opt, John și Nina se culcaseră împreună. Aventura se sfârșise la scurt timp după prinderea suspectului. Nina făcuse primul pas, apoi încetase să-l mai încurajeze și idila se terminase. Zandt nu vorbise niciodată despre asta cu soția lui. Relația lor era în general cordială și fericită, dar tocmai atunci ea trecea printr-o

criză. Nu voia s-o piardă nici pe ea, nici pe fiica lui, și fusese foarte ușurat când aventura se sfârșise.

În următorii câțiva ani, el și Nina se întâlniseră ocazional, la câte-un prânz, în timp ce Zandt lucra la obișnuitele cazuri de răfuieli între găști, tragedii de familie și necunoscuți ciuruiți de gloanțe pe alei dosnice, trăgându-și ultima suflare ca peștii pe uscat și declarați morți la spital într-o indiferență generală. Pe unele le rezolva, pe altele nu. Așa merg lucrurile. Nina lucra la o crimă dublă, amplu mediatizată, petrecută în Yellowstone, la o serie de dispariții în nordul statului și la încă una din Oregon, toate rămase nerezolvate și încă deschise. Dar, în lumea reală, dincolo de cortina de moarte și ilegalitate în spatele căreia trăiau apărătorii legii, viața continua firesc. Iugoslavia făcuse implozie; președintele avea probleme din cauza trabucurilor sale, iar noi descopeream bucuriile e-mail-ului și ale serialului *Frasier,* ale consolelor PlayStation și-ale muzicii lui Sheryl Crow.

Apoi, pe 12 decembrie 1998, la Los Angeles a dispărut o adolescentă. Josie Ferris, de șaisprezece ani, sărbătorea ziua de naștere a unei prietene cu un burger la Hard Rock Café, pe Beverly Boulevard. La 9:45 seara, după ce și-a luat rămas-bun de la prieteni pe trotuarul din fața restaurantului, a pornit singură spre Ma Maison. Avea de gând să ia un taxi din fața hotelului. Beverly Boulevard nu e o stradă lăturalnică sau o alee. E o arteră largă și intens circulată și, în seara respectivă, și trotuarul din fața hotelului, și Beverly Center Mall de vizavi erau aglomerate. Cu toate acestea, undeva, de-a lungul celor trei sute de metri, fata a dispărut.

Faptul că Josie nu se întorsese acasă a fost adus la cunoștința poliției la 12:50 noaptea. Primind un răspuns care, după părerea lor, dovedea o reacție insuficient de promptă, părinții ei s-au dus personal să completeze formularele. Domnul și doamna Ferris au fost fermi și poliția a luat cazul mult mai în serios, cel puțin atâta timp cât părinții au stat acolo și-i puteau auzi. Din păcate, fără niciun rezultat. Fiica lor n-a fost niciodată găsită în viață.

Două zile mai târziu, în fața casei lor a fost lăsat un pulover. Numele lui Josie era brodat pe piept cu ceea ce, mai târziu, s-a dovedit a fi chiar părul ei. Puloverul fusese un cadou la aniversarea de șaisprezece ani din partea celei mai bune prietene a fetei, care brodase pe o mânecă literele PPT: Prietene Pentru Totdeauna. Așa și era, doar că eternitatea se dovedise foarte scurtă. Nu s-a primit nicio cerere de răscumpărare. Polițiștii au început să ia situația foarte în serios, indiferent cine era sau nu prin apropiere să-i audă. A fost înființată o echipă operativă coordonată de șeful local al

biroului FBI, Charles Monroe. Vestea primirii coletului a fost în cele din urmă comunicată presei, nu însă și felul în care fusese împodobit conținutul. O lună mai târziu, ancheta nu înregistrase niciun progres.

La sfârșitul lunii ianuarie și la începutul lui martie 1999, au dispărut alte două fete. Elyse LeBlanc și Annette Mattison nu se mai întorseseră de la cinema și, respectiv, de la o prietenă. Amândouă semănau cu Josie Ferris în două privințe aparent nesemnificative – aveau vârste apropiate (cincisprezece și șaisprezece ani) și păr lung. Familiile LeBlanc și Mattison se bucurau de o stare financiară confortabilă, iar fiicele lor erau atrăgătoare și de o inteligență peste medie. Dar aceste elemente nu erau suficiente pentru a dovedi o legătură fermă între cele trei răpiri, care avuseseră loc în zone ale orașului aflate la mare distanță una de cealaltă.

Primirea altor două pulovere le-a oferit și elementul de legătură. Din nou, fuseseră trimise la părinții victimelor ziua în amiaza mare și, din nou, aveau numele fetelor brodate pe piept cu propriul lor păr. Nu a fost primit niciun mesaj. Gravitatea situației i-a obligat pe cei de la FBI să păstreze tăcerea asupra celei de-a doua și a treia dispariții. Majoritatea răpitorilor în serie încercau să ascundă realitatea faptelor pe care le săvârșiseră. Alegerea unor fete a căror lipsă nu putea să rămână neremarcată și sublinierea ulterioară a faptei prin trimiterea coletelor lăsau să se înțeleagă că aveau de-a face cu un individ ieșit din comun. Unul care voia să atragă atenția cât mai repede.

Nu i-au făcut jocul.

La o săptămână după dispariția lui Annette Mattison, participanții la un picnic în Griffith Park au găsit cadavrul unei femei tinere. Cu toate că era ars, nu mai avea păr și fusese desfigurat de animalele din zonă, a fost identificat imediat pe baza unei lucrări dentare recente și a unei bijuterii inconfundabile. Era Elyse LeBlanc. S-a estimat că murise cam la jumătatea perioadei scurse de la data răpirii, dar că fusese mutată de curând în locul unde o găsiseră. Anchetatorii au descoperit că, înaintea morții, suferise mai multe traume minore la nivelul craniului, dar niciuna nu-i fusese fatală. Chiar dacă trupul neînsuflețit a fost trimis imediat la laboratorul federal din Washington, nu a fost găsită nicio urmă fizică a asasinului pe haine sau pe rămășițele pământești. Operațiunea de căutare în restul parcului, desfășurată de poliția locală și de o echipă a Biroului FBI din Sacramento, s-a încheiat cu un eșec: n-a fost descoperit nici cadavrul lui Josie Ferris, nici al lui Annette Mattison și nici măcar părți din acestea.

Embargoul pentru presă a fost retras. Apelul pentru găsirea unor martori a dat frâu liber lunaticilor, obișnuitelor farse și dezinformări. Ceilalți părinți s-au organizat și fiicele lor adolescente au început să umble doar în grupuri.

Cadavrul lui Josie a fost găsit după zece zile în tufișurile de pe marginea unui drum din Laurel Canyon, într-o stare asemănătoare cu cel al fetei LeBlanc. Spre deosebire de victima precedentă, acum apăruseră urmele unui abuz sexual intens.

În momentul acela, criminalul avea deja o poreclă. Presa îl numea „Băiatul-curier". Porecla fusese sugerată neoficial de agentul Monroe, care credea că, minimalizându-l astfel, reducându-i statutul prin folosirea cuvântului „băiat", anchetatorii ar câștiga un avantaj. Monroe credea că omul care reușise să răpească trei fete inteligente în mijlocul unor străzi aglomerate, să le ucidă și să le arunce cadavrele în locuri publice, totul fără să fie văzut și fără să lase vreo urmă, ar fi afectat într-un fel sau altul de acea ironie.

Credea că va fi ofensat și, în cele din urmă, își va pierde cumpătul.

•

Nina nu fusese de acord. Din cauza asta și din alte motive, discutase cazul cu John Zandt, în pofida faptului că el nu era implicat în ancheta oficială. Lucraseră bine împreună la cazul Agentului de Casting. Voia să afle ce credea el.

Zandt i-a expus punctul lui de vedere, dar fără prea mare entuziasm. Nina lucra la aceste cazuri cu o intensitate și o concentrare la înălțimea cărora el simțea că nu se poate ridica. Căsnicia lui revenise pe teren ferm, iar fiica lui crescuse și se transformase dintr-o fetiță într-o femeie tânără. Familia lor era acum mai rezistentă. Moștenise părul de la mama ei – un blond închis, bogat, aproape roșcat –, dar avea ochii lui – căprui cu reflexe verzi. Asculta muzică prea tare, în camera ei era o dezordine cumplită, pierdea prea mult timp pe Internet și, din când în când, mirosea a fum de țigară. În familie aveau loc discuții aprinse. Pe de altă parte, mergea la cumpărături cu mama ei, chiar dacă era „super-plictisitor", fiindcă știa că lui Jennifer îi plăcea să fie însoțită. În general, îl asculta pe Zandt când îi ținea discursuri și se ferea să caște. Părinții ei nu știau că fumase iarbă de câteva ori, că încercase și cocaină și că, o dată, furase o pereche de cercei destul de scumpi. Dacă ar fi știut, ar fi pedepsit-o până în ziua de apoi, dar – cu această excepție – nu-și făcea prea multe probleme. Totul era în limitele acceptabile ale unui comportament greșit scuzabil în epoca în care trăia.

Mai mult ca orice, Zandt pur și simplu îmbătrânise și nu voia să piardă mai mult timp decât era necesar gândindu-se la surprizele întunecate pe care lumea le putea materializa. Își vedea mai departe de slujbă, apoi se întorcea acasă și-și vedea mai departe de viață. După două anchete mai vechi asupra faptelor criminalilor în serie, își pierduse interesul și nu mai încerca să înțeleagă mecanismul lor de gândire. Era un lucru pe care reușeai să-l suporți în cantități limitate, apoi începeai să te simți dezgustat.

Zandt știa că, odată ce înlăturai fascinația provocată de celebritatea lor, ucigașii în serie nu erau deloc așa cum îi portretizează filmele: genii fermecătoare cu o carismă diabolică, cruciați singuratici ai unei religii sângeroase. Semănau mai mult cu bețivii sau cu nebunii. Era imposibil să stai de vorbă cu ei sau să-i faci să priceapă un argument logic, se izolau de lume în spatele unei viziuni care nu putea fi exprimată și nici măcar sugerată celor care trăiau în afara ei. Erau de toate formele, dimensiunile și culorile. Unii monstruoși, alții destul de decenți – făcând abstracție, desigur, de dorința lor de a ucide oameni și de a distruge viețile celor care-i iubiseră. Jeffrey Dahmer se străduise mult la început să nu cedeze impulsurilor despre care știa bine că-i plasau dorințele cu mult în afara normalității. O dăduse în bară rău de tot. Nu ceruse clemență când fusese prins, nu se jucase cu poliția, se mulțumise să-și recunoască vina și să-și exprime regretul pentru faptele săvârșite. În limitele conferite de statutul său de criminal sociopat, se comportase cât de bine putuse. Rămânea însă faptul că omorâse cel puțin șaisprezece bărbați tineri, în circumstanțe aproape prea oribile încât să fie credibile.

Alți criminali se lăfăiau în propria lor celebritate, făceau troc cu publicitate sau privilegii prin manipularea presei și a poliției și se jucau cu suferința oamenilor cărora le răpiseră ceva de neînlocuit. Își savurau faptele, secretele lor inestimabile. Devorau știrile din ziare despre procesele lor, profund fericiți că au dobândit în sfârșit atenția pe care erau convinși că o merită. Asta nu-i făcea neapărat mai răi. Pur și simplu erau diferiți. Ted Bundy. Agentul de Casting. John Wayne Gacy. Phillipe Gomez. Spintecătorul din Yorkshire. Andrei Cikatilo. Unii erau mai frumoși, alții erau mai eficienți, unii erau inteligenți, alții la limită sau chiar evident sub ea. Unii treceau drept oameni obișnuiți, alții puteau fi identificați drept maniaci chiar și în mijlocul unei străzi aglomerate. Niciunul nu era special sau posedat de geniul răului decât în sensul cel mai superficial. Toți erau pur și simplu copleșiți de dorința de-a lua viața altor oameni, de a-și intensifica

experiențele sexuale prin torturarea și degradarea altora. Nu erau demoni. Erau doar bărbați – foarte rar femei – care făceau gesturi intolerabile, împinși de obsesiile lor nevrotice. Nu aparțineau sistemului binar în care binele și răul se înfruntă, ci universului populat și de oameni care trebuie să-și controleze de zece ori ușile sau care nu pot adormi până când bucătăria nu e curată lună. Criminalii în serie nu sunt înfiorători în sine. Înfiorător este să-ți dai seama că aparțin rasei umane în ciuda faptului că simt altceva decât semenii lor.

Zandt cunoștea factorii care puteau produce un ucigaș în serie. O mamă violentă și autoritară, un tată rău și slab. Experiențe sexuale timpurii și conflictuale, mai ales cu părinți, frați, surori sau animale. Cetățenie americană, rusă ori germană – țări care produc criminali în serie în proporții anormale față de populația lor. Contactul cu cadavre la o vârstă fragedă. Leziuni la nivelul capului sau otrăvire cu metale grele în copilărie. Un eveniment declanșator care transformă potențialul în faptă. Nu erau condiții necesare sau suficiente, ci doar aspectele unui sindrom care uneori pregătea un teren îndeajuns de fertil pentru comportamentele deviante: un individ anxios, nevrotic și violent care nu reușește să trăiască așa cum trăiesc ceilalți. Umbra de pe străzile noastre. Omul negru.

Văzuse destui. Nu voia să mai știe nimic. În sinea lui se referea întotdeauna la Agentul de Casting doar așa: Agentul de Casting. Îi era destul de greu să nu-i pronunțe numele adevărat și să-i atribuie irealitatea de desen animat pe care ucigașul o transferase în mod evident asupra victimelor sale. Dacă nu fusese în stare să le confere celor șase băieți demnitatea individualității, Zandt era convins că măcar atât putea face: să se asigure că Agentul de Casting împărtășea aceeași soartă.

Între timp, lucra la obișnuitele crime comise din cauza drogurilor, pasiunii și banilor. Mergea să bea un pahar cu colegii, o asculta pe Nina când îi povestea despre încercările ei de a stabili o legătură între Josie Ferris, Elyse LeBlanc și Annette Mattison. Lua masa cu soția lui, o ducea cu mașina pe fiica lui unde era nevoie, mergea la sala de sport.

În 15 mai 1999, Karen Zandt a ieșit de la școală și nu s-a mai întors acasă.

La început, părinții ei au crezut că era o alarmă falsă. Apoi s-au pregătit pentru ce era mai rău. După o săptămână, au primit un pulover.

Zandt a chemat-o pe Nina, care a venit într-un suflet, însoțită de doi colegi. Pachetul a fost desfăcut. De data asta pe pulover nu era brodat niciun nume și nici măcar nu era

puloverul lui Karen. Al ei era de culoarea piersicii; cel din colet era negru.

Era însoțit de un bilet scris în Courier și scos la o imprimantă laser pe un tip de hârtie folosit în birourile și casele din toată țara.

Dle Zandt,

O „livrare". Va trebui să aștepți restul.
Am văzut suferința ta și osteneala mâinilor tale,
și am rostit judecata.

Omul Drept

O lună mai târziu, cadavrul lui Annette Mattison a fost găsit într-un canion din Hollywood Hills. În aceeași stare ca Elyse LeBlanc și la fel de lipsit de urme. Nu a mai fost răpită nicio fată, cel puțin niciuna a cărei dispariție să fi fost apoi marcată prin trimiterea unui obiect vestimentar.

Nu a mai fost găsit niciun cadavru.

•

După două ore, Promenade era aproape pustie. Barnes & Noble și Starbucks închiseseră. Din când în când, oamenii își târau picioarele prin fața băncii, mai mult bețivi în drum spre Palisades, trăgându-și cărucioarele mici în care-și păstrau lucrurile. Toți vedeau un bărbat așezat pe o bancă, cu brațele atârnând pe lângă corp, uitându-se fix în lungul străzii. Niciunul nu s-a oprit să-i ceară bani.

În cele din urmă, Zandt se ridică și aruncă la gunoi paharul gol. Își aminti abia acum că trebuia să intre în librărie și să stabilească punctele cele mai potrivite din care Omul Drept ar fi putut s-o urmărească pe Sarah Becker. Chiar dacă nu existau dovezi materiale în sprijinul acestei teorii, Zandt credea că el își studia atent victimele înainte să acționeze. Unii n-o făceau; majoritatea, da. Poate Karen fusese un caz special; poate că Omul Drept voia să scoată ceva în evidență. Zandt se îndoia de asta. Fetele erau prea asemănătoare, disparițiile, regizate prea impecabil.

Barnes & Noble putea să aștepte, probabil pentru totdeauna. Se lăsase convins de Nina să se întoarcă. Șocul informațiilor pe care le primise îi fusese de ajutor. Dorea totodată să creadă că acum va fi altfel, că va fi în stare să facă mai mult decât să alerge prin oraș în jurul cozii, urlând în noapte, fără să-l găsească vreodată pe omul care-i luase fiica. Pe cel care-i luase viața în mâinile sale turbate și-o strivise. În seara asta, nu mai era convins.

Se întoarse pe jos la The Fountain și, pe drum, cumpără ceva de mâncare. În holul blocului nu era nimeni, nici măcar la recepție. Nu se auzea muzică, iar șansele ca acolo să mai locuiască cineva în afară de el i se păreau minime. Liftul urcă încet și sacadat, vrând parcă să-i spună că era o sarcină dificilă.

Așteptând să fiarbă apa, rămase în picioare și se uită la televizor, unde CNN făcea tot posibilul să reducă lumea și toată complexitatea ei la câteva fraze de efect pe care un om de afaceri le-ar fi putut repeta papagalicește în timpul prânzului. După câteva minute, pe ecran apăru o știre de ultimă oră. Dimineața târziu, un bărbat de vârstă mijlocie, înarmat cu o carabină, străbătuse strada principală a unui orășel din Anglia. Omorâse opt adulți și rănise alți paisprezece.

Nimeni nu știa de ce.

9

Stăteam în mașina mea, pe scaunul din dreapta, cu portiera deschisă. Trecuse puțin de opt dimineața. Țineam o cafea cu lapte într-o mână și-o țigară în cealaltă. Aveam ochii larg deschiși și uscați și regretam deja că aprinsesem țigara. Mă lăsasem. Am fumat mult, vreme îndelungată. Apoi m-am lăsat. Îmi închipuiam că-mi face rău. Dar, în cursul nopții, pe care o petrecusem conducând încet și fără țintă pe drumuri neluminate, de parcă încercam să găsesc ieșirea dintr-un labirint de tuneluri nesfârșit, ajunsesem să cred că fumatul era singurul lucru care putea să-mi fie de ajutor. Când ai fost fumător, sunt situații în care simți că-ți lipsește ceva dacă nu ai între degete un tubușor cu iarbă incandescentă. Fără o țigară, n-ai prieteni, n-ai idei și ești singur.

Parcasem pe strada principală din Red Lodge, un orășel cam la două sute de kilometri sud-est de Dyersburg. Ședeam în mașină pentru că magazinul din care-mi cumpărasem cafeaua – un local mic și strălucitor al cărui personal – care purta șorțuri și zâmbete discrete cu gropițe în obraji – era ferm pe poziție împotriva artei tutunului. În ziua de azi, calitatea cafelei care se vinde în localuri e invers proporțională cu probabilitatea de a ți se permite să fumezi o țigară în timp ce-o bei. Dacă era extrem de bună, aveau atârnate pe pereți capetele împăiate ale fumătorilor. Pentru că nu mă simțeam în toane bune, luasem cafeaua cu mine și mă instalasem în mașină să observ cum, dincolo de parbriz, Red Lodge se trezea treptat la viață. Oamenii umblau de colo-colo, deschideau magazinașe care vindeau fleacurile pe care le cumperi drept dovadă că ai fost în concediu. Niște indivizi sosiseră cărând câteva cutii cu vopsea și începuseră să facă o casă de vizavi să arate mai prezentabilă. Apăruseră și câțiva turiști, atât de încotoșmănați în echipament de schi, încât erau aproape sferici.

Am ajuns la jumătatea celei de-a doua țigări, m-am cutremurat și-am aruncat-o afară. Nu-mi era de ajutor. Era doar un motiv în plus să mă simt vinovat. Conștient că voința mea e la fel de slabă ca lumina unei stele îndepărtate într-o noapte noroasă, am înșfăcat pachetul de pe bord și l-am aruncat spre tomberonul de gunoi fixat cu șuruburi pe un stâlp din apropiere și decorat cu sloganuri de un simț civic înălțător. Pachetul a ajuns înăuntru fără ca măcar să atingă marginea. Nu era nimeni de față să vadă asta. Niciodată nu e. Probabil că e ciudat să fii jucător profesionist de baschet. O mulțime de oamenii sunt prezenți când dai coș.

•

Nu renunțasem la camera de la hotel. Luasem doar caseta din aparat și plecasem. Probabil că aveam de gând să merg la bar, dar de data asta până și firavul meu simț al măsurii considerase că ar fi fost o reacție nepotrivită. În schimb, m-am trezit că mă duc la mașină, mă urc în ea și demarez. Am condus încet prin Dyersburg, trecând de două ori pe lângă locul unde mașina părinților mei fusese făcută praf. Caseta stătea lângă mine, pe scaunul pasagerului. Când am intrat a doua oară în intersecție, m-am uitat la ea de parcă m-ar fi putut ajuta cine știe cum. Nu m-a ajutat; m-a făcut doar să mă cutremur, un fior scurt și rece, imperceptibil pentru oricine altcineva.

După o vreme, am atins viteza de evadare și-am ieșit din oraș. Nu urmăream traseul pe hartă, mergeam pur și simplu unde mă duceau drumurile și o luam la stânga sau la dreapta atunci când îmi trecea prin minte s-o fac.

Într-un târziu, când cerul începea să se lumineze, am ajuns la Interstatala 90. Mi-am dat seama că am nevoie de cafea sau alt stimulent și am cotit pe drumul care m-a adus în Red Lodge cam la ora când lucrurile începeau să se însuflețească.

Mă simțeam pustiu și amețit. Mi se făcuse și foame, poate, deși era greu de spus. Mintea îmi era epuizată, ca și când s-ar fi zbătut prea mult timp într-o viteză greșită.

Nu aveam niciun dubiu că în ultimele două episoade de pe casetă erau chiar părinții mei. Nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc că tata era cel care ținea aparatul de filmat în prima parte, cea mai recentă. Cele trei episoade, luate individual sau împreună, fuseseră evident gândite pentru a-mi transmite un mesaj. Altfel, de ce le-ar fi inclus în film? Îmi venea greu să mă gândesc la ultima scenă, cea în care, după toate aparențele, un copil fusese abandonat pe o stradă dintr-un oraș. Prima mea senzație, copleșitoare, aceea că pruncul era fratele meu geamăn niciodată cunoscut, încă rezista puternic pe poziție. Totul, de la limbajul corporal al mamei până la cum erau îmbrăcați lăsa să se înțeleagă asta. Fie copilul era fratele meu geamăn, fie voiau să mă facă să cred că este. Ultima ipoteză mi se părea ridicolă. Eram oare gata să cred că aveam cândva o soră sau un frate și că el sau ea fusese abandonat(ă) undeva? Că noi, întreaga familie, plecaserăm departe de casă – un amănunt care, credeam eu, era evidențiat în mod deliberat prin intermediul scenei de călătorie cu trenul de la începutul episodului – și abandonaserăm un copil undeva? Și că tata filmase totul? Nu exista decât o singură explicație pentru așa ceva: conștiința faptului că, într-o bună zi, și-ar dori ca eu să aflu ce se întâmplase și certitudinea că doar un film m-ar putea

convinge. În timpul nopții revăzusem în minte episodul acela și încercasem să-l interpretez altfel. N-am reușit și, într-un târziu, cel mai tare m-a izbit caracterul pragmatic al întâmplării. Căutaseră locul potrivit pentru a abandona copilul și, după ce-l refuzaseră pe primul, merseseră mai departe pe stradă. Aleseseră altul care părea bine populat, unde magazinele, localurile și apartamentele de vizavi îți dădeau motive să crezi că un copil nu putea rămâne mult timp neobservat. Într-un anumit fel, în loc să îmbunătățească situația, acest aspect o agrava. Totul părea și mai studiat, și mai premeditat, și mai real. Nu-l omorâseră, ci pur și simplu se lepădaseră de el. Plănuiseră cum s-o facă, apoi trecuseră la fapte.

Episodul de la mijloc era mai puțin ieșit din comun. Odată ce treceai de bizareria faptului că reprezenta o scurtă intruziune în trecutul unor persoane pe care – acum îmi dădeam seama – nu le înțelesesem niciodată cu adevărat, în mare parte imortaliza o simplă seară mondenă. Nu recunoscusem niciun alt personaj din film, dar nu eram surprins. Când îmbătrânești, cercul tău de prieteni se schimbă. Te schimbi și tu, te muți în altă casă. Oamenii care odată păreau indispensabili devin treptat mai puțin importanți, apoi doar nume pe lista urărilor de Crăciun pe care le expediezi prin poștă. În cele din urmă, vine și ziua când îți dai seama cu iritare că de mai bine de zece ani nu l-ai mai văzut pe unul sau pe altul, și-atunci ilustratele cu urări se opresc, iar prietenia se rupe – mai puțin în amintire, în câteva expresii goale și într-o mână de experiențe trăite împreună și în parte uitate. Rămâne latentă până în ultimele clipe, când îți dorești să fi păstrat legătura – dacă nu pentru altceva, măcar pentru a auzi vocea cuiva care te cunoștea în tinerețe, care știe că starea ta tristă, cu un picior în groapă, nu e decât o glumă de dată recentă, nu ceva care te-a caracterizat mereu.

Cel mai șocant aspect era felul în care se adresaseră aparatului de filmat. Cuvintele pe care le rostiseră. Ca și când ar fi știut că într-o bună zi voi vedea înregistrarea. Dacă aș fi fost în locul lor, m-aș fi străduit să vorbesc pe un ton mai vesel. „Bună, fiule, ce mai faci? Îți transmitem iubirea noastră din cutare moment din trecut.” Mama nu vorbise deloc așa. Părea tristă, resemnată. Ultima frază rostită de tata îmi răsuna cel mai puternic în minte: „Mă întreb ce s-a ales de tine”. Cum poți să spui așa ceva când persoana căreia i te adresezi nu are decât cinci sau șase ani și în momentul acela doarme chiar în camera în care te afli? Atitudinea lui părea să aibă o oarecare legătură cu lichidarea UnRealty: neîncredere profundă în cineva care era propriul său fiu. Nu sunt mândru de viața mea,

dar indiferent ce s-a ales sau nu de mine încă n-am abandonat un copil pe stradă, pe deasupra filmând întâmplarea pentru posteritate.

Nu-mi aminteam ca tata să fi avut sau să fi folosit vreodată o cameră de luat vederi. Eram sigur că nu mai văzusem filme asemănătoare. De ce să te obosești să-ți filmezi familia dacă n-ai de gând să stai cu ceilalți într-o seară și să urmărești pelicula, să râzi de frizuri și de haine și să observi cât de mult au crescut ori s-au îngrășat toți? Dacă îi plăcea cândva să filmeze asemenea scene, de ce renunțase? Unde erau casetele?

Rămânea deci prima porțiune, cea filmată pe bandă de 8mm, mult mai recentă. Prin durata lui redusă și lipsa lui de sens, era episodul care părea să conțină cheia. Când tata montase aceste mici evenimente deconcertante, plasase la început o secvență banală cu un motiv precis. Spusese ceva la sfârșit, fraza aceea scurtă pe care o acoperise vântul. Trebuia să aflu ce spusese. Poate că așa reușeam să înțeleg și scopul casetei. Poate că nu. Dar atunci măcar aș fi avut toate dovezile.

Am închis portiera și-am scos telefonul. Aveam nevoie de ajutor, așa că l-am sunat pe Bobby.

•

Cinci ore mai târziu, eram înapoi la hotel. Între timp, mă dusesem la Billings, una dintre puținele tentative ale statului Montana de a produce un oraș de dimensiuni decente. Conform cu sfaturile primite și contrar așteptărilor mele, se dovedise că avea un centru de copiere unde am reușit să obțin ce-mi trebuia. Prin urmare, am plecat de-acolo cu un DVD nou în buzunar.

În timp ce traversam holul hotelului, mi-am amintit că după înmormântare făcusem o rezervare doar pentru două zile și am trecut pe la recepție să-mi prelungesc șederea. Fata a dat din cap absentă, fără să-și ia privirea de la televizorul fixat pe un canal de știri internaționale. Prezentatorul relua puținele informații disponibile deocamdată în privința masacrului din Anglia, despre care aflasem și eu de la radio când ieșeam din Billings. Nu părea să fi survenit ceva nou. Omul repeta iar și iar aceleași lucruri, ca într-un ritual, umflându-le până la dimensiunea unui mit. Asasinul se baricadase undeva vreo două ore, apoi își trăsese un glonț în cap. Probabil că în clipa aceea polițiștii îi întorceau casa pe dos, încercând să găsească o explicație, cineva sau ceva pe care să dea vina.

— Îngrozitor, am spus, mai mult ca să verific dacă reținusem într-adevăr atenția recepționerei. Panoul cu informații pentru clienți spunea că hotelul urma să găzduiască în restul săptămânii o serie de întruniri corporatiste de

brainstorming și meditații profunde, și nu voiam să mă trezesc brusc fără cameră.

Fata nu mi-a răspuns imediat. Eram pe punctul să mai fac o încercare, când am observat că plângea. Avea ochii umezi și o lacrimă i se scurgea aproape invizibilă pe obraz.

— Ți-e rău? am întrebat, surprins.

A întors capul spre mine ca prin vis și a dat încet din cap.

— Încă două zile. Camera 304. Mulțumesc, domnule.

— Perfect. Te simți bine?

Și-a șters repede obrazul cu dosul palmei.

— O, da, zise ea. Doar că e trist.

Apoi continuă să se uite la televizor.

În timp ce stăteam în lift și așteptam să se închidă ușile, m-am tot uitat la ea. Foaierul era pustiu. Se uita țintă la ecran, nemișcată, ca și când s-ar fi uitat pe o fereastră. Nici pierderea unei rude n-ar fi putut s-o implice mai mult în evenimentul acela care se petrecuse la mii de kilometri distanță, într-o țară pe care probabil nici n-o văzuse vreodată. Mi-aș dori să spun că întâmplarea trezise în mine același nivel de empatie irațională, dar nu era așa. Nu că nu m-ar fi interesat, dar, în primul rând, nu reușeam să-mi ridic senzațiile de la nivelul intelectual la cel emoțional. Nu era ca în cazul World Trade Center, ceva abject și uluitor care se petrecuse între granițele țării noastre, afectând oameni care în copilărie puseseră deoparte în purcelușii-pușculiță monede din aceeași valută. Știam, la nivel rațional, că asta n-ar fi trebuit să aibă importanță, dar uite că avea.

Când am ajuns în cameră, am luat laptopul din dulap, l-am așezat pe masă și l-am deschis. Cât am așteptat, am scos și DVD-ul din buzunar. Caseta tatei era ascunsă în mașina pe care o închiriasem, în spațiul pentru roata de rezervă. Pe disc aveam versiunea ei digitalizată. După ce PowerBook-ul și-a încheiat rutina de trezire – un duș, o cană cu cafea, o lectură în diagonală a ziarului și orice altă activitate blestemată îți ia tot atâta timp am introdus discul în fanta laterală. Pe desktop a apărut iconul unui disc. Imaginea video fusese salvată sub forma a patru fișiere MPEG foarte mari. Mi-ar fi luat prea mult să le digitalizez la rezoluție maximă și să înghesui totul pe-un singur disc, așa că, în timp ce stăteam la una dintre stațiile de lucru în centrul de copiere din Billings fără să mi se uite cineva peste umăr, am digitalizat la rezoluție maximă prima și ultima secțiune împreună cu secvența din secțiunea de mijloc filmată în casa părinților mei. Am copiat episodul lung din bar la o definiție inferioară. Și așa a durat destul de mult. Rezultatul abia încăpuse pe discul de optsprezece giga.

Prima dată am încercat să folosesc Agentul de Casting, un vechi program Shareware de editare care-i plin de bug-uri ca naiba, dar care te ajută uneori să faci lucruri de care alte softuri nu sunt în stare. Programul s-a blocat atât de zdravăn, încât a trebuit să resetez calculatorul. Atunci m-am întors la programele standard și am reușit să văd imaginile pe monitor.

Am sărit repede înainte până la sfârșitul primului episod, cel filmat în munți, și am făcut un decupaj cu ultimele zece secunde. Am salvat porțiunea pe hard. Apoi am folosit MPEGSplit ca să elimin partea video a fișierului, păstrând doar sunetul. Știam ce arătau imaginile: un grup de oameni în haine negre stând pe zăpadă. Ce voiam eu era să știu ce spusese cameramanul.

Am salvat fișierul, am ieșit din playerul video și-am lansat o serie de aplicații pentru procesarea sunetului – SoundStage, SPXlab, AudioMelt Pro. În următoarea jumătate de oră, m-am jucat cu fragmentul acela și am încercat diferite filtre ca să văd ce obțin. Ridicarea amplitudinii l-a făcut doar să se audă mai distorsionat, dar mai tare; uniformizarea unităților sonore și reducerea zgomotului de fond l-au făcut mai confuz. Am reușit să pricep doar că erau două sau trei cuvinte.

Atunci am început să lucrez serios și am luat alt segment audio din porțiunea înregistrată chiar înaintea dialogului. Am analizat frecvența vântului din fundal, apoi am pregătit un filtru de bandă. L-am aplicat celorlalte secțiuni ale înregistrării și au început să se audă mai clar. Încă vreo câteva reglaje fine și zgomotele s-au închegat treptat în cuvinte. *Umili*? *O oaie*? După ce am făcut tot posibilul, am scos o pereche de căști din geanta calculatorului și mi le-am pus pe urechi. Am fixat playerul pe *repeat* și-am închis ochii.

Și, după aproximativ patruzeci de repetări, am priceput.

Oamenii de paie.

Am oprit înregistrarea; mi-am dat jos căștile. Eram aproape sigur că asta spusese: „Oamenii de paie”. Problema era că nu avea sens. Părea numele unei trupe de *indie* rock – dar mă îndoiam că oamenii de pe casetă își câștigau pâinea de pe urma unor mieunături produse cu bugete mici. Membrii unei formații muzicale nu trăiesc împreună în stațiuni de schi. Își construiesc vile în fals stil Tudor la antipozii planetei și se întâlnesc doar când sunt plătiți. Nu reușisem decât să mai adaug un element inexplicabil celor înregistrate pe bandă. Am urmărit din nou imaginile, folosind DVD-ul, în speranța că formatul diferit m-ar putea ajuta să observ un detaliu nou. Nu mi-a atras atenția nimic.

Am rămas așa o vreme, privind în gol și simțind cum noaptea se încolăcea în jurul meu. Din când în când, cineva

trecea pe coridor, iar de-afară se auzeau huruitul vreunei mașini și frânturi din conversațiile îndepărtate ale unor oameni pe care nu-i cunoșteam și nu aveam să-i cunosc vreodată. Nici ele nu aveau semnificație.

•

Puțin după ora șase, a sunat mobilul și m-a smuls dintr-un somn agitat. Am răspuns ușor derutat.

— Sal'tare, zise o voce. În fundal se auzeau alte voci și muzică în surdină. Ward, sunt Bobby.

— Omul meu, am zis, frecându-mă la ochi. Mersi pentru pont. Locul ăla din Billings a fost numai bun.

— Ca lumea, făcu el, dar nu de asta te sun. Sunt într-un loc de rahat care cred că se numește Sacagawea. Un fel de bar, mai mult sau mai puțin. Pe strada principală. Cu-o firmă a naibii de mare.

Cât ai zice pește, eram treaz.

— Ești în Dyersburg?

— Sigur că da. Am venit cu avionul.

— De ce naiba ai făcut asta?

— Păi, după ce m-ai sunat, m-am simțit cam plictisit. Am băgat la cap ceva din ce mi-ai zis și-am scormonit puțin.

— În ce-ai scormonit?

— În niște treburi. Ward, mișcă-ți curu' aici. Cât te-aștept, îmi iau o bere. Am să-ți spun ceva, amice, și nu vreau s-o fac la telefon.

— De ce?

Îmi strângeam deja computerul.

— Pentru că o să te dea peste cap.

10

Sacagawea e un motel mare pe strada principală. Are o firmă enormă și multicoloră cu neon care se vede de la un kilometru în ambele sensuri și care-i atrage pe neștiutori ca un magnet. Odată, prima oară când venisem în vizită la ai mei, rămăsesem acolo aproximativ zece minute. Camera pe care o primisem părea un muzeu al designului economicos al anilor ’60, cu covoare având aspectul și mirosul câinilor neîngrijiți. La început mi s-a părut fantastic, până când m-am uitat mai atent și mi-am dat seama că pur și simplu nu mai fusese redecorată cam de când mă născusem eu. Când am descoperit că nu aveau nici măcar room-service, am plecat dracului de-acolo. N-aș sta niciodată într-un hotel care nu are room-service. Pur și simplu n-aș tolera asta.

Recepția era mică și umedă și mirosea puternic a clor, probabil din cauza piscinei minuscule din camera alăturată. Bătrânul scofâlcit din spatele biroului m-a trimis la etaj fără să scoată o vorbă, dar cu o privire curioasă. Când am ajuns la bar, am înțeles de ce. Era un tablou cu natură moartă. În mijloc se afla o insulă unde erai servit, lângă ea o chelneriță singură-cuc și, lateral, un șir de jocuri mecanice antice în care persoane la fel de antice introduceau placid monedă după monedă. Specia noastră știe într-adevăr cum să se bucure de viață. Prin șirul lung de ferestre mari dispuse pe peretele din față aveai vedere spre parcare și spre râușorul de mașini care se scurgea fără grabă de-a lungul străzii. Prin sală erau risipite câteva perechi care discutau cu voce tare, în speranța că asta ar fi putut însufleți cât de cât atmosfera. Încercarea lor nu dădea roade.

Robert Nygard, zis Bobby, ședea la o masă de lângă fereastră.

Primul lucru pe care mi l-a spus a fost:

— Ce curu’ meu mai e și rahatul ăsta de Sacagawea?

M-am așezat în fața lui.

— Sacagawea o chema pe fetișcana indiană care-și făcea veacul cu Lewis și Clark. Îi ajuta să încheie afaceri cu localnicii, să nu fie scalpați și altele de felul ăsta. Expediția a trecut nu departe de-aici, în drum spre Munții Bitterroot.

— Mulțumesc, dom’ profesor. Dar ai voie să zici „fetișcană” în ziua de azi? Nu-i cam sexist sau mai știu eu cum?

— Poate, am recunoscut. Dar știi ce? Mă doare-n cot. În orice caz, e mai bine decât *squaw*[81].

— Oare? Poate că nu-i. Poate că-i la fel ca „negrotei”. Asumat ca simbol al mândriei. Asimilarea cuvintelor

opresorului.

— Fie cum o fi, Bobby. Mă bucur să te văd.

Îmi făcu cu ochiul și am ciocnit. Bobby arăta cam ca întotdeauna, deși nu-l mai întâlnisem în carne și oase de vreo doi ani. Puțin mai scund decât mine, puțin mai lat în umeri. Tuns scurt, cu o față care părea mereu îmbujorată și, în general, cu aerul unui bărbat în fața căruia puteai roti o bâtă de baseball fără să-l deranjeze prea mult. Fusese în armată și, uneori, parcă mai era – însă nu genul de armată pe care-l vezi la știri.

După ce am băut o gură, Bobby a pus paharul pe masă și s-a uitat în jur.

— E ca un closet, aș zice.

— Atunci, de ce ai venit aici?

— Are-o firmă mare cât o zi de post. M-a prins cu raza ei tractoare. De ce? E vreun hotel mai bun în oraș?

— Nu, voiam să spun de ce-ai venit în Dyersburg?

— Ajung și la asta. Până una-alta, ce mai faci? Îmi pare rău de babacii tăi, amice.

Brusc, poate pentru că în fața mea stătea un om pe care-l consideram prieten, moartea părinților mei m-a lovit din nou. M-a lovit zdravăn și pe neașteptate, așa cum știam că se va întâmpla din când în când tot restul vieții mele, indiferent ce făcuseră ei. Am dat să spun ceva, dar n-am mai spus. Eram pur și simplu prea obosit și tulburat și trist. Bobby și-a ciocnit paharul de al meu și-am băut amândoi. A lăsat liniștea să se așternă o vreme, apoi a schimbat subiectul.

— Așadar. Ce-ai mai făcut? Nu mi-ai spus încă.

— Nu cine știe ce, am răspuns.

El ridică o sprânceană.

— Nu cine știe ce în sensul „Nu mă-ntreba”?

— Nu. Doar că nu-i nimic care să merite pomenit. Ar mai fi poate o slujbă sau două pe care nu le-am încercat încă, dar mă îndoiesc că sunt altfel decât celelalte. Mi se pare că o să mă holbez veșnic pe geam, iar patronii încă nu pricep ce rol fundamental are asta în economia modernă.

— Timiditate și miopie comercială, zise el, cerând încă două beri. Mereu același rahat.

După ce chelnerița, tânără și cu un aer deprimant, ne-a adus băuturile, am mai pălăvrăgit o vreme. Una dintre slujbele despre care-am amintit fusese la CIA, și mai puțin fascinantă decât ar părea la prima vedere. Am lucrat pentru ei șapte ani, prilej cu care l-am cunoscut pe Bobby. Ne-am înțeles imediat, în pofida faptului că el se afla în prima linie, în vreme ce eu eram mai degrabă un simplu funcționar de birou. Am încetat să mai lucrez pentru Agenție când, în urmă cu câțiva ani, au

introdus testele anuale cu detectorul de minciuni. Mulți și-au dat demisia atunci, indignați de acest semn de neîncredere implicită după ce-și riscaseră viața pentru țara lor. În ceea ce mă privește, am plecat pentru că făcusem niște chestii. Nimic îngrozitor, trebuie să adaug. Doar genul acela de lucruri pentru care te aruncă după gratii. Poate că CIA nu e cea mai onestă dintre organizații, dar preferă ca majoritatea angajaților ei să evite pe cât posibil să comită infracțiuni adevărate. Eu mă folosisem de câteva cunoștințe pentru a câștiga niște parale, pentru a stoarce câțiva gologani prin fisurile sistemului. Atâta tot. Nimic ieșit din comun. Sincer să fiu, n-am făcut niciodată ceva într-adevăr ieșit din comun.

Chiar dacă acum locuia în Arizona, Bobby încă mai lucra ocazional pentru Companie și păstra legătura cu câțiva prieteni comuni. Doi dintre ei se ocupau acum de infiltrarea unor agenți în milițiile de extremă-dreapta și, auzind asta, am fost încă o dată bucuros că plecasem. Nu e genul de muncă în care ai vrea să fii amestecat. Nu dacă ții la viață. Unul dintre indivizii ăștia, un nebun slăbănog pe nume Johnny Claire, trăia acum cu unul dintre grupuri, o adunătură de fanatici ai armelor de foc, cu grave probleme de socializare, refugiați într-o pădure din Oklahoma. Mai bine el decât eu, chiar dacă Johnny era suficient de ciudat încât să rămână ferm pe poziție în orice tovărășie.

— Bine, zise Bobby, odată înarmat cu altă bere, acum vrei să-mi explici ce cauți aici la mama naibii și cum ai simțit brusc nevoia să digitalizezi câteva înregistrări de amator?

— Poate, am spus, constatând că mă interoga fără să-mi dezvăluie ce avea în gând. Un truc al meseriei, acum evident devenit un obicei. Când ne-am cunoscut, își petrecea mult timp în sălile de interogatoriu în compania unor cetățeni din Orientul Mijlociu. Până la urmă, toți își dădeau drumul la gură. De la acea primă sarcină de serviciu trecuse la supraveghere, apoi se specializase în analiza de imagini.

— Nu categoric. Și *în mod sigur* nu până nu-mi spui de ce-ai sărit într-un avion și ai zburat cale de trei state să-mi faci cinste cu o bere.

— Bine, cedă el. Bine. Mai întâi, dă-mi voie să te-ntreb ceva. Unde te-ai născut?

— Bobby…

— Spune-mi și gata, Ward.

— Știi unde m-am născut. Spitalul Districtual, Hunter’s Rock, California.

Am pronunțat numele locului la fel de ușor cum aș fi rostit propriul meu nume. E unul dintre primele lucruri pe care le înveți.

— Exact. Îmi amintesc că mi-ai spus. Te-ai înfuriat până la cer și-napoi că nimeni nu mai pune apostroful la „Hunter's".

— Mă scoate din pepeni.

— Așa-i. E strigător la cer. Bun… Când am discutat azi la telefon, mi-ai vorbit despre părinții tăi și-ai spus ceva despre înregistrare, cum că ar avea legătură cu copilăria ta. După ce-am încheiat conversația, am rămas acolo singur-singurel și n-aveam nimic de făcut. Eram înconjurat de computere, navigasem în rețea de nu mai puteam și-mi făcusem deja laba zilnică.

— Frumoasă imagine, am zis. Sper că asta nu s-a întâmplat în timp ce vorbeai cu mine la telefon.

— Speri mata, zise el cu un zâmbet slab și insinuant. Așa că mi-am zis: ce mama mă-sii, poate scotocesc puțin prin viața lui Ward.

M-am uitat țintă la el și, chiar dacă știam că-mi era prieten și că totul era în ordine, tot aveam impresia că-și băgase nasul unde nu-i fierbea oala.

— Știu, știu, sări el, ridicând împăciuitor o mână. Eram plictisit, ce pot să-ți spun? Îmi pare rău. În orice caz, am pus computerele la muncă și-am aruncat un ochi la niște bănci de date. Trebuie să-ți zic imediat că n-am găsit nimic despre care să nu fi știut deja. Interogat în trecut despre unele chestii, bla-bla, eliberat în lipsă de dovezi. Plus un martor care s-a retras. Reținere pentru trafic de droguri în 1985, în Big Apple, și renunțarea la acuzații când a fost de acord să ofere informații despre un anumit grup de studenți de la Columbia.

— Erau niște cretini, m-am apărat eu. Cretini rasiști. Pe deasupra, unul dintre ei i-o trăgea prietenei mele.

— Haide, amice. Mi-ai povestit deja asta și, în orice caz, nu-mi pasă nici cât o ceapă degerată. Dacă n-ai fi făcut-o, n-ai fi ajuns în Agenție și eu nu te-aș fi cunoscut, lucru pe care l-aș trece pe lista neagră. Cum am spus, fie nu-i nimic în dosare despre care eu să nu știu, fie e ceva, dar ascuns bine. Foarte bine. Lucru pe care mi-ar cam plăcea să-l aflu, așa, doar de curiozitate.

— Nu-ți spun, am zis. Un om trebuie să aibă câteva secrete.

— Bine, Ward, tu le ai. Măcar meritul ăsta ți-l recunosc.

— Adică?

— După o oră sau așa ceva, eram cam nervos că nu dezgropasem nimic, așa că am început să verific datele despre Hunter's Rock – și observă c-am pronunțat cu apostrof. Am aflat numele străzii unde-a fost casa părinților tăi, plus data la care s-au stabilit acolo și cea la care s-au mutat. Nouă iulie 1954, care cred că era o vineri. Și-au plătit impozitele și și-au văzut de viață. Taică-tu își lua salariul de la Golson Realty,

maică-ta lucra cu jumătate de normă într-un magazin. După zece ani și-un pic, te-ai născut tu.

— Chiar așa, am zis, întrebându-mă unde duceau toate astea.

Bobby clătină din cap.

— Ba nu. Spitalul Districtual din Hunter's Rock n-are niciun act din care să reiasă că la data respectivă s-ar fi născut acolo un anume Ward Hopkins.

Mi se păru că lumea făcuse un mic pas lateral.

— Poftim?

— Un asemenea act nu există nici la Spitalul General din Bonville sau la James B. Nolan, ori la oricare alt spital pe-o rază de patru sute de kilometri.

— Nici n-are cum să existe. M-am născut la Districtual, în Hunter's.

Bobby clătină iar din cap, cu fermitate.

— Ba nu, nici gând.

— Ești *sigur*?

— Nu numai că-s sigur, dar am verificat și cu cinci ani înainte și după, doar în eventualitatea că tu, din cine știe ce motiv, ai fi mințit în privința vârstei, din orgoliu sau pentru că habar n-ai de aritmetică. Niciun Ward Hopkins. Niciun Hopkins cu oricare alt prenume. Nu știu unde te-ai născut, prietene, dar e-al naibii de sigur că n-a fost în Hunter's Rock sau prin împrejurimi.

Am deschis gura. Am închis-o la loc.

— Poate că nu-i mare scofală, zise el, apoi se uită la mine cu viclenie. Dar asta are vreo legătură cu nevoile tale de digitalizare?

•

— Pune-o înc-o dată, zise.

— Sincer, nu cred că mai suport, Bobby.

Și-a ridicat privirea. Stătea aplecat deasupra laptopului meu, pe unul dintre cele două scaune din dotarea camerei de hotel. Tocmai îi arătasem fișierele MPEG și credeam cu toată convingerea că le văzusem de prea multe ori pentru o singură zi. Poate pentru toată viața.

— Crede-mă. Ce vezi prima dată așa rămâne.

— Bine. Atunci, pune-mi fișierul audio.

Am întins mâna, am găsit fișierul și-am dat dublu clic pe el.

Ascultă de câteva ori versiunea filtrată, după care o opri singur. Clătină din cap.

— Pare într-adevăr să zică „Oameni de paie". Și chiar n-ai idee ce-ar putea însemna?

— Doar în sensul de „momâie", ceea ce nu pare să ducă nicăieri. Tu?

S-a întins după pahar. În momentul acela, eram în posesia unei sticle de Jack Daniel's pe jumătate goale.

— Singura chestie care-mi vine în minte e comerțul cu paie.

Am dat din cap, mă gândisem și eu la asta. Se referea la metoda folosită de cei care nu pot cumpăra arme – din motive de vârstă, din cauza unor condamnări și așa mai departe – pentru a pune mâna pe ele. Tot ce trebuie să faci e să te duci la magazinul de arme cu un prieten care îndeplinește condițiile necesare. Găsești ce-ți trebuie, negociezi cu vânzătorul. Când vine momentul să plătești, prietenul tău – „cumpărătorul de paie" – este cel care scoate de fapt banii, cel care face achiziția. Desigur, vânzătorul n-ar trebui să accepte așa ceva când știe că la tine va ajunge arma în cauză, dar mulți închid ochii. Afacerea-i afacere. Odată ce-ai ieșit din magazinul lui, nu-i mai pasă ce faci. Atâta vreme cât nu te duci să-i împuști mama, îl doare fix în cot. Sigur, sunt multe persoane cinstite și integre care își câștigă pâinea din vânzarea armelor. Dar sunt și mulți care cred în adâncul sufletului că fiecare american, fiecare dintre noi, inclusiv domnițele, ar trebui dotat încă de la naștere cu o armă de foc. Ei sunt cei care nu găsesc nimic ciudat în faptul că mașinăriile astea mici și grele pot pune brusc capăt vieții oricui, și mai cred că pistoalele nu au implicații morale, că doar cei care le folosesc au puterea de a le transforma în instrumente periculoase. Mai ales indivizi cu pielea neagră sau albi drogați și buni de nimic pe care noi, în magazinul ăsta, nu-i servim, nu, nici pomeneală.

— Crezi că asta înseamnă?

— Pare improbabil, recunoscu el, chiar dacă s-a mișcat ceva în privința asta în ultimii ani. Federalii și câteva orașe mari au încercat să spargă piața, să-i depisteze pe comercianții prea largi la mână care acceptă așa ceva. Majoritatea pistoalelor aflate-n circulație în orașe ajung în felul ăsta pe străzi, prin intermediul indivizilor care le cumpără la grămadă și le vând la tot soiul de pierde-vară. Mai sunt câteva cazuri în suspendare și cred că unul dintre ele s-a petrecut anul trecut. Nu-mi amintesc cum s-a încheiat. În orice caz, nu pricep ce legătură are asta cu părinții tăi.

— Nici eu. Din câte știu, tata n-a avut niciodată un pistol. Nu-mi amintesc nici să-și fi exprimat vreodată hotărât punctul de vedere, dar cei care sunt de acord au tendința să țină în casă un dulăpior cu pistoale bine aprovizionat. Pe deasupra, pur și simplu nu-i văd sensul.

— Ai aruncat o privire?

— Unde să arunc o privire? În Cartea cea Mare a Propozițiilor Scurte?

Bobby își dădu ochii peste cap.

— Pe Net, ce dracu'.

— Dumnezeule, nu.

Îmi place Internetul. Sincer, îmi place. Oricând am nevoie de un Shareware de rahat ori vreau să aflu ce vreme e în Bogota ori să mă uit la fotografia unei femei cu un măgar, sunt primul care face modemul să bâzâie. Dar ca sursă de informare este execrabil. Miliarde de date care se luptă să fie auzite și văzute și descărcate, și orice aș vreau să știu pare să fie călcat în picioare de gloată. Cumva, ori de câte ori caut ceva în mod special, pe monitor îmi apare mesajul „eroare 404".

— Ești un futut de luddit[9], Ward.

Conectase deja cablul telefonic. I-am iertat remarca și mi-a părut rău că mai devreme aruncasem țigările.

Zece minute mai târziu, clătină din cap.

— Nu găsesc nimic cu motoarele de căutare mari, nici cu alea mici, și nimic cu niște *bots* specializați despre care se-ntâmplă să știu, inclusiv unii la care ai acces doar cu autorizații speciale.

— Ăsta-i Internetul pe gustul tău. Un oracol surdomut și amnezic.

Nu m-am sinchisit să mă prefac că nu i-am spus-o.

— Asta nu-nseamnă că nu e nimic acolo. Înseamnă doar că, dacă termenul apare pe un site, motoarele de căutare nu cunosc site-ul cu pricina.

— Bobby, nu avem motive să credem că ar fi ceva acolo. E doar o formulă de exprimare. Trei cuvinte. Lasă o ceată de maimuțe în plata Domnului destul timp și una dintre ele o să ți le scrie cu mult înainte să ajungă la Macbeth. Dar asta nu înseamnă că va fi în stare să mâzgălească un HTML și să-l arunce pe un server cu niște bannere publicitare și-un contor pentru numărul de vizitatori – și chiar dacă ar face-o, de ce crezi că are vreo legătură cu ce-i pe casetă?

— Ai altceva mai bun de făcut?

— Da, am zis cu fermitate. Sticla e pe terminate, sunt obosit și am nevoie să beau mult mai mult.

— Asta după.

— După ce? Ai văzut deja că nu e nimic acolo.

Bobby bătu o vreme darabana pe masă, zgâindu-se la draperii. Aproape că-i auzeam creierul cum zumzăie. Eram plictisit și whisky-ul îmi făcuse capul greu și rece. Primisem prea multe informații noi în ultimele două zile și-mi doream să uit tot.

— Trebuie să mai fie ceva în casă, zise el într-un târziu. Ceva care ți-a scăpat.

— Numai dacă era ascuns într-un blestemat de bec. Am răscolit peste tot. Nu mai e nimic acolo.

— Totul se schimbă când știi ce cauți, zise el. Credeai că trebuie să găsești încă un bilet, așa că asta ai căutat. Asta era grila pe care-o aveai. Te-ai gândit la casetă doar accidental.

— Nu, am ripostat. M-am gândit la ea pentru că știam cum erau aranjate lucrurile în casă. Cred că tata a avut ceva de furcă să…

Am lăsat fraza neîncheiată. M-am ridicat și am scotocit în geanta laptopului.

— Ce-i?

— Am copiat hard-disk-ul lui pe un Zip drive. E singurul loc, dacă-i poți spune loc, în care încă nu m-am uitat.

M-am așezat pe scaunul de lângă Bobby și-am introdus discheta în calculator. Imediat ce-a apărut pe ecran, am deschis fereastra de căutare și-am tastat „oameni de paie”. Am apăsat *Enter.* Aparatul a cârâit și-a vâjâit o vreme.

NO MATCHING ITEMS FOUND.

Am încercat doar cu „paie”. Același rezultat.

— Gata, asta-i tot, am zis. Mă așteaptă barul.

M-am ridicat în picioare, așteptându-mă să vină și el cu mine. În schimb, începu să-și facă de lucru cu altă fereastră de căutare.

— Ce faci?

— Pun motorul intern de căutare să alcătuiască o listă cu toate fișierele text de pe disc. Dacă treaba cu paiele-i așa importantă, e de înțeles de ce nu apare niciun fișier cu numele ăsta. N-ai vrea să-l lași la vedere. Dar s-ar putea să apară *înăuntrul* unuia dintre fișiere.

Era o observație pertinentă, așa că am așteptat. Zip drive-ul are o viteză de acces bunicică și procesul a durat doar vreo două minute.

Apoi calculatorul ne-a spus că textul tot nu era de găsit.

Bobby a înjurat.

— De ce naiba n-a lăsat pur și simplu o scrisoare sau ceva asemănător, să-ți spună clar ce mama dracului voia să-ți spună?

— Mi-am pus deja întrebarea asta de-un miliard de ori și răspunsul e că nu știu. Să mergem.

Tot nu s-a ridicat.

— Uite, am zis. Știu că faci asta pentru mine și-ți sunt recunoscător. Dar în ultimele douăzeci și patru de ore am descoperit fie că părinții mei erau duși cu pluta și am avut un frate geamăn, fie că erau *într-adevăr* duși cu pluta și s-au prefăcut că l-am avut. N-am mâncat de câteva zile bune. M-a pus naiba și-am fumat de dimineață o țigară, iar acum îmi mai trebuie o sută și-mi consum toată energia mentală să rezist. Nu mai pot să stau aici. Mă duc la bar.

Bobby a întors capul spre mine, dar privirea îi era pierdută în gol. Mai văzusem expresia aceea. Însemna că nu asculta ce-i spuneam și că refuza s-o facă până când nu-și ducea gândurile la capăt.

— Ne vedem acolo, am zis și-am plecat.

11

Îmi amintesc că în copilărie eram mândru de ceva: țânțarii nu mă înțepau. Când mergeam în vacanță în zona potrivită sau când plecam într-o excursie cu școala în perioada nepotrivită din an, descopeream că majoritatea colegilor mei se trezeau plini de mici umflături roșii care-i mâncau ca naiba – oricât de mult s-ar fi dat cu creme și sprayuri și s-ar fi acoperit cu plase de protecție. Mie nu mi se întâmpla asta. Eram mușcat poate o dată, la gleznă. Un lucru cam ciudat de care să fii mândru, veți spune, dar știți cum e când ești tânăr. După ce-ți dai seama că nu ești buricul lumii, îți dorești atât de mult să găsești un motiv concret pentru a te considera altfel decât ceilalți, încât orice fleac e bun. Eu eram băiatul pe care nu-l înțepau insectele. Fiți atenți aici, doamnelor și domnilor, puțin respect: iată că sosește Băiatul Fără-Înțepături, Pușțiul Anti- Țânțari. Apoi, într-o zi, când aveam în jur de treizeci de ani, mi-am dat seama că greșisem amarnic. Aveam aceleași șanse ca oricine să fiu înțepat. Singura diferență era că eu nu făceam o reacție alergică puternică, așa că nu-mi apăreau umflături. Eram totuși „special” – deși pe-atunci eram și destul de matur să înțeleg că nu era cine știe ce mare caracteristică distinctivă și să sper în sinea mea că, de fapt, nu eram atât de diferit de ceilalți. Eram înțepat ca noi toți, iar Băiatul-Fără-Înțepături era uneori înfrânt.

În timp ce stăteam în bar și-l așteptam pe Bobby, mi-a venit greu să alung această amintire. Familia mea, viața mea deveniseră deodată de neînțeles. Parcă mi-aș fi dat seama brusc că de-a lungul anilor văzusem mereu aceleași clădiri în fundal, oriunde m-aș fi aflat, și în cele din urmă începusem să mă întreb dacă nu trăiam pe un platou de filmare. De fapt, *chiar* vedeam în general aceleași clădiri. După experiența cu Agenția, nu mai reușisem să duc o viață în coordonate normale, iar întâlnirea cu Bobby mă făcuse să-mi dau seama de asta mult mai profund decât înainte. Încercasem câte puțin din toate. Trecusem prin moteluri și restaurante și aeroporturi regionale, vorbisem cu străini, citisem anunțuri scrise pentru toți și nu doar pentru mine. În jurul meu erau persoane care păreau să fie mulțumite de viețile lor, care semănau cu indivizii pe care-i vezi la televizor. Contextualizați. Personaje dintr-o poveste care avea ritmuri obișnuite. A mea, în schimb, părea să nu aibă niciunul. Secțiunea „astea sunt originile tale” tocmai fusese ștearsă complet, lăsând în urma ei un număr nedefinit de pagini albe.

Barmanul meu era în tură și, încă o dată, s-a dovedit a fi un aliat capabil și eficient. A trecut peste întregul aspect al „incidentului precedent” aducându-l imediat în discuție:

— Ai de gând să scoți pistolul mai târziu?

— Nu, dacă-mi dai niște alune.

Mi-a dat câteva. E un barman bun, am hotărât. N-am văzut nici urmă de androizi corporatiști, singurii clienți erau patru inși vârstnici într-un colț. Când intrasem, mă priviseră cu severitate. Nu-i învinovățeam. Când o să ajung la vârsta lor, nici mie n-o să-mi placă tinerii. De fapt, nici acum nu-mi plac, cretinei zvelți cu fețe proaspete. Nu mi se pare surprinzător că oamenii de vârstă înaintată sunt atât de bizari și morocănoși. Jumătate dintre prietenii lor sunt morți, se simt ca dracu’ mare parte din timp și următorul eveniment major din viețile lor va fi și ultimul. Nu le-a rămas nici măcar consolarea de a visa că frecventarea sălii de sport va îmbunătăți lucrurile, că vor cunoaște pe cineva simpatic la orele mici ale unei nopți de vineri sau că vor avea parte de-un salt spectaculos în carieră și vor ajunge să se însoare cu o vedetă de cinema. Ei sunt dincolo de toate astea, pe o câmpie cenușie și plată, presărată cu dureri, miopie severă și reumatisme, fără a avea altceva de făcut decât să-și privească fiii și nepoții care își văd de drumul lor și fac toate greșelile despre care au fost preveniți. Nu-i învinovățesc pentru că sunt prost dispuși. Sunt doar surprins că nu-i văd cum se revarsă în hoarde pe străzi, înjurând și făcând ca toți dracii și îmbătându-se. Cu indicii demografici care merg așa cum merg, probabil că asta va fi următoarea mare noutate: găști de octogenari care se droghează și aleargă aiurea pradă unei furii turbate. Deși mai verosimil ar fi *să meargă* încet pradă unei furii turbate – poate după o oră de siestă turbată după-amiaza.

După o vreme, grupul din colț s-a lămurit că nu voi începe să cânt la vreun instrument avangardist sau să sfidez moravurile sexuale convenționale. Și-au văzut mai departe de treburile lor, iar eu de-ale mele: coexistam, două specii care împart cu prudență aceeași adăpătoare.

După aproape două ore, Bobby a intrat cu pași mari. M-a văzut tolănit în separeul meu, i-a făcut semn barmanului să mai aducă un rând din ce beam eu și s-a așezat lângă mine.

— Cât de tare te-ai făcut mangă?

Avea o expresie stranie.

— Pe-o scală de la unu la zece, am zis cu dezinvoltură, mi-aș da un șase.

— Bine, făcu el. Am găsit ceva. Oarecum.

Simțindu-mă brusc încordat, mi-am îndreptat spatele și-am văzut că ținea în mână o bucată de hârtie.

— A trebuit să cer permisiunea să folosesc imprimanta de la recepție, zise. Unde dracu-s băuturile?

În clipa aceea, barmanul a apărut cu ele.

— Trage și el cu pistolul? m-a întrebat.

— O, nu, am zis. Doar eu.

Apoi am râs puțin. Sunt sigur că râdeam. Barmanul a plecat. Bobby a așteptat răbdător să-mi recapăt controlul. Mi-a luat o vreme. Cred că, preț de-o clipă, am fost pe punctul de a-l pierde din nou.

— Bine, am zis în cele din urmă. Lovește-mă.

— Pentru început, am mai aruncat o privire pe Internet. Încă o dată, niciun document despre „Oamenii de paie" în sens concret, dar am găsit în dicționare alte semnificații ale expresei „oameni de paie", unele referitoare la lipsa conștiinței – cred că-i ceva gen adevăr versus minciună – și încă ceva despre niște indivizi care, în secolul trecut, ar fi stat în fața tribunalelor cu paie în pantofi – n-am prea priceput partea asta – vrând să arate că erau dispuși să depună mărturii false în schimbul banilor.

— Cu alte cuvinte, niște marionete ale ilegalităților, am zis. Am mai spus asta. Și ce dacă?

— Apoi am căutat pe hard, continuă el, fără să mă bage în seamă. Am făcut o scanare la nivel inferior, am verificat fișierele ascunse, fiecare partiție, tot. Nimic. Apoi m-am uitat prin softuri, dar nu-s cine știe câte.

— Tata nu era îndrăgostit de calculatoare, am zis. De-asta nu m-am deranjat să mă uit în computerul de-acasă.

— Așa-i. Dar folosea Internetul.

Am ridicat din umeri.

— E-mail-ul, din când în când. În plus, avea un site pentru firma lui, dar se ocupa altcineva de administrare. Uneori mai aruncam și eu o privire.

Mi se părea mai ușor, într-un anumit fel, decât să-i caut la telefon. De când renunțasem la colegiu, nu știuseră niciodată precis ce făceam. În mod sigur nu știau de ce îmi abandonasem studiile sau pentru cine munceam. Părinții mei nu-mi dăduseră niciodată impresia că ar fi angajați politic, dar în anii '60 luaseră parte la manifestații, după cum îmi confirmase mai mult decât limpede filmul de pe casetă. Dacă luai parte la Vara Pantalonilor Idioți, adoptai un anumit mod de gândire. Nu le-ar fi căzut bine să afle că fiul lor lucra pentru CIA. Le ascunsesem treaba asta, fără să-mi dau seama că astfel trebuia să le ascund tot restul. Acum, bineînțeles, comportamentul meu mi se părea oarecum ridicol, date fiind secretele lor.

Bobby a clătinat din cap.

— Pe hard avea Explorer și Navigator și e evident că le folosea mult pe amândouă. Au un *cache* enorm și-n jur de-un miliard de *bookmark*-uri fiecare.

— Pentru ce anume?

— De toate pentru toți. Enciclopedii. Reviste online. Sport.

— Nimic porno?

Zâmbi.

— Nu.

— Slavă Domnului.

— Le-am verificat pe toate. Până și pe cele care păreau nesemnificative, doar în caz că a redenumit bookmark-ul respectiv ca să mascheze site-ul la care duce de fapt link-ul.

— Ești un perfecționist, am zis. Întotdeauna am susținut asta.

— Și tatăl tău era. De fapt, a redenumit unul, ascuns într-un folder de-o sută șaizeci de bookmark-uri pentru chestii pe care le consider cele mai plictisitoare aspecte ale afacerilor imobiliare. Se numea „Terenuri Mizner/Intercoastal vândute recent". Îți spune ceva?

— Addison Mizner a fost un arhitect în vogă în anii '20 și '30. A construit niște proprietăți selecte în Miami, Palm Beach. Vile în stil italian. Erau foarte căutate și absurd de scumpe.

— Știi lucruri de-a dreptul bizare. Bine. Dar link-ul nu duce la un site care să aibă de-a face cu terenuri sau case, ci la o pagină goală. Mi-am spus: mama mă-sii, e o fundătură. Mi-au trebuit câteva minute să-mi dau seama că pagina era de fapt acoperită cu o imagine transparentă care-avea un link ascuns. Când am reușit să pricep asta, am ajuns la alt grup de pagini, cu niște link-uri cât se poate de stranii.

— Stranii în ce sens?

A clătinat din cap.

— Stranii și-atât. Obișnuitele homepage-uri, cu detalii plictisitoare, punctuație greșită și culori acide, și tot materialul părea foarte anost. Dar aveau ceva suspect, ca și când ar fi fost false.

— De ce să facă cineva homepage-uri false?

— Păi, zise el, asta m-am întrebat și eu. Am urmat aproape toate link-urile până la fundături și mesaje de eroare. Dar firul continua prin alte pagini pline de link-uri – și pe fiecare pagină doar unul duce mai departe. Apoi am dat de parole. La început, chestii simple în Java peste care-am reușit să trec singur folosind câteva programașe pe care le-am găsit pe hardul tău. În paranteză fie spus, ai nevoie de mai mult RAM. Computerul ăla futut s-a blocat de aproape cinci ori. Apoi – sper că nu te deranjează dac-am dat câteva telefoane interurbane din camera ta – am cerut ajutorul unor amici care se pricep mai bine. A

trebuit să folosească backdoor-uri UNIX și alte rahaturi de-astea. Cineva care știa bine ce face a ridicat o perdea de fum dată dracului.

— Dar care-i ideea? am întrebat. Oricine ar putea pune site-ul final – sau ce naiba e – în lista de *Favorites* și-ar merge direct acolo data viitoare. De ce să-ți mănânci nervii construind o pistă ca și cum ai desena-o pe hârtie când marea realizare a Internetului e accesul nonliniar?

— Bănuiala mea e că adresa de destinație se schimbă regulat, zise Bobby. În orice caz, până la urmă am ajuns la capăt.

— Și ce era acolo?

— Nimic.

L-am privit fix.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Nu era nimic acolo.

— Bobby, am zis, îți bați joc de mine. E grav. Cum adică, „nimic”?

A împins spre mine teancul de hârtii. Pagina de deasupra era goală, cu excepția unei propoziții formată din două cuvinte, scrisă în mijloc. Spunea: NE RIDICĂM.

— Asta-i tot, zise el. O mulțime de rahaturi depășite după două ore de muncă pentru-a ascunde o pagină închisă și două cuvinte. Celelalte foi sunt printuri ale traseului pe care l-am urmat până acolo și câteva dintre șmecheriile folosite. Pe deasupra, am aflat IP-ul paginii finale și-am încercat s-o localizez.

Majoritatea adreselor web simt cunoscute într-un format care, chiar dacă nu e totdeauna prea ușor de pronunțat, poate cel puțin să fie citit. În schimb, computerele conectate la Internet folosesc simple adrese numerice – 118.52.1.54, de exemplu. Cunoscând adresa IP în această formă elementară, se poate determina poziția geografică aproximativă a paginii.

— Și unde se află?

— În Alaska.

— Unde, mai precis? Anchorage?

A clătinat iar din cap.

— Atât. Doar Alaska. Apoi Paris. Apoi Germania. Apoi California.

— Cum adică?

— S-a mișcat. A continuat să țopăie peste tot și nu cred că a fost vreodată în locurile astea. E un semnal-fantomă. Nu sunt regele hackerilor, dar știu ce fac și n-am văzut niciodată o chestie asemănătoare. Am pus câțiva prieteni să lucreze la asta. În orice caz, se petrece ceva ciudat.

— Ba bine că nu.

— Nu doar ce ți se întâmplă ție. Genul ăsta de rahaturi țin de meseria mea. Trebuie neapărat să aflu cum o fac. Și cine sunt ei.

A sorbit lung din pahar și s-a uitat la mine cu un aer serios.

— Tu ce spui? Ce-ai de gând să faci acum? Vreau să zic după ce te-mbeți și mai tare.

— Sunt trei filme pe casetă. În privința ultimului nu pot să fac nimic, nu pot să-l găsesc pe… celălalt copil.

Eram gata-gata să spun „geamănul meu”, dar mă abținusem în ultima clipă.

— Nu știu în ce oraș erau și, oricum, au trecut de-atunci peste treizeci de ani. El sau ea ar putea fi oriunde. Sau mort. Al doilea film nu pare să ducă undeva. O să plec să caut locul ăla din munți.

— Bine gândit, zise el. Iar eu o să-ți dau o mână de ajutor.

— Bobby…

A ridicat o mână.

— Hai, Ward, nu face pe prostul. Părinții tăi n-au murit într-un accident de mașină. Știi asta.

Exact ce-mi spuneam și eu, și încă de-o bună bucată de vreme, dar nu lăsasem ideea să se sedimenteze, să-mi apară în fața ochilor scrisă negru pe alb.

A făcut-o Bobby în locul meu:

— Au fost omorâți.

12

Nina stătea cu Zoë Becker în curte. Era o seară răcoroasă și ei îi părea rău că nu acceptase ceaiul pe care femeia i-l oferise cu un aer absent. Zandt, care vorbise deja cu ea și fusese în camera fetei, acum era înăuntru cu bărbatul. Niciunul dintre soții Becker nu păruse surprins să vadă în pragul ușii doi polițiști, chiar la ora aceea târzie. Viețile lor se îndepărtaseră deja atât de mult de realitate, încât erau pregătiți să accepte orice. Cele două femei vorbiseră puțin, cu întreruperi, dar curând conversația alunecase în tăcere. Zoë își studia piciorul în timp ce și-l legăna ritmic. Cel puțin în direcția lui se uita. Nina se îndoia că femeia vedea ceva în mod special, mai degrabă plutea într-un vid în care mișcarea piciorului era un eveniment nesemnificativ, ca oricare altul. Tăcerea o bucura, pentru că știa care era singurul lucru despre care Zoë Becker voia să vorbească. Fata ei mai era în viață? Credea Nina că vor reuși s-o salveze? Sau, de-acum înainte, în casa aceea aranjată de ea cu atâta efort va fi mereu o cameră goală și tăcută, care se va întuneca treptat până când se va transforma într-un cristal negru înfipt în vieților lor? Pe un perete din camera fetei atârna posterul unei formații de care niciunul dintre ei nu auzise, poate doar în trecere. Ce importanță mai avea acum?

Nina nu putea să-i răspundă la întrebarea asta sau la altele ca ea. Când femeia începu să vorbească, își ridică privirea cu teamă. Înțelese că Zoë de fapt plângea, lacrimi de epuizare ce nu păreau nici începutul, nici sfârșitul vreunui lucru aparte. Nina nu întinse mâna în căutarea mâinii ei. Unele persoane acceptă consolare din partea străinilor, altele nu. Doamna Becker făcea parte din a doua categorie.

În schimb, se sprijini de spătar și se uită prin glasvand în salon. Michael Becker era așezat pe marginea unui fotoliu. Zandt stătea în spatele canapelei. Nina își petrecuse toată ziua cu Zandt și nu-l auzise pronunțând mai mult de cinci propoziții fără legătură cu cazul. Dimineața devreme, înainte să înceapă nebunia cumpărăturilor, se plimbaseră împreună prin zona răpirii. Vizitaseră școala lui Sarah Becker, pentru că Zandt voia să vadă în ce context era plasată. Studiase unghiurile de observație, punctele de acces, spațiile în care cineva ar fi putut aștepta marea dragoste. Consumase mult timp cu aceste observații, ca și când ar fi fost convins că va descoperi din întâmplare o nouă perspectivă, că va zări umbra unui om în lumina strălucitoare a zilei. Când plecaseră, era iritat.

Nu vizitaseră familiile celorlalte victime ale Omului Drept. Aveau transcrierile interogatoriilor și era foarte improbabil să afle acolo ceva nou. Nina știa că Zandt învățase pe de rost toate declarațiile și le-ar fi putut spune părinților amănunte pe care ei le uitaseră deja. Discuțiile cu ei n-ar fi făcut decât să încurce lucrurile și mai rău. În sinea ei era convinsă că, dacă Zandt va fi capabil să-i conducă mai aproape de ucigaș, succesul se va datora mai mult intuiției sale decât cunoașterii faptelor.

Nina mai avea un motiv pentru a-l ține pe Zandt departe de familiile victimelor. Nu voia ca rudele să fie încurajate să sune la poliție sau la Birou pentru a se interesa de mersul anchetei. Nimeni nu știa că-l implicase din nou pe John Zandt în caz. Dacă s-ar fi aflat, ar fi fost iadul pe pământ. Și acum nu s-ar mai fi ales doar cu o sancțiune disciplinară: ar fi fost sfârșitul carierei. Când îi dăduse permisiunea să vorbească cu soții Becker își asumase un risc calculat. Cei doi văzuseră atât de mulți polițiști și agenți federali din ziua dispariției fetei, încât era puțin probabil să-și amintească numele vreunuia sau să-l spună mai târziu altcuiva. Cel puțin, așa spera ea. Mai spera ceva: că indiferent ce-ar discuta cu Michael Becker, cuvintele ar putea declanșa ceva în mintea lui Zandt.

Și, dacă asta s-ar întâmpla, i-ar spune și ei despre ce era vorba.

•

— Pot să o iau de la capăt, dacă vreți.

Michael Becker îi povestise deja de două ori tot ce făcuse, răspunzându-i repede și concis la întrebări. Zandt știa că bărbatul nu putea să-i spună nimic util. În săptămânile de dinaintea dispariției, Becker fusese atât de absorbit de munca lui, încât cu greu ar fi observat ceva legat de lumea exterioară. Clătină din cap.

Becker își feri imediat privirea și își lăsă capul în mâini.

— Nu aveți *altceva* să mă întrebați? Trebuie să mai fie ceva. Orice.

— Nu există o întrebare magică. Sau dacă există, nu știu care ar putea fi.

Becker se uită la el. Ceilalți polițiști nu-i spuseseră nimic asemănător.

— Credeți că mai trăiește?

— Da, recunoscu Zandt.

Becker a fost surprins de încrederea pe care a văzut-o în ochii polițistului.

— Toți ceilalți se poartă ca și când ar fi moartă, zise el. Nu ne-au spus-o verde-n față, dar asta gândesc.

— Se înșală. Deocamdată.

— De ce?

Vocea bărbatului era uscată. Respira sacadat, ca un om care a devenit prizonierul propriei sale dorințe de-a crede.

— Când un ucigaș de felul ăsta scapă de o victimă, de obicei ascunde cadavrul și face tot ce poate să-i ascundă și identitatea. În parte pentru că vrea să îngreuneze munca poliției, dar și pentru că mulți dintre ei încearcă să-și ascundă propriile fapte de ei înșiși. Primele trei victime au fost găsite în locuri deschise, îmbrăcate, având asupra lor obiectele personale. Individul ăsta nu se ascunde de nimeni. Vrea să știm cine erau și că și-a terminat treaba cu ele. „A termina" presupune o perioadă de timp în care el are nevoie să le țină în viață.

— Are nevoie…

— Numai una dintre victimele precedente a fost agresată sexual. În afara unor leziuni minore la cap, celelalte nu prezintă niciun semn de abuz, cu excepția faptului că sunt tunse.

— Și a faptului că au fost ucise, bineînțeles.

Zandt clătină din cap.

— În asemenea situații uciderea nu e un abuz. Moartea e cea care pune capăt abuzului. Medicina legală are limitele ei, dar ne-a confirmat că toate fetele au rămas în viață mai mult de-o săptămână după data răpirii.

— O săptămână, zise bărbatul, neconsolat. Au trecut deja cinci zile.

Zandt nu-i răspunse imediat. În cursul discuției, ochii lui exploraseră aproape fiecare colțișor al camerei, dar acum văzu ceva care-i scăpase mai devreme. Un teanc de manuale școlare pe o măsuță de lângă perete. Erau prea avansate, nu puteau să fi fost ale fetei mai mici. Observă că bărbatul se uita la el.

— Știu cât timp a trecut.

— Mi s-a părut că aveați un motiv serios când ați spus asta.

— Pur și simplu nu cred că a ucis-o încă.

Becker râse aspru.

— Nu credeți? Asta-i tot? Bine. Foarte liniștitor.

— Nu e de datoria mea să vă liniștesc.

— Nu, zise Becker, foarte palid. Presupun că nu.

Tăcu câteva clipe, apoi adăugă:

— Toate astea chiar se întâmplă, nu-i așa?

Zandt știa ce vrea să spună Becker. Că evenimentele dintr-o anumită categorie, despre care majoritatea oamenilor află doar de la televizor sau din ziare, chiar pot avea loc. De exemplu infarctul, divorțul și leziunile la coloana vertebrală; sinuciderea, dependența de droguri, cercul de oameni triști care se uită la tine când zaci pe asfalt și murmură: „Șoferul

nici n-a oprit”. Da, se întâmplă. Sunt la fel de reale ca fericirea, căsătoria și mângâierea soarelui, dar se șterg din amintire mult mai încet. E posibil să nu te mai întorci la viața dinainte. E posibil să nu fii unul dintre norocoși. E pur și simplu posibil să nu se sfârșească. Niciodată.

— Da, se întâmplă, zise el.

Asigurându-se că Becker nu-l vede, atinse coperta unui manual, își plimbă degetele peste suprafața ei aspră.

— Ce șanse credeți că avem?

Întrebarea îi fusese adresată foarte simplu, cu o voce sigură, și Zandt îl admiră pentru asta. Se întoarse cu fața la bărbat.

— Trebuie să vă gândiți că nu aveți niciuna.

Becker părea șocat și după câteva clipe încercă să spună ceva. Nu reuși.

— În fiecare an indivizii ca el ucid o sută de oameni, zise Zandt. Probabil mai mulți. Numai în țara asta. Aproape niciunul nu e prins. Facem mare tam-tam când se întâmplă, de parcă am fi aruncat tigrul înapoi în cușcă, dar nu e așa. În fiecare lună apare altul. Puținii pe care-i prindem sunt ghinioniști sau proști sau au ajuns la etapa în care încep să facă greșeli. Majoritatea nu sunt niciodată prinși. Oamenii de felul ăsta nu sunt aberații. Sunt o parte din ceea ce suntem. Așa se întâmplă în natură. Supraviețuiește cel mai bun. Cel mai inteligent.

— Băiatul-curier e inteligent?

— Nu se numește așa.

— Așa i-au spus ziarele. Și poliția.

— Îl cheamă „Omul Drept”, el și-a ales numele. Da, e inteligent. Și chiar inteligența s-ar putea să-l facă să calce strâmb. Pe de altă parte…

— S-ar putea să nu fie prins și, până nu-l găsiți, n-o vom revedea pe Sarah.

— Dacă o veți revedea vreodată, zise Zandt, punând carnețelul și pixul în buzunar, va fi un dar al cerului și va trebui să-l luați ca atare. Nu veți mai fi la fel. Nu e neapărat un lucru rău, dar e adevărat.

Becker se ridică. Zandt nu credea că mai văzuse vreodată un om care să arate în același timp atât de obosit și atât de incapabil să doarmă. Fără ca el să știe, Michael Becker credea despre el însuși același lucru.

— Dar veți continua să încercați?

— Voi face tot posibilul. Dacă-l pot găsi, îl voi găsi.

— Atunci de ce-mi cereți să mă aștept la ce-i mai rău?

Dar, în clipa aceea, soția lui intră pe ușile glisante, urmată de agenta FBI, iar polițistul nu mai spuse nimic.

Nina le mulțumi soților Becker pentru timpul acordat și promise să-i țină la curent. Reuși totodată să le dea de înțeles că vizita fusese o formalitate, fără vreo consecință directă pentru cursul anchetei.

Michael Becker îi urmări cu privirea în timp ce se îndepărtau pe alee. Nu închise ușa când dispărură din vedere, ci mai rămase o clipă să se uite în beznă. În spate o auzi pe Zoë care urca la etaj să vadă ce face Melanie. Se îndoia că fiica lor mai mică dormea. Coșmarurile de-acum un an se întorseseră, și nu din vina ei. Până și puținul somn de care mai avea parte îi devenise dușman. Știa că fata încă folosea formula magică pe care i-o scrisese chiar el și asta-l umplea de oroare. Ironia nu te apără, orice-ar crede el și Sarah și regizorii de filme horror. Într-un tărâm de sânge și oase, ironia nu ajută deloc. Își aminti că vorbise cu Sarah, cu ani în urmă, despre teama de întuneric. Era un copil curios și-l întrebase de ce se tem oamenii de întuneric. El îi spusese că era o rămășiță din vremurile când oamenii primitivi dormeau sub cerul liber, iar animalele sălbatice puteau să-i atace la adăpostul nopții.

Sarah nu păruse convinsă.

— Dar asta a fost cu *o groază* de timp în urmă, spusese ea.

Căzuse puțin pe gânduri înainte să adauge, cu certitudinea fără fisură a celor zece ani pe care-i avea:

— Nu-i așa. Ne e frică de altceva.

Michael știa acum că Sarah nu greșise. Nu de monștri ne temem. Monștrii nu sunt decât o fantezie comodă. Știm de ce sunt capabili semenii noștri. Suntem înspăimântați de noi înșine.

În cele din urmă, închise ușa și se duse la bucătărie. Acolo își făcu o cafea, un gest care devenise un ritual la ora aceea a serii. În mod normal ar fi dus cafetiera în salon pe-o tavă, cu două cești și o cană cu lapte călduț. Poate câțiva biscuiți, cam tot ce mai putea Zoë să mănânce. Ar fi stat în fața televizorului și s-ar fi uitat la orice, așteptând să treacă timpul. Filmele vechi erau cele mai bune. Întâmplări din alt timp, înainte să se nască Sarah și coșmarul să devină realitate. Ar fi vorbit puțin, dar, în general, ar fi tăcut, iar Zoë ar fi ținut telefonul aproape.

În timp ce scotea două cești din bufetul nou – pin îmbătrânit, cumpărat din Anglia cu ocazia recentei lor călătorii – Michael se gândi la ce le spuseseră polițiștii și analiză fiecare cuvânt în parte. Constată că, pentru prima oară de la dispariția lui Sarah, simțea ceva care putea fi un slab fior de speranță. Avea să dispară până dimineața, dar acum se bucura de răgazul acesta efemer. Spera pentru că avea impresia că înțelesese cuvintele ascunse printre rânduri, intuia că era mai puțin important ce-i spusese polițistul decât ce nu-i spusese.

Femeia le arătase legitimația de agent, însă identitatea bărbatului rămăsese secretă. Cu dăruirea cuiva care crede în magia cuvintelor și în capacitatea lor de a stăpâni evenimentele, Michael Becker citise tot ce găsise despre crimele omului care-i luase fiica. Căutase pe Internet cópii ale articolelor din ziare. Căutase chiar și un exemplar al compendiului național cu crime nerezolvate. Făcuse toate acestea, printre altele, în detrimentul muncii sale. Nu mai atinsese *Dark Shift* din seara dispariției. În adâncul inimii credea că era puțin probabil s-o mai facă vreodată, deși partenerul său încă nu bănuia și continua să reprogrameze întâlnirea cu reprezentanții studioului de producție. Wang avea bani și o rezervă de relații inepuizabilă. Era conectat la viața economică a orașului așa cum Michael nici nu visa să fie vreodată. Putea să supraviețuiască.

Prin activitatea sa de documentare, Michael aflase – sau i se reamintise – că pe lângă LeBlanc, Ferris și Mattison, în aceeași perioadă mai dispăruse o fată. Era vorba de fiica unui polițist implicat în arestarea altor doi criminali în serie. Se făcuseră presupuneri (neoficiale) că răpirea fetei era pedeapsa pentru succesele tatălui ei. Polițistul se implicase în anchetă în ciuda împotrivirii FBI-ului, și cel puțin un ziar insinuase că obținea rezultate palpabile acolo unde ceilalți eșuau în mod evident. Apoi, pur și simplu dispăruse de pe scenă. Numele polițistului era John Zandt. Băiatul-curier, așa cum Michael Becker avea motive să creadă, nu fusese arestat. Într-o retrospectivă publicată la un an de la dispariții se spunea că o anume doamnă Jennifer Zandt se întorsese în Florida pentru a fi mai aproape de familia ei. Ziaristul nu reușise să afle ce se întâmplase cu detectivul.

Michael știa că în seara asta, indiferent ce program era la televizor, el și soția lui trebuiau să stea de vorbă. Voia să-i spună ce credea el despre bărbatul care venise la ei. Și, când aveau să le bată la ușă alți polițiști, oameni bine intenționați cu care acum împărțeau o tragică familiaritate, să nu pomenească de vizita de mai devreme.

Și încă ceva. Chiar dacă încrederea lui în cuvinte fusese zdruncinată din temelii, se agăța de ideea că numele și cuvintele erau pentru realitate ceea ce coloanele și arhitectura erau pentru spațiu. O umanizau. Așa cum ADN-ul transformă moleculele disparate într-o structură recognoscibilă, limbajul poate îmblânzi fenomenele inexplicabile, le poate transforma în situații despre care se poate spune ceva și, în consecință, în privința cărora se poate face ceva.

Nu putea să mai folosească numele „Băiatul-curier”. Avea să-i spună „Omul Drept”. În același timp, trebuia să se aștepte

la ce era mai rău. Polițistul avea dreptate. Mai mult, Michael Becker își dădea seama că asta ar fi vrut și Sarah.

Blestemat fie Nokkon Wud. Dacă zeii cereau un asemenea sacrificiu, puteau să se ducă dracului.

•

Stăteau pe o terasă, la Smorgas Board, o combinație de cafenea și refugiu pentru surferi, cam la zece metri de locul de unde fusese răpită Sarah Becker. Stăteau acolo de o oră și nu mai era mult până la închidere. În afară de ei, singurii clienți erau doi tineri care sorbeau apatici din căni mari.

— Te gândești la ceva sau doar te uiți?

Zandt nu-i răspunse imediat. Stătea lângă Nina, observând strada. Abia dacă se mișcase. Cafeaua i se răcise. Fumase doar o țigară și o bună parte din ea arsese în scrumieră. Atenția lui era concentrată în altă parte. Îi amintea Ninei de un vânător, dar nu neapărat unul care aparține rasei umane. Un animal capabil să stea pe loc, să aștepte atât cât era nevoie, fără să-l deranjeze plictiseala, furia sau durerea.

— Nu toți se întorc, zise ea enervată.

— Știu, răspunse el imediat. Nu-l aștept.

— Aiurea! Dacă nu-l aștepți, ai avut un atac de apoplexie.

Spre surprinderea ei, Zandt zâmbi.

— Mă gândesc.

Ea își încrucișă brațele la piept.

— Te-ar deranja să-mi spui și mie la ce?

— Mă gândesc că e o mare pierdere de vreme ce facem acum și mă întreb de ce m-ai adus aici.

Nina își dădu seama că mai devreme nu văzuse de fapt un surâs.

— Am crezut că poți să-mi dai o mână de ajutor, zise ea.

Nu se simțea în apele ei și își schimbă poziția în scaun.

— John, ce-i asta? Știi bine de ce. Pentru că m-ai ajutat și înainte. Pentru că apreciez sfaturile tale la adevărata lor valoare.

El zâmbi din nou și, de data asta, Nina chiar se înfioră.

— Ce am realizat data trecută?

— Nu știu, recunoscu ea. Spune-mi tu. Ce s-a întâmplat?

— Știi bine ce s-a întâmplat.

— Ba nu, nu știu, ripostă ea, dintr-odată furioasă. Știu doar ce mi-ai spus tu, că te apropii. Apoi ai început să fii secretos și să nu-mi mai spui nimic, în ciuda faptului că până atunci te-ai bazat pe mine să-ți dau informații din cadrul Biroului. Informații pe care altfel nu le-ai fi obținut, pentru că propriu-ți departament ți-a interzis să iei parte la anchetă. Ți-am făcut o favoare și tu m-ai lăsat baltă.

— Nu mi-ai făcut nicio favoare, zise Zandt. Ai făcut ceea ce-ai crezut că-ți va aduce un câștig.

— O, du-te-n mă-ta, John, strigă ea.

Cei doi pierde-vară ridicară brusc capetele, ca niște marionete al căror păpușar se trezise brusc. Atmosfera devenise încordată.

Nina își coborî glasul și zise repede:

— Dacă asta crezi într-adevăr despre mine, de ce nu pleci pur și simplu? Du-te înapoi în Vermontul ăla blestemat. Au anunțat ninsori puternice. Te-ai putea ascunde în nămeți.

— Vrei să-mi spui că m-ai ajutat din respect față de familia mea?

— Da, bineînțeles. De ce dracului nu?

— Lăsând la o parte faptul că m-ai ajutat să-mi trădez soția.

— Ce emoționant! Nu da vina pe mine pentru ce-a făcut scula ta.

Se uită amenințător la el. Zandt îi răspunse cu aceeași privire. Câteva clipe de tăcere, apoi ea își plecă brusc privirea.

El râse.

— Asta ar trebui să mă facă să înțeleg că eu dețin controlul?

— Poftim?

Nina se blestemă în sinea ei.

— Faptul că ți-ai ferit privirea. E o reacție specifică animalelor. Ego-ul masculin gâdilat cu un semn de supunere. Acum, că sunt din nou regele savanei, o să fac iar ce vrei tu?

— Ai devenit de-a dreptul paranoic, John, zise ea, deși știa că el are dreptate. Își dădu seama că pierduse prea mult timp cu nerozii.

— Pur și simplu nu vreau să mă cert cu tine.

— Ce crezi că înseamnă povestea cu părul? întrebă el.

Ea se încruntă, descumpănită de schimbarea bruscă a subiectului.

— Ce păr?

— Omul Drept. De ce le-a tuns?

— Păi, pentru pulovere. Ca să le brodeze numele.

Zandt clătină din cap, apoi își aprinse o țigară.

— Pentru așa ceva n-ai nevoie de atâta păr. Toate fetele aveau părul lung. Când au fost găsite, erau tunse zero. De ce?

— Vrea să le dezumanizeze, să-i fie mai ușor să le omoare.

— S-ar putea, admise el. Așa ni s-a părut atunci. Dar nu cred.

— Vrei totuși să-mi spui *ce* crezi?

— Mă întreb dacă n-a fost o pedeapsă.

Nina se gândi la asta.

— Pentru ce?

— Nu știu. Dar cred că omul nostru le-a răpit pe fete – un tip foarte special de fete – intenționat. Cred că își făcuse planuri în privința lor și cred că toate i-au înșelat într-un fel sau altul așteptările. Drept pedeapsă le-a luat ceva care, crede el, are o importanță capitală pentru ele.

Sorbi din cafea, fără să-i pese că era rece.

— Știi ce le-au făcut colaboraționistelor în Franța, la sfârșitul celui de-al doilea război mondial?

— Da. Femeile care-i primiseră cu prea mult entuziasm pe nemți erau tunse zero și târâte pe străzi. Un episod din istorie de care putem fi mândri. Ridică din umeri. Aproape că înțeleg ipoteza cu pedeapsa, dar nu văd ce-ar căuta aici un război mondial. Fetele astea n-au fraternizat cu nimeni.

— Poate că nu.

Zandt părea să-și fi pierdut interesul pentru subiect. Stătea sprijinit pe spătar și se uita fără țintă prin local. Unul dintre pierde-vară îi surprinse accidental privirea. Zandt nu-și întoarse capul. Individul, da, și încă repede. Îi făcu semn prietenului său, sugerându-i că era momentul potrivit să plece și să-și ceruiască plăcile de surf. Se ridicară și dispărură în noapte.

Zandt părea satisfăcut de victorie.

Nina încercă să-i recâștige atenția.

— Atunci ce înseamnă?

— Poate nimic, răspunse el, stingând țigara. Pur și simplu nu m-am gândit destul ultima dată. Atunci mă concentrasem asupra metodei lui de a le găsi. Mă interesa cum li se intersectaseră viețile. Acum mi se pare ciudat. Cum i-au înșelat ele așteptările. De ce le voia.

Nina nu spuse nimic, spera să mai fie ceva. Dar când Zandt continuă, nu mai vorbi despre caz.

— De ce n-ai mai vrut să te culci cu mine?

Luată iar prin surprindere, ea ezită câteva clipe.

— Am hotărât amândoi să încetăm.

— Nu. Clătină din cap. N-a fost așa.

— Nu știu, John. Pur și simplu s-a întâmplat. Nu mi s-a părut că te-ar fi afectat prea tare.

— Am luat-o ca atare, nu?

— Unde vrei să ajungi? Acum nu mai accepți?

— Ba da, sigur. A trecut mult timp de-atunci. Doar îți pun întrebările pe care nu ți le-am pus până acum. Când începi să faci asta, descoperi că răsar de peste tot.

Nina nu prea știa ce să-i răspundă.

— Bine, și ce vrei să faci mai departe?

— Vreau să pleci, zise el. Vreau să te duci acasă și să mă lași singur.

Nina se ridică.

— Dacă asta vrei, fie. Ai numărul meu de telefon. Sună-mă când te hotărăști să miști un deget.

Zandt întoarse încet capul și se uită în ochii ei.

— Vrei să știi ce s-a întâmplat ultima dată?

Ea se opri și se uită la el. Privirea lui era rece și distantă.

— Da, zise ea.

— L-am găsit.

Nina simți că i se ridică părul pe cap.

— Pe cine?

— L-am urmărit două săptămâni. În cele din urmă, m-am dus acasă la el. Îl văzusem în timp ce supraveghea alte fete. Nu puteam să-l las să continue.

Nina nu știa dacă era mai bine să se așeze sau să rămână în picioare.

— Ce s-a întâmplat?

— A negat totul. Dar știam că el e, iar el știa că știam. El era criminalul, dar nu aveam dovezi și putea să-mi scape. Am stat cu el două zile. N-a vrut să-mi spună unde era ea.

— John, să nu-mi spui că…

— L-am împușcat.

Nina se uită fix la el și înțelese că acesta era adevărul. Deschise gura să vorbească, dar nu reuși.

— Și, după două zile, am primit puloverul și biletul.

Acum părea foarte obosit și nu mai stătea cu fața la ea. Când vorbi iar, avea o voce lipsită de inflexiuni.

— Am prins pe cine nu trebuia. Tu hotărăști ce faci cu informația asta.

Nina se ridică și traversă Promenade. Nu voia să se întoarcă spre el și încerca să nu scape din vedere vârfurile palmierilor care se clătinau încet în bătaia brizei blânde, la două străzi depărtare.

Când ajunse la colț, se opri și totuși se întoarse. Zandt dispăruse. Așteptă o clipă, mușcându-și buzele, însă el plecase. Își continuă drumul, dar foarte încet.

Ceva se schimbase. Până acum, Zandt i se păruse maleabil, dar ora petrecută cu el la cafenea fusese o experiență neplăcută. Își dădu seama că nu de un vânător îi adusese el aminte, ci de un boxer, filmat pe fugă cu o oră înaintea meciului. Momentul în care show business-ul era lăsat deoparte și luptătorul părea să se miște într-o lume numai a lui, un spațiu unde nu se mai uita în ochii oamenilor, ci era absorbit de propriul său arhetip. Unii ar fi pariat pe rezultat, s-ar fi îmbrăcat în costume de seară și s-ar fi îmbătat cu ospitalitatea corporatistă. Ceilalți ar fi trăncănit cum că boxul ar trebui interzis, cuibăriți în viețile lor din care toți căutau nu

una, ci orice cale de evadare. Pentru cei din ring era altfel. Ei o făceau pentru bani, dar nu numai pentru asta. O făceau pentru că asta era meseria lor. Nu căutau o cale de ieșire. Căutau o cale de intrare, drumul de întoarcere la un loc pe care-l simțeau în ei înșiși.

Vizita la părinții lui Sarah fusese o greșeală. Până în clipa aceea, Zandt obținuse acces la puține informații reale și deja se întreba ce voia ea de la el. Singurele date noi pentru anchetă puteau fi găsite la soții Becker. Nina aranjase în așa fel încât el să conducă discuția. Dar când Zandt se întorsese din grădină, știuse că fuseseră deschise uși care mai bine ar fi rămas închise.

Nu avea nevoie de așa ceva. Nu-și dorise niciodată un vânător sau un ucigaș. Era sigură că singurul motiv care putea să-l scoată pe Omul Drept din bârlog era un om pe care ar fi vrut să-l domine.

Nina voia o momeală.

13

Bărbatul stătea pe un fotoliu, în mijlocul sufrageriei. Camera depășea fațada clădirii, era mare și avea ferestre pe trei pereți. Două laturi erau protejate de un pâlc de copaci; cealaltă dădea spre o peluză în pantă, terasată. În după-amiaza aceasta, toate draperiile erau trase, cortine grele care nu lăsau să intre nicio fărâmă din lumea de afară. Uneori, bărbatul le voia închise, alteori le lăsa deschise. În privința asta era absolut imprevizibil.

Fotoliul era așezat cu spatele la ușă. Îi plăcea senzația pe care i-o provoca poziția aceasta, o ușoară tensiune, ideea de a fi lipsit de apărare. Teoretic, cineva putea să se furișeze în spatele lui, să-l lovească în cap. Persoana respectivă ar fi trebuit mai întâi să treacă de toate sistemele de alarmă, însă riscul exista. Riscul dovedea cât de bine își controla el mediul. Nu îi era deloc frică de lumea exterioară. Îi plăcea în schimb ca spațiile interioare să fie exact așa.

Avea o față netedă și fără riduri, rezultatul folosirii asidue a cremelor hidratante și-a altor produse pentru hrănirea pielii. Părul îi era tuns cu grijă, ochii pătrunzători și limpezi. Avea mâinile ușor bronzate, cu unghii curate. Era gol pușcă. Scaunul forma un unghi blând cu scândurile lustruite ale podelei care traversau încăperea în șiruri perfecte. O ceașcă de cafea neagră foarte fierbinte stătea pe o măsuță, lângă fotoliu, împreună cu o farfurie plină cu mărgele de sticlă și o revistă subțire. Ceașca era așezată în așa fel încât mai puțin de jumătate din baza ei depășea marginea suprafeței. Fotoliul era vechi, îmbrăcat în piele roasă. I-ar fi plăcut să aibă un exemplar din *New York Times* împăturit pe unul dintre brațe și un lacheu care să aștepte chiar în spatele lui, pregătit să-i ofere sendvișuri cu coaja tăiată. Bărbatul decorase o bibliotecă întreagă cu hașuri trasate cu creioane verzi, albastre și roșii, fiecare linie nu mai lungă de trei milimetri, până când obținuse un efect general de negru ușor marmorat. Consumase șaptesprezece creioane și câteva săptămâni. Masa de scris elegantă din cealaltă parte a camerei era complet acoperită cu fotografii foarte mici ale Madonnei, lipite pe tăblie, toate decupate din reviste și niciuna mai recentă de perioada *Material Girl,* dincolo de care bărbatul își pierduse interesul pentru ea. Acoperise totul cu multe straturi de lac de culoare închisă, iar acum masa părea îmbrăcată doar într-un furnir neobișnuit din lemn de nuc. La fel ca în cazul bibliotecii, numai o privire foarte atentă ar fi dezvăluit secretul acelui efect.

Proiectul său în desfășurare era măsuța simplă de lângă fotoliul pe care stătea, pe care o acoperea cu mărgele de sticlă. Acestea aveau diametrul de aproximativ un milimetru și erau de patru culori diferite: roșu, albastru, galben și verde. Culorile genetice. Lipirea fiecăreia în locul potrivit îi solicita destul de mult atenția, nu în ultimul rând pentru că nu erau așezate la voia întâmplării, ci după un desen amplu și complex, care era oarecum speculativ. Odată terminată treaba, avea să acopere măsuța cu mai multe straturi de lac gros și negru, până elimina și cea mai mică urmă a texturii. Nu-i va trece nimănui prin minte ce se află dincolo de suprafață, așa cum nimeni nu și-ar da seama că una, doar una dintre scândurile podelelor din casă fusese construită prin lipirea unui număr extrem de mare de chibrituri, apoi șmirgheluită și lăcuită până când nu se mai deosebise deloc de celelalte. Strângerea chibriturilor îi luase peste șase luni. Fiecare dintre ele, atât cât reușise el să se asigure, fusese aprins de altă persoană. Era un adept convins al individualismului, credea în importanța lui crucială pentru umanitate. În prezent, toți oamenii urmăreau aceleași seriale de televiziune, citeau aceleași reviste mondene, iar mass-media îi obliga să se așeze cuminți la rând pentru a vedea aceleași filme ridicole. Trăiau după reguli gândite de oameni pe care nu-i întâlniseră niciodată. Trăiau la suprafață, într-o lume dominată de MTV, în care contau doar ultimele cinci minute. Clipa de acum era totul. Nu pricepeau absolut nimic despre „apoi” fiindcă se bălăceau într-un prezent perpetuu.

Revista de pe măsuță era un studiu universitar recent, pe care-l primise prin poștă în dimineața aceleiași zile. Citise pe Internet un rezumat și comandase un exemplar din textul integral pentru o analiză aprofundată. Deși subiectul era destul de specializat, bărbatul era mai mult decât capabil să-l înțeleagă în detaliu. Își petrecuse mulți ani citind cu mare atenție lucrări privitoare la subiectele care-l interesau: genetică, antropologie, civilizație preistorică. Cu toate că-și abandonase devreme studiile, era inteligent și învățase multe de la viață. De la viața lui și de la viețile altora. Toți mărturiseau ceva *in extremis*… Găsea adesea un adevăr profund în cuvintele lor, odată ce, etapa implorărilor fiind depășită, corpul se exprima fără imixtiunea minții.

Înainte să înceapă să citească, se ridică în picioare, se îndepărtă puțin de scaun și făcu trei serii de flotări. O serie cu palmele lipite de podea și cu brațele la nivelul umerilor. A doua cu palmele tot lipite de podea, dar cu brațele depărtate. Ultima cu brațele unite și pumnii strânși, sprijinit în încheieturi. Câte o sută în fiecare poziție, cu pauze scurte între serii.

Nu transpirase aproape deloc. Era mulțumit.

•

Sarah Becker auzi dedesubt zgomotele înfundate ale efortului cadențat al bărbatului, dar nu-și pierdu vremea încercând să înțeleagă ce semnificație aveau. Nu voia să știe. Nu știa cât era ceasul și nici nu dorea să știe. Ceasul ei interior îi spunea că era probabil zi, poate după-amiază. Din mai multe motive, era mai rău decât dacă ar fi fost noapte. Noaptea se întâmplau lucrurile rele. Era de așteptat. Oamenilor le e frică de întuneric pentru că odată cu întunericul se lasă noaptea, iar în timpul nopții, uneori, unele lucruri se năpustesc asupra ta. Așa funcționează lumea. Ceasurile din timpul zilei, se spune, sunt mai bune. Ziua mergi la școală, iei prânzul, cerul e albastru și totul e cât de cât sigur atâta vreme cât nu te apropii de locurile unde trăiesc oamenii săraci. Nu voia să se gândească la eventualitatea că ziua n-ar fi fost sigură. Nu voia să știe asta.

Dacă lungea gâtul, reușea să atingă cu fruntea limita de sus a spațiului în care se afla. Era întuneric ca într-o nucă. Stătea întinsă pe spate și își putea mișca brațele și picioarele cam cinci centimetri în orice direcție. Stătea de mult timp așa, după estimările ei de cel puțin patru zile, poate șase. Nu-și amintea nimic din intervalul scurs din clipa când se afla pe Third Street Promenade și momentul când se trezise întinsă pe spate, cu o ferestruică îngustă în dreptul ochilor. După câteva clipe, observase că putea să vadă tavanul camerei și că ferestruica era o gaură în podeaua sub care zăcea ea, într-un spațiu doar ceva mai mare decât propriul ei corp. Deschizătura din podea era lungă de aproximativ treisprezece centimetri și lată de zece, și se întindea exact din dreptul sprâncenelor până puțin mai jos de gură.

Începuse să țipe și, după o vreme, cineva intrase în cameră. Îi șoptise ceva. Ea mai strigase puțin, iar el coborâse o plăcuță de lemn peste deschizătură. Îi auzise pașii îndepărtându-se și, de atunci, nu se mai întâmplase decât un singur lucru. Sarah se trezise dintr-un somn agitat și i se păruse că ar fi noapte, iar apoi descoperise că deschizătura nu mai era acoperită. În camera de deasupra era aproape întuneric, dar reușise să distingă capul unui om care o privea. Încercase să-i vorbească, îl implorase, îi făcuse oferte, dar el nu-i spusese nimic. După o vreme, renunțase și începuse să plângă. Mâna bărbatului devenise vizibilă, ținând un pahar de plastic. Îi vărsase apă peste față. La început, ea încercase să se ferească, dar apoi, dându-și seama ce sete îi era, deschisese gura și înghițise cât de mult putuse. Apoi bărbatul pusese planșeta la loc și plecase.

După o perioadă nedefinită de timp, se întorsese și vorbiseră despre Ted Bundy. De data aceasta, băuse toată apa.

Cu timpul, descoperise că mintea i se limpezea pe măsură ce elimina din organism drogul pe care i-l dăduse, oricare ar fi fost el. Partea negativă era că senzația inițială de plutire începea să dispară. Încercase să împingă planșeta cu nasul și limba, lungindu-și gâtul cât de mult putuse, însă poziția ei fusese atât de atent calculată, încât îi era imposibil s-o miște. Ca și spațiul însuși, fusese gândită pentru cineva de dimensiunile ei, aproape ca și când ar fi fost pregătită numai pentru ea. Sarah era într-o bună formă fizică, era o patinatoare pe role pricepută și mai puternică decât majoritatea fetelor de statura ei. Cu toate acestea, nu fusese în stare să clintească nimic în închisoarea ei și renunțase să mai încerce. Tatăl ei spunea adesea că necazurile multor oameni erau provocate de energia pe care-o iroseau încercând să schimbe ce nu putea fi schimbat. Nu era încă suficient de matură să înțeleagă exact la ce se referea el, dar pricepuse în mare. Nu mâncase parcă de-o veșnicie. Nu avea rost să-și irosească forțele, măcar până va fi sigură că-i va fi oferită o sursă suplimentară de energie. Ar fi fost o prostie să se zbată. Așa că rămăsese nemișcată și se gândise la Nokkon Wud.

Domnul Wud era invenția lor, a ei și a tatei. Cel puțin, *credeau* că-l inventaseră. Își făcuse apariția, indirect, prin intermediul mamei lui Sarah. Zoë Becker credea în multe. Ei bine, poate că nu credea cu adevărat, dar nu voia să-și asume niciun risc atunci când venea vorba de familia ei. Astrologie? Da, sigur că-i o aiureală, dar nu doare să știi ce spun astrologii și e surprinzător cât de des par să aibă perfectă dreptate. *Feng shui*? Doar la nivelul bunului simț, bineînțeles, dar clopoțeii de vânt sunt atât de drăguți și produc un sunet atât de plăcut, de ce să nu-i ai oricum? Iar dacă o pasăre anume se întâmplă să-ți taie calea, întâmplare pe care *unii oameni* ar considera-o aducătoare de ghinion, sunt niște descântece pe care trebuie să le reciți și mici gesturi ale mâinii ca să fii sută la sută sigur că ești ferit de necazuri.

Cum se întâmplă adesea într-o familie, Zoë moștenise superstițiile mai mult de la bunica decât de la mama – o fostă editoare foarte realistă care credea cu tărie în jogging. Michael Becker nu avea nicio aplecare către incantații și semne, la fel și Sarah. Dl Wud apăruse ca un joc secret între ei, o reacție la superstițiile care-l făceau pe Michael să se urce pe pereți. Ori de câte ori cineva din familie sfida verbal soarta – chiar și în sensul cel mai vag –, Zoë Becker intervenea imediat cu un „Bate-n lemn”, la fel de prompt și de reflex cum spui „Sănătate” după ce auzi un strănut. Dacă cineva zicea: „Eu n-o

să sfârșesc niciodată așa”, ea răspundea „Bate-n lemn” și răpăia pe masă cu încheieturile degetelor. Dacă auzea: „Tata are o sănătate de fier”, repeta formula – dar tot mai încet, conștientă că soțul ei găsea incredibil de supărător acel obicei –, însă nu renunța. Ar fi spus-o chiar dacă cineva ar fi zis ceva complet inofensiv, de genul „Nu mi-am rupt niciodată piciorul”, iar în asemenea cazuri soțului ei îi venea să muște din pian. Michael Becker ar fi subliniat că era o afirmație concretă și că nu însemna un șut în posteriorul sorții. Era pur și simplu o constatare a unei stări de fapt, iar s-o întâmpini cu o mantră superstițioasă era ridicol. Nu spui niciodată, ar fi punctat el răbdător, „Doi și cu doi fac patru – bate-n lemn”, atunci de ce să folosești expresia aceea după orice afirmație banală? Era cel mult un obicei explicabil, chiar dacă suportabil la limită, când apelai la el după o afirmație care denotă aroganță în fața potențialului negativ al lumii. Dar după un afurisit de *fapt real*…

Zoë l-ar fi ascultat, cum mai făcuse de multe ori înainte, apoi i-ar fi atras atenția că era o tradiție bine împământenită în multe părți ale lumii – în Anglia și în Australia, de pildă, unde, în circumstanțe asemănătoare, ar fi spus: „Pune mâna pe lemn” – și că avea o justificare, pentru că pomii au o aură pozitivă și, în orice caz, nu face rău nimănui. Iar Michael ar fi încuviințat și ar fi ieșit pe tăcute din cameră să muște din pian.

Sarah ținea partea tatălui ei în această privință și, de-a lungul anilor, amândoi dezvoltaseră personajul lui Nokkon Wud[10], un spirit malefic, probabil de origine scandinavă, a cărui unică ocupație era să stea cu urechile ciulite la oamenii care sfidează soarta făcând observații pripite asupra realității. Atunci, invizibil, se furișa în casele lor în toiul nopții și le schimba viețile în rău. Ai fi făcut bine să nu te simți norocos atunci când Nokkon era prin preajmă, fiindcă el și-ar fi dat seama și te-ar fi pedepsit imediat.

Cu timpul, acest obicei se transformase într-un salut cordial prin intermediul căruia își urau reciproc ceva rău, pentru ca Nokkon să-i audă și să știe că nu trebuie să intervină. Se dovedise folositor și când, în urmă cu un an, Melanie, sora lui Sarah, începuse să aibă coșmaruri. La propunerea lui Sarah, Michael îi spusese că visele urâte erau opera lui Nokkon Wud, care zbura peste patul ei, adulmecând în căutarea oamenilor care meritau să sufere. Tot ce trebuia Melanie să facă era să recite un descântec scurt – pe care domnul Becker se chinuise îndelung să-l scrie, cu mai multe ciorne decât pentru majoritatea scenariilor de televiziune – și Nokkon Wud avea să știe că nu era nevoie de el acolo și că trebuia să-i necăjească pe alții. Melanie încercase această soluție, la început

neîncrezătoare, dar curând spunea descântecul în fiecare seară înainte să meargă la culcare – și, cu timpul, visele rele dispăruseră și nu-i mai păsa dacă ușile dulăpiorului nu erau închise perfect. Mama nu acceptase niciodată pe deplin gluma asta și nu-l invocase niciodată personal, dar zâmbea uneori când Nokkon era pomenit. Personajul era o sursă de explicații pentru anumite mistere din lume și acum apărea în *Dark Shift* sub forma unuia dintre demonii mărunți care-și uneau forțele împotriva eroinei. Partenerul lui combătuse ideea și-i pusese o mulțime de întrebări despre însușirile personajului și originea lui, dar Michael tot îl păstrase.

În timp ce Sarah zăcea sub podeaua casei unui dement, se întrebă dacă mama ei nu avea totuși dreptate. Poate că există într-adevăr un asemenea monstru, un asemenea spirit. Poate aflase că-și bătuseră joc de el, că fuseseră prea orgolioși. Poate că asta îl înfuriase. Și poate că el o căutase și venea s-o privească pe întuneric pentru că nu avea față în spatele măștii pe care și-o pusese ca s-o răpească.

Sarah stătea nemișcată, cu ochii larg deschiși.

•

Lucrarea, intitulată *Situl Krüniger și Societatea Mittel-Baxter*, prezenta în detaliu o expediție arheologică recentă într-un loc din Germania pe care nu-l cunoștea. Îl găsise în atlas și ajunsese la concluzia că era prea departe de persoanele lui de contact pentru ca ele să-i poată trimite observații de la fața locului, prin urmare trebuia să se limiteze la informațiile din lucrarea în sine.

Nu departe de vestigiile unei așezări neolitice fusese descoperit un cimitir. Datarea cu carbon a scheletelor coroborată cu dovezile oferite de obiectele personale găsite în câteva morminte plasau cronologic situl în ultima parte a mileniului opt dinainte de Christos. Acum zece mii de ani. Bărbatul rămase nemișcat o vreme, savurând ideea, desenând în minte schița secțiunii transversale în timp. Înainte să se fi vorbit orice limbă cunoscută, cu mult înaintea construirii piramidelor – asta dacă nu înghițeai afirmațiile arheologilor New Age, care strângeau dovezile selectiv și emiteau ipoteze debile –, oamenii aceia trăiseră și muriseră și fuseseră puși în pământ, făcuseră dragoste și mâncaseră și se ușuraseră direct pe pământ. Bărbatul sorbi puțină cafea, având grijă să pună ceașca pe măsuță în același echilibru perfect. Apoi continuă să citească.

Fuseseră găsite douăzeci și cinci de schelete distincte. Femei, chiar și de vârstă mijlocie, copii, câțiva bărbați de peste douăzeci de ani și unul de o vârstă mai înaintată. Anexele exhaustive ale lucrării prezentau în detaliu starea fiecărui

schelet și subliniau tehnicile folosite atât la stabilirea vechimii lor, cât și a condițiilor de mediu și a regimului alimentar; autorii lucrării remarcau faptul că scheletele erau dispuse într-o rețea, un sistem organizat de înhumare care la vremea respectivă nu mai apărea în niciun alt sit din Europa Occidentală. Conțineau grafice care demonstrau că dispunerea rețelei era în concordanță cu interesul manifestat de oamenii din acea perioadă pentru solstițiile de vară și iarnă, evitând din fericire o digresiune asupra astronomiei primitive. Dezvoltau în schimb o serie de argumente pentru a demonstra că aranjamentul oferea indicii suplimentare în sprijinul unei teorii pe care ei o susțineau de ani de zile: că acea regiune a Germaniei fusese gazda unei forme hibride de organizare socială pe care ei o numeau Societatea Mittel-Baxter (acestea erau numele autorilor), o cultură sporadică și închisă, de slab interes academic și de o însemnătate neglijabilă pe termen lung.

Bărbatul citi lucrarea cu atenție până la capăt, apoi parcurse fără grabă anexele. După ce termină de citit rapoartele asupra scheletelor celorlalți defuncți, încuviințând uneori la ceea ce el considera a fi concluzii bine argumentate, ajunse la paginile despre bărbatul cel mai vârstnic descoperit în sit. Poziția scheletului său – exact în mijlocul rețelei de zece pe zece – sugera că el fusese primul îngropat acolo, iar autorii susțineau convingător ipoteza că bărbatul era o persoană importantă în satul din apropierea sepulturii. Spuneau de asemenea că se născuse în altă parte a țării, dat fiind că pigmentarea bilaterală a orbitelor sale oculare – o stare cunoscută drept *cribra orbitalia* – dovedea că din alimentația lui lipsise aproape toată viața fierul. Concentrația de fier din vegetație e determinată de caracteristicile geologice ale solului, iar rata de asimilare e influențată de cantitatea de plumb: oamenii din regiuni diferite prezintă, în consecință, variații pronunțate ale acestei stări. Secțiunile transversale prin dantura bărbatului și analiza izotopilor de plumb și stronțiu îi ajutaseră să-i stabilească locul de origine la peste patru sute de kilometri distanță. Într-o paranteză se făcea observația că o anumită leziune a craniului era efectul unei lovituri care nu se dovedise fatală – daunele pe care le provocase țesutului osos se vindecaseră cu mult înaintea decesului. Cercetătorii presupuneau că putea fi rezultatul luptei pentru putere și că, totodată, dovedea că omul dusese o viață lungă și frământată. Un om care, afirmau autorii cu îndrăzneală, putea chiar să fie inițiatorul culturii Mittel-Baxter într-o zonă înainte necivilizată și sălbatică, și a cărui poziție importantă în comunitatea locală fusese respectată în tipologia înmormântării.

Bărbatul mai citi o dată partea aceasta, apoi închise lucrarea și o lăsă în poală. Era foarte mulțumit. Era cea mai bună descoperire de până acum, mult mai bună și mult, mult mai veche chiar și decât cele șapte schelete antice descoperite laolaltă în Cahuachi, pe câmpia Nazca, toate cu excremente fosilizate în gură. Îi era milă de Mittel și Baxter, deși i se părea improbabil ca absurditatea concluziilor lor să iasă vreodată la lumina zilei. Poate că lucrarea respectivă îi ajutase chiar să-și păstreze catedrele la obscura universitate din Vestul Mijlociu pentru care lucrau pe brânci. Bănuia că ar fi putut să ia legătura cu ei și să-i pună la curent cu teoriile sale. Se îndoia însă că l-ar fi crezut, chiar dacă adevărul era acolo, în văzul tuturor celor care aveau ochi să-l vadă. Arheologii erau mai răi ca alții când venea vorba să judece dovezile pe baza supozițiilor lor preexistente. N-avea nicio importanță dacă erau jucători cinstiți precum Hancock și Baigent sau calfe precum Klaus Mittel și George Baxter: toți vedeau numai ce voiau să vadă. Tradiționaliștii reușeau să distingă doar drumuri ceremoniale, iar adepții New Age doar piste de aterizare pentru extratereștri – oricât de absurdă era o idee sau alta în împrejurările date. Uneori fiecare avea dreptate, dar niciodată nu știau când – pentru că, în mințile lor, aveau dreptate totdeauna. Doar dacă erai pregătit să examinezi echidistant dovezile erai în stare să înțelegi precis realitatea.

Traumatismul cranian denota cel mai sigur o rană la cap, însă una mult mai importantă decât credeau Mittel și Baxter – o rană provocată în copilărie și suficient de profundă încât să trezească o porțiune a creierului care la majoritatea bărbaților rămâne din păcate latentă. La fel, urmele de *cribra orbitalia* nu erau importante doar în raport cu proveniența geografică. Da, era adevărat că deseori erau corelate cu deficiența de fier și uneori cu anemia de tip congenital sau hemolitic, însă puteau avea o origine mult mai interesantă. Expunerea excesivă la plumb genera efecte asemănătoare. Asta, cum bine știa bărbatul, nu era deloc „otrăvire”, ci o însușire care, juxtapusă cu alți factori, putea conduce la alterări genetice, schimbări care stimulau porțiuni reprimate ale genomului uman și le permiteau să se manifeste.

Totuși, cea mai mare vină a autorilor nu era interpretarea greșită a rezultatelor examenului patologic, ci incapacitatea lor de a intui adevărata natură a sitului. Bărbatul din mijlocul rețelei funerare nu murise primul. Bineînțeles că nu. Murise ultimul. Când hotărâse el și de propria-i mână.

În mijlocul creației sale.

14

Agentul imobiliar s-a aplecat în față, sprijinindu-se pe coate, și-a deschis gura cu buze subțiri și-a zis:

— Și în ce sector de piață v-ar interesa să investiți? Vă rog să fiți sincer. Îmi dau seama că acestea sunt primele momente ale relației noastre, domnule, ăă, Lautner – zorii căutării noastre a unui potențial cămin –, dar am să fiu franc și am să vă spun că ar fi în avantajul amândurora dacă aș ști cu exactitate cât aveți intenția să investiți în bunuri imobiliare în clipa de față.

S-a lăsat pe spătarul scaunului și s-a uitat la mine cu ochii mijiți, atoateștiutor și în mod evident mulțumit că-și etalase cărțile. Am constatat cu neplăcere că nu aveam cum să-i suflu fum în ochi. Și-ar fi dat seama imediat dacă eram în stare să pun la bătaie doar opt dolari și ceva mărunțiș sau dacă speram să cad la învoială pe un preț de nimic. Era un om de vârstă mijlocie, costeliv, cu păr roșcat, iar numele lui – aproape incredibil – părea să fie Chip Farling. Vorbisem deja cu destui oameni de aceeași teapă și gradul meu de toleranță scădea vertiginos.

— Mi-ar plăcea să rămân în jurul lui șase, am spus repede. Deocamdată. Dacă dau peste ceva special, aș fi dispus să urc.

Mi-a surâs radios.

— Cu banii jos?

— Da, cu banii jos.

I-am răspuns la zâmbet.

Chip a dat încet din cap și mânuțele lui îngrijite au mișcat câteva foi de hârtie pe birou.

— Bun, zise, continuând să dea din cap. Excelent. Asta ne dă ceva cu care să ne jucăm.

Apoi a întins un deget spre mine. M-am încruntat, dar curând mi-am dat seama că era doar preludiul următoarei sale acțiuni, care a fost să-și ducă mâna la bărbie și să și-o maseze, în vreme ce fixa cu o privire pătrunzătoare un punct nu foarte îndepărtat. Am înțeles că se gândea.

După aproape jumătate de minut în poziția asta, s-a întors printre noi.

— Bine. Să ne apucăm de treabă.

S-a ridicat brusc și s-a dus cu pas vioi în colțul opus al biroului, unde a pocnit din degete. Am oftat în cafea, pregătit să aștept.

Mai devreme trecusem, bineînțeles, pe la UnRealty. Agenția era închisă. Un anunț lipit pe ușă le mulțumea clienților și-i

anunța că afacerea era în curs de lichidare ca urmare a morții proprietarului. Mai că nu le spunea și că decizia fusese influențată de faptul că moștenitorul lui nu era bun de nimic. M-am aplecat spre vitrină și m-am uitat înăuntru. În asemenea cazuri nu contează dacă birourile și fișetele au rămas acolo, dacă toate computerele sunt la locul lor și un planificator anual de la imprimeria locală e încă agățat pe perete, cu perioadele de concediu marcate cu precizie de lingăul biroului – îți dai seama de la prima privire dacă afacerea are aer în plămâni. UnRealty nu mai avea. Știusem dinainte, însă scena tot m-a făcut să încremenesc. Mi-am dat seama că până în clipa aceea nu încercasem să înțeleg dacă descoperirile din ultimele patruzeci și opt de ore făcuseră acțiunile tatălui meu, în ceea ce privea UnRealty, puțin mai explicabile. Nu reușeam să gândesc.

Așa că m-am mișcat repede și am trecut pe la toți agenții imobiliari care mi-au ieșit în cale. Numărul de agenții imobiliare este un indicator sumar al nivelului de trai al unei mici comunități. În Cowlick, Kansas, trebuie să căutați cu mare atenție. Toată lumea vrea să plece, nu să vină, cu singura condiție ca asta să nu se întâmple din motiv de deces. De preferință. În unele locuri de bogăție moderată găsiți una sau poate două agenții, amestecate cu alte afaceri comerciale după modelul mișcării browniene. Într-un loc precum Dyersburg, nu te mai poți mișca de agenți imobiliari. Chiar mai mulți decât eșarfe, galerii de artă și mici restaurante, ceea ce genul ăsta de oraș propune e o idee: aceea că poți trăi așa tot anul, că poți fi unul dintre cei care-și taie o felie din lucrurile frumoase și ridică un gard solid în jurul ei; că și tu poți sta într-o casă din bârne cu tavane boltite, construită la comandă, și poți să te simți unul cu Dumnezeu și îngerii Săi. Bogații își construiesc refugii pe tot cuprinsul Americii. Ranch-uri care odată serveau la creșterea vitelor sau pur și simplu înfrumusețau locul sunt cumpărate la grămadă și apoi împărțite în parcele de douăzeci și cinci de acri unde te poți bucura de priveliști uluitoare și vecini care îți seamănă leit. Nu critic în mod necondiționat. Aspir la una dintre priveliștile acelea, la una dintre viețile închise în creierii munților, în câteva dintre cele mai fascinante peisaje din lume. Pur și simplu nu vreau tot ce vine împreună cu asta. Terenul de golf. Coproprietatea unui Lear-jet. Cutia pentru trabucuri. Androizii afabili și cumplit de senini care locuiesc în cluburi country și-n cabane: bărbați insolenți cu piele aurie și strângeri de mână ferme; femei cu ochi de oțel și obraji neteziți chirurgical; conversații ale căror ingrediente sunt o parte lăcomie, două părți mulțumire de sine și trei părți tăceri înfiorătoare. Cred că m-ar face să-mi iau câmpii.

Nu după mult timp, Chip s-a întors strângând în mână un teanc de prospecte și două casete video.

— Domnule Lautner, susură el, a venit momentul să găsim visul.

Am urmărit docil casetele, având grijă să emit din când în când mormăituri și exclamații de interes. Nu era nimic acolo care să semene cu ce căutam. Apoi am răsfoit broșurile care făceau reclamă la false cabane din lemn decorate de cine știe ce cowboy aflat sub influența drogurilor sau la cutii albe, scânteietoare, de-o sterilitate modernistă atât de pronunțată, încât păreau să fi fost aduse de pe lună. Singura diferență dintre ele, și nu foarte pronunțată, era nivelul prețurilor de-a dreptul hilare. Același lucru se întâmplase și la ceilalți agenți imobiliari. Eram pe punctul să-i cer politicos lui Chip cartea de vizită și să plec, poate să-l sun pe Bobby și să aflu cum evolua misiunea lui, când am remarcat o foaie de hârtie ascunsă printre pliantele lucioase.

„The Halls", scria pe ea cu un corp de literă atrăgător. „Pentru cei care-și doresc mai mult decât o simplă casă."

În trei paragrafe, ciudat de puțin captivante, descria o mică stațiune din Munții Gallatin. Punct de intrare și ieșire cu schiurile în picioare, desigur. Izolare într-un loc ferit de lume, fără doar și poate. Aproape o sută de hectare de frumusețe montană, modelate într-un complex de-o asemenea perfecțiune inefabilă, încât Zeus însuși și-ar fi cumpărat acolo o căsuță pentru schi – și totuși pliantul nu se străduia prea mult să atragă clienții. Nu era în el nici măcar o poză sau un preț, aspect care mi-a stârnit și mai mult interesul.

Am luat mai mult sau mai puțin la întâmplare una dintre celelalte broșuri, asigurându-mă doar că prețul era suficient de mare.

— Aș vrea să arunc o privire la asta, am zis.

Chip s-a uitat și a dat din cap, satisfăcut.

— E o comoară, spuse.

— Și dacă tot suntem în zonă, am adăugat, lăsând impresia că atunci îmi venise ideea, să mergem să vedem și locul ăsta.

Am împins foaia spre el. I-a aruncat o privire, apoi și-a împreunat mâinile și s-a uitat la mine.

— În privința stațiunii The Halls, domnule Lautner, a zis el cumpătat, trebuie să vorbim neapărat de exclusivitate. Trebuie să băgăm mâna până la fundul sacului, în termeni monetari. Șase milioane n-ar mai fi suficiente. Ștacheta se ridică destul de mult.

I-am oferit cel mai promițător și captivant zâmbet al meu.

— Cum am spus, arătați-mi ceva special.

•

O oră mai târziu, îl ascultam pe Chip care vorbea despre golf. Iar ascultam. Tot ascultam. Începeam să mă tem că-l voi asculta pe veci. La începutul drumului, înainte să ieșim din Dyersburg, încercase să afle cât de hotărât eram să intru în joc. Recunoscusem în pripă că nu-l practicam, dar din fericire mă oprisem înainte să adaug: „Pentru numele lui Dumnezeu, de ce-aș face-o?" S-a uitat la mine atât de mult timp, cu o expresie de o nedumerire atât de profundă, încât i-am spus că intenționez să mă apuc de el imediat după ce mă stabilesc undeva – că această ambiție era, de fapt, principalul motiv pentru care căutam o proprietate specială. Dăduse din cap încet, după care își asumase datoria de a-mi ține personal un curs intensiv despre toate dedesubturile jocului. Îmi făcusem socoteala că mai pot suporta încă cincisprezece minute, după care pur și simplu voi fi nevoit să-l ucid dintr-o lovitură.

Suportasem deja să mi se arate casa din Big Sky, cu aparatele ei electrocasnice Sub-Zero, podelele din arțar de Honduras și șemineul uriaș din piatră sculptat manual de nu știu ce cretin. În cele din urmă, am clătinat doar din cap. Chip m-a bătut încurajator pe umăr – mai aveam puțin și ajungeam cei mai buni amici – și-am mărșăluit înapoi la mașină. Am ajuns iar la șoseaua principală și am mers mai departe, spre inima munților, timp în care Chip m-a informat despre cele două defecte minore ale jocului lui Tiger Woods – amândouă, în viziunea lui, legate de firea impulsivă a rasei. Cerul, senin la primele ore ale dimineții, era acum de aceeași culoare cu asfaltul. Râul Gallatin, rece și iute, curgea în stânga noastră. Pe malul celălalt se vedea panglica îngustă a unei văi, plină de copaci și strânsă între versanții care se înălțau abrupt de-o parte și de alta. Era un defileu în mijlocul Munților Stâncoși. Dacă înaintați destul de mult de-a lungul acestui drum, ajungeți pe un platou alpin și-apoi, mergând o vreme spre est, vă aflați în parcul Yellowstone, craterul unui super-vulcan adormit care a erupt ultima oară acum șase sute de mii de ani. Rocile topite s-au strâns de-atunci în văile de jos și, odată, tata mi-a povestit că o legendă locală vorbește despre zumzetul slab care se aude pe malurile lacului Yellowstone – sunetul presiunii care crește încet în adâncul munților. După toate probabilitățile, întreaga zonă ar putea sări în aer din clipă în clipă, aruncându-ne înapoi în Epoca de Piatră, eveniment care ar fi tare neplăcut. După o oră petrecută în compania lui Chip, mă simțeam în stare să declanșez erupția numai cu scânteile care-mi ieșeau din nări.

După treizeci de kilometri, Chip a tras pe dreapta, fără vreun motiv aparent. A sărit din mașină și a dat fuga la un gard, unde am observat o poartă mică și fără pretenții. Detaliul m-a

surprins. Big Sky, ca multe asemenea proprietăți, avea o intrare principală uriașă, construită din copaci care aveau deja dimensiuni impresionante când Farling era un nume de familie încă necunoscut în zonă. Portița nu părea să dea decât spre un drum de serviciu. Chip s-a aplecat spre dreapta și am văzut că-și mișca buzele. Am înțeles că pe stâlp era fixat un interfon. Și-a îndreptat spatele și-a așteptat câteva clipe, scrutând cerul. Începuseră să cadă câțiva stropi de ploaie. Apoi s-a aplecat iar, a ascultat puțin și s-a întors la mașină.

Până când s-a instalat la volan și și-a pus centura, poarta s-a deschis. Imediat după ce-am trecut de ea, s-a închis în spatele nostru. Chip a continuat pe un drumeag, două dâre discontinue pe pajiște acolo unde iarba fusese culcată la pământ. Conducea cu băgare de seamă, dar tot tresăream din când în când. Eram încordat.

— E cam rustic, nu? am zis.

A zâmbit.

— O să vedeți.

Drumeagul a continuat cam patru sute de metri, îndepărtându-se oblic de șoseaua principală spre un pâlc des de copaci. Când am ajuns în spatele lor, terenul accidentat s-a netezit brusc. Cele două dâre bătătorite în iarbă se transformaseră într-o alee îngustă, dar asfaltată. M-am răsucit repede în scaun și am văzut că șoseaua era acum invizibilă, ascunsă de copaci.

— Inteligent, am zis.

— Nimic nu e lăsat în voia sorții la The Halls, recită Chip. Cei care vor să locuiască aici pot conta pe cele mai înalte standarde de intimitate.

Drumeagul se îndepărta de râu, cotind în spatele unui afloriment, apoi continua pe un curs abrupt în susul unui făgaș, arcuindu-se tot mai departe pentru a rămâne ascuns de șoseaua principală. După câteva minute, era greu de crezut că șoseaua exista. Cineva își pusese bine capul la contribuție când proiectase The Halls. Începeam să fiu impresionat.

— De când există locul ăsta?

— Dezvoltarea complexului a început acum șapte ani, zise Chip care se uita atent prin parbriz, luptându-se cu ploaia. Mare păcat că nu-l vedeți pe vreme mai bună. Când ninge frumos aici, ai zice că ești mort și ai ajuns în rai.

— Ați vândut multe?

— Nici măcar una. În total sunt doar zece reședințe și nu se grăbesc deloc să le umple pe cele rămase libere. Sincer să fiu, pliantul pe care l-au conceput nu-i ajută în sensul ăsta. Le-am spus că ar fi cazul să pună niște poze în el.

Acum ne apropiam de culme, după ce urcaserăm cel puțin o sută cincizeci de metri într-o serie lungă de zigzaguri.

— Niciunul dintre agenții imobiliari cu care am vorbit nu pare să fi aflat de el.

Chip a clătinat din cap.

— Îl avem în exclusivitate. Cel puțin, îl aveam.

Mi-a făcut cu ochiul și, doar o clipă, l-am văzut pe omul care putea fi domnul Farling seara, când închidea ușa în urma lui. M-am întors, acum convins că fusese o decizie bună să nu mă prezint cu numele adevărat. Aveam senzația că Chip ar fi recunoscut numele Hopkins mult mai repede decât pe acela al unui arhitect defunct din Los Angeles, indiferent cât de multe filme imortalizaseră clădirile proiectate de el.

Chiar atunci, după ultima curbă am zărit o poartă. Nu era din lemn, ci din blocuri uriașe de stâncă și se afla în vârful unei mici ridicături de pământ, așa că nu se vedea nimic dincolo de ea. Apropiindu-ne, am observat că pe ea fuseseră cioplite cu dalta și ciocanul cuvintele „The Halls”, cu același corp de literă folosit la fluturașul promoțional.

— Am ajuns, ciripi Chip, complet inutil.

De cealaltă parte a ridicăturii, drumul cotea brusc la stânga. Am văzut un lanț de vârfuri mai înalte, cam la un kilometru în față, dar erau pe jumătate ascunse de alt pâlc de copaci. În spatele copacilor, un gard se întindea în ambele direcții. Era foarte înalt, mascând tot ce se afla dincolo de el. Ploaia cădea acum mai deasă, iar cerul părea gata-gata să explodeze.

— Terenul de golf e în partea cealaltă, zise Chip, trecând fără nicio dificultate pe pilot automat. Nouă găuri, traseu conceput de Nicklaus *père et fils, bien sûr.* Cum se spune… cine poate bate doi Jack? Sigur, acum e acoperit, dar cine are nevoie de el când terenurile din Thunder Fall și Lost Creek sunt la câteva minute de-aici? Imaginați-vă ce înseamnă niște stabilimente de nivel internațional, în aer liber, la doi pași de casă, care l-ar satisface și pe cumpărătorul cel mai sofisticat și pretențios.

Chiar așa, mi-am spus. *Și imaginează-ți că-ți vâr un deget în nas până la cot.*

— Asta e zona de primire, zise Chip.

Un grup de clădiri joase din lemn devenise vizibil în depărtare, ieșind treptat din întuneric.

— Sală de relaxare, bar pentru nefumători și un restaurant excelent.

— Ați luat masa acolo?

— Nu, dar am înțeles că e, ăă, extrem de rafinat.

A parcat într-un spațiu dintr-o parte a intrării în clădire, lângă un șir de mașini foarte scumpe. Am coborât și m-a

condus la ușă. Am încercat să arunc o privire în jur, să-mi formez o impresie despre restul complexului, dar vizibilitatea era nulă și mergeam repede din cauza ploii care răpăia acum pe orice suprafață orizontală.

— Ploaie de rahat, mormăi Chip în barbă.

A observat surprinderea mea și a ridicat din umeri în semn de scuză.

— Îmi pare rău. Cel mai mare dușman al unui agent imobiliar.

— Zău? Mai rău ca vecinii hispanici?

A râs în hohote, m-a bătut cu palma pe spate și m-a invitat să trec pragul.

Înăuntru, numai liniște. La stânga era un fel de sală de relaxare, cu fotolii de piele așezate în jurul unor mese din lemn de culoare închisă. Era pustie, în capătul îndepărtat, o fereastră care în altă zi mi-ar fi oferit fără îndoială o priveliște incredibilă. Astăzi nu era decât un dreptunghi cenușiu. La dreapta era un șemineu mare, în care pârâia un foc cuminte. În fundal, foarte încet, se auzea muzică de Beethoven, una dintre Sonatele pentru vioară și pian. Biroul de recepție, din lemn de calitate bună, avea suprafața lustruită perfect, iar pe perete, în spatele lui, atârna o piesă de „artă". În timp ce stăteam în picioare, așteptând să răspundă cineva la clopoțelul pe care-l scuturase Chip, am dus mâna la sacou și am apăsat o tastă a mobilului. Presupunând că aveam semnal, telefonul lui Bobby trebuia să sune. Căzuserăm de acord să fac asta dacă găseam ce căutam.

Găsisem.

•

Procesul de inițiere a durat jumătate de oră. O femeie subțirică și atrăgătoare, cam de patruzeci de ani, dar îmbătrânită de-o coafură care o costase un sac de bani, ne invită în salon și ne prezentă splendorile oferite de The Halls. Era îmbrăcată într-un costum cenușiu, croit perfect, avea ochi mici albaștri și piele îngrijită, deci bănuiesc că tot ce-a spus trebuia să fie adevărat. Nu s-a prezentat, lucru care mi s-a părut straniu. În America, într-o discuție de natură comercială, ne oferim totdeauna coordonatele – imediat, din prima clipă, odată cu strângerea de mână. E o formă de angajament. Îmi știi numele, așa că nu pot să-mi doresc decât ce-i mai bine pentru tine. N-am absolut nicio intenție să te trag pe sfoară – cum, tocmai eu, prietenul tău?

Doamna Fără-Nume ne-a informat că încercau să reproducă, în The Halls, idealurile tradiționale ale „comunității" – dar într-o versiune îmbunătățită. Personalul stătea la dispoziția clienților permanent și pentru orice problemă, până și pentru

cele mai intime. Aparent, rezidenții îi considerau prieteni – probabil genul special de prieteni care trebuie să facă orice le spui, indiferent cât e ceasul sau cât de plictisitoare și de dificilă e sarcina. Bucătarul-șef lucrase înainte la un restaurant celebru din Los Angeles, de care până și eu auzisem, iar locatarii puteau comanda masa acasă, între nouă dimineața și miezul nopții. Cramele lor, mă asigură femeia, întreceau orice închipuire. Toate casele erau complet automatizate și aveau Internet prin cablu, din principiu. Pe lângă mult-lăudatul club de golf, exista și un centru de fitness, o sală de mese și o sumedenie de alte chestii pe care nu m-am obosit să le țin minte. Înscrierea la fiecare dintre ele era obligatorie pentru rezidenți și costa cam o jumătate de milion de dolari. Pe an. De persoană. În tot acest timp, am observat că Chip clătina din cap energic lângă mine, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce afacere minunată era. Am sorbit din a suta cafea din ziua aceea – la The Halls măcar era bună – și am încercat să nu leșin.

Femeia a încheiat făcând observația că în complex mai erau doar trei proprietăți disponibile, la prețuri cuprinse între unsprezece virgulă cinci și paisprezece milioane de dolari – strigător la cer de scumpe chiar și după standardele proprietăților de lux. A încununat totul cu o mișcătoare odă înălțată bucuriilor pe care ți le hărăzea șederea acolo. Am observat că Chip și-o notează în memorie.

— Fantastic, am zis, când în sfârșit a terminat cu o formulă echilibrată. Am pus ceașca jos. Atunci, să aruncăm o privire.

Femeia s-a uitat la mine cu politețe.

— Mă tem că nu e posibil.

— M-am udat și altă dată, am liniștit-o în glumă, ba chiar de multe ori. Odată chiar am fost la scăldat.

— Condițiile meteorologice sunt irelevante. Nu permitem vizitarea complexului decât dacă obținem o dovadă de solvabilitate.

— Solvabilitate, am repetat.

— Financiară și nu numai.

Am ridicat din sprâncene, zâmbind blând.

— Poftim?

— Ceea ce doamna încearcă să vă spună, dacă mi-e permis să intervin, zise Chip, e că, așa cum am discutat pe drum, The Halls întreține o foarte ridicată…

— Îmi amintesc, l-am întrerupt. Prin urmare, trebuie să deduc, doamnă…?

Am făcut o pauză, însă nu a umplut-o cu numele ei. Nu se grăbea deloc să-mi devină prietenă.

— Trebuie să *înțeleg* că nu pot merge mai departe de camera asta dacă nu mă supun în prealabil la probele pe care le-ați

pregătit pentru a-mi stabili solvabilitatea?

— Exact.

Mi-a zâmbit radios, ca unui copil care în sfârșit a priceput, după lungi și anevoioase încercări, cum pot fi utilizate pozițiile relative ale acelor mari și mici pentru a ghici cât timp a rămas până la ora de culcare.

— Cum ar fi trebuit să vă spună clar domnul Farling.

— Și despre ce dovezi ar fi vorba?

Femeia a întins mâna spre un dosar și a scos o foaie de hârtie. Așezând-o înaintea mea, a spus:

— Vărsarea într-un cont de garanție a întregii sume necesare pentru achiziția pe care aveți intenția s-o faceți, împreună cu fonduri suficiente pentru acoperirea înscrierilor în cluburi pe o durată de cinci ani. Nu se acceptă ipoteci sau alte variante de plată parțială. Permisiunea de a lua legătura nemijlocit cu contabilul dumneavoastră sau cu alt reprezentant în privința căruia vom cădea de comun acord, în scopul de a ni se confirma situația financiară generală. O întâlnire cu plenul consiliului comunității, alcătuit din administratori și câte un reprezentant al fiecărei reședințe ocupate, și o eventuală a doua întâlnire în cadrul unei subcomisii, dacă se dovedește necesară. Nominalizarea dumneavoastră de către două persoane importante – iar prin „importante” înțelegem că ar putea face parte din societatea noastră – cărora consiliul să le poată adresa întrebări în legătură cu situația dumneavoastră din trecut și prezent. Presupunând că toate acestea se desfășoară fără probleme, veți fi bine-venit să vizitați The Halls și vă vor fi prezentate cele mai frumoase reședințe ale complexului, din care veți putea alege.

— Cred că glumiți.

— Vă asigur că nu.

Am încercat să fac pe arogantul.

— Știți cine sunt eu?

— Nu.

Femeia a zâmbit, subțiindu-și buzele până ce-au devenit o linie vagă care semăna cu o cicatrice abia vindecată.

— Tocmai asta e ideea.

Aveam vaga senzație că recepționerul, un tânăr care-și omorâse mult timp la sala de forță, ne urmărea atent. M-am uitat în ochii femeii o clipă, apoi i-am răspuns, tot cu un zâmbet.

— Excelent, am zis.

După o clipă de ezitare, s-a încruntat.

— Poftim?

— Este exact ce speram. E clar că domnul Farling mi-a ghicit dorința la perfecție.

Vocea îmi era acum puțin sacadată, în armonie cu presupusa mea personalitate cameleonică.

— Un om cu poziția mea are nevoie de anumite asigurări și mă bucur să vă spun că dumneavoastră mi le-ați oferit.

Doamna Fără-Nume reîncepu să pară prietenoasă.

— Ne-am înțeles?

— Perfect. Aș putea să văd planurile proprietăților disponibile?

— Desigur.

S-a întors la dosar și-a scos două fascicule. Le-a despăturit pe masă și le-am examinat repede. Erau detaliate și bine adnotate. Ce-am văzut acolo mi-a stârnit interesul mai mult decât mă așteptam.

— Frumos, am zis. Îmi pare rău că nu le pot examina personal chiar acum, dar e cu siguranță suficient să-mi mențină interesul.

Am început să împăturesc planurile, apoi mi-am dat seama că un individ putred de bogat cum se presupunea că sunt ar lăsa pe altcineva să facă o treabă atât de trivială. Prin urmare, m-am ridicat. Bruschețea gestului îi luă pe amândoi prin surprindere și se grăbiră să se ridice și ei. Am strâns cu fermitate mâna femeii.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, am zis, ca și când m-aș fi gândit deja la alte lucruri. Presupun că orice alte întrebări le voi putea adresa direct domnului Farling?

— Aceasta e procedura obișnuită. Îmi permiteți să vă întreb la rândul meu cum ați auzit de The Halls?

Am ezitat o clipă, dându-mi seama că ar fi sunat prea puțin convingător să recunosc că văzusem doar o bucată de hârtie.

— De la prieteni, am zis.

A dat din cap, aproape imperceptibil. Răspuns corect.

Am salutat-o și am ieșit prin foaier, fără să-l mai aștept pe Chip. Afară, am rămas puțin sub streașină, privind ploaia. Chiar dacă aș fi vrut să sfidez uzanțele, modul de dispunere al clădirilor m-ar fi împiedicat să văd ceva de-afară. Chip nu glumise în privința intimității.

A apărut și el în scurt timp și m-a condus la mașină. Când mă pregăteam să urc, am observat că o altă mașină tocmai intrase pe poartă și se apropia repede de-a lungul drumeagului. Era mare și neagră, un fel de monstru off-road. Viră într-un arc strâns în spațiul redus și se opri la zece metri de noi.

Am tras de timp cât am putut de mult, deschizând portiera și așezându-mă cu încetinitorul pe scaun, lăsând chiar un picior afară pentru a prelungi operațiunea. În vreme ce-mi puneam centura de siguranță, un bărbat a ieșit din clădirea pe care tocmai o părăsiserăm. Era cam de înălțimea mea, cu păr blond-

închis, și pășea apăsat, cu privirea în pământ. Nu s-a uitat deloc la noi; am ghicit totuși că avea trăsături puternice, dar nimic altceva. În timp ce se apropia de mașină, alt bărbat a sărit de pe locul șoferului și a dat ocol mașinii pentru a deschide portbagajul. Cu spatele la noi, celălalt a aruncat înăuntru o geantă. Era mare, din piele albastru-petrol. O etichetă de vamă atârna de mâner. Literele de pe ea erau parcă LHR. S-au urcat amândoi în mașină.

Între timp, Chip pornise motorul. A ieșit cu grijă, în marșarier, a pornit în susul drumeagului și-am lăsat The Halls în urma noastră.

•

Chip a tăcut aproape tot drumul de întoarcere. Era posibil ca, după plecarea mea, Fără-Nume să-l fi luat la refec și acum poate se mustra că nu fusese capabil să răspundă adecvat la întrebările ei. De exemplu, cine eram și de unde veneam. Până și eu știam că acestea erau primele informații pe care un agent imobiliar trebuie să le smulgă de la un potențial client, aminoacizii genomului comercial. Tata obișnuia să spună, în rarele lui momente de locvacitate, că drumul cel mai scurt care duce în buzunarul cuiva este acela al propriei sale mâini; cu asta voia să sublinieze că e crucial să știi suficient de multe despre client ca să te apropii de el în felul care îi este cel mai familiar.

Chip m-a întrebat ce părere aveam despre ce văzusem. I-am spus că proprietatea de la Big Sky nu mă interesa, mai ales după ce aflasem ce avea de oferit The Halls. N-a fost surprins. L-am întrebat câți clienți mai dusese acolo sus. Mi-a răspuns că opt, în ultimii trei ani. Toți trecuseră prin procedurile cerute de stabiliment. Nici unuia nu i se oferise ocazia să cumpere.

M-am uitat la el.

— Oamenii ăștia au vărsat cincisprezece, douăzeci de milioane într-un cont, și-au pus pe tapet afacerile și *tot* n-au fost admiși? Chiar vor să vândă casele, sau nu?

— Exclusivitate, domnule Lautner. Ăsta-i numele jocului.

Îmi aruncă o privire, să verifice dacă avea întreaga mea atenție.

— Trăim într-o lume ciudată, asta-i sigur. Avem cea mai frumoasă țară de pe planetă, cei mai muncitori oameni, și totuși stăm cot la cot cu indivizi pe care nu i-am vrea nici măcar în aceeași emisferă. Pentru asta există o explicație istorică. Am deschis ușa prea larg și am închis-o prea târziu. Am spus: „Haideți cu toții, veniți alături de noi – avem nevoie de oameni noi. Avem o grămadă de pământ de umplut” – dar nu ne-am străduit destul să-i aducem pe cei *potriviți.* Nu ne-am gândit suficient de mult la viitor. Iată motivul pentru care

oameni ca dumneavoastră se mută în vest. Vor să scape de orașe, de hoarde, să stea printre cei de seama lor. Vor să se întoarcă la un stil de viață mai autentic. Nu vorbesc despre rasă, deși are și ea un rol important. Vorbesc despre atitudine. Despre calitate. Despre unii care sunt făcuți să stea împreună și despre alții care nu sunt. Din cauza asta vin oamenii într-un orășel ca Dyersburg. E un fel de filtru și, în majoritatea cazurilor, funcționează destul de bine – chiar și așa, tot nu scapi de unele persoane care pur și simplu nu se ridică la înălțimea cerințelor. Studenți. Schiori vagabonzi. Albi depravați îngrămădiți de-a lungul autostrăzii. Oameni care nu înțeleg. Și ce-i de făcut? Nu-i poți împiedica să se mute aici – e o țară liberă. Nu poți face altceva decât să-ți vezi de ale tale.

— Și cum faci asta?

— Îndesești sita filtrului. Găsești oameni care gândesc la fel ca tine și construiți împreună un zid până la cer.

— Asta e The Halls?

— E un fel de a vedea lucrurile. Dar, în primul rând, e o ocazie imobiliară unică.

— Dacă ați avea bani, v-ați muta acolo sus?

A râs, scurt și amar.

— Da, domnule, fără doar și poate. Până una-alta, o să lucrez doar cât să-mi câștig comisionul.

Am coborât dintre dealuri pe mica pajiște alpină. Când am ajuns înapoi în Dyersburg, întunericul se îndesise și ploaia începuse să se rărească. Chip a parcat în fața agenției sale și s-a întors spre mine.

— Deci…, a început cu un rânjet. Care e următoarea mișcare? Vreți să vă gândiți la ce-ați văzut sau mergem în biroul meu și vă mai arăt câteva opțiuni pentru mâine?

— Voiam să vă întreb ceva, am zis, uitându-mă prin parbriz. Șoseaua era pustie.

— Spuneți.

Părea obosit, dar bine dispus. Mama îmi spunea mereu că intermedierile imobiliare nu sunt o afacere pentru cei care vor să lucreze un număr fix de ore pe zi.

— Ați spus că abia ați început să prezentați The Halls. Era o altă agenție care se ocupa de complex?

— Exact, zise, cam nedumerit. Ce-i cu asta?

— Știți cumva dacă a vândut ceva?

— Nu, domnule. Nici măcar n-au avut contractul mult timp.

— De ce nu-i mai reprezintă?

— A murit proprietarul și afacerea s-a închis. Nu poți vinde case dacă ești mort.

Am dat din cap. Mă simțeam foarte liniștit.

— Cam cât ar fi comisionul pentru una dintre vilele acelea? O sumă frumușică, îmi închipui.

— Rotunjoară, a recunoscut el cu precauție.

După o scurtă pauză, am continuat:

— Destul pentru a ucide pe cineva?

— *Cum*?

— M-ai auzit.

Nu mai zâmbeam.

— Nu știu despre ce vorbiți. Credeți că… ce? Ce naiba spuneți acolo?

Era ceva în negarea lui care nu-mi plăcea și ați fi uimiți și întristați dacă ați ști cât de pricepuți sunt oamenii la minciuni, chiar și în cele mai dificile situații. Chip părea sincer, dar trebuia să mă conving. Așteptasem. Fusesem cuminte. Acum mă săturasem de ghicitori.

L-am prins de ceafă și l-am împins în față, lovindu-l zdravăn cu fruntea de volan. Am calculat traiectoria în așa fel încât plasticul dur să-l nimerească drept în șaua nasului. Apoi i-am tras capul în spate.

— O să-ți pun o întrebare, am zis, și i-am apăsat capul în jos ca să-l mai lovesc o dată de coloana de direcție. L-am ținut așa și a gemut slab. De data asta, trebuie să fiu convins de răspunsul tău. Trebuie să știu că spui adevărul și n-ai decât o șansă dacă vrei să mă convingi. Ai priceput?

I-am simțit tremurul și gestul de încuviințare. L-am tras încă o dată de păr în spate. Îi sângera nasul și pe frunte îi apăruse o umflătură palidă. Avea ochii foarte larg deschiși.

— Tu l-ai omorât pe Don Hopkins?

A clătinat din cap. A continuat să clatine cu mișcările frenetice și dezordonate ale unui copil. M-am uitat la el câteva clipe. În cariera mea avusesem de-a face cu mulți mincinoși, eu însumi fusesem unul dintre ei ani în șir. Mă pricepeam la așa ceva.

Chip nu-l omorâse pe tata. Cel puțin, nu personal.

— Bine, am zis, înainte să-și rupă singur gâtul. Dar cred că știi ceva despre ce i s-a întâmplat. Uite ce-o să faci: vreau să transmiți un mesaj. O să faci asta pentru mine?

A dat din cap. A clipit.

— Spune-le naziștilor ălora din munți că se interesează cineva de afacerile lor. Spune-le că nu cred că părinții mei au murit din întâmplare și că vreau pedeapsa cuvenită pentru ce s-a întâmplat. Ai băgat la cap?

Mi-a făcut semn că da. I-am dat drumul, am deschis portiera și am ieșit în ploaie.

M-am aplecat până în dreptul geamului și m-am uitat la el. Avea colțurile gurii lăsate în jos și o șuviță de sânge i se

scurgea pe bărbie. Era înspăimântat și șocat.

Îmi tremurau mâinile. M-am întors și am plecat în căutarea unei ființe umane.

15

Bobby stătea aplecat peste bufetul din bucătăria părinților mei, sorbind dintr-un pahar de apă minerală. Când am intrat, și-a ridicat capul și s-a uitat la mine cum stăteam nemișcat acolo și udam podeaua. Plouase aproape tot drumul până acasă și venisem pe jos.

— Ce-ai făcut? a întrebat el cu blândețe.

— Nimic.

— Sigur, zise într-un târziu.

Am luat paharul și am băut pe nerăsuflate apa rămasă. Abia când am terminat mi-am adus aminte că era de pe ultima listă de cumpărături a părinților mei.

— Mai e?

— Puțină, a zis el.

— Să n-o bei.

Am pus paharul pe bufet și m-am așezat la masă. Apoi mi-am amintit că trebuia să-mi dau jos haina, aproape ca și când aș fi auzit o voce care mă prevenea că pot să răcesc grav. Am văzut că lumina din salonul lui Mary era aprinsă. Speram să nu afle că eram încă în oraș. I s-ar fi părut nepoliticos că nu-i făcusem o vizită. Apoi mi-am dat seama că stăteam într-o casă în care erau aprinse câteva becuri și în fața căreia era parcată o mașină, deci probabil că deja știa. Nu gândeam foarte limpede.

Bobby aștepta, cu brațele încrucișate la piept.

— Bine, am zis. Cum a fost azi?

— Fii serios, Ward, a spus pe un ton iritat.

Am clătinat din cap. El a ridicat din umeri și a renunțat la idee.

— Am verificat locul accidentului. Dată fiind poziția mașinii în care au intrat, e perfect posibil ca maică-ta să fi ratat pur și simplu curba. E destul de strânsă, era întuneric și, așa cum zic toți, era și ceață.

— Sigur, am zis obosit. Și nu conducea decât de vreo patruzeci de ani. Probabil că nu mai luase până atunci o curbă strânsă și nu trecuse prin intersecția aia niciodată de când s-au mutat aici. Îmi închipui că sucul de afine și ceața au fost prea mult pentru ea. Acum înțeleg. E un miracol că mașina n-a zburat peste primul rând de case și n-a țopăit ca o minge până la ocean.

Bobby s-a făcut că nu mă aude.

— E o benzinărie mică chiar vizavi de locul accidentului și-un centru de închirieri video ceva mai încolo pe stradă. Se înțelege de la sine că niciunul dintre tipii cu care am stat de

vorbă n-a fost acolo în noaptea aia. Magazinul de echipamente video e ținut de doi frați. Cel cu care am discutat e sigur că fratele lui nu și-a dat seama de nimic până n-a văzut mașina poliției.

— N-a auzit zgomotul produs de un obiect metalic uriaș izbindu-se de altul, nu și-a spus că se întâmplă ceva?

— Știi cum sunt locurile astea. Televizoare mari și vechi agățate de tavan, filme de John Woo rulând cu sonorul dat atât de tare că-ți sparge timpanele, tipul de la tejghea care-și omoară seara cu o bere și-un joint mare cât un *burrito.* Poți să-l pocnești în cap cu un ciocan și abia clipește. Așa că m-am dus la benzinărie, iar individul de-acolo mi-a dat numărul de telefon al directorului. L-am sunat și-am aflat adresa tipului care era în tură atunci.

— Și ce i-ai spus?

— Că ajut poliția.

— Minunat, am zis. Asta o să-mi urce în cap toată poliția locală.

— Ward, cui dracului îi pasă?

— Nu mai lucrez pentru Agenție, Bobby. Aici, în lumea reală, sticleții te pot lua la trei-păzește.

Bobby a ridicat o mână, vrând să spună că asta era o problemă neglijabilă.

— Așa că m-am dus la el. Mi-a confirmat că n-a văzut nici el nimic. A auzit un zgomot, dar și-a spus că e vreunul care-și face de lucru în spatele benzinăriei. A ezitat să sune la poliție, iar când și-a dat seama că benzinăria e-n siguranță și că afară a avut loc un accident, poliția era deja la fața locului.

— Bine, am zis.

Nu mă așteptasem ca Bobby să descopere ceva despre accident, dar el insistase.

— Altceva?

— Păi, cum ne-am înțeles, am venit aici și-am aruncat o privire în jur.

— Ai găsit ceva?

A clătinat din cap.

— Nu. Absolut nimic.

— Ți-am spus.

— Da, mi-ai spus, a sărit el. Nu numai că ești frumos, Ward, dar mai ai și dreptate-ntotdeauna. Doamne, cât îmi doresc să fi fost homo. N-aș mai căuta în altă parte. Așa că acum spune-mi *tu* ceva.

— Locul din prima scenă filmată se numește The Halls și se află mai sus de valea Gallatin. Trebuie să fii putred de bogat ca să te primească acolo și nu vor nici măcar să te lase să *vezi* casele înainte să le dovedești că ești destul de bun.

— The Halls? Ce nume mai e și ăsta?

Am oftat.

— Nu știu. Poate se gândesc la Valhalla[11], poate se cred zei. Cu atâția bani, poate că și sunt.

— Ești sigur că ăla-i locul?

— Absolut. Sala era exact ca în film, până și obiectele de decor. Și sunt foarte, foarte severi cu acceptarea altor membri.

— Și-atunci de ce n-ai sunat?

— Ba am sunat. Poate că nu e semnal acolo. Am sunat cu telefonul în buzunar, așa că n-am putut să verific.

— Cum e?

— Pur și simplu magnific. N-am văzut niciun proprietar, cu excepția unui tip, pe fugă, la sfârșit, și nici măcar n-am apucat să mă uit bine la el. În principiu, dacă ai bani și nu vrei să te sâcâie muritorii de rând, e exact locul de care ai nevoie. Am aruncat o privire la planurile caselor și nu sunt niște cabane scumpe ca atâtea altele. Au angajat un arhitect foarte bun, unul care avea în minte ceva special.

— Adică?

Am luat un pix din buzunar și i-am desenat.

— Sunt dispuse radial. Spațiile principale de locuit simt mai sus decât celelalte. Șemineurile sunt retrase până la marginea camerelor interioare. Ferestrele de pe peretele opus șemineului și luminatoarele sunt de fapt vitralii. Cornișe pronunțate, ferestre cu proporțiile inversate, terase bine scoase în evidență.

Bobby s-a uitat atent la desen.

— Și? Îți spun, prietene, mie mi se pare că e o casă absolut normală.

— Multe dintre elementele astea sunt încorporate acum în arhitectura standard, am recunoscut eu, dar modul în care sunt combinate în planurile lor pare a fi copiat linie cu linie după Frank Lloyd Wright[12].

— Poate că l-au angajat.

— Puțin probabil. Doar dacă au angajat și-un spiritist.

— Atunci au angajat un tip care proiectează ca el. Trebuie să fie cu sutele. Mare scofală.

— Poate. Dar genul ăsta de lucruri nu mai sunt la modă azi, n-au fost niciodată pentru construcții de felul ăsta. De obicei au succes scările somptuoase tip magnat al petrolului, șirurile kilometrice de dormitoare principale, tot ce strigă „Uite ce bogat sunt”.

— Sună grandios.

— Dar artificial. La început, casele erau sculptate în mediul natural, nu construite de la zero. Din cauza asta atât de multe produse ale arhitecturii moderne par sterile: nu utilizează spațiul în mod armonios. Casele lui Wright erau diferite.

Drumul de acces era sinuos, pentru a simboliza retragerea într-un refugiu familiar și sigur, iar șemineul era împins în mijlocul structurii pentru a juca rolul focului într-o peșteră adâncă. Spațiile erau dispuse în așa fel încât perspectiva interioară să reprezinte o ultimă linie de apărare și, în plus, să sugereze adaptarea la ambientul natural. Ferestrele din față erau plasate în linie, așa încât câmpul vizual să evidențieze exteriorul fără a dezvălui interiorul. Vitraliile imitau vegetația prin care cei dinăuntru pot vedea afară, dar care din afară e ca un zid. Oamenii se simt cel mai bine când au și panoramă și refugiu – când au o vedere bună asupra terenului pe care locuiesc, dar se simt în același timp apărați și ascunși. Asta prevedea programul lui arhitectural.

Bobby se uită la mine cu ochi mari.

— Ești un tip ciudat.

Am ridicat din umeri, cam rușinat.

— Am fost atent la cursuri. În orice caz, dacă-mi găsești în lume alt complex de vile care să semene cu ăsta, te pup în cur.

— Tentant, dar te cred pe cuvânt.

— Probabil că e unul dintre motivele pentru care nu-i lasă pe clienți să vadă casele înainte. Nu e genul de proprietate pe care-și aruncă de obicei milioanele. Asta înseamnă că au avut și alt motiv pentru a le construi așa.

— Deci arhitectul e nebun după Wright. Poate au angajat unul care-a fost și el atent la cursuri. Nu văd unde ne duce asta, mai bine spune-mi ce s-a întâmplat la sfârșitul vizitei.

— Am sărit peste cal cu agentul imobiliar.

— Acolo sus?

Am clătinat din cap.

— Ai puțină încredere în mine. S-a întâmplat când ne-am întors în oraș. Nu ne-a văzut nimeni.

— E mort?

Întrebarea fusese rostită pe un ton profesional.

— Christoase, nu.

— De ce-ai făcut-o?

— Nu-mi place individul. Pe deasupra, mai demult The Halls era reprezentat de două firme. Acum nu mai e decât una.

Bobby a dat încet din cap.

— Firma lui taică-tu a ieșit din joc.

— Ești un tip inteligent.

— Să înțeleg și că, din moment ce nu discutăm despre o crimă, nu crezi că agentul i-a omorât pe-ai tăi. În ciuda mizei financiare.

Am clătinat din cap.

— Nu personal. Dar e strâns legat de cei care au făcut-o. Din ce alt motiv ar apărea locul ăla în filmul de pe casetă?

Brusc, m-am ridicat și am ieșit repede din bucătărie. Când treceam prin hol ceva mi-a atras privirea, dar nu mi-am dat seama ce, așa că am mers mai departe. Bobby a venit după mine în salon, unde m-am dus glonț la măsuța pentru cafea.

Am luat cartea de pe ea și am fluturat-o în fața lui Bobby.

— O carte despre marele arhitect pomenit adineauri, zise el. Și ce dacă? Taică-tu era agent imobiliar. Pe agenții imobiliari îi interesează casele. Și avea o anumită vârstă. Bătrânilor le plac la nebunie biografiile. Ele și Discovery sunt singurele chestii care-i mențin pe linia de plutire.

— Bobby…

— Bine, admise el. E o coincidență interesantă. Într-un fel.

Am ieșit în hol și m-am oprit din nou. Mă simțeam ca și când aveam în piept un motor pornit, gata de plecare, dar care nu știe în ce direcție să meargă.

— Ai căutat bine?

— Am ridicat covoarele, m-am uitat sub podele, am fost în pod cu lanterna și-am verificat rezervorul de apă. M-am uitat în telefoane. Nu mai e nimic aici. Sigur, nu-mi dau seama ce-ar putea să lipsească.

— Nici eu, am zis. Nu treceam pe-aici destul de des. Singurul lucru pe care l-am observat a fost caseta video. (M-am încruntat.) Stai o clipă. Ieri, când am fost aici, am pus corespondența acolo. Acum a dispărut.

M-am uitat la el, convins că găsisem ceva.

— Liniștește-te, detective. A luat-o un bătrânel, unul cu nas coroiat, acum vreo două ore. A zis că era avocatul alor tăi. L-am lăsat să intre, i-am explicat că sunt prietenul tău. N-a avut nimic împotrivă, dar mi-a lăsat impresia că ar cam vrea să controleze câte linguri am furat…

— Harold Davids, l-am întrerupt. Zicea că o să mai treacă pe-aici.

Bobby a zâmbit.

— Ward, se întâmplă destule lucruri ciudate și fără să le cauți cu lumânarea. Nu mai fi așa paranoic.

Din salon s-a auzit zgomot puternic de sticlă spartă. Ne-am pus în mișcare, dar nu destul de repede.

•

Nu-i atât un sunet, cât o senzație de presiune uriașă, la fel de șocantă ca palma pe care o primești în copilărie de la cineva care nu te-a mai lovit niciodată. Dacă te afli destul de aproape de o explozie, cel mai conștient ești de bufnetul din capul și pieptul tău, un impact care transformă orice alt zgomot într-o senzație profundă, ca și când lumea însăși a fost doborâtă la pământ. Sunetul în sine pare secundar, ca și când l-ai auzi la distanță de câteva zile.

Mi s-a părut că m-am lovit de un perete, foarte violent, și că am nimerit cu fața într-un șir de fotografii înrămate. Când am căzut la pământ, cu capul plin de o lumină albă și înconjurat de o ploaie de cioburi, s-a auzit încă o explozie, mai puțin puternică, și apoi m-am pomenit că îl târam pe Bobby spre rămășițele ușii din față.

Am străbătut împreună în mare viteză aleea, alunecând și căzând în genunchi pe dalele ude. În spatele nostru a mai avut loc o detonație, mult mai zgomotoasă ca prima. De data asta am auzit schijele șuierând și sfârâind în jurul nostru, bufnetul aerului comprimat și-apoi eliberat. Bobby a continuat să se târască, folosindu-se de mâini pentru a înainta. I-am zădărnicit brusc încercările când m-am întors și m-am uitat la casă, așa că ne-am împiedicat unul în altul și am sfârșit întinși pe spate, pe iarba udă. Tot zidul exterior al salonului dispăruse, iar interiorul începuse deja să ardă. Nu-mi puteam desprinde privirea de-acolo. Când vezi o casă cuprinsă de flăcări parcă vezi arzând sufletul cuiva, parcă asiști la opera maiestuoasă a unor monștri înalți de douăzeci de metri.

Când am reușit să mă ridic în picioare, Bobby își scosese deja telefonul și se îndepărta, uitându-se peste umăr. Am făcut câțiva pași spre casă. Poate credeam că mai am timp să intru și să sting focul. Sau că mai puteam să salvez câteva lucruri. Nu știu. Simțeam doar că trebuie să fac ceva.

A urmat încă o detonație slabă și am auzit cum se făceau praf lucrurile din casă. Temperatura creștea repede. Ploaia se transformase într-o burniță leneșă și-mi amintesc că mi-am spus: „Tipic”. Plouase zdravăn toată după-amiaza. Acum de ce nu ploua?

Bobby alergă la mine, închizând din mers telefonul. Avea o tăietură mică pe frunte, din care-i curgea sânge.

— Sunt pe drum, mă anunță.

Nu înțelegeam despre cine vorbea.

— Cine?

— Pompierii. Hai.

— Nu pot, am protestat. Asta-i casa lor.

— Nu, zise el cu fermitate, e locul unei infracțiuni.

Când am ajuns la mașina mea, Bobby a făcut rapid un tur, uitându-se cu atenție pe jos. Apoi s-a lăsat pe mâini și genunchi și s-a uitat sub ea. S-a ridicat, și-a scuturat mâinile, apoi a descuiat portiera. S-a lăsat în genunchi și s-a uitat sub scaunul șoferului, apoi a deschis capota, s-a dus în față și a verificat motorul.

— Bun, zise. Ne asumăm riscul.

A închis capota și s-a întors la volan. A vârât cheia în contact, a închis ochii și a rotit-o. Motorul a pornit și n-a

explodat nimic. A expirat prelung și-a mângâiat acoperișul mașinii.

— Dar n-am auzit nimic, am zis. Nicio mașină.

— Nu-i de mirare, răspunse și vocea îi tremura de ușurare. Într-o zonă ca asta e mai ușor să te strecori prin curțile oamenilor decât să vii pe stradă. Eu aș fi lăsat mașina ceva mai încolo și aș fi venit pe jos ultimii patru sute de metri. Deși, dacă aș fi fost eu, acum n-am purta discuția asta. Ai auzit fâsâitul de după prima explozie? Cineva a montat încărcătura în grabă și-a dat-o în bară.

— Ce mai contează? Prima explozie declanșează toate celelalte încărcături, ce naiba.

— Ba nu, celelalte componente au fost aruncate în aer de prima explozie. Cineva a încercat să facă o bombă cum scrie la carte, dar mașinăria s-a dezintegrat înainte să explodeze cum trebuia.

— Dacă eram în salon, ar fi fost de-ajuns.

— Cred că Chip a transmis mesajul.

— Așa se pare.

— În cazul ăsta… M-am uitat la ceas. Au pregătit totul în ceva mai mult de-o jumătate de oră, punând la socoteală și drumul până aici.

Am observat că sângeram bine dintr-o tăietură de pe dosul mâinii și m-am șters de jachetă.

— Cum ți-am spus: s-au grăbit.

— Poate că au zbârcit-o în detalii, dar e clar că ne au în vizor, nu crezi?

În depărtare se auzea acum sunet de sirene care se apropiau și am văzut o ușă deschizându-se vizavi.

— Au distrus casa părinților mei, am zis, incapabil să accept, întorcându-mă să mă mai uit o dată la ea. Cu o *bombă.*

Casa cuprinsă de flăcări arăta bizar, un punct incandescent complet nelalocul lui în mijlocul străzii mărginite de mici clădiri perfecte. M-am întors să mă uit peste gardul viu la casa lui Mary. Două ferestre erau luminate și ușa din față era deschisă.

— Ai de-a face cu niște muiști de prim rang, fu de acord Bobby, lovind din nou cu palma acoperișul mașinii. Și-acum hai să plecăm.

Dar eu deja alergam, alunecam și mă clătinam spre poartă. L-am auzit pe Bobby înjurând și pornind după mine. Când am ajuns aproape de capătul aleii, am trecut direct prin gardul viu și am ajuns în curtea din față a lui Mary. Abia pusesem piciorul acolo, când Bobby m-a prins de umăr și m-a răsucit în loc.

I-am dat mâna la o parte și am încercat să merg mai departe. S-a întins iar după mine, dar a ezitat când a observat la ce mă

uitam, apoi s-a mișcat mai repede ca mine.

Mary zăcea cu picioarele pe verandă, cu capul și umerii pe scară și un braț întins într-o parte. La început am crezut că avusese un atac de cord, apoi am văzut sângele din jurul ei, o baltă care începuse deja să se închege pe lemnul vechi. Bobby s-a lăsat într-un genunchi lângă ea și i-a ridicat capul.

— Mary, am zis. O, Isuse Christoase.

Am tras-o împreună pe verandă. Abia mai respira. Focul de vizavi o lumina suficient de puternic încât ridurile de pe fața ei să semene cu niște canioane. Bobby a căutat prin cutele hainelor ei și a găsit gaură după gaură. Încerca să oprească sângele care nu părea totuși să se scurgă atât de repede cum mă așteptam. Mary a tușit și gura i s-a umplut de ceva închis la culoare.

Până în clipa aceea nu văzusem decât o bătrână, una dintre multele care hoinăresc pe culoarele supermarketurilor și stau în stațiile de autobuz, care știu și le pasă care sunt cadourile pe care trebuie să le dăruiască în funcție de eveniment, care par pergamentoase și reci ca și când niciodată n-au fost altfel. Femei care n-au reușit să se îmbete sau să se cațăre peste garduri interzise. Bătrâni sfrijiți pe care nu-i crezi în stare să fi iubit vreodată, nu pe cineva în viață, oricum, nu pe cineva care să nu fie doar amintire și al cărui loc de odihnă veșnică să nu fie decorat cu florile veștejite pe care numai ei își amintesc să le aducă. Acum vedeam pe altcineva. Acel cineva care fusese cândva și care probabil că era și-acum, dincolo de gluma cosmică a celulelor degenerate și-a pielii uscate, a ridurilor adânci și-a părului cărunt și tuns scurt. Dincolo de masca pe care anii i-o lipiseră pe față, dincolo de supoziția greșită că, din cauza vârstei, nu fusese niciodată, și nici acum nu era, o persoană reală.

Apoi a scos un sunet sec și și-a golit vezica. Am simțit un miros cald și acru. Ochii parcă i s-au uscat într-o clipă, ca într-o secvență rulată cu viteză prea mare. Poate că era răceala aerului, dar mi s-a părut că se retrage de sub ochii noștri, prea repede.

Bobby s-a uitat la mine. M-am uitat și eu la el. Nu avea nimic de spus.

•

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Erau primele cuvinte pe care fusesem în stare să le rostesc în zece minute. Ce *dracu'* s-a întâmplat acolo?

Bobby se uita cu mare atenție prin parbriz, și din când în când întorcea capul la stânga sau la dreapta, verificând drumurile laterale pe lângă care treceam. Toate erau cufundate în liniștea primelor ore ale serii. Acum Mary rămăsese la trei

kilometri în urmă, încă întinsă pe verandă. Acolo ar fi primit îngrijiri mai repede decât dacă am fi dus-o la spital și, în orice caz, nu prea aveam speranțe să poată fi resuscitată. Era moartă. O știam și eu, și Bobby.

A ridicat din umeri.

— Le-a stat în cale. Cum am zis, cineva a trecut prin curțile vecinilor. Mary a auzit ceva, a ieșit, așa că au golit în ea jumătate de încărcător. Îmi pare rău, prietene.

— Cineva vine aici să mă arunce în aer și, pentru orice eventualitate, ia cu el un pistol cu amortizor. O bătrână îi taie calea și-o omoară pe loc. Pur și simplu.

— Oamenii ăștia sunt hotărâți, Ward, și nu le placi chiar deloc.

Cu o mișcare bruscă, a virat la stânga. Ne întorseserăm în zona centrală a orașului. Pe strada principală, o mașină de pompieri a trecut în goană pe lângă noi, îndreptându-se în sensul opus casei incendiate.

— Unde mama dracului se duce?

O mașină a claxonat în spatele nostru. Ne-am întors amândoi odată și un tip dintr-o camionetă ne-a făcut semn că s-a făcut verde și că ar fi bine s-o luăm din loc. Bobby a pornit după mașina de pompieri.

— Tulumba aia se duce în direcția greșită, Bobby.

— Le-am dat adresa exact cum mi-ai dictat-o tu. Mie mi-a ajuns, am găsit drumul până acolo.

— Da' de ce dracu'…

Am tăcut. Acum reușeam să văd lumina portocalie din față.

Bobby a tras brusc pe dreapta, fără să semnalizeze. Ne-am mai ales cu un claxonat nervos din partea boșorogului cu camioneta, care, depășindu-ne, s-a întors și ne-a aruncat o privire furioasă. Nu i-am dat atenție. Vedeam acum că Best Western, sau cel puțin o parte din el, era cuprins de flăcări. M-am uitat la scenă cu o sinceră incredulitate, întrebându-mă cum de reușise Dyersburg să ajungă unul dintre cercurile Iadului.

— Du-te mai aproape, am zis cu răsuflarea tăiată.

A înaintat încet și, după un cvartal, a părăsit strada principală și a luat-o spre hotel pe o stradă laterală. Ne-am oprit la capătul ei, lăsând între noi și hotel cam o sută de metri. De acolo am reușit să vedem că incendiul era relativ modest, afectase doar o porțiune de vreo douăzeci de metri dintr-o aripă a clădirii. Hotelul avea să supraviețuiască și să găzduiască și alte convenții. Patru mașini de pompieri erau deja la fața locului și a cincea a apărut sub privirile noastre. Celălalt capăt al străzii era deja blocat de o mulțime de gură-cască și alții se grăbeau, trecând în fugă pe lângă mașina

noastră, să vadă mai bine spectacolul. Jumătate din polițiștii orașului păreau să fie și ei acolo.

— Incendiul a început cam unde era camera ta?

Nici măcar nu i-am răspuns. Mi se făcuse rău. Într-un fel, atacul de la hotel mi se părea o lovitură mai personală decât cel asupra casei. M-am întrebat dacă vecinii mei din hotel se aflau înăuntru.

— Ward, mesajul pe care l-ai trimis, zise Bobby. Ce le-ai *spus,* mai exact?

— E absurd. Situația a scăpat complet de sub control. Și ce spui despre casă? Cum au…

— Probabil că au trimis deja pe cineva acolo. Trebuie să-i fi chemat vecinii. Și, înainte să-ți pui întrebarea, lucrurile tale sunt în siguranță.

— Ce lucruri?

— Păi, nu hainele. Uită-te în spate.

M-am întors și am văzut laptopul pe bancheta mașinii.

— Să nu crezi niciodată că ai scăpat, zise el, bătând darabana pe volan și uitându-se la foc. Trebuie să fii mereu prevăzător. Ține mereu la-ndemână lucrurile de care ai nevoie. Cred că acum ar fi un moment bun s-o ștergem.

Mie îmi venea să mă întorc acolo sus și să omor pe cineva. Bobby îmi citi gândurile și clătină hotărât din cap.

— După ce-or să stingă focul, or să afle care cameră a ars prima. Există o șansă să le ia destul timp și la început să nu găsească nimic suspect. Dar, dacă fac legătura cu incendiul de-acasă, o să ajungi drept în capul listei cu cei mai căutați infractori din Dyersburg.

— De ce naiba? N-am făcut nimic.

— Există o poliță de asigurări pentru casa alor tăi?

— Da.

— Mare?

Am oftat.

— Probabil. N-am fost atent la ce mi-a spus Davids. La un moment dat or s-o găsească pe Mary și un polițist cu capul pe umeri o să caute amprente, așa, pentru orice eventualitate. Cu atâta sânge, s-ar putea chiar să descopere ceva. Ai amprentele la dosar, Bobby?

— Știi bine că da.

— Și eu. Ai dreptate. Ar cam fi timpul să plecăm.

Douăzeci de minute mai târziu intram în aeroportul Dyersburg.

16

Zandt ajunse pe Beverly Boulevard la nouă seara. Era epuizat și-l dureau picioarele îngrozitor. Pe deasupra, mai era și beat.

La 3 dimineața se oprise în fața cinematografului unde Elyse LeBlanc fusese văzută ultima oară. Cinematografele arată ciudat noaptea, la fel ca magazinele și restaurantele. La orele mici ni se par stranii și enorme și artificiale – ca și când am fi exploratori care au ratat, cu doar un deceniu sau două, civilizația care le-a clădit. Câteva ore mai târziu, supraveghease casa în care Annette Mattison își petrecuse cu o prietenă ultima seară. O recunoscuse pe femeia care ieșise la ora șapte, îmbrăcată în costum de afaceri. Zandt vorbise cu Gloria Neiden de mai multe ori. Îmbătrânise mult în ultimii trei ani. Se întrebă dacă femeia păstrase legătura cu Frances Mattison. Fiicele lor se vizitaseră mulți ani la rând și întotdeauna veneau acasă împreună, un drum scurt, de trei străzi. Așa era înțelegerea. Locuiau, în fond, într-un cartier frumos, sus pe Dale Lawns, 90210 – și unul dintre motivele pentru care plăteai o sumă din șapte cifre pentru o casă de-acolo era să te poți plimba sub cerul liber noaptea. Zandt bănuia că relația dintre cele două mame devenise încordată, dacă nu cumva chiar fusese întreruptă. Când Zoë Becker pomenise de Monica Williams, vocea ei devenise inexpresivă – deși femeia cu greu putea fi considerată răspunzătoare pentru faptul că Sarah se hotărâse să-l aștepte pe tatăl ei. Mica lor comunitate dăduse greș. Când se întâmplă așa ceva, te întrebi de ce și cauți un țap ispășitor. Oamenii din cercul tău de prieteni sunt cei mai la îndemână.

Când mașina doamnei Neiden trecu pe lângă el, Zandt se întoarse cu spatele. Era posibil să-l recunoască, iar după atâta timp petrecut acolo i se părea că începe să semene cu celălalt, cel care, cu doi ani în urmă, pândise în fața casei, poate chiar în același loc.

Apoi plecase. Ultimele ore ale dimineții îl găsiseră în Griffith Park, în locul unde fusese descoperit cadavrul lui Elyse. Nu era marcat în niciun fel, deși o vreme fuseseră depuse flori și găsi totuși cioburile unei vaze de sticlă. Rămase acolo mult timp, uitându-se la orașul încețoșat, la locurile în care un milion de oameni lucrau, dormeau și mințeau, transformându-se treptat în vegetația junglei urbane.

Curând, a intrat prima dată într-un bar. Și, puțin mai târziu, în altul. De fiecare dată pleca iar la drum, dar tot mai încet, simțind că hotărârea i se desface pe la cusături. Trecuse pe

străzile acelea de multe ori. Îi aduseseră doar sânge și durere. Încă mai auzea vocile care-l făcuseră să sară în picioare când Nina plecase, strigătele fetelor dispărute – dar, acoperite de lumina zilei și de rațiune, erau prea slabe pentru a-l conduce undeva. Cămașa îi ieșise din pantaloni și, când se întâlnea cu alți trecători, le simțea privirile dezaprobatoare. Se spune că-i poți recunoaște pe polițiști, mai ales pe detectivi, după ochi, după privirea lor care măsoară și evaluează, care judecă de pe o poziție de suspiciune și forță. Zandt se întrebă dacă puteai recunoaște și un fost polițist după privirea lui goală, după regretul că a fost dat la o parte. Cunoscuse odată orașul acesta, îl cunoscuse dinăuntru. Colindase străzile în postura unuia la care oamenii veneau după ajutor în momentele de haos. Făcuse parte din sistemul imunitar. Acum trăia fără acest statut. Nu mai avea identitate, îi lipsea recunoașterea generală sau echivalentul acesteia. Nu era decât un om de pe stradă într-un oraș unde puțini merg pe jos – și unde cei care o făceau îl priveau cu suspiciune. Era un habitat real, ca orice stepă sau vale umbrită, nu mai diferit de zonele rurale decât Death Valley de Vermont sau Kansas de fundul oceanului. Singura diferență erau oamenii, mânjiți de smog și uzați de viață. Toți oamenii.

În ultimele ore ale după-amiezii se afla, clătinându-se ușor pe picioare, pe marginea unei străzi lăturalnice din Laurel Canyon. Tufișurile care creșteau cândva acolo fuseseră smulse din rădăcini și înlocuite cu o placă de ciment mai lungă ca trupul lui Annette cu aproximativ o jumătate de metru. Acum era destul de beat, dar nu chiar atât încât să nu observe că era supravegheat din casa cochetă de peste drum.

După câteva minute, un bărbat ieși din casă. Purta pantaloni de trening și un tricou gri-deschis. Părea foarte sănătos.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, răspunse Zandt.

Încercă să zâmbească, însă bărbatul nu se lăsă păcălit. Dacă Zandt ar fi văzut ce-i apăruse pe față, probabil că nu l-ar fi învinuit.

Bărbatul adulmecă aerul.

— Ai băut?

— Vreau doar să stau aici o clipă. Du-te înapoi în casă. Plec imediat.

— Oricum, ce înseamnă asta?

Bărbatul se întoarse ușor, lăsând să se vadă că ținea un telefon în mâna ascunsă la spate.

Zandt se uită la el.

— Ce?

— Placa de ciment. De ce-i acolo? N-are niciun rost.

— Acolo a murit cineva. Sau acolo a fost găsit, mort.

Expresia bărbatului se îmblânzi puțin.

— Îl cunoșteai?

— A fost o fată. Nu, doar după ce-a murit.

— Atunci, ce-ți pasă? Ce era… o prostituată?

Zandt simți un nod în gât. Scala mobilă a morții, ca și când târfele, drogații și puștii de culoare erau doar ceva mai buni decât animalele de casă nedorite, ca și când n-ar fi alergat niciodată râzând la părinți care se întorceau de la serviciu sau n-ar fi rostit niciodată un prim cuvânt sau n-ar fi stat treji toată noaptea de Ajun întrebându-se ce vor găsi dimineața în cizmulițe.

Bărbatul se dădu repede înapoi.

— O să chem poliția, avertiză el.

— Ar ajunge prea târziu. Poate te-ai mai alege cu o bucată de ciment, dar nu mi-aș pune speranța în asta.

Zandt se întoarse și plecă, lăsându-l pe bărbat la fel cum îl găsise.

•

Când ajunse în sfârșit pe Beverly Boulevard, trecu pe lângă Hard Rock Café, își îndesă cămașa în pantaloni, își îndreptă jacheta și își trase umerii în spate. Intră în hotelul Ma Maison fără niciun incident, o luă la dreapta și se duse direct în toaleta barului. Puțină apă pe față și nimeni, cu excepția barmanului, n-ar fi putut spune că nu era clientul hotelului. Se întoarse la bar și se așeză la o masă scundă de unde vedea strada. După kilometrii făcuți pe jos, moliciunea banchetei îi dădea senzația că stă pe un nor. Un tânăr amabil promise să-i aducă o bere.

În timp ce aștepta, se uită la strada de pe care dispăruse Josie Ferris. Cronologic, nu era ultimul punct legat de crime, însă n-avea niciun chef să stea în fața școlii lui Karen sau a casei în care familia lui locuise cândva. Și nu avea niciun sens să se întoarcă la celălalt loc, unde totul se sfârșise. Era un spațiu pe care îl crease el însuși. Chiar dacă avea o semnificație, nu-l putea ajuta acum. Nu-l ajutase nici atunci. Veghea lângă cadavrul bărbatului pe care-l omorâse nu făcuse altceva decât să-i dovedească perisabilitatea distincțiilor pe care le transformăm în legi.

Jennifer aflase de fapta lui. Îi spusese el, două zile mai târziu, când primise puloverul. Nu asta pusese capăt relației lor, nu la început. Îi înțelesese acțiunile și le acceptase pe toate, cu excepția greșelii. Încercaseră să înfrunte totul împreună. Nu reușiseră. Poziția lui era imposibil de apărat. Ar fi putut suporta oroarea dispariției lui Karen și ar fi rămas puternic pentru soția lui, chiar știind că asta ar fi însemnat să se risipească în mii de cioburi ascuțite. Sau ar fi putut mărturisi

durerea pe care o simțea. Când o făcuse, își pierduse statutul de bărbat puternic fără să câștige nimic de pe urma recunoașterii propriei sale suferințe, o suferință considerată atributul exclusiv al femeilor. Era de datoria ei să-și exprime durerea. Datoria lui era să-i țină piept.

Ajunsese la concluzia că nu mai putea interpreta rolul de polițist cam în același timp când ea se hotărâse să se întoarcă la părinți. Cineva le furase oul de aur, iar găina care-l făcuse murise de mult.

Acum, când se gândea la asta, își dădea seama că lui îi revenea cea mai mare parte din vină. Rigiditatea lui – ea ridicase un zid între ei. Jennifer i-ar fi permis să fie slab o clipă. Femeile sunt adesea mai înțelepte când vine vorba să înțeleagă ce reguli pot fi încălcate. Relațiile cer flexibilitate, mai ales în momentele de mare încordare, când devin un pact disperat împotriva unei lumi de o întunecime insuportabilă. Cuplurile puternice se luptă să păstreze echilibrul indiferent de instabilitatea pe termen scurt. Chiar dacă era o consolare cu dublu tăiș, conștientizarea acestui fapt îl ajutase să rămână în viață. Uneori, cheia recuceririi propriei tale vieți e să-ți amintești o situație îngrozitoare și să-ți dai seama că ai avut și tu o parte din vină. Înainte să înțelegi asta, te simți nedreptățit, rănit, și nu-ți poți găsi pacea sufletească. Dar „Nu e cinstit!” strigă un copil, cineva care nu-și dă seama că relațiile normale simt cu dublu sens. Când ajungi să înțelegi că și tu ai fost vinovat, durerea se estompează încet. Odată ce-ți dai seama că ți-ai făcut patul singur, îți vine mai ușor să te întinzi pe el, oricât de tare și de murdar ar fi.

Când primi sticla de Budweiser, o ținu o vreme în mâini, uitându-se ostentativ pe fereastră. În realitate, așa cum făcuse toată ziua, încerca să vadă faptele într-o altă lumină. Într-o anchetă în care nu existau suficiente dovezi, puteai cel mult să încerci noi variante de combinare a informațiilor. Majoritatea crimelor se rezumau în esență la o singură propoziție. Amprente digitale, o aventură amoroasă, un cuțit ascuns în grabă, datorii, un alibi spulberat; aceasta era datoria juriilor, să trieze informațiile necesare pentru pronunțarea verdictului. Adevărata crimă, în toată splendoarea ei, se reduce la atât: Oamenii se omoară între ei. Soții își omoară soțiile, dar și soțiile își omoară bărbații. Părinții își ucid copiii și viceversa. Necunoscuții iau viața altor necunoscuți. Oamenii iau lucruri care nu le aparțin. Oamenii dau foc la case pentru a câștiga bani sau pentru că înăuntru e cineva. După ce fiecare faptă criminală e arhivată în sertarul ei judiciar, adevărul rămâne mai departe în libertate. Poți introduce un „l-a ucis pe” între numele a două persoane oarecare.

Zandt nu reușise să facă niciun progres în tentativa de a înțelege ce dorea Omul Drept de la victimele lui, de ce erau pedepsite. Refuzaseră să-l iubească, nu-i răspunseseră la avansuri? Se speriaseră prea tare sau nu destul? Nu rezistaseră, se prăbușiseră fără să arate forța interioară pe care el voia să pună stăpânire?

Observă că-și terminase berea și se răsuci pe scaun, căutându-l pe chelner. Nici urmă de el, deși ceilalți clienți risipiți prin sală păreau să fi fost serviți recent. Îi urmări o vreme. Străini care beau alcool ca să se simtă mai în largul lor. Ca să mai scape de neliniști. O făceau toți. Americanii – cu excepția unui scurt experiment care dusese la o explozie a crimei nemaivăzută până atunci și nici de-atunci încoace. Nemții și francezii, cu entuziasm. Rușii, cu o seriozitate melancolică. Englezii, maniaci ai berii. Își petreceau zilele în baruri, în puburi și acasă, și totul dispărea în ceață. Aveau nevoie de masca efervescentă, de clei.

Într-un târziu, apăru un bărbat. Era îmbrăcat într-o jachetă neagră, cu o cămașă albă, exact ca barmanul de dinainte – dar avea cu zece ani mai mult și o dispoziție considerabil mai puțin veselă. Dacă speranțele tânărului de a vinde un scenariu sau de a striga „Motor!” erau probabil încă proaspete, bărbatul părea aproape convins că actrițele de la Hollywood ar continua să trăiască liniștite și fără dragostea lui. Se uită bănuitor la Zandt, iar radarul chelnerilor îi spuse că avea în fața lui un om care nici nu stătea în hotel, nici nu aștepta pe cineva în mod special.

— Încă una la fel, domnule? întrebă el cu o înclinare din cap, un gest de cordialitate ironică: Știm amândoi foarte bine că domnul nu e genul de client agreat de noi, pe deasupra e cam beat și îmbrăcat nepotrivit.

— Unde-i celălalt?

— Celălalt, domnule?

— Chelnerul care m-a servit înainte.

— S-a schimbat tura. Nu vă faceți griji. Berea va fi aceeași.

În timp ce chelnerul se îndepărta apatic, lovind tava cu genunchiul, Zandt cochetă o clipă cu ideea de a-l împușca. Așa, ca o lecție pentru toți chelnerii care reușeau cumva să sugereze că oamenii care le plătesc salariile sunt niște lepădături. Un mult întârziat semnal de trezire. Poate că vestea ar fi ajuns și la vânzătorii din magazine, chiar și la cei de pe Rodeo Drive. Zandt își amintea, și avea să-și amintească toată viața, o întâmplare care se petrecuse în după-amiaza unei aniversări, cu șase sau șapte ani în urmă. Își dusese soția la un magazin scump să-și cumpere o bluză și ieșiseră aproape imediat, Jennifer strângându-și stânjenită poșeta și el

tremurând de furie. Purtase rareori bluza aceea. Era pătată de disprețul cu care fusese tratată când o cumpărase.

Amintirea îl indispuse mult mai mult ca niciodată. Tocmai trăgea spre el un blocnotes al hotelului, intenționând să noteze ceva – orice când se opri brusc. Îl văzuse pe chelner, în picioare în spatele barului din capătul celălalt al sălii, cum îi turna berea.

Era o Budweiser, ca înainte. Deloc surprinzător. Chelnerul de mai devreme îi lăsase un bilet pe care-i scrisese cât trebuia el să plătească și ce luase până atunci.

Cu alte cuvinte, ce voia clientul.

O indicație a preferințelor sale.

Când chelnerul veni cu berea, găsi scaunul gol și o bancnotă de zece dolari pe masă.

17

Casa se afla pe dealurile din Malibu. Era mică și ciudată, doar un șir de camere, ca un motel minuscul. Dacă voiai să treci dintr-una în alta, ieșeai afară și mergeai pe o alee acoperită, apoi intrai pe altă ușă. Era plasată pe marginea unei faleze și ajungeai la ea urcând pe o străduță abruptă și sinuoasă, luminată slab. Nu era un loc peste care puteai să dai din întâmplare. Chiria era mică, în pofida poziției, pentru că era situată pe teren instabil și mereu la un pas de a fi declarată un pericol. Spațiul generos obținut din unirea camerei de zi cu bucătăria avea pereți de sticlă și constituia fără îndoială atracția ei principală, însă avea o crăpătură în mijlocul pardoselii de ciment. Puteai introduce aproape tot pumnul în ea, iar marginile erau la o diferență de nivel de peste cinci centimetri. Afară, pe partea dinspre continent a proprietății, se afla o piscină mică. Era goală, pentru că țevile se topiseră într-un incendiu cu câțiva ani înainte ca Nina să se mute. Să dormi noaptea acolo îți cerea o anumită doză de curaj.

Nina își petrecuse seara pe verandă, în spatele casei, sprijinită de perete și cu picioarele întinse în față. De obicei avea vedere spre ocean: singurele obstacole erau doar câțiva copaci și arbuști, apoi terenul se înclina și privirea nu mai era împiedicată de nimic. Nu erau alte case în jur. În seara aceea, dispăruse și apa, ascunsă de ceața care părea să înceapă dincolo de vârfurile picioarelor sale. Așa era uneori, iar ea se întrebă dacă nu cumva prefera să fie așa. Un loc la marginea existenței, unde se poate întâmpla orice. Avusese de gând să ia cu ea un pahar cu vin, dar uitase. După ce se așezase, se liniștise și nu mai fusese în stare să se întoarcă înăuntru și să înfrunte frigiderul gol.

Toată ziua îl căutase pe Zandt. Nu-l găsise nici la hotel, nici pe Promenade și nici în celelalte locuri în care mai încercase. În primele ore ale serii, ieșise cu mașina și supraveghease fosta lui casă. Zandt nu-și făcuse apariția. Se întorsese acasă. Tot ce mai putea face era să aștepte. Camera de zi din spatele ei avea pereții plini de rafturi ticsite cu dosare, hârtii și însemnări. Nu voia să le vadă. Nu voia să discute cu nimeni din Birou. Acolo, poziția ei nu mai era cea de pe vremuri. Omul Drept îi scosese cariera pe tușă – nu din cauza eșecului de a-l aresta, deși nici asta n-o ajutase, ci mai degrabă pentru că nu încetase să-i transmită informații confidențiale polițistului căruia i se ordonase să nu mai intervină după dispariția fiicei sale. Alți agenți își pierduseră posturile pentru mult mai puțin. Ea

reușise să și-l păstreze, dar acum se schimbase ceva. Cândva se bucurase de susținerea lui Monroe, fusese un agent de viitor. Acum, relația lor părea încordată și epuizată.

Era singură și speriată. Teama ei nu avea legătură cu singurătatea. Era obișnuită cu singurătatea și n-o deranja, chiar dacă, din fire, nu i se potrivea. Pusese capăt aventurii cu Zandt dintr-un singur motiv: Cu cât ținea mai mult la el, cu atât se simțea mai puțin dispusă să-i distrugă viața. Faptul că-i fusese totuși distrusă anulase orice posibilă explicație atunci când el îi pusese întrebarea. N-ar fi fost imposibil, poate ar fi putut alege cuvintele în așa fel încât el să priceapă singur. Dar undeva, între ele, s-ar fi strecurat ceva care ar fi trădat-o. Ar fi trădat faptul că, la două săptămâni după dispariția lui Karen, văzuse concretizarea unui gând întâmplător. Acela că, dacă se va întâmpla asta, dacă familia lui Zandt va fi distrusă, măcar să fie din cauza ei.

Avusese între timp alți bărbați, deși nu mulți, și probabil că nu ultimii. Nu-i era greu să-i găsească, cel puțin pe cei pe care nu prea dorești să-i păstrezi. O apăsa mai mult disperarea, nesfârșita procesiune a evenimentelor îngrozitoare. Dacă asta era omenirea, poate că nu totul era zadarnic. Dacă vedeai ce poate face specia noastră semenilor ei și lumii, trebuia să te întrebi dacă nu meritam toate nenorocirile, toți dușmanii cărora le dădeam suflu; dacă bestiile care se târau spre Betleem nu erau altceva decât propriii noștri copii de geniu întorcându-se acasă.

Pe la nouă și jumătate se ridică și se întoarse înăuntru. Când deschise frigiderul, în care nu avea nimic cu excepția unei sticle de vin pe jumătate goală, aruncă o privire la televizorul de pe bufet. Alte știri despre crimele din Anglia – deși, cu sonorul dat la minim, nu-și dădea seama ce se mai întâmplase, ce mai aflaseră sau pretindeau că aflaseră. O tragedie sau alta, un nou motiv de întristare.

Închise ușa, lăsând sticla neatinsă, și își sprijini câteva clipe fruntea de metalul rece.

Ridică privirea când auzi un zgomot afară. După o clipă, zgomotul se transformă în scrâșnet de cauciucuri pe pietrișul aleii de acces. Traversă repede camera, trecu peste crăpătură și scoase pistolul din poșetă.

Mașina se opri și auzi voci înăbușite. Apoi bufnetul unei portiere închizându-se și din nou scrâșnet de cauciucuri. Pași, o bătaie în ușă. Ținând pistolul la spate, se duse să deschidă.

Era Zandt. Părea cu răsuflarea tăiată și puțin beat.

— Unde dracu’ ai fost?

— Peste tot.

Intră în cameră, se opri și se uită în jur.

— Îmi place mult cum ai amenajat casa.
— N-am amenajat nimic.
— Asta vreau să zic. Arată exact la fel.
— Nu toate femeile sunt obsedate de mobile și cârpe.
— Ba nu, sunt. Cred că tu ești bărbat travestit în femeie.
— Fir-ar să fie. M-ai prins.
Nina rămase în picioare, cu brațele încrucișate la piept.
— Ce vrei?
— Doar să-ți spun că, totuși, am omorât pe cine trebuia.

•

Când ieși pe verandă cu sticla, începuse deja să vorbească.

— Problema era că nu-l puteam rezolva ca pe oricare alt caz. Nu răspundea la procedura normală de investigare. Când oamenii dispar, cauți contactele, le reconstruiești. Vorbești cu familiile, cu prietenii, cu oamenii din anturajul lor. Cauți un punct de intersecție. Un bar la care s-au dus în momente diferite, în seri diferite. O sală de gimnastică pe care o frecventau. Prietenul prietenului unui prieten. Orice punct de confluență care să-ți spună că pe oamenii ăștia îi leagă și altceva în afara faptului că sunt morți. Ceva de dinainte, ceva care *a dus* la moartea lor. În privința Omului Drept, aveam câteva dispariții și câteva asemănări superficiale. Același sex, mai mult sau mai puțin aceeași vârstă. Toate frumoase. Și ce dacă? În tot orașul sunt băieți care stau și se roagă pentru fete ca ele. Femei, de fapt. E o dorință unanimă, nu una psihopatologică. Cu excepția părului lung. Ăsta e singurul element distinctiv, singura preferință – pe lângă faptul că fetele proveneau din familii în care banii nu sunt o mare problemă. Nu fugiseră de-acasă, nu erau toxicomane. Ceea ce nu-i un indiciu, înseamnă doar că gradul de dificultate al crimelor sale a crescut, pentru că e mai complicat să răpești fete ca ele.

Făcu o pauză. Nina aștepta, dar Zandt nu se uita la ea. Nu părea nici măcar să-i observe prezența. Stătea chiar la marginea verandei. Din cadrul ușii, silueta lui era neclară. Când continuă, vorbea mai încet.

— Un bărbat caută ceva. Dorința lui obsesivă poate fi satisfăcută numai printr-o anumită cale de acțiune, un tipar pe care l-a descoperit din întâmplare sau prin încercări succesive. Un timp, nu i-a dat voie să se materializeze. A fost cuminte. N-a făcut lucrul interzis. S-a stăpânit și n-a făcut rău nimănui. N-o va mai face niciodată. Nu e slab – nu mai are nevoie de asta. Nu acum, poate niciodată. Poate că nu va mai face asta niciodată. Poate că va reuși să lase totul în urmă. Poate că s-a terminat.

Dar, treptat… nimic nu mai merge bine. Începe să-i fie tot mai greu. Nu se mai poate concentra. Descoperă că nu poate

rezista. Nu se poate gândi la muncă, la familie, la viață. Devine agitat. Vechile idei încep să se întoarcă, fantezii de un anumit fel. Devine neliniștit, și ceea ce-i agravează situația e faptul că știe care este cauza. Știe care e singurul mod în care poate obține confirmarea. Începe să revadă în minte faptele din trecut, dar asta nu-l ajută. S-ar putea să-i fie greu să și le amintească în detaliu. Nici asta nu-i diminuează emoțiile din prezent. Sunt ca știrile de ieri. Nu poți scăpa de o neliniște prezentă cu o amintire frumoasă, vremurile bune de anul trecut nu rezolvă mizeria de săptămâna asta. Are nevoie de ceva concret, ceva ce n-a făcut încă. Nu-l ajută nici măcar talismanele, obiectele pe care le-a păstrat, dovada că a mai făcut-o cândva. Doar îi aduc aminte că e posibil. Are atâta nevoie s-o facă, știe că nu poate trăi fără asta. În orice caz, oricât de mult s-ar strădui, a făcut-o deja și nu va mai avea niciodată liniște, nici speranța iertării. Viața lui e distrusă și nu se poate întoarce în trecut.

Așa că, aproape din întâmplare, începe să se uite în jur. Își spune că numai asta face. Se uită. Că acum e mai stăpân pe sine. Că de data asta doar se va uita, nu va lua. Dar odată ce a făcut pasul, deznodământul nu poate fi decât unul singur. Va uita groaza care l-a cuprins ultima oară, așa cum amintirea unei mahmureli nu te va opri să bei și vinerea următoare. Poate că a făcut-o de atâtea ori, încât nu se mai simte vinovat – nici măcar pentru viitor. S-ar putea să fie singurul lucru care are sens pentru el. Se va duce într-un loc unde a mai fost sau aproape de el. În acest punct, va avea deja un plan. Asta e o treabă periculoasă, iar el a găsit soluții pentru diminuarea riscului. În acest moment intră în joc intersecțiile, pentru că intersecțiile sunt o parte din el, sunt în centrul traseelor lui. Sunt locurile în care se simte în siguranță, unde rătăcește în voie și se simte el însuși. Unii ucigași în serie îl consideră teritoriu de vânătoare. Alții pur și simplu un loc în care se amestecă printre ceilalți, unde nu pot fi văzuți, unde sunt invizibili. Locuri unde el nu e slab, ci puternic; unde nu e o părticică din mulțime, ci deasupra ei. Locurile lui ascunse, cele în care caută, unde ceea ce urmărește el apare seara și intră în obscuritatea nopții pe care el a pregătit-o pentru amândoi. Va rămâne o vreme la pândă și într-o seară, în sfârșit, când fata se va întoarce acasă, va vedea pe cineva în spatele ei pe stradă, după care totul se va liniști până când va veni clipa să sfârșească, să se simtă impur și să-i promită lui Dumnezeu, sau oricui crede el că-l ascultă, că n-o va mai face niciodată, absolut niciodată.

— Și-așa l-ai găsit, zise Nina.

— Nu. N-am descoperit niciun element de legătură între fete. N-am reușit niciodată să-l prindem pentru că n-am reușit niciodată să aflăm unde le-a văzut prima oară. Din cauza asta, după ce a dispărut Karen m-am dus să revăd locurile din care fetele fuseseră răpite. Erau singurele puncte de legătură cu ucigașul. Doar atât îmi rămăsese. Niciun alt punct de contact. Nici speranța de a găsi vreunul. Doar că… ultima dată s-a întors. S-a întors la locul faptei, iar eu am crezut că a făcut-o pentru a retrăi ce se întâmplase acolo. Și după ce l-am văzut în două dintre locurile răpirilor, am fost convins că el era. Așa că l-am urmărit și l-am prins.

— Dar apoi, zise Nina, alegându-și cuvintele cu grijă, ai descoperit că, de fapt, nu el era vinovatul.

— Greșit. Omul pe care l-am omorât *era* cel care le răpise pe fete.

— Vrei să spui că acum e vorba de-un imitator?

— Nu. Spun că l-am omorât pe chelner, nu pe omul care a comandat berea.

— Nu înțeleg.

— Bărbatul care a trimis coletele nu e cel care le-a răpit pe fete.

Nina se uită fix la el.

— Omul Drept hotărăște că are nevoie de-o fată și doar plasează o comandă? Și-atunci individul ăsta se duce și le ia pur și simplu conform comenzii? Ca o blestemată de pizza livrată la domiciliu?

— Din cauza asta n-au mai dispărut alte fete după Karen, chiar dacă cineva a trimis pachetul. Bărbatul care le răpise nu mai era. Ucigașul este încă în viață.

— Dar criminalii în serie nu operează așa. Da, au fost câțiva care au lucrat în tandem. Leonard Lake și Charles Ng. John și Richard Darrow. Soții West, în funcție de cum privești lucrurile. Dar nimic de felul ăsta.

— Nu până acum, acceptă el. Dar trăim în altă lume, unde totul e mai mare, mai luminos și mai bun. Comod. La cerere.

— Și-atunci de ce nu poate fi stabilită nicio legătură între fete? Răpitorul trebuie să fi avut un mod de operare standard, cum ai spus și tu. Ar fi trebuit să-l înțelegem.

— Dacă era de fiecare dată același om.

Nina se uită la el și clipi de câteva ori.

— Au fost *doi* răpitori?

— Poate mai mulți. De ce nu?

— Pentru că, John… Pentru că Omul Drept a luat o singură victimă potențială în ultimii doi ani. Pe Sarah Becker.

— Cine spune că e doar el?

Ridică sticla de vin și descoperi că era goală.

— Precis mai ai niște vin pe undeva.

Nina intră după el în casă. Zandt deschise frigiderul și contemplă cu incredulitate vidul dinăuntru.

— John, nu mai am nimic de băut. Cum adică, „Cine spune că e doar el”?

— Câți ucigași în serie sunt liberi în California în clipa asta?

— Cel puțin șapte, poate zece sau unsprezece. Depinde cum definești…

— Exact. Iar ăștia sunt cei despre care se știe. Într-un singur stat, și nu e nici măcar pe primele locuri în statistici. Să zicem că sunt o sută cincizeci la nivel național și să spunem că zece-cincisprezece dintre ei își permit să plătească douăzeci de mii pe loc. Poate mai mulți. Poate mult mai mulți. Asta-i clientela. E numeroasă. Ai putea obține un nenorocit de credit de la o bancă pe seama unui asemenea plan de afaceri.

— Chiar dacă ai dreptate – lucru care, sinceră să fiu, rămâne încă de demonstrat –, cum ne ajută asta s-o găsim pe Sarah Becker?

— Nu ne ajută, recunoscu Zandt și uriașa lui energie de până atunci dispăru brusc. Își frecă furios fruntea cu degetele. Presupun că federalii încă urmăresc toate pistele posibile care pornesc de la părinți?

Nina dădu din cap.

— E bine, zise el; părea obosit și înfrânt. Atunci, cred că trebuie doar să așteptăm.

Se uită la televizorul mut. Transmitea și acum o sinteză a masacrului din Anglia.

— Ai văzut asta?

— Am încercat să nu văd, zise ea.

Rămaseră în bucătărie și, o vreme, se uitară împreună la televizor. Nu apăruse nimic nou. Încă nu știau motivul. Când percheziționaseră apartamentul asasinului găsiseră broșuri cu literatură rasistă, încă un pistol, un calculator plin de materiale porno și o fotografie neclară reprezentând un grup de siluete întunecate pe fond alb, ca niște fantome în zăpadă.

Niciuna dintre descoperiri nu era considerată importantă.

18

— Trebuie să-mi dai mai mult decât apă, îi spusese Sarah.

Vocea îi era slabă, până și ei i se părea așa. Repetase de multe ori cuvintele acestea. Erau primele pe care le spunea de fiecare dată când capacul era ridicat.

— Nu-ți place apa?

— Îmi place apa. Mulțumesc pentru apă. Dar îmi trebuie mai mult. Trebuie să-mi dai și altceva.

— Ce vrei?

— Îmi trebuie hrană. Ceva de mâncare.

Tuși. Părea să tușească mai mult acum și, când tușea, avea amețeli.

— Mâncăm prea mult în ziua de azi, zise bărbatul. Mult prea mult. Animalele sunt ucise pentru noi, mâncarea e umflată cu aditivi până cântărește o tonă, apoi ne e livrată la ușă, iar noi ne așezăm la masă ca porcii la troacă. Nici măcar nu mai suntem vânători. Doar saprofagi. Hiene cu tichete de masă. Scormonim prin resturile învelite în celofan ale unor oameni pe care nici măcar nu-i cunoaștem.

— Dacă așa spui tu. Dar trebuie să mănânc.

— Trebuie să mănânc trebuie să mănânc trebuie să mănânc, repetă bărbatul ca pe o incantație. Părea să-i placă sunetul cuvintelor și continuă să le repete o vreme.

Tăcu un timp, apoi zise:

— Cândva rezistam zile întregi fără mâncare. Eram subțirel.

— Așa-i, Marea Criză. Anii de secetă, bla-bla.

Bărbatul râse.

— Asta era ieri și nu ne interesează. Eu mă refer la epoca dinaintea invaziei.

— Invazie? întrebă Sarah, spunându-și: Bun, uite că am atins punctul sensibil. Omulețiii verzi. Rușii. Evreii. Cine știe ce altceva.

Tuși violent din nou și, o clipă, văzu doar alb în fața ochilor, iar când el îi răspunse, vocea părea să vină de la mare depărtare sau ca și când ar fi vorbit printr-una dintre chestiile acelea pe care le folosea Cher când cânta „Believe”.

— Da, invazia. Cum altfel să-i spui? întrebă el.

Ea înghiți în sec, închise ochii și-apoi îi deschise.

— Nu-i spun în niciun fel. Mi-e prea foame.

— Nu ai voie să primești de mâncare.

Ceva din tonul lui o înspăimântă brusc. Nu voia să spună că ea nu va primi nimic de mâncare doar azi. Mai degrabă că nu va primi nimic de mâncare, punct. Se adaptase la situația

prezentă într-o perioadă de timp surprinzător de scurtă, ajutată de o senzație din ce în ce mai puternică de dislocare. Dar amenințarea de a nu mânca nimic, niciodată, era de-ajuns pentru a o readuce într-o clipă la realitate.

— Ascultă, zise ea cu o voce acum nesigură, știu că vrei ceva de la mine. Trebuie să existe un motiv pentru care faci asta. Te rog, spune-mi ce vrei să faci și omoară-mă sau dă-mi de mâncare. *Trebuie să mănânc ceva.*

— Deschide gura.

O deschise cu aviditate, și i se umplu imediat cu salivă. Câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi apăru o mână. Nu ținea nimic care să semene cu ceva de mâncare, ci doar o bucată de hârtie albă. Mâna i-o apăsă scurt pe limbă, după care se retrase. Sarah începu să plângă.

Bărbatul nu spuse nimic o vreme, apoi țâțâi.

— Nicio schimbare, zise. Genom mic și încăpățânat.

Bucata de hârtie albă fâlfâi prin aer și se așeză lin lângă ea.

— N-ai învățat chiar nimic, nu-i așa?

Ea își trase nasul.

— Nu mi-ai spus nimic.

— Încep să mă îndoiesc de tine, zise el. Credeam că ești altfel. Că te-ai putea schimba. Am venit personal să te iau. Aveam planuri mari în privința ta, dar acum mă întreb dacă te potrivești cât de cât.

— A, da? De ce?

— Ești leneșă și răsfățată și nu faci progrese.

— Da? Și tu ești un țicnit.

— Iar tu o târâtură mică și proastă.

— Du-te-n mă-ta, zise ea. Ești nebun de legat. O să ies de-aici și-o să-ți crăp capu'.

Când el turnă apa, ținu gura închisă.

Bărbatul nu s-a mai întors mult timp.

19

Am ajuns la Hunter's Rock la trei dimineața, după un drum scurt cu avionul și unul lung cu mașina. După ce am aterizat în Oregon, am mers pe autostradă până am trecut de granița statului, apoi am folosit șosele care îmi aminteau de vremuri de mult apuse – aveam mai degrabă impresia că merg pe urmele unui explorator despre care citisem în cărți și nu că revăd locuri care aparțineau trecutului meu. Treptat, am început să trecem pe lângă repere pe care le știam mai bine și lucrurile s-au complicat. Pentru a lungi drumul, am ales trasee ocolitoare. Cred că Bobby a observat asta. N-a spus nimic.

În cele din urmă, ne-am oprit la un motel vechi pe care nu l-am recunoscut, cam la treizeci de kilometri de oraș. Eu insistasem să dormim în mașină, dar Bobby, pragmatic ca întotdeauna, mi-a atras atenția că am fi lucrat mai eficient dacă am fi dormit câteva ore într-un pat. Ne-am apropiat și am bătut la ușa recepției. După un timp destul de lung, a apărut un tip în tricou și pantaloni de pijama și nu s-a ferit să-și exprime nemulțumirea față de prezența noastră. Am recunoscut că era târziu, dar i-am atras atenția că, fiind deja treaz, putea foarte bine să facă un ban cinstit dându-ne o cameră dublă.

Ne-a aruncat o privire lungă.

— Sunteți un cuplu de perverși?

I-am aruncat și noi o privire urâtă, iar el a ajuns în mod evident la concluzia că mai rău decât să închirieze o cameră la doi posibili homosexuali era să fie bătut măr de aceiași doi homosexuali în toiul nopții. Mi-a dat o cheie.

Bobby s-a întins pe un pat și-a adormit imediat. Am încercat și eu, dar n-am reușit. În cele din urmă, m-am ridicat și am ieșit din cameră. Am cumpărat un pachet de țigări de la distribuitorul automat și am ieșit în curte, unde un gard ruginit împrejmuia ruinele unei piscine. Am tras un scaun șubred la capătul ei și m-am așezat acolo, pe întuneric. Singurele raze de lumină veneau de la firma de deasupra recepției pe care, într-un roz prăfuit, scria CAMERE LIBERE, și de la luna murdară. După un timp, am scos pistolul pe care mi-l dăduse Bobby și l-am răsucit în mâini. Nu avea nimic interesant de spus, așa că l-am pus la loc în buzunar.

M-am uitat apoi la umbrele din piscina goală, întrebându-mă când fusese umplută ultima oară. De mult, după cum arăta: pereții erau crăpați și cei cincisprezece centimetri de apă mâloasă de pe fund păreau să fi fost scena apariției primelor forme de viață. Cândva era plină cu apă rece și părinții își

trimiteau copiii acolo fără rețineri, bucuroși să aibă un pic de răgaz după un drum lung. Firma, oricât era de ștearsă și neîngrijită, plasa construcția în anii ’50. Mi-am închipuit cum era viața pe-atunci, dar numai în imagini fixe: instantanee ale anilor de glorie, în culori ușor spălăcite, totul încremenit ca într-o reclamă pentru modelul de viață care ne-a fost mereu promisă drept inevitabilă. Un paradis de dulceață și lumină, de mese în aer liber și strângeri de mână ferme, de muncă grea, iubire adevărată și *fair-play.* Așa cum și trebuie să fie viața. În schimb, plutim în derivă, fără carismă, regie și scenariu – și, în cele din urmă, mecanismul se înțepenește și ne dăm seama că, oricum, nimeni nu se uită la noi. Suntem atât de obișnuiți ca evenimentele să fie descrise în culori precise, încât, atunci când chiar ni se întâmplă și viața nu seamănă deloc cu ce ne așteptam, pur și simplu nu știm cum trebuie să reacționăm. Viețile noastre ne devin nouă înșine de nerecunoscut. Ar trebui să încercăm în continuare să fim fericiți, când totul pare atât de imperfect, dezordonat și tern?

Știam că Bobby aflase deja adevărul, că nașterea mea nu era înregistrată la Hunter’s Rock, dar trebuia să verific personal. Pe drumul de întoarcere, în mașina lui Chip Farling, copilăria mă trăsese spre ea cu degete reci. Poate că nu era atât de important că ai mei se duseseră în altă parte pentru nașterea mea. Poate că plecaseră undeva în weekend, o ultimă ocazie înaintea măririi familiei, și fuseseră luați prin surprindere departe de casă. Dar nu e tocmai ăsta genul de poveste pe care i-o spui copilului tău, genul de anecdotă care dovedește că fiecare viață e unică? Exista o singură ipoteză acceptabilă: păstraseră secretul pentru că, indiferent unde avusese loc nașterea, se născuseră gemeni. De ce era important și de ce făcuseră apoi ce au făcut, încă nu știam. Poate că acesta era golul în jurul căruia îmi modelasem inconștient viața. Toți se simt așa uneori, dar mie mi se întâmplă prea des. Poate că, în sfârșit, aflasem de ce.

Nu știu când am auzit prima dată zgomotul. Nu cu mult timp înainte, cred. Dar, treptat, mi-am dat seama că aud un clipocit surd. Părea foarte aproape de mine, atât de aproape încât m-am răsucit pe scaun. Nu era nimic în spate. Când m-am întors, am observat că judecasem greșit direcția și că venea din celălalt capăt al piscinei. Era prea întuneric ca să văd ceva, dar parcă acolo apa curgea încet. M-am aplecat în față, surprins. Nivelul apei din piscină creștea lent, dar vizibil. Nu mai era doar de câțiva centimetri, ci de aproape jumătate de metru. Doar atunci mi-am dat seama că în piscină erau doi oameni. Chiar în capătul îndepărtat. Unul era puțin mai înalt decât celălalt și amândoi au fost, la început, doar niște umbre.

Se țineau de mână și înaintau cu greu, se luptau cu apa vâscoasă pe măsură ce nivelul ei creștea. Clipocitul se auzea tot mai tare pe măsură ce piscina se umplea, iar mișcarea siluetelor era tot mai viguroasă. Încercau să ajungă în partea mai puțin adâncă, să ajungă la mine.

De-acum, lumina lunii le dezvăluise trăsăturile și știam că erau tata și mama. Ar fi putut înainta mai repede dacă nu s-ar fi ținut de mână, dar n-au făcut-o. Au continuat să meargă așa chiar și atunci când apa le-a trecut de mijloc. Cred că mă văzuseră. Se uitau în direcția mea, cel puțin. Gura tatei se deschidea și se închidea, dar, dacă scosese vreun sunet, n-a ajuns până la mine. Loveau apa cu mâinile libere, dar nu săreau stropi și nivelul continua să crească. Indiferent cât de mult se apropiau, adâncimea piscinei nu scădea. Apa continua să urce. Nu s-a oprit nici când le-a ajuns la bărbie, nici când a început să dea peste margini și să se reverse ca mercurul negru în jurul picioarelor mele. Privirea mamei a rămas liniștită până la sfârșit; tata a fost cel care a intrat în panică, prima oară în viață, și mâna lui a fost ultimul detaliu vizibil când, continuând să se scufunde, aproape că ajunseseră la capăt, la mine.

Când am deschis brusc ochii, soarele tocmai răsărea și Bobby stătea lângă mine, clătinând din cap.

M-am ridicat de pe scaun și am observat că pachetul de țigări nu mai era pe genunchii mei. Plutea pe cei cincisprezece centimetri de apă vâscoasă din piscină. M-am uitat la Bobby, care mi-a făcut cu ochiul.

— Probabil că te-ai mișcat în somn, zise el.

•

Când dimineața era pe sfârșite, am avut confirmarea. Niciun Ward Hopkins, niciun fel de Hopkins nu se născuse vreodată în Hunter’s Rock. Am vorbit cu o domnișoară drăguță care stătea la un birou și care mi-a spus că va încerca să afle și altceva. Nu-mi dădeam seama ce altceva mi-ar fi fost de folos și, curând, a devenit evident că nici ea nu-și dădea seama, dar încerca să mă ajute, motivată de o combinație de compasiune și plictiseală. I-am dat numărul meu de mobil și-am plecat.

Bobby mă aștepta afară, pe trotuar, și vorbea la telefon. Am supravegheat strada în ambele sensuri până când a terminat. Chiar dacă știam că asta mă aștepta, eram dezamăgit. Parcă m-ar fi pus cineva să stau jos și mi-ar fi spus că nu ieșisem totuși din pântecele mamei, că, de fapt, o barză mă lăsase într-un tufiș. În spitalul acela mic îmi fuseseră scoase amigdalele și-i mai călcasem pragul de două ori ca să-mi fie prinse în copci rănile de bună purtare de la genunchi. De fiecare dată, am crezut că revin în locul unde mă născusem.

— Ei, prietene, zise Bobby într-un târziu. Te anunț că cinstiților bărbați și femei de la departamentul de poliție din Dyersburg le-ar plăcea să știe unde te afli. Vei fi fericit să auzi că interesul ăsta pare izvorât din grija față de sănătatea ta. Deocamdată.

— Și casa?

— Pagube mari în living și pe hol, partea de jos a scărilor distrusă, dar n-a ars din temelii.

— Și-acum?

— Arată-mi vechea ta casă.

M-am uitat la el mai atent.

— De ce?

— Păi, dulceață, pentru că ești puternic, blond și splendid și vreau să aflu *totul* despre tine.

— Du-te-n mă-ta, i-am zis, întărind urarea cu un gest obosit. E o idee tâmpită și inutilă.

— Ai vreo propunere mai bună? Ăsta nu pare un oraș cu posibilități infinite de distracție.

Am pornit pe strada principală. Nu reușeam să înțeleg dacă lucrurile noi sau cele vechi mi se păreau mai străine. Schimbarea cea mai evidentă era demolarea magazinului Jane's Market, înlocuit de un Holiday Inn cu o firmă mică și modernă, dreptunghiulară. Mi-e dor de vechile firme, mari și ovale. Sincer. Nu pricep de ce sunt mai bune cele dreptunghiulare.

Când mai aveam puțin, am redus viteza și în cele din urmă am oprit mașina vizavi. Trecuseră zece ani de când nu mai văzusem casa, poate mai mult. Arăta aproape neschimbată – deși între timp fusese vopsită, iar copacii și arbuștii din jur se schimbaseră. În față era parcată o mașină de familie, fabricată în Extremul Orient, și trei biciclete erau aliniate frumos într-o parte.

După un minut, am văzut o siluetă la fereastra din față, dar a dispărut repede. Era doar o casă de suburbie la fel ca atâtea altele, însă în ochii mei arăta ca o casă de turtă dulce dintr-un basm. Realitatea ei îmi era prea bine întipărită în memorie, era prea irezistibilă, parcă supraîncărcată cu acid glutamic. Am încercat să-mi amintesc exact când intrasem ultima oară în ea. Părea de neconceput că nu simțisem nevoia s-o vizitez înainte să fie vândută. Chiar atât de greu să-mi fi fost să prevăd cât de diferită putea fi într-o bună zi situația?

— Ești pregătit?

Am observat că mâinile îmi tremurau puțin. M-am întors spre el:

— Pentru ce să fiu pregătit?

— Să intri.

— Nu intru.

— Ba intri, zise el, răbdător.

— Bobby, te-ai țicnit? Acum stă altcineva aici. Nici nu se pune problema să intru.

— Ascultă-mă. Babacul meu a murit acum doi ani. N-a contat cine știe ce pentru mine, aveam o relație de căcat, dar m-a sunat mama și m-a rugat să mă întorc acasă pentru înmormântare. Eram ocupat. N-am reușit să ajung. Șase luni mai târziu, mi-am dat seama că mă port cam aiurea. Fără motiv. Pur și simplu, mă enervam din orice, tot timpul. Eram agitat când n-aveam niciun motiv să fiu. Un fel de atacuri de panică, așa cred. Îmi tot apăreau obstacole în cale.

Nu știam ce să spun. Nu se uita la mine, ci drept înainte.

— Până la urmă, nu știu ce chestie de serviciu m-a adus aproape de casă, așa că m-am dus s-o văd pe mama în Rochford. Nici cu ea nu pot zice că mă înțelegeam perfect. A fost plăcut s-o văd. Poate că „plăcut” nu-i cuvântul potrivit. Util, mai degrabă. Arăta altfel, era mai mică. Apoi, în drum spre autostradă, am oprit lângă cimitir și-am stat o vreme lângă mormântul babacului. Era o după-amiază însorită și nu era nimeni în jur. Și fantoma lui, fantoma lui a ieșit din pământ chiar în fața mea și-a spus: „Ascultă, Bobby, liniștește-te”.

M-am uitat țintă la el. A râs încetișor.

— Sigur că nu. Nu i-am simțit prezența, nu m-am împăcat nici acum cu felul lui de-a fi. Dar de-atunci n-am mai fost așa de agitat. Mă gândesc uneori la moarte și sunt mai atent la tot ce fac și mai deschis la ideea de-a mă așeza la casa mea în câțiva ani. Dar senzația aia ciudată a dispărut. M-am întors pe teren stabil. Se uită la mine. Chestiile nerezolvate îi distrug pe oameni, Ward. Crezi că așa te protejezi, dar nu faci decât să lărgești micile crăpături. Dacă se deschid prea multe odată, toată șandramaua se dărâmă și te trezești ca un câine care hoinărește pe străzi noaptea. Iar ție, prietene, în clipa asta ți se cască în față o grămadă de crăpături.

Am deschis portiera și am coborât din mașină.

— Doar dacă-mi dau ei voie.

— Or să-ți dea, zise. Te aștept aici.

M-am oprit. Mă așteptam să vină cu mine.

— E casa ta, ridică el din umeri. Și dacă batem la ușa aia împreună, oricine ar veni să deschidă ar crede că a nimerit în finalul sumbru al unui episod din *C.S.I.*

Am mers pe alee și am bătut la ușă. Veranda era aranjată frumos și bine măturată.

Mi-a deschis o femeie zâmbitoare.

— Domnul Hopkins? zise ea.

Am înțeles în clipa următoare și, în același timp, l-am blestemat și l-am ridicat în slăvi pe Bobby. Sunase înainte, pretinzând că era Ward Hopkins, și pregătise terenul. Mă întreb ce ar fi făcut dacă refuzam.

— Da, am spus, simțindu-mă acum ceva mai încrezător. Sigur nu vă deranjez?

— Nici pomeneală.

Îmi făcu loc să intru.

— Ați avut noroc să mă găsiți mai devreme. Mi-e teamă totuși că va trebui să plec iar de acasă în scurt timp.

— Înțeleg, am zis. Câteva minute ar fi minunat.

Femeia, de vârstă mijlocie și destul de frumoasă și amabilă încât să joace rolul unei mame la televizor, m-a întrebat dacă vreau o cafea. Am refuzat, dar era deja făcută și, în cele din urmă, mi-a fost mai ușor să accept. Când s-a dus s-o ia, am rămas în antreu și m-am uitat în jur. Totul se schimbase. Femeia, oricare i-ar fi fost numele (nu puteam s-o întreb, dat fiind că, teoretic, vorbisem cu ea mai devreme), se pricepea să folosească șabloanele și pensula. Dacă priveai casa dintr-o perspectivă artizanală, arăta categoric mai bine decât atunci când locuiam noi în ea.

Apoi am făcut un tur. Nu era nevoie să-mi explice de ce mă însoțea. Mi se părea oricum destul de neobișnuit că lăsase un străin să-i intre în casă doar în urma unei discuții la telefon. Dorința ei de-a sta cu ochii pe mine era absolut normală. Curând, am fost în măsură să fac suficiente comentarii despre cum arăta casa când se mutase ea încât să-i alung până și ultima bănuială și s-a dus să-și vadă de treburi. M-am plimbat prin toate camerele, apoi am urcat la etaj. Am aruncat o privire în fosta cameră a părinților mei și în camera de oaspeți, amândouă fuseseră în bună măsură teritoriu străin pentru mine. Apoi m-am pregătit pentru destinația finală.

Când ușa vechii mele camere s-a deschis, mi s-a pus fără să vreau un nod în gât. Am făcut doi pași înăuntru, dar m-am oprit. Pereți verzi, covor maro. Câteva cutii și niște scaune vechi, un ventilator stricat și o bicicletă de copil aproape întreagă.

Mi-am dat seama că femeia stătea în spatele meu.

— N-am schimbat nimic, recunoscu ea. Priveliștea e mai drăguță din camera cealaltă, așa că fata mea doarme acolo chiar dacă-i puțin mai mică. Aici mai depozităm una-alta. Vă aștept jos.

Cu asta, a dispărut. Am rămas câteva clipe în cameră, doar uitându-mă în jur, privind-o din unghiuri diferite. Avea probabil cincisprezece metri pătrați și părea în același timp foarte mică și mai vastă ca Africa. Spațiul în care ai crescut nu

e un spațiu oarecare. Îl cunoști atât de intim, ai stat jos și în picioare și te-ai întins în fiecare colțișor al lui. E locul în care gândești multe lucruri pentru prima oară și, prin urmare, se întinde la nesfârșit, ca ajunul Crăciunului, în timp ce stai acolo și aștepți să crești. Te închide în el.

— Asta e camera mea, am spus încet, numai pentru mine. Fusese ciudat s-o văd în filmul de pe casetă. Acum nu mai era. Locul meu de origine nu se schimbase. Nu dispăruse chiar totul din viața mea. Am închis ușa când am ieșit, ca și cum mă temeam să nu fugă ceva de acolo.

La parter, femeia stătea sprijinită de masa din bucătărie.

— Mulțumesc, am zis. Ați fost foarte amabilă.

A dat din cap și eu m-am uitat câteva clipe prin bucătărie. Aparatele fuseseră aduse la zi, dar dulapurile erau aceleași: solide și făcute din lemn de bună calitate. Probabil că nu găsiseră niciun motiv să le înlocuiască. Ceva care ieșise din mâinile tatălui meu supraviețuise.

Atunci mi-am amintit seara aceea de demult, când mâncasem lasagna împreună cu el. O cârpă atârnată de mânerul aragazului, o partidă de biliard care nu ieșise bine. Am deschis gura, apoi am închis-o la loc.

Să ies din casă a fost unul dintre cele mai ciudate lucruri pe care le-am făcut în viața mea, părăsirea lumii interioare pentru a mă întoarce în prezent. Am fost aproape surprins să văd mașina mare și albă parcată vizavi și pe Bobby care stătea în ea. Am observat cât de multe mașini seamănă în zilele noastre cu niște gândaci uriași.

Am salutat-o pe femeie și-am pornit pe alee, nu repede, ci așa cum mergi de obicei. Când am deschis portiera, în spatele meu casa era din nou închisă – închisă și lăsată în urmă.

•

Bobby citea contractul de închiriere al mașinii.

— Isuse, ce plictisitoare-i chestia asta, zise el. Foarte plictisitoare. Ar trebui să angajeze un scriitor, să-l pună s-o mai condimenteze puțin.

— Ești rău, am zis, dar îți mulțumesc.

A aruncat hârtiile înapoi în torpedo.

— Atunci, cred că am terminat cu Hunter’s Rock.

— Nu, nu cred.

— La ce te gândești?

— Ce-ar fi dacă ei știau deja, când ne-am născut, că vor face ceea ce au făcut? Poate, nu știu… s-au gândit că nu pot întreține decât un copil.

Bobby părea sceptic.

— Știu, am recunoscut. Dar, în orice caz, să presupunem că știau. Știau că-l vor abandona pe unul dintre noi. Dar mai știau

și că, într-o bună zi, vor muri și s-ar putea ca eu să fac exact ce fac acum. Că s-ar putea să mă întorc acasă și să caut și să descopăr la spital că am un geamăn.

— Așa că au hotărât să te nești în altă parte, deci tot ce-ai fi descoperit ar fi fost un mister despre spitalul în care te-ai născut și nu că ai un geamăn pe care ei l-au părăsit.

— La asta mă gândesc.

— Și cum se face că Agenția n-a găsit nimic când te-ai angajat?

— Pe-atunci le eram foarte folositor. Cred că au sărit peste verificarea la sânge ca să meargă totul mai repede, după care am fost unul din echipă și cui îi mai păsa?

Bobby a cântărit ipoteza.

— E cea mai bună explicație pe care-o avem. Dar tot e ciudat. Dacă părinții tăi s-au chinuit așa tare să ascundă chestia asta, de ce au lăsat apoi o dovadă?

— Poate s-a întâmplat ceva în ultima clipă care i-a obligat să se răzgândească și să-mi spună adevărul.

Mi-am dat seama că femeia poate se uita pe geam, așa că am pornit motorul și-am plecat.

— Cred că am căutat în direcția greșită. Sunt trei filme pe caseta aia. Primul a fost făcut într-un loc pe care am reușit să-l găsesc, The Halls. Al treilea îmi spune ce nu știam. Cel de la mijloc arată două locuri. Unul e casa în care tocmai am fost – mulțumesc. Celălalt e un bar. Nu-l recunosc. Nu e unul dintre barurile în care am intrat până acum.

— Și?

Eram la o intersecție.

— Ai puțină răbdare, am spus și-am luat-o la stânga.

O curbă care în cele din urmă avea să ne ducă – presupunând că încă se afla acolo – la un bar în care-mi pierdeam timpul pe-atunci.

20

Nu fusese niciodată un local în care intrai în mod intenționat, doar dacă destinul nu-l transformase în refugiul tău de zi cu zi. Îmi închipuiam că era posibil să se fi schimbat în două feluri: fie devenise elegant, dotat cu o sală de mese și o mulțime de chelnerițe în livrele roșu cu alb, fie fusese ras cu buldozerul pentru a face loc unor case ieftine în care locatarii, după lăsarea întunericului, urlă unii la alții. De fapt, progresul părea să fi ignorat complet Lazy Ed's, dacă nu puneam la socoteală blânda decădere care îl luase în stăpânire ca igrasia.

Înăuntru era pustiu și liniște. Barul și scaunele fără spătar erau la fel de tocite cum le știam. Masa de biliard se afla la locul ei, cu tot cu stratul de praf, din care câteva firișoare poate chiar îmi aparțineau. Ici și colo fuseseră adăugate câteva obiecte, urmele cele mai apăsate ale progresului: reclama cu neon la MILLER fusese înlocuită cu una la Bud Lite, iar calendarul de pe perete arăta domnișoare mai apropiate de starea lor naturală decât în timpul meu. Naturală, cel puțin, prin nivelul nudității, dacă nu în forma și consistența sânilor. Undeva, probabil foarte bine ascuns, trebuia să fie un anunț care le avertiza pe femeile gravide în privința consumului excesiv de alcool – totuși, dacă o persoană în condiția respectivă ar fi intrat acolo din proprie inițiativă, avertismentul probabil că n-ar fi avut niciun efect, fiindcă ar fi fost fie oarbă, fie dezechilibrată mintal. Femeile au standarde mai ridicate. Din cauza asta au o influență civilizatoare asupra tinerilor. Dacă vrei să le îmbeți, trebuie să găsești un loc frumos.

Bobby s-a sprijinit de masa de biliard și s-a uitat în jur.

— Așa a fost totdeauna?

— Parcă n-aș fi plecat niciodată.

M-am dus la bar, cam agitat. De obicei ajungea să-l strig pe Ed. Dar asta era valabil cu douăzeci de ani în urmă, și a repeta gestul acum ar fi fost ca și când m-aș fi întors la școală și-aș fi așteptat să mă recunoască profesorii. Ultimul lucru de care cineva are nevoie e să știe că în imensa tramă a vieții a fost mereu doar un „băiețaș".

Un bărbat a ieșit din spate, ștergându-și mâinile cu o cârpă care nu putea decât să i le murdărească și mai tare. Și-a înclinat capul într-un salut cordial, dar de un entuziasm limitat. Era cam de vârsta mea, poate cu câțiva ani mai mare, gras și deja pe jumătate chel. Ador să văd bărbați de vârsta mea care-și pierd părul. Îmi recapăt imediat încrederea în mine.

— Salut, am zis. Îl caut pe Ed.

— L-ai găsit, răspunse el.

— Cel la care mă gândesc ar trebui să fie mai bătrân cu vreo treizeci de ani.

— Vrei să zici Lazy[13]. Nu-i aici.

— Doar nu ești Ed junior.

Ed nu avea copii. Nu era nici măcar însurat.

— Fir-aș al dracu', nu, zise bărbatul, parcă îngrozit de idee. E numai o coincidență. Sunt noul proprietar. De când a ieșit Ed la pensie.

Am încercat să-mi ascund dezamăgirea.

— A ieșit la pensie?

Nu voiam să par prea insistent.

— De vreo doi ani. Totuși, zise tipul, am avut noroc că n-a fost nevoie să schimb firma.

— Totul arată neschimbat, de fapt, m-am hazardat.

Bărbatul a dat plictisit din cap.

— Mie-mi spui? Când l-a vândut, Lazy a pus o condiție. A zis că vinde-o afacere, nu a doua lui casă. Trebuia lăsat totu' așa cum era până la moartea lui.

— Și-ai acceptat?

— Am scos-o foarte ieftin. Iar Lazy-i destul de bătrân.

— De unde știe că te-ai ținut de cuvânt?

— Încă mai trece pe-aici, aproape zi de zi. Stai o țâră și ai șanse să-l prinzi.

Trebuie să fi văzut că zâmbeam, pentru că adăugă:

— Numa' un lucru: s-ar putea să nu mai fie-așa cum ți-l amintești.

Am deschis cont la bar și m-am dus la masa la care se așezase Bobby. Am băut bere și-am jucat biliard o vreme. A câștigat el.

•

Am băut bere după bere și, după ce m-am plictisit să tot pierd, Bobby și-a exersat singur loviturile o oră întreagă. Tatei i-ar fi plăcut perseverența lui. Am fost singuri în bar multă vreme, dar apoi au început să mai apară și alții. Spre sfârșitul după-amiezii, Bobby și cu mine încă reprezentam o treime din clientelă. Îl întrebasem în trecere pe Ed la ce oră vine Lazy de obicei, dar se pare că era absolut imprevizibil. M-am gândit să-i cer adresa, dar ceva îmi spunea că tipul nu mi-ar fi dat-o și că întrebarea i-ar fi trezit suspiciunea. La începutul serii s-a pornit fluxul: au intrat patru persoane dintr-un foc. Niciuna dintre ele nu era Ed.

Apoi, la șapte, s-a întâmplat ceva.

În momentul acela, Bobby și cu mine jucam biliard. De data asta nu mă mai bătea așa ușor. Cineva pusese piesele clasice ale lui Springsteen la tonomat și coincidența mi se părea

bizară: parcă aș fi stat acolo și aș fi jucat cu douăzeci de ani în urmă, în zilele gelului de păr și-ale mânecilor suflecate. Începeam să fiu destul de beat pentru a pluti la granița nostalgiei pentru anii ’80, ceea ce nu-i niciodată un semn bun.

Cu coada ochiului, am văzut ușa barului deschizându-se. Încă aplecat deasupra mesei, am încercat să văd cine venise. L-am zărit doar în trecere. Și fața lui, destul de bătrână, uitându-se drept la mine. Apoi, oricine ar fi fost, s-a răsucit pe călcâie și a plecat.

L-am strigat pe Bobby, dar și el văzuse scena. A traversat în fugă localul și-a ajuns afară înainte ca eu să las tacul din mână.

În fața barului era întuneric și o mașină se îndepărta în viteză. Un Ford vechi și rablagit, care țâșnise din parcare, aruncând în urma lui jerbe de pietriș. Bobby înjura de toți dumnezeii și-am înțeles repede de ce: un cretin ne blocase cu o camionetă. S-a întors și m-a văzut.

— De ce-a fugit?

— Habar n-am. Ai văzut pe unde-a luat-o?

— Nu.

Se întoarse și trase un șut în cea mai apropiată camionetă.

— Pornește mașina.

Am alergat înăuntru și ne-am dus direct la bar.

— A cui e camioneta?

Un tip îmbrăcat în jeanși a ridicat mâna.

— Trage-o dracului de-acolo sau ți-o împingem afară din parcare.

S-a uitat la mine câteva clipe, apoi s-a ridicat și a ieșit afară.

M-am întors spre Ed.

— El era, nu-i așa? Tipul care-a fugit.

— Cred că totuși nu voia să stea de vorbă cu tine.

— Da, mare păcat, am zis. Pentru că oricum o să stea. Trebuie să discut cu el despre vremurile de odinioară. Sunt atât de nostalgic, că-mi vine să mă piș. Deci, unde stă?

— Nu-ți zic.

— Nu face pe prostu’ cu mine, Ed.

A dat să bage mâna sub tejghea. Am scos pistolul și l-am îndreptat spre el.

— Nu face nici asta. Nu merită.

Tânărul Ed își ridică mâinile la vedere. Eram conștient că ceilalți clienți urmăreau scena și speram că niciunul dintre ei nu avea chef de tămbălău. Oamenii pot deveni foarte protectori față de cei care le servesc berea. E o legătură socială importantă.

A urmat o pauză lungă, apoi Ed a oftat.

— Trebuia să-mi dau seama c-aduci necazuri.

— Nu-i adevărat. Vreau doar să vorbesc cu el.

— Prin părțile lui Long Acre, zise. O rulotă veche lângă un pârâu, de cealaltă parte a crângului.

I-am aruncat banii pentru bere și-am fugit afară, aproape doborându-l pe tipul care se întorcea după ce-și mutase camioneta.

Bobby întorsese mașina și era gata de plecare. Acum, când știam încotro mergem, locul mi se părea destul de familiar. Long Acre e un drum aproape nesfârșit care ocolește prin spatele orașului și ajunge până la dealuri. Nu sunt multe case acolo, iar pârâul la care se referise Ed era mult dincolo de ele, de cealaltă parte a unei pădurici.

Ne-a luat cam zece minute. Era foarte întuneric și Bobby conducea foarte repede. În fața noastră nu se vedea nici urmă de faruri.

— Poate că nu se ducea acasă, zise Bobby.

— O să se ducă, mai devreme sau mai târziu. Încetinește, nu mai e mult până acolo. Pe deasupra, mă sperii.

Curând, am văzut panglica de apă a pârâului, argintie sub cerul albastru-închis. Bobby a frânat ca unul care se lovește de-un zid și a virat pe un drumeag abia semnalizat. La capătul lui se vedea profilul unei rulote vechi într-o splendidă izolare. Nici urmă de camionetă.

— Căcat, am zis. Bun. Trage unde nu putem fi văzuți din drum.

După aproximativ jumătate de oră, am început să-mi pierd răbdarea. Chiar dacă Lazy o luase pe alt drum ca să fie sigur că nu e urmărit, tot trebuia să se fi întors acasă. Bobby a fost de acord, dar mi-a interpretat altfel cuvintele.

— Nu, am zis. Îl știu pe omul ăsta de mult timp. N-o să-i răscolesc prin casă.

— Nu-ți propuneam s-o faci. Hai, Ward. În clipa în care te vede, își ia picioarele la spinare. Ai văzut bine. Barul din film trebuia să-ți amintească de cineva, iar bătrânul știe ceva.

— S-ar putea să mă fi confundat.

— Probabil că ai câteva kilograme în plus, dar nu ești nici pe departe cât un dulap, nici nu ți-ai schimbat culoarea pielii. Știa că tu ești. Iar pentru unul care-i considerat bătrân, a reușit s-o șteargă destul de repede.

Am ezitat, dar nu mult. Petrecusem mult timp cu Lazy Ed. Sigur, nu fusesem decât unul dintre cei mulți, și nu mă îndoiesc că a mai văzut de-atunci multe generații de băutori de bere minori. Dar mă așteptam la o primire mai amicală.

Am coborât împreună din mașină și l-am însoțit până la ușa rulotei. Bobby a forțat încuietoarea, s-a strecurat înăuntru și, după câteva clipe, o lumină slabă a răzbătut prin ferestre.

M-am așezat pe scări și-am stat de șase, întrebându-mă dacă părinții mei bănuiseră că într-o bună zi se va ajunge la așa ceva. Fiul lor, pe jumătate beat, intrase prin efracție în rulota unui bătrân. Nu-mi place cine am devenit, însă nu-l aveam la inimă nici pe omul care am fost înainte. Nu o luasem razna complet, într-un fel era logic: Amintirea partidei de biliard jucate cu tata cu atâta timp în urmă și felul în care reacționase Ed când îl văzuse atunci erau argumentele care mă făcuseră să mă duc la bar. Dar, în timp ce supravegheam drumul și-l auzeam pe Bobby cum se mișcă înăuntru, mi s-a părut că aud din nou vocea tatei:

Mă întreb ce s-a ales de tine.

•

Zece minute mai târziu, Bobby a ieșit ținând ceva în mână.

— Ce-ai găsit?

M-am ridicat, simțind că mă dureau picioarele.

— Îți arăt când ajungem la căldură. Probabil că ți-a înghețat curu'.

Înapoi în mașină, am aprins plafoniera.

— Ei bine, zise Bobby. Lazy Ed înfruntă apusul vieții cu ajutorul băuturii și-a ajuns în punctul în care ascunde sticlele goale chiar și de el însuși. Ori asta, ori are o poreclă pe măsură și-l doare-n cur dacă le-aruncă la gunoi sau nu. E o grădină zoologică acolo înăuntru. Nu m-am putut uita peste tot. Am dat, totuși, peste asta.

Scoase o fotografie. Am luat-o și-am întors-o spre lumină.

— Am găsit-o într-o cutie ascunsă lângă ceea ce-am presupus că-i un pat. În rest numai nimicuri, dar asta mi-a reținut atenția.

Poza arăta un grup de cinci adolescenți, patru băieți și o fată, și fusese făcută într-o lumină slabă de cineva care uitase să spună „Păsărica". Numai unul, cel care stătea în mijloc, părea conștient că este imortalizat. Ceilalți fuseseră surprinși din semiprofil, cu fețele aproape complet ascunse în umbră. Era greu să-ți dai seama unde fusese făcută, însă hainele și calitatea detaliilor o plasau la sfârșitul anilor '50 sau începutul anilor '60.

— El e, am zis. Tipul din mijloc.

Nu-mi plăcea să țin în mână ceva care aparținea atât de mult trecutului altcuiva și nu avea nicio legătură cu mine.

— Când spui „el", te referi la Lazy Ed ăsta.

— Da. Dar poza a fost făcută acum mai bine de cincizeci de ani. Când l-am cunoscut eu, nu era așa simpatic. Nici pe departe.

— Bun. Bobby îmi arătă cu degetul femeia, care era în partea stângă. Ea cine-i?

M-am uitat mai bine la silueta neclară. Tot ce reușeam să disting era o jumătate de sprânceană, niște păr și aproape toată gura. O față fină, tânără, destul de drăguță. Am ridicat din umeri.

— Spune-mi tu. N-o cunosc.

— Serios?

— Ce vrei să zici, Bobby?

— S-ar putea să greșesc și nu vreau să te influențez.

M-am uitat din nou. O vreme am studiat atent celelalte fețe, încercând să-mi împrospătez privirea. Apoi m-am uitat iar la femeie, dar tot nu-mi amintea de nimeni.

— Nu-i mama, dacă la asta te gândești.

— Nu. Mai uită-te.

Am făcut ce mi-a spus și în cele din urmă mi-a venit o idee pe care am lăsat-o să-și urmeze cursul. Au trecut câteva secunde, apoi revelația a căzut ca o cărămidă.

— Căca-m-aș *împrăștiat,* am zis.

— Vezi?

Am continuat să mă uit, așteptându-mă să nu mai fiu așa convins. Nu s-a întâmplat asta. Odată ce remarcasem asemănarea, nu mai putea fi negată. Deși fața îi era ascunsă în mare parte, o recunoșteam după ochi și după jumătatea de sus a nasului.

— Asta-i Mary, am zis. Mary Richards. Vecina din Dyersburg a părinților mei.

Am deschis gura să mai spun ceva – nu sunt sigur ce – dar am închis-o la loc cu o pocnitură, șocat de altă imagine.

Bobby n-o observase.

— Bun, ce căuta Ed în Montana pe-atunci? Și ce căuta ea acolo?

— Chiar te-ai pregătit să-l aștepți pe tipu' ăsta toată noaptea?

— Ai alt plan?

— S-ar putea să mai am ceva să-ți arăt, am zis. Pe deasupra, e frig și nu cred că o să-l vedem pe Ed aici în noaptea asta. Trebuie să ne întoarcem în oraș.

Îmi tremurau mâinile și gâtul mi se uscase.

— N-am nimic împotrivă.

Am coborât din mașină, am urcat scara și-am intrat în rulotă. Am sprijinit fotografia în mijlocul unei măsuțe de joc și am scris un mesaj pe spate, scuzându-mă că intrasem neinvitat. Am adăugat jos numărul meu de mobil, după care am ieșit – oprindu-mă o clipă înainte pentru a sprijini o revistă de ușă pe dinăuntru.

Bobby a condus până în oraș cu farurile stinse, dar n-am văzut nici țipenie de om, iar când am trecut pe lângă bar

bătrânul Ford nu era în parcare.

21

Am luat două camere la Holiday Inn. Am făcut un duș și m-am odihnit cinci minute, cât l-am așteptat pe Bobby. Camera era curată, proaspătă și liniștitoare. Aveam la îndemână o cafetieră mare plină, adusă de-un băiat cu o jachetă albă și un zâmbet *prêt-à-porter,* care e de obicei cel mai bun dintre toate. Eu nu am gena *Cheers.* Sunt mai degrabă mulțumit dacă oamenii numi știu numele.

Îmi doream să mai fi avut fotografia. Voiam să mă mai uit la ea, eram pe jumătate convins că lumina îmi jucase o festă. Asta și faptul că fața moartă a lui Mary îmi era puternic imprimată în memorie. Cadavrul ei zăcea în clipa asta într-un sertar frigorific la morgă și nimeni nu știa ce i se întâmplase. Credeam că era corect să se știe, iar faptul că fugisem din Dyersburg încă mă apăsa. Poate că un telefon anonim ar fi îndreptat poliția locală pe pista corectă. Mi-ar fi cerut numele și adresa, dar puteam inventa ceva. Mă pricep la așa ceva.

Eram gata să ridic receptorul, când Bobby a bătut la ușă. Am lăsat telefonul în pace și m-am ridicat de pe scaun.

— Cum te simți? zise el, închizând ușa.

— Au fost câteva zile ciudate, Bobby.

Am deschis laptopul și l-am așezat în mijlocul mesei. I-am făcut semn să se așeze pe celălalt scaun, apoi am vârât DVD-ul în fantă și am încărcat scena barului.

Muzică puternică. Haos. Înaintarea dezordonată a individului beat care ținea camera de luat vederi. Accesul de tuse, apoi cotitura după colț, în partea unde se juca biliard. O pereche tânără stând cu spatele la obiectiv și un bărbat masiv cu barbă și prietena lui pregătindu-se să dea cu tacul.

Camera de luat vederi clătinându-se și fata cu păr lung ridicându-și privirea. Am dat clic pe PAUSE și am blocat cadrul cu fața ei. Am apăsat două taste pentru a face o captură de ecran, apoi am pornit Photoshop. Am deschis fișierul și, de data asta, am făcut zoom pe fața femeii. Am luat o parte din fundal și am acoperit cu ea partea de jos a părului ei lung pentru a o elimina. Am clonat o porțiune din epidermă și am adăugat-o în jurul obrajilor, făcându-i să pară mai în vârstă și mai voluminoși, apoi am luat o porțiune din păr și i-am schimbat coafura cu una mai potrivită pentru o doamnă în vârstă din anul 2002. Am făcut o selecție rapidă, am pus niște gri-oțel și, în cele din urmă, am aplicat un filtru de granulație în porțiunile modificate ale imaginii pentru a ascunde diferențele de definiție, după care am folosit un *blur* pentru

eliminarea asperităților. Am micșorat imaginea până când avea jumătate din mărimea originală și munca brută de editare era acum mult mai puțin evidentă.

Trebuia să ignori faptul că partea din exterior a feței arăta ciudat, dar nu era greu, având în vedere ce fusese scos în evidență în rest. Bănuiam asta încă de la rulota lui Ed, dar s-o văd pe ecran mă lăsa fără suflu.

— Bun, zise Bobby, foarte încet. E tot ea. Împreună cu părinții tăi.

— Dar au cunoscut-o abia când s-au mutat în Montana.

— Și presupun că au spus ceva de genul: „Ea e doamna Mary. E prima dată când apare în viața noastră. Cu siguranță n-am mai întâlnit-o până acum".

— Se purtau ca și când s-ar fi cunoscut doar de vreo doi ani.

Mi se învârtea capul.

— Și îmi amintesc că mama mi-a povestit cum a cunoscut-o pe Mary exact în ziua când s-au mutat, când le-a adus niște biscuiți.

— Când, de fapt, se cunoșteau de peste treizeci de ani.

Între timp, Bobby derulase în urmă și se oprise la cadrul cu fata care ședea turcește pe jos și croșeta în livingul părinților mei.

Am dat din cap. După felul în care-i cădea lumina pe față, nu mai era nevoie de nicio editare. Era Mary.

— Ce crezi despre Ed ăsta? Crezi că el a filmat aici?

— Singura dată când i-am văzut pe el și pe tata în aceeași cameră s-au purtat ca niște străini. (Îi povestisem deja lui Bobby episodul, în timp ce mergeam spre bar.) Dar trebuie să se fi cunoscut. Toți se cunoșteau. Din cine știe ce motiv, Mary s-a mutat, probabil nu mult după momentul surprins în film. Fără îndoială, când părinții mei au ajuns în Montana, ea era deja acolo de mult timp. Ai mei și Ed au rămas aici, dar n-au ținut legătura. Singura dată când a apărut riscul să se întâlnească întâmplător, din cauza mea, tata n-a refuzat, și niciunul dintre ei n-a dat vreun semn că l-ar recunoaște pe celălalt.

Mi-am adus aminte de câte ori o văzusem pe Mary în casa noastră, dar asta mi-a confirmat impresia inițială – și anume că se cunoscuseră înainte să ajungă în Montana, dar făcuseră tot posibilul ca asta să nu se afle. M-am întrebat de ce se chinuiseră toți să-mi ascundă realitatea, apoi mi-am dat seama că gândeam în mod confuz și egoist.

— Ai mei s-au dus acolo intenționat, am înțeles. S-au dus pentru că au crezut sau au știut că se va întâmpla ceva și din cauza asta toți trei s-au prefăcut că nu se cunosc.

— Forțezi puțin lucrurile.

— Crezi? Poate că Mary n-a fost eliminată numai pentru că era în drum. Poate că individul care a venit să dea foc casei avea două misiuni, iar Mary era una dintre ele.

Bobby se gândi la asta și dădu din cap.

— Deci, când îți faci iar apariția în Hunter's Rock, Ed fuge mâncând pământul.

— Trebuia să rămânem la rulota lui.

Bobby clătină din cap.

— N-o să se întoarcă acolo prea curând. De-acum trebuie să-l fi sunat pe tipul de la bar și știe că știi unde să-l cauți. În plus, ești prea epuizat ca să alergi după cineva. I-ai lăsat numărul de telefon. Dacă se întoarce acasă, are cum să dea de tine. Mâine o să ne ducem iar la bar și-o să-l strângem cu ușa pe proprietar. O să aflăm dacă bătrânul are vreun asociat, vreun prieten sau mai există vreun loc în care merge de obicei.

— Cu alte cuvinte, căutăm acul în carul cu fân.

— Acul e încă acolo. Dacă a fost aruncat la întâmplare, s-ar putea să fie primul lucru peste care o să dai.

— Foarte profund, Bobby. Stai să-mi notez cuvintele astea.

— Până una-alta, eu intru pe Net.

Aruncă o privire la telefonul meu, care era aruncat pe pat.

— Și dacă speri să te sune Lazy Ed, poate ar fi bine să-ți deschizi mobilul.

În vreme ce el conecta laptopul la priza telefonului de pe birou, eu am deschis mobilul. Cum mă așteptam, după câteva secunde apăru pe afișaj iconul de mesaje.

— Ai primit ceva?

Am deschis mesageria vocală și-am ascultat. Era o voce de femeie.

— Nu-i el. E fata cu care am vorbit la spital. Mi-a promis că mai caută prin dosare și mă anunță dacă găsește ceva interesant.

— Și-a găsit?

— Nu știu, am zis, închizând telefonul. Îmi spune doar că mă sună mâine.

— Ward, uită-te la asta. Ai primit un e-mail. M-am uitat peste umărul lui. Pe ecran era un mesaj destul de scurt:

> CÂȘTIG GARANTAT DE MULȚI $$$!
>
> *Suntem o companie mică ce oferă un serviciu în plină dezvoltare. Folosește produsul nostru pentru a-ți schimba lumea, nu-ți trebuie decât perseverență. Bucuroși cei neprihăniți fiindcă sufletul lor seva înveseli când ne vor vizita site-ul*!

Du-te la pagina precedentă pentru informațiile care ne pot schimba tuturor viața! *Începe imediat cu o afacere care crește văzând cu ochii. Sute de persoane fac deja mai mult decât au crezut vreodată că e posibil. De ce să nu fii unul dintre noi*?

Nu întârzia – oferta expiră la miezul nopții.

— Probabil că au căutat „spam” în dicționar, am zis, și-au găsit textul gata scris.

— Dar nu există niciun formular de comandă, observă Bobby. Adresa expeditorului pare falsă, menționează un site fără să-i dea URL-ul și dă un termen limită de trei ore. Nu te prea ajută să fii jecmănit. În plus, uită-te la cele două fraze cu semne de exclamație. Prima e ciudată – o chestie cu vag iz biblic, iar a doua spune: „Du-te la pagina precedentă”. Care pagină?

Am reflectat câteva secunde.

— Am primit asta pentru că am vizitat cine știe ce site și mi-au memorat IP-ul.

— Ward, uneori parcă ai avea un creier care chiar funcționează.

A dat dublu clic pe un icon de pe desktop și a deschis browser-ul. În câteva secunde, aveam în fața ochilor o pagină web cu doar două cuvinte: NE RIDICĂM.

De data aceasta erau subliniate, iar când Bobby a adus cursorul deasupra lor, săgeata s-a transformat într-o mânuță cu degetul arătător întins.

— E un link, zise.

A dat clic pe cuvinte și-a apărut o căsuță de dialog care cerea o parolă.

— O, fir-ar a dracului.

— Oamenii de paie, am sugerat.

A scris cuvintele la tastatură. A apărut o pagină albă cu mesajul ACCES NEAUTORIZAT (UNAUTHORIZED ENTRY) în partea de sus. Bobby înjură și apăsă butonul *Back.*

— Mai arată-mi o dată e-mail-ul, am zis.

A trecut browser-ul în fundal și-a adus în prim-plan e-mail-ul.

L-am parcurs pe diagonală.

— Încearcă „seva”, așa cum e scris.

— De ce?

— *Seva* e singura greșeală și e în fraza care se referă la website.

A dat clic și a scris literele. Nici acum n-am primit acces liber.

— În curând o să ne interzică alte încercări, mormăi el, revenind la pagina cu parola.

— Încearcă să-l scrii corect.

A dat iar clic și a scris „se va”. O pauză. În cele din urmă pe ecran a apărut altă pagină. Era neagră, iar în mijloc erau scrise cu alb cuvintele BUN VENIT.

— Bine, zise Bobby, încet și pe un ton reținut.

A mutat cursorul deasupra lui BUN VENIT și acesta s-a transformat într-o mânuță. M-am înghesuit mai aproape de calculator, iar el a activat link-ul.

După o pauză, ecranul s-a colorat în verde-pădure și s-a umplut cu text scris cu alb.

MANIFESTUL OMULUI

[image: pailogo.jpg]

ACESTA E ADEVĂRUL

Unele persoane nu sunt de acord cu teoria Evoluționismului. Greșesc. Ne-au spus atât de mult timp că Evoluționismul nu e adevărat doar ca să ne ÎMPIEDICE să vedem Adevărul. Dar acum l-am Văzut, iar Politicienii sau ceilalți mincinoși nu-l vor putea ascunde din nou.

Credeți că știți care este Adevărul, dar vă înșelați: știți doar MINCIUNI.

ISTORIA OMENIRII

Într-un trecut îndepărtat, eram toți maimuțe. Apoi, într-o zi, acum 5 milioane de ani, s-a desprins o nouă ramură care a generat trei tipuri de maimuțe: gorilele, cimpanzeii și „hominizii” din care descindem noi. Oricine a văzut emisiuni TV despre cât de inteligenți sunt cimpanzeii nu va avea dubii că acesta e adevărul. Două milioane și jumătate de ani mai târziu, au apărut primele ființe care aparțin adevăratei Omeniri. Acestea sunt uneori numite Habilis, deși numele din această perioadă sunt controversate și acum: e o perioadă întunecată a Evoluției noastre, iar oamenii de știință folosesc CUVINTE MARI atunci când nu știu atât de multe pe cât ar vrea să CREDEM noi că știu.

Acum circa un milion de ani, a început să se întrezărească o specie numită Erectus, numită așa

pentru că acești hominizi stăteau în poziție Erectă. Starea lor Erectă e cea care îi deosebește de maimuțe și de toate celelalte animale. Unii dintre ei au devenit Neanderthalieni și au ocupat mult timp poziția dominantă. În cursul următoarelor câteva sute de mii de ani, această specie și-a îmbunătățit abilitatea de a merge, de a mânui unelte și a îmblânzit FOCUL. Evoluția ulterioară a avut loc în Africa și a culminat cu Homo Sapiens. Volumul creierului nostru a crescut, prin urmare ne-a crescut și Inteligența, care este unică. Homo Sapiens l-a substituit pe Neanderthal, iar noi i-am substituit pe amândoi.

În tot acest timp, oamenii și hominizii care i-au precedat au fost VÂNĂTORI-CULEGĂTORI. Trăiam în grupuri mici legate între ele prin Înrudire și Cooperare. Ne hrăneam cu animalele pe care le VÂNAM și cu fructele și rădăcinile pe care le CULEGEAM, apoi mergeam mai departe.

CUM VEI SEMĂNA, AȘA VEI ȘI SUSPINA

În urmă cu aproximativ cincisprezece mii de ani, totul a început să se schimbe. La prima vedere pare cu mult timp în urmă, dar nu și atunci când gândești în milioane de ani. Ceea ce s-a întâmplat a fost că am renunțat la statutul natural de vânători și culegători. De ce?

Unii au pus asta pe seama populației în creștere, care a dus la diminuarea resurselor și la limitarea libertății de mișcare. Sau pe seama modificărilor climatice provocate de încheierea Erei Glaciare și-a multor altor lucruri. Am citit toate așa-numitele explicații Științifice și niciuna nu oferă o soluție clară. Cândva, pe câmpiile Americii trăiau milioane de bizoni. Trebuia să migreze pentru a găsi hrană, dar asta era în Firea Lucrurilor. Oamenii, care pot sta Erecți, sunt FĂCUȚI pentru a străbate pe jos distanțe mari. Atunci de ce am încetat brusc să ne mișcăm după ce am Evoluat milioane de ani ca să fim așa?

Motivul e limpede: pentru că am început să cultivăm pământul. Rezultatul a fost că oamenii au început să stea într-un singur loc și să trăiască în grupuri mai mari, de sute, apoi mii de indivizi. Și, odată pus în mișcare acest proces, stoparea lui nu a mai fost posibilă. Agricultura produce mai multă hrană, însă este o metodă MAI PUȚIN EFICIENTĂ de întreținere a comunităților mici. Funcționează

doar pentru cele numeroase. Agricultura a provocat totodată sporirea ratei natalității, ceea ce înseamnă creșterea numerică a comunității. Odată ce populația crește, nu mai poți renunța, nu te mai poți întoarce la vânătoare. Ești prins în Capcană.

Aceste schimbări au condus la apariția satelor și orașelor, care au permis sporirea ulterioară a populației. La rândul ei, aceasta a generat INEGALITATE, iar apoi CONDUCĂTORI și RELIGIE. A apărut și MORALA. Dacă trăiești mult timp într-un singur loc, îi vei vedea și mâine pe oamenii pe care i-ai văzut ieri. Asta înseamnă că trebuie să te comporți față de ei într-un anumit fel, altfel aceștia te vor OMORÎ. De aici oamenii au ajuns să creadă că au OBLIGAȚIA de a se comporta conform unor norme – chiar dacă nu cunoșteau persoanele respective. Și, pentru prima dată, a apărut una dintre caracteristicile ființelor umane care nu e plăcută, ci mai degrabă tipică, cea care ne diferențiază de toate celelalte specii: MODIFICAREA TERENULUI. Până în clipa aceea, trăiserăm ca parte din natură. Din momentul în care am început să facem agricultură, am VIOLAT pământul și l-am transformat după necesitățile noastre.

Și totuși, cultivatorii erau MAI PUȚIN SĂNĂTOȘI decât vânătorii. Cultivarea hranei avea un randament MAI MIC pentru același efort depus. Vânătorii-culegători aveau MAI MULT TIMP LIBER și MUNCEAU MAI PUȚIN decât cultivatorii. Aveau un regim alimentar mai bine echilibrat decât aceștia din urmă, care se bazau prea mult pe culturile de rădăcinoase și de cereale. Cultivatorii erau mai predispuși la infecții și epidemii pentru că locuiau laolaltă. Oamenii trăiau mai puțin și se ÎMBOLNĂVEAU mai des.

ATUNCI DE CE, ÎN DOAR CÂTEVA MII DE ANI, ACEST STIL DE VIAȚĂ S-A RĂSPÂNDIT ÎN LUME? De ce, aproape pe tot cuprinsul planetei, întreaga noastră Specie și-a modificat stilul de viață după Milioane de ani – mai ales dacă la început O DUCEA MAI RĂU?

GENOMUL INUMAN

Virușii sunt foarte mici, dar când îți intră în corp preiau controlul și-l obligă să facă ce vrea Boala.

Mulți Viruși îți transmit o boală, cum ar fi răceala. Unii te ucid, de exemplu SIDA. Dar cei mai vicleni Viruși nu îți provoacă neplăceri și nici nu te omoară – pentru că vor să fii CASA lor.

Am fost infectați acum 20 000 de ani. Homo Sapiens a adus Virusul din Africa, iar efectul a fost dispariția tuturor Neanderthalienilor. Se adaptaseră mai bine la condițiile specifice și la Era Glaciară, și totuși au dispărut în doar câteva mii de ani.

Acest Virus ne-a obligat să trăim în grupuri mari și în orașe tocmai pentru că așa îi era mai ușor să se RĂSPÂNDEASCĂ PRINTRE NOI. N-am făcut-o pentru că așa ne era mai bine. Am făcut-o pentru că eram prinși în capcană. Când Virusul a preluat controlul și noi i-am devenit gazdă, natura noastră s-a schimbat și nu ne-am mai putut întoarce de unde am plecat.

Virusul a devenit atât de înrădăcinat în noi, încât Oamenii de Știință nu-l vor identifica niciodată, oricât de inteligenți s-ar crede ei. Iată de ce o Patrie e foarte importantă pentru multe popoare, inclusiv EVREII: Dacă ne schimbăm locul, Virusul crede că vrem să ne întoarcem la adevăratul nostru mod de viață și încearcă să ne împiedice. Din acest motiv nu ne pasă de oamenii care trăiesc în alte țări: ei nu înseamnă nimic pentru noi. Din acest motiv Teroriștii și Asasinii omoară Americani nevinovați: noi nu însemnăm nimic pentru ei. Din acest motiv orașele noastre sunt copleșite de Violență: suntem constrânși să trăim în mizeria produsă de alții, ca șobolanii în cuști, condiție care pentru noi pare a fi o anatemă. Din acest motiv au loc tragedii precum Holocaustul, Bosnia și Ruanda: Celelalte triburi sunt Dușmanii noștri și, dacă cineva ne constrânge să stăm împreună, nu putem face altceva decât să ripostăm. Din acest motiv conducătorii noștri sunt Mincinoși și Proști. A guverna înseamnă a ne împiedica să fim LIBERI, de dragul așa-numitelor drepturi ale unor oameni pe care nu-i cunoaștem. Din acest motiv oamenii Ucid și Distrug: pentru că singurul lucru care îi ține în frâu e Morala, care a fost creată de VIRUS.

Încearcă mereu să ne facă să credem că suntem egali și ne spun că toți avem sânge de aceeași culoare, dar nu este adevărat: Există mai multe feluri de sânge – genetic diferite.

Chiar și la acest nivel primar suntem incompatibili unii cu alții. Nici măcar sângele nostru nu e la fel.

CE PUTEM FACE?

Trebuie să începem în orașe, printre Negri. S-ar putea să nu ne placă de voi – pentru că nu aparțineți rasei noastre și ne unește doar Boala dar și voi sunteți Victime. Ați fost îndepărtați de adevărata voastră Patrie și ați fost închiși în țarcuri unde nu există nicio speranță pentru Specia Voastră.

Nu suntem făcuți pentru a trăi în grupuri uriașe. Nu suntem concepuți să ne pese de oamenii pe care nu-i cunoaștem. Suntem aduși pe lume pentru a fi liberi, nu închiși în orașe și tiranizați de oameni cărora nu le pasă de noi, ci se gândesc doar la BANI.

Singura cale de a împiedica distrugerea noastră este să-i ucidem pe purtători. Politicienii nu ne sunt de ajutor, pentru că ei prosperă în mediul acesta Malefic. La fel ca virusul, fără „civilizație" ei nu ar avea nicio gazdă. Depinde numai de noi.

Cei care Ucid vor fi Liberi.

Cei care nu Ucid sunt Infectați.

Purificați planeta.

Stârpiți virusul.

Armele vă vor da putere.

•

Am terminat de citit cu câteva secunde înaintea lui Bobby.

— Salvează-l pe hard, am zis. Mâine s-ar putea să nu mai fie acolo.

După ce Bobby a salvat pagina, am recitit textul cu mare atenție, de la început. Îmi reamintise de sute de manii, de manifeste copiate prost și fluturate în fața trecătorilor la colțuri de stradă, apoi citite în diagonală, din pură plictiseală, în drum spre casă; de cuvinte înflăcărate auzite pe jumătate noaptea târziu, în semiîntunericul din baruri, rostite de glasuri îmbibate de alcool, ignoranță și furie. Dar în textul acesta era ceva diferit. M-am așezat iar pe scaun și am încercat să înțeleg ce anume putea fi.

— Să-i recunoaștem un merit, zise Bobby, după ce termină de citit a doua oară. S-a dus la bibliotecă și-a aruncat o privire

prin câteva cărți. Dar, în principiu, e curată țicneală. Corect?

— Da și nu, am spus. Sunt termeni care nu prea au ce căuta aici, de exemplu „a substitui”. Nici „anatemă”.

— Două-trei cuvinte istețe nu-l fac operă de artă. S-ar putea să le fi copiat din altă parte.

— Toate semnele de punctuație sunt la locul lor, Bobby. Mulți ar lua chestia asta drept cuvântul lui Dumnezeu. Băieții din Garda Națională, de exemplu. E posibil să fie chiar ei în spatele manifestului.

El râse.

— Mă îndoiesc. Știi cum sunt: veterani cărunți și copii care-au văzut atât de multe filme despre Vietnam, încât aproape-s convinși că au fost și ei acolo. Ridică o tabără în mijlocul pădurii, își lustruiesc echipamentul și se încaieră pentru gagici.

— Nu toți sunt troglodiți. Sau proști.

— Sigur că nu. Dar vorbim despre indivizi care-au devorat *Soldier of Fortune* de la primul până la ultimul cuvânt și cumpără cărți care te învață cum să faci napalm și cum să pui capcane pentru oameni în curtea din spate. Unii au ajuns la sapă de lemn strângând tone de provizii pentru sfârșitul mileniului – și au fost chiar *dezamăgiți* când totul s-a dovedit inutil și civilizația și-a văzut de drum. Își îmbracă uniformele și debitează sentințe despre cum se duce lumea de râpă și că de vină sunt evreii și hispanicii, ca să nu mai vorbim de Capitol Hill și Saddam Hussein. Ai face mai bine să te gândești la negrii din marile orașe. Sunt *cu adevărat* scoși din pepeni, și unii dintre nemernicii ăștia au făcut felul cuiva înainte să se fi futut prima oară.

— E același lucru. Oameni care n-au simțit niciodată că fac parte dintr-o comunitate, cu excepția uneia suficient de mică încât să se cunoască toți pe nume.

— Mă faci să-mi dea lacrimile, Ward.

— Du-te-n mă-ta. Îți investești încrederea într-o țară, o iubești atât cât îți spune ea s-o iubești, apoi descoperi că era doar o mângâiere pe cap ca să te facă să-ți ții gura, iar ceea ce înseamnă de fapt e: „Toți pot avea orice, mai puțin voi, băieți. În cazul vostru, glumeam doar”. E un abuz cultural. Cum ai reacționa *tu* la asta?

— Bine, Ward. În textul ăsta există sentiment autentic și IQ-ul total probabil că nu e mult mai redus decât al Camerei futuților de Reprezentanți, și recunosc că, uneori, unii dintre ei au dreptate. Ceea ce în mod sigur *nu cred* e că sunt în stare să se coordoneze. Majoritatea grupurilor ăstora întâmpină dificultăți să țină treizeci de inși îndreptați în aceeași direcție, darămite să cadă de acord asupra scopurilor și obiectivelor cu cine știe ce altă ceată – că de *grupări* nici nu poate fi vorba –

aflată la sute sau mii de kilometri distanță. Poate afară, în lumea largă, dar nu aici.

— Înainte de apariția Internetului, am spus.

— E plin Internetul de așa ceva, recunoscu el. Simt destule manifestări clinice să-i termine pe toți psihiatrii din țară. Grupări rasiste, escatologi, iluminați care ard efigii de bufnițe la Bohemia Grove. Fața de pe Marte-i o bază de lansare a rachetelor pentru controlul lumii și focoasele nucleare sunt toate îndreptate chiar spre *tine.* Dar am pierdut mult timp scormonind în tot rahatul ăsta și, crede-mă, nu există nicio mișcare la nivel mondial care să fie controlată de ei. Oamenii ăștia îi urăsc pe toți care nu le seamănă. Închide-i împreună într-o cameră și efectul ar fi exploziv.

— Nu poți găsi toate fișierele de pe toate serverele, am zis. Nu vezi decât ce-a fost pus să fie găsit. S-ar putea să existe un cu totul alt Internet, care folosește aceleași computere, aceleași linii telefonice și hard-disk-uri, dar e plin de asasini și crime și planuri pentru viitor. Dacă nu știi unde să te uiți, nu găsești nici măcar pagina cu sumarul.

Bobby și-a dat ochii peste cap și m-am enervat.

— *Ascultă-mă,* fir-ar să fie. *Așa suntem noi.* Încă nu *știi*? Savanții au creat Internetul în timpul lor liber pentru că vor să facă schimb de date și să continue să joace *Star Trek* chiar și-atunci când sunt departe de casă. Îți dai seama cât ai zice pește că nu poți intra în rețea fără să fii sufocat de mesaje inutile și că toate dughenele de mâna a șaptea au propriul lor domeniu. Dar în primul rând dai peste tone de pornografie și oameni obișnuiți care stau pe întuneric și-și scriu unii altora cât de mult le place să se îmbrace ca Shirley Temple și să fie biciuiți la sânge. Asta va deveni Internetul – un loc unde te ascunzi în spatele anonimatului, unde să nu mai fii obligat să te prefaci că ești domnul sau doamna Cetățean Model și să fii așa cum ești în realitate. Hai să terminăm cu prefăcătoria că ne pasă de satul global, când listele noastre cu urări de Crăciun sunt cât un mic trib preistoric și ne vine să tăiem jumătate din ele.

— E frumos să vezi un om așa de mândru de semenii lui. Vorbești ca și când ai fi gata să te alături cauzei.

S-a frecat la ochi.

— Ward, ăsta ar putea fi un tip care face totul de unul singur.

— Prostii. Am ajuns aici pornind de la un bookmark din computerul unui om care a făcut un filmuleț de câteva minute în care se referea la „Oamenii de paie”. El și soția lui sunt morți, la fel și o femeie pe care o cunoscuseră cu mult timp în urmă. Amenințarea trimisă la locul din film a avut drept consecință incendierea unei case și-a unui hotel la nici două

ore mai târziu. Christoase, până și arhitectura de la The Halls se potrivește. Indivizii construiesc peșteri de milioane de dolari pentru vânători și culegători.

— Bine, zise Bobby, ridicându-și mâinile în semn că se predă. Am înțeles ce vrei să spui. Și-acum ce facem?

— Am găsit chestia asta. Ce-ar trebui să facem mai departe? Nu e niciun link, nicio adresă de e-mail, nimic. Ce sens are dacă nu duce undeva?

Bobby a întors laptopul spre el și-a apăsat o combinație de taste. Pe ecran a apărut doar codul HTML al paginii, limbajul multiplatformă ascuns care deschide URL-ul pe orice sistem de operare. A citit rândurile încet, până a ajuns la baza paginii.

Apoi s-a oprit.

— Stai așa.

S-a întors la vizualizarea standard și a sărit direct la capătul documentului.

— Bine, a zis, clătinând din cap. Nu-i cine știe ce, dar e ceva.

A arătat cu degetul pe ecran.

— Vezi ceva acolo? Sub text?

— Nu. De ce?

— Pentru că *este* ceva. Câteva cuvinte, dar au aceeași culoare ca fondul paginii. Îți dai seama că sunt acolo doar dacă citești sursa sau selectezi porțiunea respectivă cu mouse-ul.

— Cu alte cuvinte, dacă știi ce faci. Bine, și ce scrie?

S-a întors iar la HTML și a selectat o porțiune scurtă, chiar de jos. Acolo, printre simboluri fără sens, era:

Omul Drept

— Omul Drept, am zis. Cine dracu-i ăsta?

PARTEA A III-A

„Istoria e pe urmele noastre,
însoțindu-ne ca o umbră, ca moartea.”

MARC AUGÉ,

Non-locuri: *Introducere într-o antropologie a supermodernității*

22

Sarah nu-și amintea când i se păruse prima oară că-l aude. Cu o zi sau două în urmă, poate. Se apropia încet, aștepta momentul oportun. Venise noaptea trecută, credea ea, și se retrăsese imediat ce-și dăduse seama că ea era conștientă. Se întrebase dacă l-ar simți și în timpul zilei, dar în momentele acelea mintea ei era mai lucidă și reușise să se convingă că se juca doar cu închipuiri. Apoi, într-o după-amiază, îl auzise deasupra ei și știuse că, dacă venea în timpul zilei, situația avea să se agraveze.

Psihopatul o vizitase cu vreo două ore înainte să se întâmple. Vorbise destul de mult timp. De fapt, nu făcuse altceva decât să vorbească și să vorbească și să vorbească. Vorbise despre saprofagie. Despre o epidemie. Și despre o localitate din Italia numită Castenedolo, care putea fi un loc bun unde să mergi în vacanță și să bei tot felul de sucuri ademenitoare și poate să mănânci niște *mâncare,* cum ar fi spaghete sau salam sau friptură sau creveți sau supă, dar evident că nu asta era. În schimb, era un loc unde găsiseră un schelet îngropat, și locul exact în care fusese găsit demonstra că era din Plastercen sau Pliocen și că avea cel puțin două milioane de ani, și ce credea ea despre asta?

Lui Sarah nu-i păsa deloc, nici într-un caz, nici în celălalt. Încerca din răsputeri să se concentreze și să înțeleagă ce-i spunea, dar în ultima zi sau așa ceva începuse să se simtă foarte rău cam tot timpul. Renunțase să mai ceară de mâncare și, oricum, nu-i mai era chiar așa foame. Răspundea doar prin sunete, mormăituri slabe, când bărbatul tăcea destul de mult pentru a-i da de înțeles că aștepta o reacție din partea ei. Acum credea că, în general, metodele lui de instruire – dacă asta încerca să facă – erau probabil destul de eficiente și că profesorii ei s-ar fi putut inspira din ele. Jumătate din prietenele ei nu păreau să învețe nimic, dar priveau școala ca pe un fel de combinație între un club și-un podium de prezentare a modei. Sarah era de părere că, dacă le-ai fi închis sub podea și le-ai fi vorbit pur și simplu *la infinit,* le-ai fi putut schimba prioritățile. Poate chiar le-ar fi intrat în cap tot vocabularul ăla spaniol. N-ar fi rău s-o convingă pe mama să propună asta la următoarea ședință cu părinții. Totuși, ca să fii în stare să-ți menții atenția trează, cineva trebuia să-ți dea din când în când ceva de mâncare.

Bărbatul aștepta răbdător în timp ce ea era scuturată de un acces de tuse care păru să dureze un ceas. Apoi continuă să

vorbească. De data asta despre Stonehenge, așa că ea ascultă o vreme, pentru că Stonehenge e în Anglia și, cu toate că nu fusese acolo, îi plăcea țara. Anglia era super și avea formații bune. Dar când el zise că Stonehenge era nu atât un observator astronomic, cât o hartă a ADN-ului uman, așa cum și trebuia să fie, nu-l mai ascultă cu aceeași atenție.

La sfârșit, îi mai dădu puțină apă. Etapa în care refuzase apa nu durase foarte mult. Chiar dacă-și dorea să-l sfideze în continuare, corpul ei pur și simplu nu-i dădea voie. A treia oară, gura i se deschisese fără s-o poată controla. Apa avea un gust curat și pur, minunat. Își aminti că la început avusese alt gust decât cel cu care era obișnuită. Asta fusese cu mult timp în urmă.

— Bravo, fetițo, zise bărbatul. Vezi că nu ești tratată rău? M-aș fi putut pișa pe tine și tot ar fi trebuit să bei. Ascultă-ți *corpul*. Ascultă ce ai înăuntru.

— Nu am nimic înăuntru, cârâi ea. Și-apoi, pentru ultima dată, îl implorase: Te rog, orice. Chiar și numai legume. Morcovi sau varză sau capere.

— Încă mai ceri?

— Te rog, zise ea, simțind că i se încețoșează privirea. Nu mă simt bine și trebuie să mă hrănești, altfel o să mor.

— Ești insistentă, răspunse el. E singurul lucru care încă îmi dă speranțe.

Nu-i refuzase cererea în mod explicit, vorbise doar despre vegetarianism și-i explicase cât de greșit era, pentru că ființele umane au dentiție omnivoră, și ideea de a nu pune carne în gură se datora oamenilor care dădeau prea mult ascultare minților lor, care erau infectate, și nu-și ascultau destul corpurile. Sarah îl lăsase să trăncănească. Personal, vegetarienii o călcau și pe ea pe nervi, mai ales pentru că cei pe care-i cunoștea se credeau superiori, ca Yasmin Di Planu, care se dădea tot timpul de ceasul morții pentru drepturile animalelor, dar avea cea mai mare colecție de pantofi din toată școala, și mulți erau făcuți din pielea unor ființe care cândva se mișcau prin forțe proprii și nu doar pentru că erau legate cu barete de piciorușele ei frumoase.

După ce-o lăsase să bea, pusese capacul la loc și plecase. În următoarele două ore, Sarah fusese complet lucidă, ceea ce o făcuse să se gândească la ce-avea să se întâmple după. Știa că fusese lucidă pentru că se gândise la evadare. Nu se gândise chiar s-o pună în practică. Rareori se mai gândea acum la asta, deși o vreme ideea evadării îi umplea mintea aproape tot timpul cât era trează. La început își imaginase că găsea brusc forța să sară de sub podea, ca un om care a fost îngropat din greșeală și e supărat foc pe toată lumea. Apoi îi venise ideea de

a discuta cu bărbatul, de a-l vrăji – era o fată fermecătoare, știa asta; erau băieți la școală, fuseseră băieți, care-i sorbeau fiecare cuvânt, fără a mai pomeni de chelnerul care o servise odată la Broadway Deli și care se întorsese la masă ca să verifice că totul e în regulă *mult* mai des decât era necesar – măcar o dată un reprezentant al poporului cu penis nu încercase să atragă atenția lui Sian Williams – sau de-a discuta cu el în mod rațional ori, ca ultimă posibilitate, pur și simplu de a-i *comanda* să-i dea drumul. Toate variantele fuseseră încercate și se dovediseră rizibil de ineficiente. În cele din urmă, începuse să viseze că tatăl ei venea pur și simplu și-o salva. Încă se mai gândea la asta uneori, dar nu la fel de des ca la început.

În orice caz, atunci auzise pe cineva intrând în camera de deasupra ei. La început crezuse că e bărbatul, dar apoi își dăduse seama că nu putea fi el. Avea prea multe picioare. Picioarele acelea se plimbaseră de jur-împrejurul camerei și trecuseră din întâmplare de mai multe ori pe deasupra ei. Apoi se opriseră exact deasupra. Auzise sunete, ca un râs, uneori pițigăiate, alteori groase și hârșâite. Ființa se mișcase o vreme de colo-colo, scoțând sunete neplăcute, ca niște grohăituri și lătrături ciudate, și bucăți din corpul ei căzuseră pe jos cu un fel de răpăit greoi. În cele din urmă auzise un geamăt, dar nu părea să iasă doar dintr-un gât, ci din mai multe odată, ca și când creatura avea mai multe guri.

După aceea, rămăsese nemișcată un timp, apoi plecase.

Sarah încremenise acolo, cu ochii larg deschiși. Ce se întâmplase, știa bine, era o evoluție neplăcută a situației. Foarte neplăcută. Vizitatorul nu fusese bărbatul sau, dacă el fusese, se transformase în altceva. Ființa pe care o auzise era cea de care se temea cel mai mult, iar acum venise ziua, nu mai așteptase momentul potrivit.

Nu mai încăpea nicio îndoială. Venise la ea Nokkon Wud în persoană.

23

Nina plecase devreme, lăsându-i un mesaj în care-i spunea că-l va suna. Toată dimineața, Zandt se plimbase pe verandă. Cu fiecare dimineață care trecea, era mai puțin probabil ca Sarah Becker să fie găsită în viață. Degeaba știa asta, nu se deschidea nicio ușă.

Recapitulă teoria pe care i-o prezentase Ninei și nu reuși să-i găsească niciun defect. Știa că era mai mult o speculație și înțelegea că avea propriile sale motive pentru a se agăța de ea. Dacă bărbatul pe care-l omorâse fusese vinovat de răpirea fetelor, dacă le luase pentru a le preda cuiva despre care știa că le va ucide, Zandt simțea că ar găsi puterea de a accepta realitatea că-l omorâse. Ultimii doi ani de singurătate îl învățaseră un singur lucru și-l învățaseră bine: Dacă reușești să conviețuiești cu tine însuți, poți suporta opiniile celorlalți. Era conștient că Omul Drept gândea probabil același lucru, dar asta nu schimba nimic.

O doză serioasă de cafea și priveliștea plăcută i-au transformat mahmureala într-o stare generală de indispoziție pe care o putea ignora. Crampele de la gât și de la spate cu care se alesese după noaptea petrecută pe canapea dispăruseră. Marea avea puterea aceasta, chiar și de la distanță.

Pe la prânz intrase în casă și căutase ceva de mâncare. Frigiderul era gol. Dulapurile și congelatorul la fel. Nu-și amintea să mai fi cunoscut vreo femeie care să nu țină în casă măcar un pachet de biscuiți sau niște pâine feliată în congelator. După toate aparențele, majoritatea femeilor, dacă li se dădea ocazia, supraviețuiau cu pâine prăjită. Disperat, s-a trezit că umblă fără țintă prin camera de zi, uitându-se la materialele din rafturi. Erau cărți despre crime în serie – și lucrări populare, și științifice; colecții de reviste despre psihologia legală; maldăre de fotocopii ale unor dosare de anchetă, toate în bibliorafturi, așezate în ordine alfabetică după numele statului – o ilegalitate strigătoare la cer. Câteva romane, niciunul prea nou și majoritatea scrise de oameni pe nume Harris și Thompson și Connelly și King. Foarte puține care nu aveau legătură cu latura întunecată a sufletului. Casa avea un aer familiar după multele după-amiezi pe care le petrecuse acolo în 1999, ceasuri în șir când criminologia era ultimul lucru la care se gândea. Își încheiase de mult socotelile cu toate astea. Jennifer nu aflase niciodată, iar aventura nu alterase nici sentimentele lui față de ea și nici finalul căsniciei lor.

Luă unul dintre bibliorafturile cu dosare și-l răsfoi absent. Prima parte detalia activitatea unui individ pe nume Gary Johnson, care, la mijlocul anilor ’90, violase și omorâse șase bătrâne în Louisiana. Un bilet capsat de prima pagină spunea că Johnson executa acum șase sentințe pe viață într-o închisoare despre care Zandt știa că era iadul pe pământ: o fortăreață plină de bărbați periculoși ale căror rezerve de afecțiune extrem de reduse erau de obicei rezervate pentru mamele lor pensionare. Ar fi fost un miracol, de fapt, dacă Johnson s-ar mai fi aflat în viață. Un punct pentru băieții buni. A doua parte conținea informații despre o anchetă din Florida care, la data celor mai recente însemnări, era în curs de desfășurare. Șapte copii dispăruți.

Un punct pentru băieții răi. Unul dintre multele.

Luă alt biblioraft.

•

După două ore, stătea pe jos în mijlocul camerei, înconjurat de hârtii, când auzi o bătaie la ușă. Ridică privirea, derutat. Mai fu nevoie de alte câteva ciocănituri ca el să-și dea seama ce era sunetul acela.

Deschise ușa și dincolo de ea era un bărbat scund cu părul ciufulit. În spatele lui se vedea o mașină care fusese cândva splendidă.

— Taxi, zise bărbatul.

— N-am chemat niciun taxi.

— Știu că n-ai chemat. Doamna l-a chemat. Mi-a spus să vin aici și să te iau. Cât mai repede posibil. În orice moment.

— Ce doamnă?

Era nedumerit, cu mintea încă plină de paginile pe care le citise. Un detaliu printre multe altele îi reținuse atenția.

Bărbatul mormăi nerăbdător și scotoci în buzunar. Scoase o bucată mototolită de hârtie, o citi și o întoarse spre Zandt.

— Nina e doamna. Mi-a zis să-ți zic să te grăbești. Că probabil ai găsit ceva, sau a găsit ea, un om dreptaci – partea asta n-o pricep. Dar acum să mergem.

— Unde?

— La aeroport, amice. Mi-a zis să merg foarte repede și mi-a plătit de trei ori cât trebuia, și am nevoie de banii ăștia, așa că putem să plecăm, te rog?

— Așteaptă aici, zise Zandt.

Se întoarse în sufragerie, ridică receptorul și formă numărul de mobil al Ninei.

După două țârâituri, îi răspunse. Se auzea mult zgomot în fundal, dominat de o voce sonoră care probabil provenea de la un sistem de amplificare.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Ești în taxi?

Vocea ei era surescitată și lui Zandt i se părea iritantă.

— Nu. Ce cauți la LAX?

— Am primit un telefon de la tipul pe care l-am pus să monitorizeze Internetul. A interceptat o căutare pentru Omul Drept.

— Sunt doar două cuvinte, Nina. Ar putea fi o expoziție cu fotografii de Robert Mapplethorpe. Probabil că federalii se ocupă deja de asta.

— N-a fost interceptarea federalilor, zise ea, enervată. Eu am comandat-o.

— Perfect, zise Zandt. Se întoarce roata.

— A depistat adresa IP a computerului și a identificat linia de acces a apelului. Hai, John. După doi ani, e prima oară când se întâmplă. N-am predat niciodată biletul pe care l-ai primit. Pentru tot restul lumii, criminalul e Băiatul-curier.

În receptor se auzi o explozie de zgomot: cineva urla încă un anunț la celălalt capăt al firului.

Zandt așteptă să se facă liniște, apoi spuse:

— I-am spus lui Michael Becker.

— Nu e din L.A., zise repede Nina.

— Atunci, de unde? *De unde*?

— Din nord. Un orășel de lângă granița cu Oregon. La un Holiday Inn.

— Ai sunat la biroul local?

— Șeful mă urăște. Nici în ruptul capului n-o să-mi trimită ajutoare.

Așa-i, își zise Zandt. Și, în cazul improbabil că asta se va dovedi mai mult decât o vânătoare de fantome, tu vrei să fii cea care face arestarea. Prin geamul ușii îl vedea pe taximetristul care încă aștepta, țopăind de pe-un picior pe altul.

— E prea riscant, Nina.

— O să iau câțiva polițiști cu mine. O să *inventez* ceva. Hai, John, în patruzeci de minute decolează un avion. O să mă sui în el și am cumpărat două bilete. Vii sau nu?

— Nu, zise el și puse receptorul în furcă.

Se întoarse la ușă și-i spuse șoferului că nu merge nicăieri, dar îi dădu suficienți bani să-l convingă să plece.

Apoi, înjurând, înșfăcă haina și un braț de dosare și reuși să se arunce în fața taxiului înainte ca mașina să ajungă la capătul aleii. Își spuse că avea deja prea multe pe conștiință fără s-o mai adauge și pe Nina.

Și că ceea ce făcea nu avea nicio legătură cu dorința lui de a o proteja.

24

Când m-am trezit la nouă în dimineața următoare, lăbărțat pe pat de parcă fusesem aruncat de la mare înălțime, am descoperit că Bobby îmi lăsase un bilet pe noptieră. Mă invita să ne întâlnim în foaier cât mai devreme posibil. Am făcut un duș, recăpătându-mi cât de cât aspectul uman, și am pornit într-acolo, târșâindu-mi picioarele pe coridoare ca un leneș forțat să umble pe labele posterioare – un leneș de mult trecut de floarea vârstei. Somnul mă făcuse să mă simt altfel, deși nu neapărat mai bine. Gândurile îmi erau tulburi și lâncede, parcă pline de gheață pisată amestecată cu o băutură străină.

Holul era aproape gol, doar o pereche lângă biroul de recepție. Se auzea muzică lentă în surdină. Bobby stătea la mijlocul unei canapele lungi și citea ziarul local.

— Sal'tare, am mormăit, oprindu-mă în fața lui.

Ridică privirea.

— Arăți ca dracu', prietene.

— Iar tu ești plictisitor de elegant, ca întotdeauna. Care-i treaba? Te închizi în fiecare noapte într-un ou și ieși a doua zi renăscut? Sau e ceva care ține de exercițiu? Te rog, spune-mi. Vreau să fiu exact ca tine.

Afară, cerul era fără pată și strălucitor, și mai lipsea puțin să încep să urlu. Am șontâcăit prin parcare în urma lui Bobby, ținându-mi mâna la ochi.

— Ai deschis telefonul? Are bateria încărcată?

— Da, am răspuns. Deși, sincer, nu văd de ce. Fie Lazy Ed nu s-a întors acasă, caz în care ne pierdem timpul mergând acolo, fie s-a întors și nu vrea să vorbească.

— Tu este foarte negativist, Ward, observă Bobby cu accent nemțesc. Dă-mi cheile. Conduc eu.

— Așa mă simt, am zis. Norocul meu că am un android vesel care să-mi țină companie. Dar dacă mai folosești o dată accentul ăla, te spintec.

I-am aruncat cheile.

— Nu mișcați.

Cuvintele fuseseră rostite precis și hotărât, și nu-i aparțineau lui Bobby. Ne-am uitat unul la celălalt, apoi ne-am întors.

În spatele nostru erau patru oameni. Doi erau polițiști locali, în uniformă: unul mai avea puțin până la șaizeci de ani, era îngrijit și subțirel, iar celălalt, de vreo treizeci de ani, avea o talie cât un butoi. Într-o parte stătea un bărbat într-un pardesiu lung. Mai aproape de noi, cam la trei metri, o femeie zveltă,

într-un costum impecabil. Din tot grupul, ea arăta de departe cea mai amenințătoare.

— Mâinile pe capota mașinii, zise ea.

Bobby zâmbi rău-prevestitor și nu-și mișcă mâinile niciun milimetru.

— Asta-i o glumă sau ce?

— Mâinile pe mașina aia afurisită! zise polițistul mai tânăr. Își apropie mâna de patul armei, evident nerăbdător s-o folosească. Sau măcar s-o strângă în pumn.

— Care dintre voi e Ward Hopkins? întrebă femeia.

— Amândoi, am răspuns. Una dintre ciudățeniile clonării.

Polițistul tânăr se apropie brusc de noi. Am întins mâna la nivelul pieptului și s-a proptit drept în ea.

— Ușurel, zise femeia.

Polițistul nu spuse nimic, dar se opri și mă măsură lung.

— Bine, am spus, ținând mâna tot acolo, însă fără să împing. Să nu scăpăm lucrurile de sub control. Departamentul local de poliție, presupun?

— Exact, zise femeia, arătându-și legitimația. Ei. Eu sunt agent federal. Hai să ne păstrăm calmul și să vedem niște mâini pe capota mașinii.

— Nu prea cred, zise Bobby, la fel de nepăsător. Ghici ce? Și eu sunt de-al casei.

Femeia clipi.

— Ești de la CIA?

— Așa-i, scumpă domniță, zise el, cu o politețe ironică și-un accent de țărănoi. Ne mai trebuie niște băieți de la marină și-am putea organiza o paradă.

Urmă o clipă de stânjeneală. Polițistul tânăr se întoarse spre colegul lui mai în vârstă, care, la rândul lui, ridică o sprânceană spre femeie. Niciunul nu mai părea la fel de sigur ca la început. În spate, bărbatul cu pardesiu clătină din cap.

Am hotărât să las mâna jos.

— El e de la CIA, eu nu, am spus, hotărându-mă să colaborez de data asta. Sunt doar un cetățean de rând pe nume Ward Hopkins. De ce mă căutați?

— Stai o clipă, zise Bobby. Înclină din cap spre polițistul tânăr. Să vedem cum faci câțiva pași în spate, barosane.

— Du-te-n mă-ta, zise polițistul fără patos.

Femeia încă se uita la mine.

— Ieri seară a fost efectuată o căutare pe Internet, zise ea. Cineva se interesa de „Omul Drept”. Am identificat contul tău de Internet și hotelul ăsta. Îl căutăm pe Ward Hopkins.

— Nu pe mine?

— Până ieri noapte habar n-aveam de existența ta.

— Și de ce vă interesează Omul Drept?

— Nu-i treaba ta, zise polițistul tânăr. Doamnă, vreți sau nu să-i arestăm pe tâmpiții ăștia? Altfel n-am niciun chef să-i ascult.

— Faceți cum vreți, am zis. Puteți încerca să ne duceți la secție sau puteți să vă luați tălpășița. Dacă alegeți prima variantă, perfect, n-aveți decât să încercați, dar nu vă prea sfătuiesc.

Polițistul mai în vârstă zâmbi.

— Ne amenințI cumva, fiule?

— Nu. Sunt prea blând din fire. Dar Bobby nu-i omul care să stea mult la povești.

Bărbatul cu pardesiu vorbi prima oară.

— Minunat, zise el pe un ton plictisit. Nouă sute de kilometri ca să stăm de vorbă cu doi nebuni.

Femeia nu-l băgă în seamă.

— Omul Drept a omorât cel puțin patru adolescente, poate mai multe. A mai răpit una care s-ar putea să mai fie în viață și nu ne-a rămas prea mult timp s-o găsim.

Bobby se uita fix la ea cu gura întredeschisă.

— Ce s-a întâmplat? zise femeia. Îți spun ceva toate astea?

— Își bat joc de tine, Nina, interveni bărbatul cu pardesiu. Știi cum sunt ăștia de la CIA.

Bobby se întoarse cu picioarele pe pământ destul cât să închidă gura, dar nu suficient cât să sară la bătaie. Femeia se uită la mine.

— Spune-mi, zise ea.

— Bine, am acceptat. Poate e cazul să discutăm.

Polițistul mai în vârstă își drese vocea.

— Doamnă Baynam, pot să vă-ntreb dacă mai aveți nevoie de mine și de Clyde?

•

Ne-am așezat la o masă de lângă fereastră, în ceea ce hotelul avea pretenția că ar fi o cafenea. Încăperea era destul de mare și părea nouă, dar tot avea aerul unei cutii de biscuiți goale. Eu și Bobby ne-am așezat de-o parte a mesei, iar femeia de cealaltă. Bărbatul cu pardesiu – care fusese în sfârșit prezentat, deși doar ca LAPD – se așeză mai la distanță, dându-ne de înțeles fără echivoc că, într-o lume ideală, el s-ar fi aflat în cu totul alt stat. Reprezentanții poliției locale o zbughiseră deja cu mașina lor de patrulă, probabil să mănânce clătite și să facă schimb de povești despre cum ne-ar fi bătut măr dacă li s-ar fi dat ocazia.

Am luat teancul de hârtii de la Bobby și l-am pus în fața femeii.

— Dacă vrei să știi de ce-l căutăm pe Omul Drept, am zis, uită-te aici. De fapt, căutam pe altcineva, dar asta am găsit.

Femeia citi repede cele trei pagini. Când ajunse la capăt, împinse hârtiile spre bărbat.

— Și-atunci ce căutați? întrebă el.

— O grupare numită „Oamenii de paie”, am răspuns. Bobby a găsit un website care ne-a condus la asta. Următorul pas logic a fost să-l căutăm pe „Omul Drept”. Asta-i tot ce știm.

— E ancheta Agenției?

— Nu, am răspuns. E personală.

— La sfârșitul ultimei pagini e un buton, un link, zise ea. Unde duce?

— Ce buton? am întrebat.

— L-am găsit după ce tu ai capitulat, interveni Bobby, cu un aer ușor jenat. Era ascuns într-un cod Java paradit. Trebuia să-l fi observat mai devreme.

— Și unde duce?

— La pagini despre criminali în serie, răspunse el și, acum, bărbatul cu pardesiu își ridică privirea. Doar site-uri ale fanilor. Informații despre ucigași ținute la zi cu mare zel de niște descreierați care n-au ambiția să devină ei înșiși un pericol pentru societate.

— Îmi arăți prima pagină? întrebă femeia.

Bobby clătină din cap.

— S-a dus. Am încercat să mă întorc la ea după ce m-am uitat la tot felul de fotografii neclare cu dezechilibrați mintal. Fișierul nu mai e pe server, probabil a fost mutat în altă parte.

— N-ai notat paginile la care ducea?

Bobby ridică din umeri.

— N-am văzut niciun motiv s-o fac. Găsisem doar delirurile paranoice ale unor indivizi excitați de criminalii în serie.

— E o scurgere de informații, zise bărbatul cu pardesiu, împingând hârtiile înapoi în fața femeii. Site-uri ale fanilor, nimic mai mult. Numele real al Băiatului-curier a transpirat cumva și un psihopat aspirant a creat pagina asta folosindu-i numele. E o experiență interactivă pentru fraierii care salivează după statistici ale asasinilor, cu tot cu adrese-fantomă. Internetul e plin de asemenea porcării.

M-am uitat țintă la el:

— Băiatul-curier?

— Așa i-a spus presa individului pe care-l căutăm noi.

— Isuse, am zis. Încă îl mai *căutați* pe omul ăla?

— Și o să continuăm până-l vedem mort. Nina, mă duc să fumez o țigară, apoi propun să ne întoarcem la civilizație.

Se ridică și ieși.

— Voia să spună „arestat”, zise femeia încet, după ce bărbatul plecă. Să-l vedem arestat, la asta se referea.

— Mda, sigur, mormăi Bobby. Dacă vrei să știi ce cred eu, ăsta-i un om care trebuie ținut bine sub control.

— Ce-i cu Oamenii ăștia de paie? întrebă ea.

— Spune-i, Bobby, l-am îndemnat, ridicându-mă în picioare.

— Să nu te ambalezi, zise Bobby, îndreptând un deget spre mine. Și ține minte ce-am spus mai devreme.

I-am lăsat acolo și-am ieșit în hol. L-am văzut pe bărbatul cu pardesiu stând la câțiva metri în fața intrării principale.

— Ai o țigară?

Se uită la mine câteva clipe, apoi vârî mâna în buzunar. După ce am aprins-o, o vreme am fumat amândoi în tăcere.

— Tu ești polițistul ăla, nu-i așa? am întrebat într-un târziu.

Nu-mi răspunse.

— Corect?

— Am fost polițist, zise el. Nu mai sunt.

— Posibil. Dar pe-atunci locuiam în San Diego. Am citit ziarele. Era un polițist, unul considerat vânător de ucigași în serie. Nu l-a prins, apoi a dispărut. Cred că tu ești.

— Se pare că îți amintești multe despre caz, zise el. Ești sigur că n-ai un interes personal în povestea asta? Poate vrei să afli câți fani ai, să verifici dacă mai ești celebru.

— Dacă ai crede că eu sunt criminalul, n-am purta discuția asta. Nu încerca să mă iei peste picior.

Trase ultimul fum din țigară, după care o aruncă în parcare.

— Atunci, de ce te interesează?

— Îi caut pe oamenii care mi-au ucis părinții, am răspuns.

Se uită la mine.

— Oamenii de paie despre care ați pomenit?

— Așa cred. Nu știu încă dacă au vreo legătură cu omul pe care-l căutați voi.

— Nu au, zise el, aruncând o privire în parcare. Toată tărășenia asta e o aiureală și o pierdere de timp, și noi nu avem timp.

— Prietena ta nu pare să fie de aceeași părere. Sincer, nici nu-mi pasă. Dar am impresia că în hotelul ăsta sunt două persoane care au legătură cu agențiile de apărare a legii și care ar putea rezolva ceva. Pe de altă parte, mai suntem noi doi, care în momentul de față nu avem legătură nici măcar cu un rahat aburind. Putem să stăm mult și bine aici și să ne pișăm fiecare în cortul celuilalt sau putem încerca să facem ceva fără să ne călcăm unul pe altul pe bătături.

Bărbatul în pardesiu se gândi o clipă.

— Jos pălăria.

— Deci cum te cheamă, amice?

— John Zandt.

— Ward Hopkins, am spus și ne-am strâns mâinile, după care ne-am întors în hotel.

La ușa restaurantului, mobilul meu a început să sune. I-am făcut semn lui Zandt s-o ia înainte și eu m-am întors în hol.

Am ezitat o clipă înainte să apăs butonul verde, încercând să aleg tonul cel mai potrivit pentru a-i răspunde unui bătrân speriat și pus pe fugă. N-am reușit. Tot ce puteam face era să ascult ce avea de zis. Și să nu strig la el, probabil.

Am răspuns și-am ascultat, dar nu era el. Am purtat o discuție scurtă cu cineva, după care i-am mulțumit. Am pus telefonul în buzunar.

Când am intrat în cafenea, toți trei stăteau în jurul mesei. De data asta, Zandt se apropiase de ceilalți. Femeia s-a uitat la mine, dar am vorbit cu Bobby:

— Tocmai am primit un telefon, am spus.

— De la Lazy Ed?

— Nu. A fost fata de la spital.

— Bine, și?

— Toată după-amiaza de ieri a răscolit prin fișe.

— Probabil că i-ai făcut o impresie bună. N-am răspuns la provocare, așa că el a continuat: Ai de gând să ne spui ce-a aflat?

— A aflat unde s-au născut părinții mei, am spus. În cu totul altă parte decât mi-au spus…

Vocea îmi tremura puțin. Zandt se întoarse și se uită la mine.

— N-am ajuns încă la asta, zise Bobby, dar Ward are un frate despre care părinții lui nu și-au găsit timp să-i spună.

— De fapt, nu cred că mi-au spus vreodată mare lucru. Nimic adevărat, în orice caz.

Simțeam ochii femeii încă ațintiți asupra mea; în plus, mai eram conștient că Hunter’s Rock și toate certitudinile mele semănau acum cu un basm care-mi fusese citit și recitit, dar din care, în clipa aceea, nu reușeam să-mi amintesc decât titlul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă femeia.

— Mama nu putea să aibă copii.

— Alții? zise Bobby. După tine?

— Nu. Niciunul.

25

Au venit cu noi la bar. Tânărul Ed nu a fost prea entuziasmat când am intrat și ne-a spus doar că nu-l văzuse pe bătrân și că habar n-avea unde ar putea fi. A continuat să spună asta și după ce Zandt l-a luat deoparte să-i vorbească între patru ochi. Nu auzeam ce-i spunea polițistul, dar gesticulația lui Ed era destul de grăitoare încât să-mi demonstreze că stilul colocvial al lui Zandt era convingător.

— Prietenul tău e foarte pornit să-l prindă pe ucigașul ăsta, am remarcat, întorcându-mă spre Nina.

Ea își feri privirea.

— N-ai idee cât de mult.

În cele din urmă Zandt l-a lăsat în pace pe barman, care s-a strecurat repede înapoi la loc sigur, în spatele tejghelei.

— Aici ne pierdem timpul, zise fostul polițist, în vreme ce noi îl urmam înapoi în parcare. Nu vreau să vă jignesc, băieți, dar nu văd cum ar putea un bețivan bătrân să ne ajute pe mine și pe Nina. Poate e important pentru voi, dar pentru noi e inutil și cu fiecare minut pe care-l pierdem Sarah e mai aproape de moarte.

— Și ce vrei să facem, John? întrebă femeia. Să ne întoarcem la L.A. și să stăm acolo cu mâinile-n sân?

— Mda, răspunse el. Că veni vorba, asta-i exact ce vreau să fac. N-am stat chiar degeaba la tine acasă. Cred că…

Clătină din cap.

Ea se încruntă.

— Ce?

— Îți spun în avion, murmură el.

— Hei, am intervenit, o să vă acord puțină intimitate.

M-am îndepărtat și m-am dus la Bobby, care stătea lângă mașina noastră.

— Cred că grupul stă să se spargă, am zis.

— Atunci care-i planul nostru?

— Să batem străzile, să verificăm barurile, restaurantele, biblioteca și toate locurile în care merg oamenii de obicei. S-o facem cu profesionalism. Aici nu suntem la New York. Are un număr limitat de ascunzători.

— L-ai cunoscut pe tipul ăsta. N-ai *nicio* idee unde s-ar fi putut duce?

— Nu l-am cunoscut în adevăratul înțeles al cuvântului, am spus, întorcându-mă să mă uit la barul de vizavi. Mă duceam acolo să beau. Eu îmi omoram timpul și el îmi vindea alcool. Asta-i tot.

Mi-am amintit încă o dată de seara când tata venise la bar cu mine și de felul în care Ed îmi dăduse o bere după aceea și m-am simțit ca un trădător. Acum îmi dădeam seama că era posibil să-mi fi scăpat ceva din evenimentele care se petrecuseră în seara aceea. Berea pe care Ed mi-o pusese în față, cu un soi de blândețe bărbătească… Poate fusese un gest ca oricare altul, dar acum nu mai eram convins. Lazy Ed nu era deloc genul ăsta. Oare nu-mi spusese de fapt: „Mda, știu cât de imposibil poate fi omul ăsta”? Dacă așa era, îmi întărea și mai mult supoziția că Ed era cel care mânuise aparatul de filmat în prima jumătate a episodului al doilea de pe casetă, că el leșinase și fusese folosit pe post de sfeșnic. Pe deasupra, faptul că, zece ani mai târziu, puși față în față, se prefăcuseră că nu se cunosc deloc devenea și mai ciudat. Ceva trebuie să se fi întâmplat în Hunter’s Rock, ceva care destrămase un grup de prieteni; ceva care, într-un fel sau altul, îi obligase pe trei dintre ei să se reîntâlnească la mii de kilometri distanță și să se prefacă din nou că între ei nu există nicio legătură. Nimic premergător, în orice caz, nimic din trecut.

Își continuaseră prefăcătoria și față de mine, dar acum părea să aibă o logică. Dacă mama nu putea avea copii, cine naiba *eram* eu?

În spatele barului cerul era opac, iar copacii păreau zimțați și reci. Poate priveliștea, poate mirosul de pin care plutea în aerul răcoros m-au dus atât de precis înapoi la seara aceea. E straniu cum mirosurile pot face asta mai bine chiar decât imaginile și sunetele, ca și când cele mai vechi părți ale creierului nostru, cele care ne închid în timp și memorie, încă se ghidează după simțul olfactiv.

— Așteaptă un minut, am spus, pentru că o luminiță palidă mi se aprinsese într-un colțișor al minții. Am închis ochii, urmărind gândul. Ceva despre care pomenise Lazy Ed atunci, genul de proiect utopic al unui om care nici măcar nu era în stare să păstreze curățenia în propriul lui bar.

În cele din urmă mi-am amintit.

— Mai putem încerca într-un loc.

— Să mergem, zise Bobby.

M-am uitat la ceilalți doi. Îmi dădeam seama că Zandt se vedea deja la poarta de îmbarcare. Femeia părea mai puțin convinsă. Am luat hotărârea în locul lor. Era o încercare disperată și nu aveam timp sau răbdare să le-o explic.

— Mult noroc, am strigat.

După care ne-am urcat amândoi în mașină și Bobby a pornit motorul.

•

Iazul Pierdut nu e pierdut, desigur. E cam la un kilometru și jumătate de mers pe jos prin pădurea care se întinde la nord de Hunter's Rock: teren în proprietate publică, rareori vizitat, cu excepția localnicilor și-a câtorva excursioniști. Era un loc potrivit pentru excursii cu școala, o plimbare în mijlocul naturii unde înveți despre insecte și altele de felul ăsta; cu autobuzul până la liziera pădurii, apoi o drumeție printre copaci, însoțit de foșnetul frunzelor fremătătoare și fericit că ai scăpat de ore. Profesorii încercau, dar fără să se străduiască prea mult, să mențină atenția tuturor la motivul excursiei: îți puteai da seama după atitudinea lor relaxată că și ei se bucurau să scape de constrângerile zilnice. Îmi amintesc că-l surprinsesem odată pe unul dintre ei ridicând o piatră, atunci când credea că nu-l vede nimeni, și aruncând-o departe, spre trunchiul unui copac prăbușit. Îl nimerise și zâmbise în secret. Cred că atunci am înțeles prima dată că – în ciuda aparențelor – și profesorii sunt oameni ca toți oamenii.

Când creșteai, nu mai erai dus acolo. Lecțiile se concentrau asupra subiectelor pe care le puteai memora, nu experimenta. Dar, din când în când, copiii mergeau la Iaz doar de plăcere și cu aceste ocazii semnificația numelui devenea evidentă. Indiferent de câte ori ai fi fost acolo, împreună cu treizeci de colegi zvăpăiați aliniați în rânduri de câte doi, dacă încercai să-l găsești singur sau însoțit de câțiva prieteni nu era niciodată unde credeai că este. Intrai în pădure liniștit și încrezător și, după câteva sute de metri, poteca dispărea. Un pârâiaș curgea în diagonală, croindu-și drum spre dealurile joase, și majoritatea ajungeau până acolo. Urmăreai pârâul până la confluența cu altul mai mare și, din punctul acela, orice hotărâre ai fi luat era greșită. Nu conta cât de bine credeai că-ți amintești traseul, nu conta că erați toți de acord că direcția trebuia să fie *aia*; după vreo două ore te pomeneai în parcare, mort de sete și de oboseală și foarte bucuros că ai ieșit din pădure pe lumină și fără să fi întâlnit vreun urs.

Pentru mine fusese altfel. Într-o vară, când nu aveam mare lucru de făcut, m-am hotărât să învăț drumul spre iaz. Cred că aveam cincisprezece ani, era cu vreo doi ani înaintea serii de la bar cu tata. Am aplicat o metodă științifică pentru că în perioada aceea mă fascinau științele: am parcurs metodic toate traseele posibile până am descoperit unde era iazul și cum să ajung la el. M-am rătăcit bine de tot de câteva ori, dar n-a fost o idee rea pentru a-mi petrece câteva săptămâni de vacanță. Când știi încotro mergi, pădurea e un loc mai frumos decât altele. Îți dă o senzație de siguranță și te simți special. Problema a fost că, după ce am făcut cu succes drumul de vreo zece ori, mi-am dat seama că stricasem totul. Un iaz pierdut

care nu mai e pierdut n-are niciun rost, devine un iaz ca oricare altul. Nu m-am mai dus acolo. Pe-atunci începuseră să mă intereseze mai mult locurile în care să te mozolești, și nu reușeai să le convingi pe fete să se plimbe prin pădure după lăsarea întunericului – fără îndoială nu în căutarea unei bălțoace pe care puteai la fel de bine s-o găsești sau nu. Nu era genul de propunere care să le stârnească interesul. Sau eram eu de vină. Una din două.

Eu și Bobby mergeam în șir indian, urmând un afluent al pârâului. Trecuseră peste douăzeci de ani și împrejurimile se schimbaseră. Acoperișul de frunze de deasupra capetelor noastre era neuniform și jerbe reci de lumină pătrundeau prin el și formau o rețea de umbre.

Am ajuns în scurt timp la altă confluență din rețeaua pârâului, unde apa săpase adânc și malurile erau abrupte. M-am oprit pe margine, pe moment nesigur. Zona nu mi se părea cunoscută. S-au auzit proteste în trupă.

— Și facem asta pentru că individul ăla a spus că se *gândește* să-și construiască un adăpost de vânătoare… Când, acum douăzeci de ani?

— Poți să te duci acasă chiar acum dacă vrei.

— Fără credincioasa mea călăuză indiană?

După ce am mai aruncat o privire în jur, fără să mă grăbesc, am înțeles ce se schimbase. Unul dintre copacii pe care-i folosisem ca punct de reper se prăbușise între timp. Și încă de mult, judecând după cum arăta: trunchiul era acoperit cu mușchi și lemnul putrezise pe alocuri. Am căutat alte repere și-am început să cobor în viroagă.

Malul era abrupt și alunecos din cauza frunzelor, așa că am avut mare grijă. Când am ajuns jos, am luat-o la stânga și am continuat în lungul unei pante ușoare.

— Aproape am ajuns, am spus, arătând cu degetul în față. Cam la două sute de metri, valea făcea brusc la dreapta. Cred că-i dincolo de cotitura aia.

Bobby n-a zis nimic și am presupus că, la fel ca mine, era absorbit de aventură. Plimbarea prin pădure se numără printre experiențele pe care le uiți o vreme, până când ai tu însuți copii și începi să apreciezi din nou anumite lucruri, să le vezi renăscute prin ochii unui copil – de exemplu înghețata, mașinuțele și veverițele. M-am întrebat dacă așa se explica predilecția mea pentru hoteluri. Coridoarele lor sunt ca potecile printre copaci, barurile și restaurantele, ca luminișurile în care grupul face popas și mănâncă. Refugii de diferite dimensiuni și calități, toate închise în aceeași structură – o pădure privată.

Manifestul Omului Drept mă afectase mai mult decât îmi închipuiam.

•

— Se uită cineva la noi, zise Bobby.

— Unde-i?

— Nu știu, răspunse el, uitându-se în sus. Dar e acolo sus, undeva.

— Nu văd pe nimeni, am zis, având grijă să nu întorc capul, dar te cred pe cuvânt. Ce facem?

— Mergem mai departe, spuse Bobby. Dacă-i el, fie o să iasă la lumină, fie o să rămână ascuns și-o să se gândească dacă e cazul să vorbească cu noi. Dacă scoate capul de după parapet, mă duc după el.

Am parcurs ultima sută de metri în tăcere, stăpânindu-ne impulsul de-a ne uita în sus. La cotitură terenul se ridica brusc și am fost obligați să ne cățărăm cam un metru și jumătate.

Și acolo, în fața noastră, era Iazul Pierdut. Poate o sută de metri pe șaizeci, între maluri în mare parte abrupte, dar cu două plaje mici și mâloase. În mijlocul lui pluteau câteva rațe și copacii stăteau aplecați peste apa nu prea adâncă. M-am dus la mal și m-am uitat la ea. Parcă m-aș fi uitat într-o oglindă și m-aș fi văzut așa cum eram la cincisprezece ani.

— Știi unde era refugiul? întrebă Bobby.

— Tot ce știu e că avea de gând să-l construiască. A vorbit de două ori despre asta, poate de trei. Nu pentru vânătoare, doar să aibă unde să se retragă. Ed era un singuratic prin definiție.

— Și pervers, poate?

— Nu. Am clătinat din cap. Nimeni nu vine aici să și-o tragă. Noaptea e cam înfiorător.

Bobby se uită în jur, verificând terenul.

— Dacă ar fi să construiesc o cabană, aș așeza-o acolo.

Arătă cu degetul spre o zonă împădurită și plină de ierburi care se întindea peste povârniș, în partea de vest a iazului.

— Din motive de siguranță, dar și pentru priveliște.

Am deschis drumul, uitându-mă atent în față la locul indicat de Bobby. Poate că de vină era imaginația mea, dar în porțiunea din mijloc vegetația părea într-adevăr mai deasă decât în rest, ca și când acolo ar fi fost adunate și așezate în picioare crengi tăiate.

În clipa aceea a răsunat primul foc de armă. Un pocnet sec, urmat de un șuierat care s-a pierdut în depărtare.

Bobby mă trase repede de la marginea apei și începu să alerge. Al doilea glonț străbătu frunzele la câțiva metri deasupra noastră. După ce am ajuns în spatele copacilor, am întors capul, încercând să văd de unde veneau împușcăturile.

— Care-i problema *cu* omu' ăsta?

— Stai, am zis. Uită-te acolo.

I-am arătat porțiunea în care vegetația era mai deasă. Din verdeață se ivise un cap – capul unui om bătrân, dar aflat în cu totul alt loc decât cel din care se trăgea.

— Rahat, făcu Bobby, care avea acum pistolul în mână.

Doi bărbați în haine de camuflaj alergau pe pantă în jos spre iaz. Altul, în jeanși, se apropia din partea opusă.

— Ăla-i tipul de ieri, din bar, am spus. Cel care ne-a blocat mașina.

Bărbații în kaki ajunseseră pe malul apei. Cel mai solid se lăsă într-un genunchi și trase direct spre pâlcul de copaci: focuri calculate, la intervale regulate. Celălalt ocolea în viteză iazul, urcând aproape pieptiș ca să ajungă mai repede de culme. Tipul în jeanși trăgea și el.

— Cine mama dracului sunt ăștia?

— Bobby… unul vrea să ajungă în spatele lui Ed.

— L-am văzut, zise. Încearcă să mă acoperi.

A plecat în pas alergător. Am scos pistolul, am ieșit pe jumătate de la adăpostul copacului și am început să trag.

Bărbatul îngenuncheat a executat o rostogolire precisă într-o parte și s-a strecurat în spatele unui trunchi uriaș, căzut la pământ. Am pornit lateral printre copaci. Eram scăldat într-o lumină rece și oblică, filtrată printre frunzele fremătătoare, trăgeam și aveam în același timp grijă să nu mă împiedic de rădăcini. După cam zece secunde, am auzit un strigăt, apoi bărbatul în blugi s-a răsucit pe loc și a căzut pe spate.

Bobby își croia drum printre arbuștii înalți, trăgând în individul care cobora panta, după ce ocolise repede pe sus. Omul ne ignora complet și pe mine, și pe el, în ciuda faptului că Bobby îl luase în mod evident la țintă. Se concentra să-și regleze focul spre adăpostul lui Lazy Ed.

M-am oprit, m-am echilibrat și am tras.

Primul glonț l-a lovit în umăr. După o jumătate de secundă a venit altul, de la Bobby, și bărbatul a fost aruncat în spate, în trunchiul unui copac. A continuat să tragă, dar tot nu în noi.

Am tras din nou, de două ori, nimerindu-l drept în piept. Bobby se oprise și el acum, și au urmat trei focuri din direcția lui. Bărbatul a dispărut din câmpul meu vizual.

Am făcut un pas în față, dar Bobby mi-a făcut semn să rămân pe loc. A înaintat foarte prudent.

— Ed? am strigat. Ești teafăr?

Brusc, bărbatul în kaki a apărut iar. Alunecase puțin pe deal în jos, la adăpostul tufișurilor. În vreme ce eu și Bobby ne uitam la el uluiți, s-a ridicat cu greu în genunchi, ținând în mâini ceea ce am văzut acum că era un pistol-mitralieră.

Înainte să apuc să mișc un deget, bărbatul a deschis focul. Murea în fața ochilor noștri, dar a mai reușit să tragă vreo cincisprezece gloanțe în desiș. Nu-l interesa să ne scoată din luptă. Parcă nici n-am fi fost acolo.

Apoi s-a prăbușit cu fața în jos și a rămas nemișcat pentru totdeauna.

Bobby s-a răsucit pe călcâie și a luat-o pe unde venise, încărcându-și din mers pistolul. Eu am alergat în față, i-am tras un picior mortului ca să mă asigur că nu mai era o amenințare și mi-am croit drum printre ierburi.

Chiar în mijloc erau rămășițele unei ascunzători. O grămadă alandala de lemne bătute de vreme, crengi și ramuri uscate și răsucite. Dacă nu știai unde să-l cauți, ți s-ar fi părut că face parte din natură, că e cel mult o amintire din vremuri îndepărtate, nu un adăpost ridicat de mâna unui om căruia pur și simplu îi plăcea să stea în pădure și să se uite la un iaz. Acolo, în mijloc, zăcea Lazy Ed.

Am îngenuncheat lângă el și am știut imediat că nu mai avea să plece viu din pădure. Mi-a fost imposibil să număr găurile. Fața îi era cel mai puțin atinsă, deși o ureche îi dispăruse și se vedea osul.

— Ce se întâmplă, Ed? am întrebat. Ce dracu se întâmplă? De ce vor ăștia să te omoare?

Ed întoarse capul câțiva centimetri și se uită la mine. Mi-era greu să-l recunosc prin păienjenișul ridurilor și-al vaselor de sânge sparte pe bărbatul pe care îl cunoscusem cândva.

— Du-te dracului, hârâi el, dar cât se poate de clar. Cu familia ta blestemată cu tot.

— Familia mea s-a dus.

— Bun, zise el, și muri.

•

N-am găsit nimic în adăpost. Câteva conserve goale, o cutie cu tutun, o sticlă pe jumătate plină cu tequila ieftină. M-am gândit să-i închid ochii, dar n-am făcut-o. M-am întors și am ieșit de-acolo.

Când am ajuns la iaz și la cadavrul bărbatului în jeanși, Bobby cobora de pe o ridicătură și venea spre mine.

— A scăpat, mormăi el.

— Părea că știe ce face. Ești întreg?

— Mda, numai că aproape m-am rătăcit la întoarcere.

— E Iazul Pierdut, am spus și am observat că îmi tremurau mâinile. Isuse.

— Ei au început, zise el. Noi ne vedeam de treabă.

— Știu, am spus, copleșit de bizareria întoarcerii într-unul din locurile simbolice ale copilăriei, de data asta înarmat. Dar ce importanță are? Mereu se găsește cineva care să tragă cu

arma în altcineva. Am mai făcut-o doar o dată și nu-mi place în mod special.

Bobby îngenunche lângă cadavrul bărbatului în jeanși și-i scotoci buzunarele până găsi un portofel. Îl examină în fața mea. Nu era în el niciun permis de conducere, nicio legitimație, nicio chitanță, nicio fotografie – nimic din detritusul specific portofelelor. Nimic, cu excepția a aproximativ patruzeci de dolari.

— Te-ai uitat la celălalt?

— Numai cât să fiu sigur că n-o să mai tragă niciodată cu pistolul, am spus. Individul ăla a dat dovadă de mare abnegație pentru misiune, și misiunea lui n-avea nimic de-a face cu noi. Ne-ar fi putut doborî fără probleme, dar îl voia pe Lazy Ed. Noi am nimerit pur și simplu la mijloc.

Bobby clătină din cap.

— Nici celălalt n-avea acte la el, am spus. Nimic. I-am întors gulerul hainei, m-am uitat și la pantalonii lui. Nicio etichetă. Au fost tăiate.

— Sunt Oamenii de paie, zise el. Îi elimină unu câte unu.

— Dar de ce? Și cum ne-au găsit?

Ridică din umeri.

— Tipa de la FBI a reușit să ne găsească. Poate-au procedat și ei la fel. E pagina lor de web, află imediat când e accesată fără să aibă nevoie de ajutorul vreunui specialist. Cine știe, poate se ocupă de caz dinainte să intervenim noi, Ward. E clar că e-n curs de desfășurare un fel de acțiune de curățire.

Ridică ochii spre mine. Părea obosit și enervat la culme de eșecul nostru.

— În orice caz, și-au îndeplinit misiunea. Aici nu mai e nimic pentru noi în afară de probleme, iar din astea avem deja prea multe.

Fără alt cuvânt, am pornit la drum.

26

Nina crezuse că Zandt îi va explica ce are în gând, dar, din clipa când ceilalți doi plecaseră, se închisese într-o tăcere încăpățânată. Când apăruse cu taxiul la aeroportul din Los Angeles, chiar dacă nu se arătase foarte prietenos, cel puțin părea să fie prezent. Imediat ce stabiliseră că bărbații de la hotelul Holiday Inn din Hunter's Rock, indiferent ce urmăreau – iar ea încă își mai punea întrebări în privința asta –, nu aveau nicio legătură cu Omul Drept, Zandt parcă s-ar fi retras din nou în adâncul lui. Se simțea o idioată din cauză că bătuse atâta drum, dar să faci o greșeală era mai bine decât să nu faci nimic. Era foarte conștientă de trecerea timpului, atât de dureros de conștientă, încât parcă i-ar fi smuls cineva pielea de pe față. Voia să vorbească, să încerce să facă sau să spună ceva, orice, ca și când simplul act al conversației i-ar fi putut oferi o soluție. Efectul asupra lui Zandt părea să fie diametral opus: nu mai lipsea mult până să amuțească total.

Avionul era aproape gol, dar el nici măcar nu se așezase lângă ea. Stătea de cealaltă parte a culoarului și citea niște dosare vechi pe care le luase din arhiva ei.

Nina sunase la biroul din Brentwood și aflase că acolo nu se schimbase nimic, dar se ferise să le spună că era la distanță de-o aruncătură de băț.

Apoi se întoarse și se uită prin hublou la peisajul care se desfășura sub ei în vreme ce zburau în sens invers spre Los Angeles, întrebându-se dacă nu treceau chiar atunci pe deasupra casei sau cabanei pe care Omul Drept o considera refugiul lui. Ideea că putea fi așa, că Sarah Becker se afla acolo jos, undeva, era insuportabilă. În cele din urmă scoase din buzunarul scaunului revista de bord și se strădui s-o citească.

Zandt era vag conștient că se află într-un avion, și nici măcar nu se gândea la Sarah Becker. Se gândea în schimb la patru dispariții, risipite prin toată țara și într-o perioadă de trei ani. Aveau puține elemente comune, cu excepția faptului că el ținea acum în poală copiile dosarelor de caz. Dacă aveau de-a face într-adevăr cu cine știe ce intermediar, obișnuitele reguli ale anchetării crimelor în serie nu mai puteau fi aplicate. Când se înregistra o serie de dispariții sau erau găsite mai multe cadavre într-o arie geografică precisă, era logic să presupui că poți limita căutarea dovezilor sau indiciilor relevante la exact aceeași zonă. Majoritatea ucigașilor aveau propriile lor teritorii de vânătoare, câțiva kilometri pătrați în care se simțeau ca

acasă. Unii își restrângeau aria de acțiune la un cartier, chiar la două-trei străzi – mai ales dacă victimele lor predilecte proveneau din straturi sociale care nu stârneau cine știe cât interesul autorităților. Zandt își amintea că văzuse un film cu demolarea casei în care se afla apartamentul lui Jeffrey Dahmer, locul în care mai mulți tineri afroamericani și asiatici fuseseră măcuiți, veneraţi și mâncați, nu neapărat în această ordine. Rudele victimelor urmăriseră scena, majoritatea fără să scoată un cuvânt, unii suspinând din când în când – dar foarte puțini ceruseră explicații de la cei dispuși să-i asculte, foarte puțini căutaseră o justificare pentru a accepta faptul că le fuseseră uciși copiii fără să-i pese cuiva prea mult.

Dispariţiile din zone opuse ale țării fuseseră rareori confruntate, chiar și după implicarea FBI-ului, mai ales dacă aveau loc în același cadru temporal. Nu poți răpi pe cineva din San Francisco marți seara și-apoi pe altcineva din Miami la primele ore ale dimineții de joi.

Nu se poate, în orice caz, dacă e vorba de același om. Zandt căutase dispariții care să aibă caracteristici comune cu acelea puse pe seama Omului Drept și care, pe deasupra, să fi avut loc în același interval de timp. Nu se aștepta să găsească alte referiri la pulovere cu numele victimei brodat pe ele. Omul Drept era destul de inteligent încât să le dea de înțeles că nu exista nicio legătură între cazurile din Los Angeles și oricare altele din restul țării.

Aceasta era ideea care-l frământa atunci când se urcase în taxiul care trebuia să-l ducă la aeroport: că puloverele erau doar o pistă falsă. Că era posibil să aibă prea puțin sau nimic de-a face cu patologia criminalului și că scopul trimiterii lor era, în schimb, să izoleze un număr redus de cazuri și să sugereze că n-au nicio legătură cu oricare altele. Omul Drept se gândise că polițiștii vor fi la fel de impresionați de un asemenea detaliu ca spectatorii filmelor în care erau găsite larve în gâtul cadavrelor sau ai serialelor în care un singur om prinde în fiecare săptămână ucigași care-și poartă la rever cele mai adânci psihoze. A apărut un pulover cu un nume brodat pe el, e cazul nostru. N-a apărut, atunci nu e și nu ne interesează. Omul nostru are o dereglare patologică. Asta căutăm noi. E unul dintre puținele elemente pe care le avem și ținem cu dinții de el, chiar nu vă dați seama că suntem foarte ocupați?

Zandt credea că era foarte probabil ca Omul Drept să nu aibă nicio boală psihică și că era imposibil să-l încadrezi în vreun profil. Se putea duce oriunde, își putea alege victimele din orice colț al țării. Poate chiar din orice țară. Numai pentru că așa avea el chef.

Iar victimele lui nu constituiau o categorie bine definită. Răpirea unor fete atrăgătoare nu era suficientă pentru a individualiza acțiunile Omului Drept. Râvnim la frumusețe pentru că frumusețea îi face pe oameni mai ușor de recunoscut, le dă o aură de celebritate. Zandt credea că nici părul lung nu era un factor relevant. Dacă avea dreptate și puloverele erau o pistă intenționat falsă, lungimea părului fetelor reprezenta doar un mijloc pentru atingerea scopului. Existau doar două trăsături distinctive. Prima era vârsta. Dispar mulți copii mici și nu puțini sunt bătrânii bătuți în propriile lor case. Amândouă aceste tipologii ajung în statistici în virtutea slăbiciunii lor fizice. Dintre celelalte, majoritatea femeilor care sunt răpite au în jur de douăzeci de ani: suficient de tinere (și nu prea bătrâne) să ducă o viață independentă, femei care pot fi văzute seara întorcându-se acasă neînsoțite, care trăiesc singure, care pot comite imprudența juvenilă de a sări, seara târziu, în ajutorul unui bărbat politicos cu un braț în ghips și cu fața ascunsă în umbra din colțul unei parcări. Da, dispar femei de toate vârstele, dar punctul de vârf al graficului se află în acest interval. Victimele atribuite în mod oficial Omului Drept și fetele dispărute menționate în dosarele pe care le ținea pe genunchi erau însă adolescente. Îndeajuns de mature încât să reprezinte o provocare de ordin fizic pentru răpitorul lor, dar prea tinere ca să fie găsite de regulă în mediile cele mai vulnerabile. Asta nu însemna că Zandt putea să le considere pe toate reprezentantele generației respective drept victime potențiale. Erau o sumedenie de locuri în toată țara unde o fată de vârsta respectivă se poate afla noaptea pe stradă. Dacă pe Omul Drept sau pe furnizorul său l-ar fi preocupat doar vârsta, ar fi putut merge cu o camionetă în cartierul potrivit din orașul potrivit și ar fi încărcat-o până la refuz. În schimb, le alesese nu doar dintr-un grup în mod categoric mai puțin vulnerabil decât media din pricina vârstei, ci și din medii sociale destul de protejate. Familia lui Elyse LeBlanc era puțin mai strâmtorată decât celelalte, însă aparținea indubitabil clasei de mijloc. Celelalte trăiau la limita bogăției. Omul Drept nu căuta doar carne. Căuta ceea ce el considera că ar fi calitate.

Zandt stătea nemișcat și se uita fix la fotografiile fetelor moarte. Mintea lui părea să funcționeze din ce în ce mai repede, amestecând evenimentele pe care le avea în fața ochilor cu cele pe care le interiorizase cu doi ani în urmă. Locurile, numele, chipurile. Încercă să vizualizeze totul simultan, lăsând-o deoparte doar pe fiica lui, care – acum era convins – fusese aleasă doar pentru a-i da lui o lecție. Mai încercase și până atunci s-o scoată pe Karen din ecuație, dar nu reușise niciodată. Realitatea dispariției lui Karen afectase într-

un fel sau altul tot ce gândise și făcuse din clipa în care el și Jennifer găsiseră biletul în fața ușii. Dar acum o înlocuise cu fetele din noile dosare și încerca să înțeleagă dacă aveau și alt numitor comun, nu doar speculațiile. Încerca să se îndepărteze de locul spre care se îndrepta, în care trăise aproape toată viața, ciudatul oraș al făuritorilor de vise, al sărăciei și-al probelor de actorie, al crimelor și-al banilor – și să meargă spre alte zări, alte nopți, alte teritorii de vânătoare. Spre alte orașe, alte mașini, alte păduri de clădiri și râuri de asfalt, unde alți bărbați și alte femei duceau dorul stelelor și îngrijeau plante firave pe pervazuri și creșteau căței minusculi și-i scoteau la plimbare de-a lungul coridoarelor în nesfârșita procesiune a cutiilor și-a intersecțiilor și-a luminilor; unde luau cu chirie spații aflate în proprietatea altora ca să aibă unde să pună capul jos, apoi să se trezească și să-și aducă aportul la atingerea unor idealuri de profit pe care nu le înțelegeau și de care nici nu le păsa, doar pentru a primi moneda de schimb de care aveau nevoie pentru a lua cu chirie spațiul în care dormeau și mormăiau și se uitau la televizor, până când, într-un sfârșit, unii dintre ei se furișau afară pe fereastră și o luau la goană pe străzi întunecate, urlând și eliberându-se de amorțeala moștenită de la o societate care era ea însăși minată de fracturi, trădări și disperare; nebunii singuratici dintr-o cultură ce se transformase într-un flecușteț de Crăciun, într-o frumusețe scânteietoare înfășurată în jurul unei goliciuni care se îndesea tot mai repede până căpăta forma unor parcări, malluri, săli de așteptare și camere de chat virtuale – non-locuri în care nimeni nu mai știe nimic despre nimeni.

Pe nepregătite, vârtejul gândurilor se opri.

27

Când am ajuns înapoi în camera de hotel, deja se întuneca. Bobby primise două mesaje. Cât a vorbit el la telefon, eu am deschis televizorul, i-am dat sonorul la minimum și am urmărit canalul local de știri motivat de interesul sumbru de-a afla în cât timp ieșise la lumină povestea de mai devreme. Poate că în apropiere erau turiști care descoperiseră apoi cadavrele. Deși nu exista nimic care să ne implice, voiam să plecăm cât mai repede din Hunter's Rock.

Am făcut un tur rapid al camerei, strângându-mi cele câteva lucruri personale.

— Christoase, zise Bobby cu o voce aspră și ciudată. M-am întors și l-am văzut tot la telefon. Deschide televizorul.

— E deschis.

— Nu la postul ăla local de rahat. La CNN sau ceva asemănător.

Am trecut de la un canal la altul până l-am găsit.

Imaginile erau filmate din mână și tremurau. O clădire cenușie dintr-un oraș cenușiu. O școală. Fusese evident filmată mai devreme în aceeași zi, pentru că era încă lumină.

— L-am găsit, zise Bobby în receptor. Te sun eu. Am dat sonorul mai tare și am ascultat o voce care spunea că numărul victimelor urcase la treizeci și două, că multe persoane încă erau date dispărute și că jumătate din clădire nu fusese încă verificată. Nu se știa precis dacă cei doi elevi împușcați de poliție erau singurii vinovați de acea atrocitate sau dacă mai era implicat încă unul. Folosiseră puști și un dispozitiv incendiar artizanal.

Aparatul de filmat s-a plimbat în jurul scenei dezastrului, surprinzând grupuri de copii și profesori în spatele benzii de siguranță, fețe șocate și palide în lumina strălucitoare a reflectoarelor. Rumoarea din fundal fusese redusă la editare, dar încă se mai auzeau sirenele și țipetele. O femeie cu fața complet acoperită de sânge s-a împleticit prin fața obiectivului, susținută de paramedici.

— Unde s-a întâmplat?

— În Evanston, Maine.

Bobby închise ochii.

Acum se transmitea în direct. Scena era mai liniștită, rămăseseră doar câțiva spectatori ținuți la distanță de bariera poliției. Un bărbat într-o pelerină maro-deschis vorbea într-un microfon și era luminat intermitent de girofaruri albastre. Mai

fuseseră descoperite două cadavre. Jane Mathews și Frances Lack, amândoi în vârstă de unsprezece ani.

Înapoi la imaginile filmate mai devreme. Mașini de pompieri, ambulanțe. Răniți, deopotrivă copii și adulți, zăcând pe jos, primind îngrijiri. Alții pe care nu-i ținea nimeni de mână. Oameni pentru care nimeni nu mai putea face nimic.

— Futu-i mama *mă-sii,* am zis, arătând spre ecran. Camera a panoramat strada din fața școlii, luând în cadru oameni care se uitau la poarta iadului deschisă în fața lor. Printre ei se afla un bărbat înalt și blond, cu o geantă mare de umăr, filmat din spate. Lucru neobișnuit, nu se ridicase pe vârfuri pentru a vedea mai bine, așa cum făceau toți în jurul lui, ci stătea calm și nemișcat, privind scena cu o detașare extremă. Cameramanul nu-l observă și își continuă mișcarea, o panoramare lentă a expresiilor oripilate.

— L-am mai văzut undeva pe individul ăla, am zis.

Un bărbat blond, la The Halls, cu o geantă de umăr mare și albastră.

•

Bobby a vorbit la telefon aproape tot drumul cu avionul. L-am auzit în treacăt că discută cu trei persoane diferite și aranjează să fie trimise mai multe casete prin curier la aeroportul din Dyersburg. Apoi a tăcut și s-a uitat o vreme în cana cu cafea.

— Cei de la Agenție au idee despre ce s-a întâmplat?

— Nu e treaba lor până când nu e implicat cineva din afara țării. Nu sunt mulți teroriști internaționali care poartă aparate de corecție dentară.

Am clătinat din cap.

— Sunt siguri că au fost doar puștii ăia?

— În clipa de față, casele lor sunt întoarse cu fundu-n sus, dar până acum n-au găsit nimic. De data asta nu-i ceva la scară internațională. Asta-i opera a doi tineri americani cu o poziție bună în societate, din câte se știe. Nu prea avem de ce să fim veseli.

Eram de acord. Atmosfera generală era sumbră, până și discursul de bun venit al căpitanului fusese extrem de obosit.

— Nu te-am auzit pomenind cuiva despre ce ni s-a întâmplat azi.

Bobby râse aspru.

— Așa-i. „Hei, tocma' ce-am omorât v'o doi tipi în pădure, iar când ne-am întors la hotel amicul cu care sunt a văzut la televizor un tip pe care crede că-l recunoaște." Asta nu se face, Ward, iar tu n-ai lăsat o amintire tocmai plăcută. Agenția, prietene, a cam făcut curățenie. M-ar arunca afară și mai repede decât te-au aruncat pe tine.

— Nu m-au aruncat ei. Am plecat pe picioarele mele.

— La un pas de mandatul pentru testul poligraf.

— Cum zici tu, am cedat. Bobby, el era.

— Ai spus că abia l-ai văzut acolo sus. Ai recunoscut că nu l-ai văzut la față.

— Știu. Dar el era.

— Te cred, zise el și deveni brusc serios. Ciudat, mi s-a părut și mie că-l recunosc.

— Cum? De unde?

— Nu știu. Christoase, până să mă dumiresc ce era acolo, dispăruse. Dar avea ceva familiar.

Când am aterizat era întuneric. Mașina pe care o lăsasem în parcarea aeroportului dispăruse, probabil recuperată de firma de închirieri. Bobby s-a dus la celălalt ghișeu și-a făcut rost de o mașină. Nu aveau decât un Ford uriaș. L-am luat din parcarea lor, am ocolit și-am oprit lângă ieșirea principală.

Bobby a apărut în cele din urmă din terminal cu o cutiuță la subsuoară.

— Mișto, zise el în doi peri, urcând în față. Avem loc pentru copii și pentru haleală cât să ne țină o săptămână. Hai să căutăm un supermagazin Publix.

— Măcar putem dormi în ea, dacă e cazul.

— Nici nu mă gândesc.

— Începi să te înmoi, soldat.

— Da, așa-i, iar asta înseamnă că nu mai trebuie să mănânc broccoli, ca să parafrazez un stimat fost președinte.

— Stimat de cine?

— De mama lui.

Bobby încă mai avea cheile de la camera pe care o luase la Sacagawea. După ce a verificat dacă nu era ocupată de altcineva, s-a dus să negocieze la recepție.

Am făcut rost de două cutii de *ice tea* și-am intrat în cameră. Asta mi-a adus aminte vacanțele de demult chiar mai bine decât piscina din fața motelului de lângă Hunter's Rock. Cincizeci de ani sau chiar mai mulți, tot felul de oameni ocupaseră scurte perioade de timp același spațiu, ridicându-și tabăra în mijlocul unei călătorii. Scaunul pe care stăteam putea să fi fost folosit de unul care văzuse *Gilligan's Island* la prima lui difuzare, un om în urechile căruia melodia de generic nu suna ca o piesă de folclor rasist. Într-o bună zi altcineva avea să se așeze acolo, îmbrăcat în haine spațiale întărite cu silicon, sorbind dintr-o băutură marțiană fără zahăr, fără cofeină și fără gust, și avea să-și spună același lucru despre *Prietenii tăi*: „Hei… ia uită-te cât erau de slabi. Și cum își făceau *părul*?"

Bobby s-a întors cu un video solid la subsuoară.

— Ramolitul nici măcar nu și-a dat seama că am plecat, zise. A fost totuși destul de treaz la minte să-mi ceară garanție pentru piesa asta de muzeu. Cred că merge la manivelă.

După ce conectă aparatul la televizorul care semăna și el cu o piesă de colecție, Bobby se așeză pe marginea patului și rupse ambalajul pachetului pe care-l luase de la aeroport. Înăuntru erau două casete VHS. Verifică repede etichetele și introduse una în aparat.

— Asta-i varianta needitată, explică el, apăsând pe PLAY. Se recomandă discreție din partea spectatorului.

Cameramanul ajunsese la scena atentatului cu bombă de la școală la foarte scurt timp după prima explozie. În majoritatea orașelor mari din America există o piață specială pentru echipajele de știri liber-profesioniste, unități formate din două persoane care hoinăresc prin oraș ca niște câini fără stăpân. Scanează lungimile de undă radio oficiale și deseori ajung înaintea polițiștilor la locul unei sinucideri, al unui accident în lanț sau al unei răfuieli cu mână armată dintr-un bar, căutând imagini oribile care să umple spațiul de emisie din ce în ce mai lung dedicat transmisiunilor de la fața locului. Ceva din calitatea imaginii sugera că asta era explicația, dar m-aș fi putut înșela. Pus în fața unor asemenea scene, e posibil să-mi fi tremurat și mie mâinile. Când vezi atrocități la televizor e ușor să uiți că – în ciuda aparenței de verosimilitate – știrile au fost deja periate pentru binele nostru. Vedem oameni stând în jurul gropilor comune din Bosnia și calitatea brută a imaginilor ne ajută să uităm că nu ni se dezvăluie ce-i înăuntru sau ce înseamnă acele rămășițe pentru oamenii care chiar sunt *acolo,* și nu în siguranța unui living din celălalt capăt al lumii, privind printr-o bucată groasă de sticlă. Până și acoperirea non-stop a ororii de la World Trade Center pe care ne-au oferit-o mijloacele de informare în masă a evitat să ne arate ce-au văzut oamenii din serviciile de urgență. Suntem atât de obișnuiți să fim manipulați, atât de infectați de trucurile media, încât suntem mai conștienți de elementele care au fost adăugate decât de cele care au fost tăiate. Indiferent cât de multe documentare *making of* de aventuri avem la activ, în acel context monstrul de cauciuc continuă să ne sperie; iar când urmărim știrile nu ne întrebăm de ce s-a întrerupt panoramarea la un moment dat, ce-a fost tăiat, ce n-am văzut. Sunt știri *softcore,* editate cu toate resursele pe care le au la dispoziție. Ni se permite să auzim țipetele, dar la un volum acceptabil și contextualizat – în tot acest timp ascultăm o voce a cărei indignare sobră este un fel de asigurare implicită. „Asta-i greșit”, ne spune vocea. „Asta-i rău, dar se întâmplă rareori și

totul va fi corectat. Va trece și, în cele din urmă, totul va fi bine.”

Imaginile pe care le vedeam nu aveau niciun comentariu. Nu se operase niciun montaj. Nu spuneau nimic. Pur și simplu arătau.

Explozia distrusese fațada unei clădiri municipale scunde, cu două etaje. Propulsase în aer, cu o viteză ametitoare, tone de ciment, sticlă și metal. Aceste materiale se întâlniseră cu altele de felul lor, dar și cu materie mai puțin solidă. O bună parte din ele fusese spulberată în aer și căzuse ca o ploaie dincolo de gard. Când sosise cameramanul – împreună cu un tehnician de sunet ale cărui exclamații de groază se auzeau la intervale regulate – se împleticise pur și simplu prin parcarea din fața școlii, pe o traiectorie sinuoasă, printre dărâmături. Din când în când făcuse scurte panorame ale clădirii din dreapta și ale capătului îndepărtat al parcării, unde începuseră să se adune mașinile de poliție și ambulanțele. Dar camera înregistrase mai ales doar ceea ce se afla în fața obiectivului:

O fată care aparent nu știa că-și pierduse un braț și alerga în cerc, strigând numele cuiva. Părți din trupuri și capete. Un băiețel – cu fața atât de însângerată, încât părea nou-născut – rătăcind prin fum și scoțând un fel de mieunat. O suprafață acoperită cu bucăți de carne, ca un morman uriaș de vomă însângerată, în care apăreau ici-colo elemente identificabile și bucăți de corpuri omenești. Un bărbat în vârstă, sau mare parte din el, zvârcolindu-se pe asfalt, cu fața complet arsă, doar o mască rozalie lipsită de trăsături în care se căsca o gaură inutilă și mută. Jumătate dintr-o femeie tânără, cândva atrăgătoare, cu ochii deschiși, și nimic sub cutia toracică decât un ciot de coloană vertebrală și capota mașinii pe care aterizase.

Treptat, calitatea sunetului de fond a început să se schimbe pe măsură ce majoritatea sirenelor insistente au tăcut și intensitatea suspinelor și țipetelor a crescut, înlocuindu-le. Încet-încet, aparența ordinii a început să-i atingă pe oamenii din raza de acțiune a camerei. Mișcarea fără scop a fost înlocuită de o activitate mai direcționată, pe măsură ce globulele albe ale societății intrau în acțiune și încercau să impună o strategie. Câțiva bărbați și câteva femei se mișcau cu hotărâre, arătau cu degetul, strigau, bandajau. Alții puteau fi confundați cu victimele.

Și-atunci l-am văzut.

În clipa aceea, echipa de știri înregistrase suficient material *hardcore* și fusese atrasă spre locul unde parcarea se îngusta în dreptul aleii de acces la stradă. Tehnicianul de sunet vomitase de două ori, cameramanul o dată. Mulțimea din partea opusă

intrării în parcare nu avusese încă timp să se îndesească, însă banda galbenă a poliției era deja întinsă, scoțând evenimentul din realitate și trecându-l în rândul întâmplărilor excepționale.

Bărbatul era deja acolo, mai mult sau mai puțin unde-l văzusem și mai devreme. Înalt, cu păr blond tuns scurt, cu picioarele bine înfipte în pământ. Se uita la dărâmături, avea capul întors spre trâmbele de fum provocate de un incendiu care, în clipa aceea, nu era nici pe departe sub control. Bobby apăsă PAUSE.

Bărbatul nu zâmbea. Nu vreau să mint în privința asta. Imaginea sărea în toate părțile și mi-era imposibil să-i disting detaliile feței. Pur și simplu se uita.

N-am spus niciunul nimic. Bobby s-a întins după ceaiul lui cu gheață, a încercat să soarbă din el, dar și-a dat seama că nu desfăcuse cutia. A deschis-o și a dat pe gât jumătate din ea.

— Bine, a zis el încet. Partea care-a rămas e mai lungă.

A scos caseta, manevrând-o fără să vrea ca și când ar fi fost contaminată. A introdus cealaltă casetă în aparat și a apăsat PLAY.

— O am de la un tehnician de la analiza media, zise. E pentru uz intern, un memento pentru tipii de la Washington. Un instrument de marketing. E înregistrarea adusă permanent la zi a anumitor evenimente care-au avut loc în ultimii zece-cincisprezece ani.

Prima secvență arăta scene pe care le-am recunoscut repede, căci fusesem expus la ele în doze mici în mare parte din ultima săptămână. Erau momentele imediat următoare schimbului de focuri din Anglia. Lumina era puternică, avea strălucirea orbitoare a dimineții timpurii. Camera de luat vederi era aproape nemișcată, probabil mânuită de un individ bine antrenat de la BBC. Oameni care se susțineau unul pe celălalt. Medici strânși ciorchine în jurul ușii pe care erau scoase corpurile, unele acoperite cu cearșafuri, altele doar cu sânge. Încă două echipe de știri bine educate. Un lanț de polițiști în jurul intersecției a două străzi aglomerate. Nu se auzeau multe strigăte și gemete. Zgomotul cel mai puternic provenea de la traficul în mișcare: oameni care întârziaseră la întâlniri, care se întorceau de la sala de gimnastică, care se grăbeau spre casă, unde aveau de gând să dea pe gât litri de Cola dietetică.

N-a trebuit să așteptăm mult, însă imaginea era începătoșată și neconcludentă. O panoramare din interiorul curții împrejmuite cu gard de sârmă arătându-i pe oamenii care se strângeau dincolo de el. Printre ei un bărbat înalt, blond. Bobby îngheță imaginea, o dădu înapoi și înainte. Fața era prea departe și mișcarea camerei prea rapidă.

— El e, am spus totuși. Mi-am frecat tâmplele, amintindu-mi brusc de eticheta cu literele LHR. London Heathrow.

În următoarele două ore, am urmărit restul materialului, un tablou al morții cusut cu puncte de lumină. După o vreme, am pierdut numărătoarea, dar cel puțin treizeci de episoade de crime în masă au defilat prin fața noastră, până când diferențele dintre ele – locurile, sunetele, schimbările vestimentare în mai bine de zece ani – au devenit inconsistente în raport cu asemănările. În cele mai multe cazuri n-am observat nimic, dar de câteva ori am văzut un detaliu suficient de clar ca să-l adăugăm pe lista pe care Bobby o începuse pe o foaie de hârtie cu antetul hotelului:

O piață din Panama City, Florida, 1996. O stradă principală dintr-un oraș, nordul Franței, 1989. Un centru comercial din Düsseldorf, 1994. O școală din New Mexico, chiar anul trecut. O alee dintr-un cartier din New Orleans, în 1987, unde o presupusă tranzacție cu droguri se transformase într-un masacru cu șase morți și treizeci și unu de răniți.

— El e, am spus, iar și iar. El e.

În cele din urmă, caseta s-a sfârșit fără mare tam-tam. Probabil că puțini reușiseră să reziste până la capăt.

— Ne mai trebuie casete, zise Bobby.

— Ba nu ne mai trebuie, am spus. Nu, chiar nu ne trebuie.

— Ba da. Cu scenele în care nu a fost prins în film.

— Probabil că nici n-a fost acolo. Doar nu e singurul. Trebuie să mai fie și alții ca el.

M-am dus la baie și am băut aproape un litru de apă călduță cu un pahar foarte mic.

— Accidente aeriene, zise Bobby, când m-am întors. Atentate cu bombă în Irlanda de Nord și Africa de Sud. Războaie civile din ultimii zece ani. Epidemii de gripă. Cineva trebuie să le amorseze. Poate am căutat unde nu trebuia. Poate că nu fundamentaliștii sunt vinovați, ci oamenii care-i urăsc *pe toți.*

Am clătinat din cap, dar fără prea multă convingere.

Bobby a scos caseta din aparat și-a învârtit-o în mâini.

— Dar de ce stă pur și simplu acolo? Și care sunt șansele de-a fi surprins pe peliculă de atâtea ori?

— Nu e vorba de șansă. E o semnătură pe care ar trebui s-o citească cei care știu. Ne spune că e opera Oamenilor de paie.

— Dar acum am pus mâna pe el.

— Crezi? Un tip blond care nici măcar o dată nu poate fi văzut cum trebuie și o serie de evenimente fără legătură între ele risipite de-a lungul a mai bine de zece ani și în jumătate din lumea occidentală? Vrei să suni la Langley, să vezi dacă e interesat cineva? Sau să încercăm la CNN? Nu suntem

Woodward și Bernstein și, până să avem ceva mai mult decât niște imagini neclare, treaba asta seamănă cu o porcărie de teorie a conspirației. Ai putea pierde toată ziua la computer și n-ai găsi informații nici despre jumătate din secvențele pe care le-am văzut.

— Și pagina web? Și Manifestul?

— Nu mai e acolo, Bobby. L-am fi putut scrie chiar noi.

— Și-atunci? Vrei să uiți totul?

— Nu, am răspuns. M-am așezat pe marginea patului și am ridicat receptorul. Poate e o persoană care să ne ajute. De fapt, două. Cei care ne-au urmărit până la Hunter's Rock.

— De ce? Ei caută un criminal în serie.

— Și ce diferență vezi aici?

— În cazul ăsta e altceva. Nu e același lucru să omori o grămadă de oameni.

— Nu, am spus. De obicei nu e. Dar de data asta poate că e. Nu spune nimeni că un lucru îl exclude pe celălalt. Cred că blondul e ucigașul pe care-l caută. În definitiv, el e adevăratul Om Drept.

28

Uneori i se părea că e moartă. Uneori i se părea că e altceva, un pește, un copac, un nor sau un câine, un afurisit de câine. Câinii sunt proști și hoinăresc pe străzi, dar e mai bine să fii un afurisit de câine decât mort. Din ce în ce mai mult timp i se părea că nu e absolut nimic, doar un ghemotoc de nimic care plutește pe un râu sub un cer pe care nu zboară nicio pasăre.

Sarah era foarte bolnavă de-acum. Foarte rar își mai amintea unde și cine era. Nu mai avea crampe la stomac. Încetase să mai acorde importanță senzațiilor. Își amintea vag că stomacul încă mai făcea parte din ea, ca și brațele și picioarele. Alteori avea dovada îngrozitoare a acestei apartenențe, o durere sfâșietoare care-i străbătea tot corpul, pornind de la degetele picioarelor. Parcă ar fi împuns-o mii de ace, numai că erau incandescente și lungi de treizeci de centimetri și cineva i le vâra sub piele și apoi le împingea adânc și le lăsa acolo. Durerea se stingea într-un târziu, dar atunci Sarah nu mai era conștientă. Când se întâmpla asta, plutea din nou pe apele râului.

Uneori, în timp ce plutea, oamenii îi vorbeau. Auzea voci, în orice caz. Își auzea prietenii, uneori bunica și sora, dar cel mai des îi auzea pe mama și pe tata. De obicei, vorbeau despre fleacuri, ca și când ea ar fi stat în camera de zi și și-ar fi făcut temele, iar ei s-ar fi aflat în camera alăturată, pălăvrăgind așa cum făceau de obicei. Nu auzea toate cuvintele, nu de obicei. Erau jumătăți de frază, propoziții, frânturi. „Charles crede că Jeff va fi entuziasmat de versiunea asta.” „Pentru o gustare înainte de prânz, dar s-ar putea să merite.” „E doar o chestie în trei acte.” Mama vorbea despre ziua aceea, despre unde se dusese și cu cine se văzuse: „Poți să-ți întinzi fața cât vrei, dar nu-ți poți ascunde dosul mâniilor.” Apoi tatăl ei spunea ce-i trecea prin minte chiar atunci, iar ea auzea tot, de exemplu: „Știi ce-aș face dacă aș fi celebru? Aș urmări oameni. Aș găsi vreun fiștecine și aș tot apărea în viața lui. Cine l-ar crede? «Hei, domnule polițist… Cameron Diaz nu mă lasă în pace.» Sau… «Uite, toate scrisorile astea le-am primit de la Tom Cruise. *Nu* glumesc. Mă persecută. Ăsta-i scrisul lui. Chiar *este*.» L-ai putea face să-și piardă mințile de-a dreptul. Și încă-n doi timpi și trei mișcări”.

Sarah nu știa dacă-l auzise vreodată spunând așa ceva înainte ca viața ei să înceapă să plutească în derivă. Înclina să creadă că nu. Mai degrabă era ceva doar pentru ea, ceva care să-i țină tovărășie în vreme ce plutea. Se jucau întotdeauna cu

cuvintele împreună, spuneau ce le trecea prin minte. Mama nu-și dădea seama de fiecare dată că erau glume și, spre deosebire de Sarah, adesea nu le găsea comice.

După scurt timp, vocile se îndepărtau.

Alteori auzea pași și știa că erau ei care veneau s-o salveze. Îi auzea cum se apropie din ce în ce mai mult și începea să-și miște buzele, gata să spună ceva când capacul se va ridica și va vedea chipul tatei. Ajungeau chiar deasupra ei, târându-și picioarele pe scândurile care-o acopereau. Dar n-o găseau niciodată. Pașii se îndepărtau, după care ea reîncepea să plutească.

Din când în când, mai ales după ce Nokkon îi făcea o vizită, ceva îi intra în corp. Avea accese de vomă care-i tăiau abdomenul ca un cuțit scos de la gheață, până când era convinsă că se va despica pe din două. Nu avea ce să dea afară, nici măcar apă, pentru că organismul ei o absorbea cât putea de repede. Corpul ei se adaptase la program. Uneori îi vorbea și o certa. Se străduia din răsputeri să-și păstreze calmul, însă era foarte nemulțumit de situația în care se afla. Doar nu se aștepta să o suporte! Corpul ei avea vocea lui Gillian Anderson. Era foarte rațională și vorbea în propoziții lungi pe care în mod sigur le pregătea foarte bine înainte. Dar nu era mulțumit și nu mai spera că situația se va îmbunătăți. Sarah asculta ce avea el de spus și încerca să pară interesată, dar nu credea că-l putea ajuta în vreun fel.

Nokkon era singurul ei prieten adevărat, și acum nici măcar el nu mai venea atât de des. Sarah își închipuia că era dezamăgit de ea. Încă-i mai vorbea și-i dădea apă și-i spunea tot soiul de lucruri, dar avea senzația că o făcea doar pentru binele lui. Acum, Nokkon aducea uneori și oameni. Cel puțin, așa-i spunea el, deși Sarah nu reușea să înțeleagă de ce se obosea să mintă. Ea știa ce erau ei. Erau drăcușorii lui. Îi ascultau ordinele și hoinăreau în lung și-n lat, pândindu-i pe cei destul de proști să se considere norocoși, așa cum fusese ea însăși cândva. Îi țineau sub supraveghere pe oamenii de pe toată planeta cu microfoane și lilieci spioni care zburau peste case. Unii drăcușori erau foarte mari și călcau atât de apăsat, încât se scutura pământul și provocau cutremure și erupții vulcanice. Alții erau foarte, foarte mici și zburau și intrau prin porii oamenilor ca să le amestece celulele în așa fel încât să le crească chestii negre în plămâni, în inimă sau în rinichi. Drăcușorii cei mari aveau voci tunătoare. Cei mici vorbeau ca niște velși. Când tușea, Sarah ținea gura închisă, pentru că așa ei nu puteau să intre. Alții erau de dimensiuni normale, însă destul de puțini. Nu văzuse niciodată vreunul, dar știa că erau

acolo. Încerca să-i alunge lovind cu capul în lemnul de deasupra.

Apoi totul se ștergea și se făcea din nou întuneric și ea reîncepea să plutească. La început, parcă plutea cu fața în sus pe apă și era purtată de curent. De fapt, era destul de plăcut. Dar acum i se părea că apa o acoperă din ce în ce mai mult, ca și când se scufunda treptat. Urechile îi erau deja sub oglinda apei și, nu peste mult timp, aveau să-i fie și ochii.

Când apa îi va acoperi și vârful nasului, va ști sigur că nu mai plutea.

29

Zandt stătea în fața unei uși în Dale Lawns. Când văzu că la primul țârâit al soneriei nu primi niciun răspuns, apăsă din nou butonul, lăsându-se pe el cu toată greutatea până ce, prin geamul mat din partea de sus a ușii, văzu o siluetă care venea spre el, ieșind dintr-o pată de lumină lăptoasă.

Gloria Neiden era îmbrăcată la patru ace din cap până-n picioare, pentru o seară petrecută acasă. Și totuși, după primele ei cuvinte, Zandt a înțeles că era beată. Dar nu într-un fel benign, vesel sau cât să nu se poată ține pe picioare. Era beată ca noaptea. Beată de singurătate.

— Cine dracu' ești tu?

— Mă numesc John Zandt, răspunse el. Ne-am cunoscut acum trei ani.

— Regret, dar nu țin minte. Și sunt sigură că nu mi-am propus să ne întâlnim din nou.

Rostise cuvintele foarte clar, doar cu un mic defect de pronunție.

Dădu să închidă ușa. Zandt o opri cu mâna.

— Eram unul dintre polițiștii care au anchetat dispariția lui Annette Mattison.

Doamna Neiden clipi și fu ca și când mișcarea ar fi provocat împrăștierea pe fața sa a unei substanțe chimice cenușii, ceva care-o îmbălsămă parțial.

— Da, zise ea, încrucișându-și brațele la piept. Acum îmi amintesc de tine. Bine lucrat. Ați pus totul cap la cap, nu-i așa?

— Nu. Din cauza asta mă aflu aici.

— Fiică-mea a ieșit cu prietenele. Și chiar dacă n-ar fi așa, aș insista să nu stea de vorbă cu tine. Ne-a luat tuturor mult timp să ne liniștim.

— Sunt sigur de asta, zise Zandt. Și ați reușit?

Se uită țintă la el, pentru moment trează.

— Cum adică?

— *Adică,* zise el, și fiica mea a dispărut, și n-o să reușesc niciodată să mă liniștesc. Vreau doar puțin din timpul dumneavoastră, câteva minute în care sper să mă ajutați să aflu cine ne-a distrus viețile.

— Ești sigur că n-ar trebui să vorbești mai degrabă cu soții Mattison?

— Am o singură întrebare. Atâta tot.

Ea se întoarse cu spatele, de data asta împingând ușa cu mai multă hotărâre.

Zandt o ținu deschisă și continuă fără să-și dea voie să gândească:

— O întrebare care l-ar putea împiedica pe soțul dumneavoastră să înceapă sau să continue o aventură. Care ar putea să schimbe hotărârea fiicei dumneavoastră de a nu-și mai invita vreodată prietenele acasă. Care ar putea reduce riscul să intrați cu mașina într-un zid pentru că ați apreciat greșit o curbă sau pentru că pur și simplu vi s-a părut o idee bună.

Gloria Neiden se uită în ochii lui. Îi trebuiră câteva secunde pentru a-și regăsi vocea.

— Du-te-n mă-ta, zise ea, încet și aspru. N-ai niciun *drept* să-mi vorbești așa. Trebuia să-l găsiți. Nu e vina mea. Nimic din toate astea nu-i din vina mea.

— Știu, zise Zandt, observând că Gloria Neiden suferise încă o schimbare oribilă: fața ei se transformase din aceea a unei ființe sălbatice în aceea a unei fete înspăimântate și-apoi redevenise a unei femei, ca o mască de chit strivită în mâinile unui copil rău. Nimic din ce s-a întâmplat nu e vina dumneavoastră. Știu. Familia dumneavoastră știe. Toți știu, mai puțin dumneavoastră. O puteți spune, dar nu credeți cu adevărat. Și asta o să vă ucidă.

Au stat așa o vreme, de-o parte și de alta a ușii, împingând amândoi. Apoi nu mai împinse niciunul și rămaseră față în față.

•

O sună pe Nina când era în drum spre Santa Monica. Părea cu gândul aiurea, dar acceptă să se vadă cu el în Bel Air. Adresa era în dosar.

I-a deschis chiar Michael Becker și a fost de acord să vină cu el fără să-i ceară nicio explicație. O lăsară pe Zoë în pragul ușii, ținând-o de mână pe fiica lor mai mică. Nu făcu o scenă și nu ceru să i se spună ce se întâmpla. Zandt își dădea seama că la fel ar fi decurs lucrurile și dacă i-ar fi cerut femeii să-l însoțească, și dacă Michael ar fi fost cel care s-ar fi făcut tot mai mic în oglinda retrovizoare a mașinii familiei Becker. Soții Becker aveau încredere unul în altul, își transferau reciproc responsabilitățile după cum cereau împrejurările. Când nimic nu mai are logică, doar relația cu un om, cu unul singur, mai poate să te apere de lumea de-afară. Își dorea să-și fi dat seama de asta când încă mai era împreună cu Jennifer.

Când mașina se puse în mișcare, Zandt îi ceru lui Michael adresa. Îi spuse să meargă direct acolo și refuză să-i răspundă la orice întrebare. „O să vezi cu ochii tăi”, doar atât voia să-i spună. „Așteaptă să ajungem.”

Din cauza modului non-euclidian în care Michael abordase geometria Los Angeles-ului, le-au trebuit aproape patruzeci de

minute pentru a ajunge în cealaltă parte a orașului. Apoi începură să urce dealurile și să treacă pe lângă case din ce în ce mai mari după fiecare curbă, până când deveniră atât de mari încât nici nu le mai vedeai din stradă.

În cele din urmă ajunseră într-o fundătură. Pe ambele laturi erau porți cu sisteme de alarmă. Razele farurilor scoaseră la iveală altă mașină parcată discret puțin mai în față. Nina stătea sprijinită de ea, cu brațele ferm încrucișate la piept și o sprânceană ridicată. Poziția ei clasică.

— Aici e, zise Michael. Aici locuiește.

Nu era prost. Începuse să priceapă, chiar dacă nu atinsese nivelul cunoașterii depline.

— Ce trebuie să-i spun?

Zandt coborî din mașină. Nina era mai mult decât pregătită să-i pună câteva întrebări, dar el ridică o mână și ea tăcu.

— Ajută-ne doar să intrăm, îi spuse lui Michael.

Becker înaintă spre stâlpul porții și apăsă pe un buton. Vorbi scurt și, după câteva momente, poarta se deschise.

O clipă mai târziu, Zandt mergea repede pe alee, iar Michael și Nina se străduiau să țină pasul cu el.

Când ajunseră aproape de intrare, ușa era deschisă și în lumina ce răzbătea dinăuntru stătea un bărbat firav. Clădirea se afla în mijlocul unei proprietăți vaste. Zandt îl apucă pe Michael de braț și-l împinse în față.

— Hei, Michael, zise bărbatul. Cine-i prietenul tău?

Zandt sări din spatele lui și-l prinse pe Charles Wang de gât. Cu celălalt braț îl lovi de două ori drept în față, lovituri precise, de la mică distanță.

Nina era stupefiată.

— John, ce *naiba* faci?

— Închide ușa.

Zandt îl îmbrânci pe Wang în hol. Îi mai trase un pumn, izbindu-l de un perete placat cu marmură albă. Îl ridică și-l aruncă într-o oglindă în stil francez. Jumătatea ei de sus se făcu țăndări.

Un băiat în sacou alb ieși în fugă printr-o ușă de sub scara care ducea din hol la etaj. Observă că Zandt avea un pistol și că-l ținea îndreptat chiar spre fața lui.

— Du-te înapoi, Julio, zise Wang cu un glas care nu tremura.

— Da, Julio, întări Zandt. Du-te și încearcă să rămâi *foarte tăcut.* Dacă ridici receptorul, când termin cu putoarea asta vin după tine și-ți smulg capul ăla caraghios.

Băiatul dispăru imediat.

Zandt întoarse pistolul spre Wang, care zăcea sprijinit într-un cot la baza oglinzii, îndoit de parcă ar fi avut coloana

fracturată.

— Nu încerci să fugi? îl întrebă Zandt. Îl lovi puternic cu piciorul în coaste. Nu încerci să scapi?

— *Încetează,* strigă Nina. *Spune-mi ce se întâmplă.*

Wang se mișcă fulgerător, ridicându-se pe brațe într-o mișcare fluidă. Zandt îl lovi în față cu patul pistolului. Wang emise un sunet scurt din gât și căzu la loc.

Zandt îi ridică violent capul. Ochii bărbatului se uitau fix la el printre șuvițele de sânge care începuse să-i curgă dintr-o tăietură de pe frunte. Zandt văzu în ei doar slăbiciune și viclenie.

— Am dat-o în bară, zise Zandt. Ne-am uitat la nivelul unu și am uitat de nivelul doi. Nici măcar nu ne-am imaginat că ar exista și un nivel trei.

Wang îi zâmbi de jos, ca și când se întreba cât l-ar costa să-și cumpere libertatea. Zandt îi dădu drumul și-l pălmui puternic.

— Uită-te la *el,* strigă. Nu la mine. Uită-te la Michael.

O clipă, i se păru că Wang va încerca din nou ceva, dar o lovitură zdravănă de pistol în gât îl convinse să rămână nemișcat. Își întoarse încet capul spre Michael Becker.

— Nu l-am prins niciodată pe Omul Drept, zise Zandt, pentru că îl căutam pe răpitorul fetelor. Și nu l-am găsit pe omul care le-a răpit pe fete pentru că nu există nicio legătură între răpiri, pentru că au fost răpite de oameni diferiți. Azi am studiat alte câteva cazuri, victime cu semnalmente similare care au dispărut cam în același timp. La sfârșit, am examinat două în mod special. Două fete din New York care nu pot fi victimele Omului Drept, pentru că au dispărut în cealaltă parte a țării exact când el opera aici.

Wang clipi și încercă să se ferească de privirea fixă a lui Becker. Zandt apăsă mai adânc țeava pistolului și ochii lui Wang se întoarseră la Becker.

— Tatăl uneia dintre ele e director executiv la Miramax, pe Coasta de Est. Mama celeilalte are o poziție bună într-o companie de brockeraj care face afaceri mai ales cu bănci din Elveția, *dar* – un detaliu pe care l-am descoperit azi după-amiază – are și o activitate colaterală: caută în listele de clienți ai băncilor parteneri potențiali pentru producții cinematografice cu buget redus în Europa. Dar astea sunt fete din New York, nu? Noi căutăm fete de pe Coasta de Vest. Așa că, înainte să te sun pe tine, am trecut pe la Gloria Neiden. Am rugat-o să-mi facă o listă cu toate persoanele cu care a lucrat în anul dinaintea morții celei mai bune prietene a fiicei sale. Toți partenerii, semipartenerii, agenții, directorii executivi, investitorii faliți sau aspiranți. I-a luat ceva timp, pentru că

acum doamna Neiden e cu nervii la pământ și e greu să-i ceri unei persoane în starea ei să-și aducă aminte. Dar am insistat mult și, în cele din urmă, a apărut un nume.

Michael Becker stătea la câțiva metri în spatele lui Zandt, uitându-se țintă în ochii bărbatului cu care lucrase în birouri însorite, căruia îi trimisese bancuri prin e-mail, pe care-l îmbrățișase după aflarea rezultatelor victorioase ale ratingului unui serial sau altuia. Bărbatul care venise în vizită la el acasă de o sută de ori, care participase la mese în familie, care intrase în dormitorul fiicei sale și care auzise din gura ei cât de minunată fusese vizita în Anglia. Cine și-ar fi închipuit că discuțiile despre Anglia erau o modalitate de a-i distrage atenția până la momentul potrivit pentru răpire?

Wang nu spuse nimic.

— Nu Charles le ucide, zise Zandt. Nici nu le răpește. Așa ceva ar fi periculos. Charles nu vrea pericol adevărat. El vrea putere și distracție și senzația că se mișcă pe căi misterioase. Charles se mulțumește să transmită informații. Charles poate găsi fete speciale, fete *de calitate.* Charles lucrează pe bază de comision, sunt sigur, dar lucrează mai ales de plăcere.

— Charles, interveni Michael, spune ceva. Spune-mi că nu e adevărat.

— Da. Spune-ne cât primești pentru o fată, adăugă Zandt. Explică-ne de ce pentru persoanele astea e atât de important să ajungă la familii, când ar putea aduna femei de pe stradă. De ce să furi de la cei care se presupune că-ți sunt prieteni? Explică-ne ce satisfacție găsești în asta, pentru că, fir-ar să fie, chiar vrem să știm.

Pe nepusă masă, făcu un pas în spate și-l lovi puternic pe Wang în piept. Apoi se aplecă iar spre el, urlând:

— Cine le ia? Cine le răpește? Unde le duc?

Cu ochii încă la Michael Becker, Wang se linse pe buze.

— Crezi că știu vreun nume?

— Descrie-i.

— Și dacă n-o fac?

Zandt mișcă pistolul câțiva centimetri și apăsă pe trăgaci. Glonțul lovi marmura chiar în spatele capului lui Wang și ricoșă violent prin cameră. Cioburi de marmură și sticlă crestară fața și capul bărbatului. Țeava pistolului i se lipi iar de gât.

Wang vorbi pe nerăsuflate:

— Din câte știu, sunt trei. Erau patru, dar unul a dispărut anul trecut. Niciunul nu seamănă cu celălalt – ce naiba vrei să-ți spun? Crezi că ne întâlnim la o bere? Unul e gras, unul e înalt, altul e chel…

— Descrie-l pe cel care a răpit-o pe fiica lui Michael. Sunt sigur că te-ai întâlnit cu el.

— Totul s-a rezolvat prin e-mail și la telefon.

— Prostii. E-mail-urile și telefoanele pot fi urmărite. Dar doi tipi care se întâlnesc la barul unui hotel oarecare din Los Angeles, cine le-ar da atenție?

Wang se linse iar pe buze. Zandt mișcă pistolul până ce gura țevii ajunse exact în mijlocul frunții lui Wang. Bărbatul putea să vadă cum trăgaciul era apăsat încet, foarte încet. Începu să miște din buze, dar polițistul ridică degetul.

— Să nu-mi spui doar ceea ce crezi că vreau să aud, zise Zandt. Dacă am cea mai mică bănuială că minți, te omor.

— E un tip înalt. Blond, solid, zise. Îl cheamă Paul.

Zandt se ridică și își șterse de pe mână sudoarea bărbatului. Făcu doi pași în spate ca să ajungă lângă Nina, lăsându-l pe Michael față în față cu Wang.

— E adevărat? Vocea lui Becker abia se auzea. Cum? Cum ai putut. *De ce*? De ce, Charles? Adică…

Total dezorientat, stând într-o casă pe care nu și-ar fi permis-o niciodată indiferent câte cururi de la studio ar fi lins, se concentra asupra unui aspect inutil, dar concret.

— Nu poate fi pentru niște blestemați de *bani.*

— Ești un om mărunt cu idealuri mărunte, zise Wang cu amărăciune, ștergându-și sângele de pe buze cu dosul palmei. Fete prostuțe care n-au fost niciodată futute. Ai imaginația unei domnișoare bătrâne. N-ai atins niciodată ceva măreț, și n-o s-o faci niciodată. În mod sigur n-ai s-o atingi niciodată pe *ea,* nu acum.

Îi zâmbi batjocoritor.

— N-o să știi niciodată ce pierzi.

Zandt a fost mai rapid decât el. Îl opri pe Becker, prinzându-l de umeri și încercă să-l împingă în spate. Chiar dacă nu era mult mai greu decât Wang, abia reuși să-l țină pe loc.

— Minte, Michael, zise el. Minte.

După o clipă, forța lui Michael dispăru brusc. Zandt continuă să-l țină cu fermitate, în timp ce Becker se uita țintă peste umărul lui la bărbatul care-i zâmbea de pe podea.

— N-o să-l ucidem. Ai înțeles?

Întoarse capul lui Becker spre el, ca să-i prindă privirea. Ochii bărbatului erau larg deschiși, dar goi.

— Nu-ți promit că-ți voi da fiica înapoi. S-ar putea să fie moartă, iar dacă este, omul ăsta e și el vinovat. Dar o să ieșim de-aici și-o să plecăm. Asta e singura certitudine pe care ți-o pot da: că n-o să pleci din casa asta ca un asasin.

Becker își recăpătă încet expresia. Corpul lui deveni flasc o clipă, apoi se încordă iar. Dar făcu un pas în spate și lăsă

mâinile pe lângă șolduri.

Zandt puse pistolul în toc. Se uitară toți trei la bărbatul care zăcea pe jos.

— Ai face bine să strângi pe-aici, zise Zandt. Curând o să ai vizitatori.

Apoi plecară, lăsându-l pe Wang să se uite lung după ei.

Nu spuseră nimic până când ajunseră la mașină. Michael ridică ochii spre casă.

— Ce ar trebui să fac?

Nina deschise gura să-i răspundă, dar Zandt i-o luă înainte:

— Nimic. Nu vorbi cu poliția. Nu vorbi nici cu soția ta. Știu că vrei s-o faci, dar deocamdată abține-te. Mai ales nu te întoarce aici. Ceea ce trebuie făcut va fi făcut.

— Cine?

— Urcă-te în mașină, Michael.

— Nu te las s-o faci în locul meu.

— Te rog, urcă-te în mașină.

În cele din urmă, Becker se urcă și plecă, dar mașina abia se târa pe stradă, virând încet de pe-o parte pe alta.

Nina își scoase telefonul și începu să formeze un număr. Zandt o lovi peste mână, iar aparatul sări pe asfalt și alunecă la câțiva metri distanță pe șosea.

— Lasă-l acolo, zise el.

Ea îi aruncă o privire tăioasă, dar nu încercă să ia telefonul.

Zandt își aprinse o țigară și așteptară. Zece minute mai târziu, auziră zgomotul pe care-l aștepta Zandt, pocnetul înfundat fără de care el s-ar fi întors și-ar fi făcut ce trebuia să facă, indiferent cum ar fi încercat Nina să-l oprească.

Și totuși, o clipă mai târziu, se simțea epuizat și nici pe departe triumfător. Dimpotrivă, pe măsură ce se apropia de originea evenimentelor, parcă nu reușea decât să se compromită și mai tare; i se părea că duhoarea care se ascundea dincolo de suprafața umanității era acum atât de puternică, încât nu va mai scăpa niciodată de ea.

Nina se întoarse cu fața la el.

— Așadar, e mort.

— N-a făcut altceva decât să dea fetele cuiva de pe treapta următoare. Am fi pierdut zile întregi interogându-l și i-am fi dat ocazia să-și bată joc de noi.

— Nu ți-am spus că ai greșit. Te-am întrebat doar ce vrei să faci mai departe.

Zandt ridică din umeri.

— Bine, zise ea, aplecându-se să ridice telefonul. Pentru că nu mai e mult până să apară poliția. Și-atunci vreau să fiu departe.

Se îndreptă cu pași mari spre mașină, adăugând peste umăr:

— Și cunosc doi oameni care ne-ar putea spune unde este un bărbat blond care seamănă cu celălalt, a cărui descriere tocmai ai auzit-o.

Zandt se uită la ea cu interes.

— Poftim?

— Hopkins și celălalt. M-au sunat chiar înainte să mă cauți tu. Au o casetă video cu un bărbat care apare în cel puțin jumătate dintre atrocitățile de liga întâi din ultimii zece ani, inclusiv cea de azi-dimineață de la școala din Maine. Un om pe care Ward crede că l-a mai văzut și în alt loc, în munți.

— Dacă știai asta, de ce nu m-ai oprit cu Wang?

Se uită la el peste acoperișul mașinii.

— Voiam la fel de mult ca tine să plătească.

30

Nici Zandt și nici Nina nu știau că, deși Wang își trăsese un glonț în cap, n-o făcuse imediat.

Mai întâi se ridicase cu greu în picioare, pentru că mâinile îi alunecau în propriul lui sânge. Nu reușise să stea perfect drept. Mai fusese bătut și înainte, se oferise voluntar pentru asta nu o singură dată, dar acum era altfel. Polițistului puțin îi păsa de el și de plăcerea pe care ar simți-o, și acum avea câteva oase rupte.

Rămase nemișcat o clipă, uitându-se la imaginea lui în rămășițele oglinzii sub care își dezvăluise cel mai mare secret. Avea fața umflată și tăiată. Mai rău, acum părea bătrână. Lustrul costisitor obținut cu diete și exerciții fizice, cu unguente și narcisism, se crăpase sub violența loviturilor. Își arăta anii și avea exact înfățișarea cuiva care făcuse lucrurile pe care le făcuse el și care păstrase secretele la fel de mult ca el.

Nu era un ucigaș. Nu luase niciodată o viață. Nici măcar nu rănise pe cineva vreodată. Nu cu propriile-i mâini. Dar asistase la episoade în care tineri fuseseră abandonați la capătul vieții, în bălți de urină și alte secreții corporale. Episoade în care el, împreună cu alți bărbați ca el, plecaseră în mașinile lor costisitoare și fuseseră norocoși să nu ajungă complici la crimă. Avea o vastă colecție de casete cu asemenea scene. Atât de vastă, de fapt, încât era foarte puțin probabil că ar fi reușit să le găsească pe toate, darămite să le distrugă, înainte să ajungă poliția acolo.

Tatăl lui n-ar fi înțeles niciodată.

Așa cum n-ar fi înțeles, bănuia el, nici bărbații și femeile cu care făcea afaceri legale – deși știa că și unii dintre ei aveau secrete, că focul lăuntric care-i purtase spre celebritate și succes îi împinsese totodată spre acte obscure, prin intermediul cărora încercau să se convingă singuri că erau diferiți și mai buni decât ceilalți. Gloria nu e niciodată suficientă. Mai devreme sau mai târziu, simțim nevoia să ne idolatrizăm singuri, altfel stima celorlalți își pierde sensul. Materia primă fusese obținută, femeile înlăcrimate fuseseră cumpărate, uneori prin grija lui Wang însuși, care încercase mereu să devină prietenul oamenilor. Un confident al oamenilor cu dorințe care transcend normele acceptate ale societății. Care voiau să trăiască mai intens și mai repede și mai plăcut. Care puteau să înțeleagă că a face sex cu un partener înspăimântat era o experiență unică.

Unul dintre acești oameni – un bărbat care avea motive să știe cât de săritor putea fi Wang – îl recomandase câtorva dintre colegii săi. Reprezentantul lor era un tip înalt și blond. Prezentarea avusese loc abia după câțiva ani și mai trecuse o bună bucată de vreme până când Wang pricepuse că omul acela nu era ceea ce părea a fi și că el – și colegii lui – se gândea la ceva mai mult decât o plăcere ocazională. Nu fusese niciodată invitat să-i cunoască, lucru care-l supărase puțin. Dar fusese de acord să le ofere distracție, să-i ajute pe intermediari să găsească plăceri speciale. Iar polițistul nu greșise: Banii nu aveau absolut nicio legătură cu asta.

Fiecare are propriul său drum și se naște de două ori. Pentru Wang, a doua venire pe lume se întâmplase cu treizeci și cinci de ani în urmă, la vârsta de zece ani, când zărise din întâmplare pe geam trupul gol al unei servitoare. Într-o dimineață de primăvară, în altă țară, o scenă care-l făcuse să încremenească, orbindu-l cu neașteptata revelație a tuturor plăcerilor ascunse ale lumii. Tatăl lui era acasă, în biroul din care plutea sunetul muzicii baroce, cadențată și precisă, limpede și veselă. Wang rămăsese nemișcat o clipă, pierdut într-un moment suav. Mulți oameni l-ar fi putut gusta fără ca asta să le schimbe viața, însă Charles nu mai fusese niciodată același. După întâmplarea aceea urmaseră pânde intenționate, apoi reviste și casete video, călătorii în anumite cartiere din Hong Kong și-apoi din Los Angeles, locuri pe care nu le știa toată lumea. La fel, pentru majoritatea oamenilor ar fi fost de-ajuns, poate chiar prea mult. Păcatul nu consta în faptul fizic și nici măcar în râvna după el. Stătea în necesitatea viscerală de a-l avea, de a-l avea înainte chiar să fi aflat de existența lui – de a-i simți atât de tare nevoia încât, dacă n-ar fi existat, l-ar fi creat cu mâinile sale. A condamna pornografia e ca și cum ai critica o armă. Niciuna dintre ele nu s-a creat singură. Niciuna nu e capabilă să apese pe trăgaci. Se cere o mână. Mintea umană e acea mână iscoditoare, o mână cu degete destul de fine să găsească breșe mici și destul de puternice să tragă afară ce găsește în ele. Iar cele două sunt asemănătoare prin faptul că, uneori, se formează încet-încet bătături, puncte dure datorate uzurii care atenuează senzațiile tactile. Puncte dure care pot însemna că, pentru a obține același efect, ai nevoie de ceva mai fierbinte sau mai ascuțit. Și vine ziua când ești atât de adânc cufundat în sânge, încât nu mai are nicio importanță ce ți se poate întâmpla apoi.

În ultima săptămână, Wang se gândise la soarta fiicei lui Michael Becker numai o singură dată. Ideea se ivise odată cu speranța că Michael se va întoarce repede la lucru, când se părea că studioul avea într-adevăr de gând să investească în

Dark Shift. Oricât de ridicol era Becker în multe privințe, muncea pe brânci și avea idei. Mai mult, idei pe gustul publicului obișnuit. Wang avea o versiune proprie a scenografiei lui *Dark Shift,* scrisă pentru deliciul lui personal. N-ar fi fost la fel de bine primită.

Nimic din toate astea n-ar fi fost bine primit. Nimic din ceea ce făcuse el vreodată de bunăvoie sau de plăcere. Și, fără ele, rămânea prea puțin de înțeles și nimic pentru care să trăiești. Fără amintirea și moștenirea unei dimineți de primăvară, a unei imagini întrezărite și acompaniate de muzică și de susurul apei care curgea într-o fântână din apropiere, pentru el nu exista nimic.

În timp ce Zandt își aprindea țigara afară, Wang se târâse până în birou. Șocul inițial începea să dispară, dar îl dureau coastele. Formă un număr și-l avertiză pe un prieten că anumite persoane se apropiaseră prea mult de realitatea jocului pe care-l jucau ei, că poate ajunseseră să-l înțeleagă complet.

Apoi se sprijinise de spătarul scaunului. Julio dispăruse, deși acum era limpede că vizitatorii plecaseră. Doar o clipă, Wang înțelese pentru prima oară ce important era să ai pe cineva aproape nu doar pentru că-l plătești. Fără îndoială, băiatul părăsise proprietatea sărind peste gardul din spate și avea să alerge de-a lungul străzii până când avea să se introducă în viața altcuiva. Dispăruse ca un surâs de ieri.

Wang descuiase sertarul din mijloc al biroului și luase pistolul. Avea patul făcut la comandă din lemn de cireș.

Era minunat. Măcar de-atât se putea bucura.

31

La opt patruzeci în dimineața următoare, așteptam în mașină pe marginea străzii care pornește de la Auntie's Pantry. Era frig și de două ore cădea lapoviță, iar cerul era plin de nori negri. Îmi cumpărasem un pachet de țigări și le aprindeam una de la alta. Bobby nu avea nimic de spus despre asta. Stătea cu pistolul în poală și se uita drept în față.

— La ce oră ajung aici?

— Nu-i sigur că vin, am răspuns. Și chiar dacă ar fi, s-ar putea să vină doar ea.

Bobby a clătinat din cap.

— Un polițist fără insignă și-o *fată.* Ce dracu'. Suntem invincibili. Hai să invadăm Irakul.

— Alții nu mai avem, Bobby.

O mașină banală a apărut în capătul străzii. Am urmărit-o cu privirea când a trecut prin dreptul nostru, dar la volan era o femeie de vârstă mijlocie și nici măcar n-a întors capul. Noi așteptam pe cineva care trebuia să vină la birou și asta făceam încă de la opt dimineața. Aveam nervii întinși la maxim și tresăream din orice. Niciunul dintre noi nu dormise prea bine.

— Bun, a zis Bobby într-un târziu, arătând cu degetul peste drum. Tipul costeliv, cu păr roșcat. Ăsta-i omul pe care-l căutăm?

Am așteptat până când Chip a intrat, apoi am coborât din mașină. Am lăsat portierele descuiate. Strada era aproape goală. Vremea nu era favorabilă plimbărilor, iar adevăratul trafic prin oraș era redirecționat pe altă rută.

Am deschis larg ușa de la Farling Realty și am intrat, urmat de Bobby. Chip dispăruse într-o cameră din spate. În biroul principal erau patru mese. Cele două din dreapta erau libere. La cele din stânga ședeau două femei coafate cu grijă, ambele cam de patruzeci de ani, în costume largi, unul verde, celălalt roșu. Amândouă și-au ridicat avide privirea, pregătite să ne vândă visul de-o viață.

— Îl căutăm pe Chip, am zis.

Una dintre ele se ridică în picioare.

— Domnul Farling vine imediat, ciripi ea. Vă pot aduce până atunci o cafea?

— Nu cred că domnul Hopkins va rămâne mult.

Chip stătea în cadrul ușii dintre birouri. Pe un obraz și pe frunte avea vânătăi urâte.

— De fapt, cred că va pleca imediat.

— Exact la asta ne gândeam și noi, Chip. Numai că o să vii cu noi. Mergem sus, la The Halls, și avem nevoie de cineva care să ne deschidă poarta, în calitatea ta de unic agent imobiliar care-i reprezintă, te califici pe primul loc. Poți veni cu noi fie de bunăvoie, fie te luăm pe sus și te scoatem în stradă.

— Nu prea cred, zise el, cu o expresie iritată.

S-a auzit clinchetul unui clopoțel și ușa agenției s-a deschis în spatele nostru. M-am întors și am văzut doi polițiști. Unul era înalt și brunet. Celălalt era mai scund și blond. El a fost cel care-a vorbit:

— Bună dimineața, domnule Hopkins.

— Te cunosc de undeva?

— Am vorbit la telefon.

— Nu-mi amintesc cu ce ocazie.

— Ați sunat la secție. Am discutat despre moartea părinților dumneavoastră.

Am auzit în spatele meu foșnetul mâinii lui Bobby atunci când a strecurat-o în buzunarul jachetei.

— Ofițerul Spurling, am spus.

— A venit aici la cererea mea, zise Chip. V-am văzut pe tine și pe prietenul tău așteptând afară. Am dat deja o declarație despre felul în care m-ai agresat.

— Eu o consider o mică divergență de opinie, am zis. Ulterior ai fost cuprins de-un spasm subit.

— Eu nu. Și nici poliția.

— Să terminăm cu prostiile, Ward, zise Bobby.

Chip s-a întors spre cele două femei, care urmăreau schimbul de replici ca două pisici curioase.

— Doreen? Julia? Mergeți, vă rog, în biroul din spate.

— Am venit după tine, Chip, am spus. Nu e nevoie să se mai miște altcineva.

— Acum, zise Chip, uitându-se sever la femei.

S-au ridicat în picioare și au trecut țanțoșe pe lângă el, intrând în cealaltă cameră. Chip a închis ușa în urma lor.

— Ar fi mult mai bine dacă ați veni la secție, zise Spurling. Vorbea pe un ton calm și foarte rațional. Nu știu dacă sunteți la curent, dar casa părinților dumneavoastră a suferit unele daune, iar incendiul izbucnit la un hotel din apropiere pare să aibă legătură cu asta. Eu și ofițerul McGregor vrem doar să vă ajutăm.

— Vedeți, am zis, problema e că pur și simplu nu sunt sigur că vă cred.

— Partenerul tău are vreo problemă? îl întrebă Bobby pe Spurling. Nu e prea vorbăreț, nu-i așa?

Al doilea polițist i-a aruncat o privire lui Bobby, dar n-a scos o vorbă. Atunci am început să nu mai am stare. Dacă un tip îl privește prea mult pe Bobby în ochi fără urmă de respect, e ori prost, ori extrem de periculos.

— Se numește repartizarea muncii, am zis, sperând că situația, chiar așa cum se prezenta, putea fi îndreptată. Poate că McGregor aici de față este expert în completarea formularelor.

— Ești un cretin, Hopkins, a zis Chip. Evident, însușirea asta e transmisă genetic.

Spurling nu l-a băgat în seamă.

— Domnule Hopkins, aveți de gând să veniți cu noi?

— Nu, zise Bobby.

Chip a zâmbit. McGregor a scos pistolul.

— Hei, ușurel, am spus, acum foarte agitat.

Ofițerul Spurling părea și mai surprins decât mine. Se uita cu ochi mari la arma din mâna partenerului său.

— Ăă, George…, apucă să spună, dar exact atunci McGregor deschise focul.

Ne-am pus în mișcare în momentul în care pe fața lui Chip a apărut rânjetul acela mic și îngâmfat, dar am fost totuși prea lenți. Nu aveam unde să ne refugiem în birou. Nu ne-ar fi folosit la nimic să ne ascundem.

Bobby avea deja pistolul în mână și a tras în McGregor. Polițistul a încasat gloanțele în coapsă și abdomen, dar a doua lovitură nu sunase cum ar fi trebuit și mi-am dat seama că purta vestă antiglonț. Impactul a fost suficient de puternic să-l arunce pe biroul din spate, dar a sărit în picioare cât ai clipi. Spurling rămăsese încremenit, cu gura larg deschisă.

M-am aruncat la pământ și în același timp m-am rostogolit, iar glonțul lui McGregor a trecut la o jumătate de metru de mine. M-am ridicat în spatele mesei lui Doreen și am răspuns la foc. L-am nimerit în umăr. Ceva a vâjâit chiar pe lângă capul meu și mi-am dat seama că și Chip avea un pistol în mână. După aceea nu-mi amintesc prea multe. Mi-am golit încărcătorul în orice îmi ieșise în față. Dacă ești implicat într-un schimb de focuri pe teren deschis, poate ai timp să evaluezi situația, să observi de unde vin gloanțele, să gândești. Dacă te afli într-un spațiu închis cu două persoane care trag în tine și pierzi timpul gândind, nu mai apuci să-ți duci gândul la bun sfârșit.

Zece secunde mai târziu, s-a așternut liniștea. În clipa aceea eram blocat în spatele biroului Juliei și simțeam o durere ascuțită în obraz și în frunte, unde mă tăiase ceva. Nu fusese un glonț, ci mai degrabă așchiile care săriseră în urma impactului cu lemnul. M-am mirat că nu eram rănit mai grav.

Creierul lui Chip era împrăștiat pe zidul din spate. McGregor dispăruse și ușa agenției era deschisă.

Spurling fusese lovit și se prăbușise peste un birou. Se mișca, dar nu prea mult. Mai avea capul pe umeri. L-am lăsat așa.

Bobby stătea cu spatele lipit de peretele dinspre stradă, strângându-și brațul cu mâna. Printre degete i se scurgea sânge. Am alergat la el și l-am tras după mine.

Am ieșit pe trotuar, ne-am împleticit peste drum, am deschis portiera și l-am împins înăuntru. O pereche în trecere, amândoi în haine de schi de un portocaliu-deschis, se uita cu gura căscată când la noi, când la vitrinele sparte ale agenției imobiliare.

— E un film, a zis bărbatul. Pun pariu.

— N-am nimic, mormăi Bobby, când am urcat la volan și am pornit motorul. Am apăsat pedala până la podea și am demarat în trombă. Mă simt perfect.

— Te-au împușcat, cretinule.

— Mergi *încet.*

În fața noastră era un semafor și trafic intens. Am ridicat piciorul de pe accelerație și, printr-un noroc chior, am reușit să mă strecor într-un spațiu gol de pe banda a doua.

— Unde mergi?

— La spital, Bobby.

— Nu putem să mergem acolo, zise el. Nu după chestia asta.

— Spurling o să confirme povestea noastră.

— El știe doar că s-au tras multe gloanțe. Amândoi au fost împușcați și-un civil a murit.

— Știe că McGregor a început. O să ieșim pe autostradă și-o să mergem la cel mai apropiat spital din afara orașului.

— Unde oricum vor face un raport și tot noi am tras în doi polițiști.

— Bobby, *ai fost* împușcat. Nu vreau să-ți mai explic asta o dată.

În timp ce înaintam spre vest, făcând slalom printre șirurile de mașini, Bobby și-a ridicat cu băgare de seamă mâna de pe braț. Am aruncat o privire. Din rană a țâșnit un val de sânge, dar nu atât de mult cum mă așteptam. Strâmbându-se, a rupt mâneca în jurul găurii și s-a uitat atent la ce era dedesubt.

— Lipsește o bucată destul de mare, recunoscu el. Nu e tocmai ideal, dar o să supraviețuiesc. Pe deasupra, avem o urgență mai mare decât rana mea.

— Și care ar fi ea?

— Armele, zise el, lăsându-se pe spate. Arme cât mai al dracului de mari.

•

L-am lăsat pe Bobby în mașină și m-am dus peste drum, la magazin. Ploua torențial acum și norii erau tot mai negri. Înainte să deschid ușa, m-am oprit un moment încercând să mă adun. Multor comercianți le place să cultive ideea că vând obiecte care doar teoretic sunt arme și nu e bine să dai buzna într-un magazin de felul ăsta ca și când ai avea intenția să folosești marfa imediat.

Am intrat într-o încăpere îngustă și lungă. Sub tejgheaua de sticlă, armele de mână erau expuse ca și când ar fi fost bijuterii, iar pe peretele din spatele ei erau numai rastele cu puști. Nu se vedeau nici clienți, nici ecrane de protecție din sticlă securizată. Doar un tip gras cu păr cărunt, într-o cămașă de un albastru-închis, care aștepta să vândă ceva.

— Vă pot ajuta?

Bărbatul a pus pe tejghea două mâini mari. În spatele lui erau două afișe care înfățișau fețele a doi bine-cunoscuți teroriști din Orientul Mijlociu. „Căutați morți”, spunea legenda. „Sau vii” fusese tăiat.

— Vreau să cumpăr niște arme, am spus.

— Aici vindem doar iaurt la gheață. Ar trebui să dau odată jos firma aia blestemată de la intrare.

Am râs din tot sufletul. A râs și el. Totul era foarte normal. Ne distram de minune.

— Deci… Ce fel de arme căutați?

— Două puști cu opt sute de gloanțe, patruzeci de încărcătoare cu calibru 45 soft, nu-mi pasă de ce tip sunt, orice e mai ieftin. Două veste antiglonț de calitate, una mare și una medie.

— Hei, a făcut el, încă vesel. Vă pregătiți să porniți un război?

— Nu. Dar avem o mare problemă cu rozătoarele.

Zâmbetul i s-a șters și mi-am dat seama că se uita la obrazul meu. Am dus mâna acolo și l-am atins. Pe degete mi-a rămas sânge.

— După cum vedeți, începem să pierdem controlul situației.

De data asta n-a mai râs.

— Nu știu dacă vă pot vinde toate astea.

Am scos cardul Gold American Express și, cât ai zice pește, bărbatul zâmbea din nou. A făcut de mână suma prețurilor, acordându-mi o reducere la muniție. Atunci când cumperi în cantități mari, prețul cu amănuntul a opt sute de cadavre potențiale este, de fapt, foarte rezonabil.

Mi-a zis totalul și eu am fluturat din mână, nerăbdător să se termine odată. Am aruncat o privire afară, prin vitrină. Bobby își dăduse jos jacheta și-și lega rana cu bandajul pe care-l cumpărasem mai devreme, împreună cu niște ace de siguranță,

de la un magazin de articole veterinare peste care dăduserăm în oraș. Se strâmba neîncetat. M-am întors exact la timp.

— Nu face asta, am zis, scoțând pistolul și îndreptându-l spre pieptul bărbatului.

Încremenise cu ochii la mine și cu mâna la câțiva centimetri de telefon.

— Lasă-mă să ghicesc. Acum vreo două zile a venit un polițist și ți-a spus să nu-i vinzi nimic unuia pe care-l cheamă Ward Hopkins?

— Așa-i.

— Dar tot o să-mi vinzi, nu?

— Nu, domnule. N-o să vând.

M-am apropiat cu un pas și am ridicat pistolul până la fruntea lui. Eram stors de vlagă și speriat. El a clătinat din cap și-a întins din nou mâna spre telefon.

— Nu vă vând nimic.

Telefonul era de tip vechi și a emis un sunet bizar când glonțul l-a spulberat. Bărbatul a sărit în spate, de data asta zdruncinat bine.

— Ba o să-mi vinzi, am început pe un ton didactic. Altfel o să te împușc și-o să iau singur ce-mi trebuie, iar tu n-ai niciun motiv să te plângi, pentru că pistolul pe care-l țin în mână a fost cumpărat chiar din magazinul ăsta. Și știi de ce? Pentru că de-asta există magazinul.

Bărbatul a rămas nemișcat câteva clipe, incapabil să se hotărască în ce direcție să sară. Speram din tot sufletul să facă ce-i spusesem, fiindcă nu aveam de gând să-l împușc și probabil că știa asta.

Apoi ochii i-au scăpărat. M-am întors și am văzut un băiat care venea spre magazin. Avea în mână o pungă cu sendvișuri și era îmbrăcat cu același model de tricou pe care-l purta și grasul din fața mea.

Am înjurat, m-am întins în față și am apucat cât de multe cutii cu cartușe am putut.

— Nu mi-ai fost de niciun ajutor, m-am răstit și am țâșnit pe ușă, lovindu-mă de băiat și trântindu-l drept într-o băltoacă.

Am sărit în mașină, aruncând cutiile cu cartușe în poala lui Bobby.

— N-a mers deloc bine.

— Am văzut, a zis Bobby, uitându-se la bărbatul care ieșea din magazin cu o pușcă impunătoare în mâini.

Am strivit accelerația și m-am îndepărtat de magazin în marșarier tocmai când primul glonț șuiera peste mașină. Băiatul reușise să se ridice și dăduse fuga în magazin, împingându-l într-o parte pe celălalt. Am frânat și am rotit mașina într-un derapaj controlat, apoi am țâșnit pe stradă în

clipa când un glonț făcea țăndări unul dintre geamurile din spate.

— Individul din magazin avea numele meu pe-o listă.

Am virat brusc la dreapta. Nu mergeam nicăieri în mod special. Voiam doar să ies din centrul orașului.

— Măcar am rezolvat o problemă. Acum știm cum au reușit Oamenii de paie să ajungă la casa alor mei atât de repede după ce l-am șifonat pe Chip. Nici n-au fost obligați să vină personal. Îl aveau pe McGregor aici, în oraș.

— Are logică.

— Mai e un aspect care are logică: McGregor și Spurling au fost polițiștii prezenți la locul accidentului părinților mei. Numai că McGregor a ajuns acolo primul.

— Iar acum trebuie să se fi întors la secția din Dyersburg, șiroind de sânge și strigându-ne numele în gura mare. Suntem în căcat până la gât, Ward… ba chiar până peste cap. Ce facem?

În oraș era o singură persoană care, credeam eu, ne putea ajuta. I-am rostit numele.

— Bună idee, a încuviințat Bobby, sprijinindu-se iar de spătar. După cum merg lucrurile, un avocat ne-ar fi de folos.

•

Potrivit cărții de vizită pe care mi-o dăduse după înmormântare, casa lui Harold Davids era exact în cealaltă parte a orașului. Spre deosebire de cartierul în care locuiseră părinții mei, cu dealurile lui domoale și străzile șerpuitoare, casele de-aici erau dispuse conform unei rețele precise, dar o rețea prevăzută cu piațete destul de mari spre care dădeau fațade cu aspect plăcut.

Când am tras la bordură, am observat că era aprinsă o lumină pe verandă și una înăuntru. O mașină, care semăna cu aceea în care-l văzusem pe Davids, era parcată puțin mai în față, pe stradă. Am rămas așa câteva clipe, cât să ne asigurăm că nu suntem urmăriți, apoi am coborât.

Am apăsat pe butonul soneriei. N-am primit niciun răspuns. Evident.

— Rahat, am zis. Acum ce facem?

— Dă-i un telefon, mă sfătui Bobby, aruncând o privire de-a lungul străzii.

Am scos mobilul și-am încercat la numărul lui Davids de la birou. Apoi numărul de acasă, în caz că seara n-avea chef să răspundă sau era cufundat în mai știu eu ce serial. Am auzit cel puțin două aparate sunând, unul la parter și celălalt la etaj, dar după opt țârâituri a răspuns robotul. Înregistrarea ne oferea numărul lui de la birou, însă nu pomenea nimic despre vreun mobil.

— Nu putem să stăm aici, am zis. Într-un cartier ca ăsta, cineva o să sune la poliție.

Bobby a încercat ușa. Era încuiată. A băgat mâna în buzunar și a scos o unealtă mică. Eram pe punctul de a protesta, dar m-am abținut. Nu aveam unde să mergem. Abia începuse să lucreze la yală, când am auzit brusc zgomotul ușii care era descuiată pe dinăuntru. Am tresărit amândoi.

Ușa s-a mișcat zece centimetri. Fața lui Harold Davids era abia vizibilă prin deschizătură.

— Harold, am zis.

— Ward? Tu ești?

Ușa s-a mai deschis puțin. Davids părea extrem de agitat.

— Dumnezeule mare, zise. El ce-a pățit?

— A fost împușcat, am zis.

— Împușcat, repetă el precaut. Cine l-a împușcat?

— Băieții răi, am spus. Uite, știu că nu la asta te gândeai când mi-ai spus că pot să te caut oricând, dar avem probleme. Și nu mai am pe nimeni.

— Ward, eu…

— Te rog, am insistat. Dacă nu pentru mine, fă-o pentru tata.

S-a uitat lung și serios la mine, apoi s-a dat la o parte și ne-a lăsat înăuntru.

Casa lui era mult mai mică decât a părinților mei, însă numai antreul părea să conțină de trei ori mai multe obiecte. Stampe, piese de artă locală, cărți aranjate într-o bibliotecă din stejar care părea să fi fost făcută la comandă. Se auzea susurul discret al unei piese clasice pentru pian solo. Bach, cred.

— Mergeți drept înainte, zise el. Și aveți grijă la covor. Pierdeți sânge amândoi.

Pereții camerei de zi erau acoperiți cu reproduceri, dar n-am recunoscut niciuna. Lumina era zgârcită: doar două lămpi banale cu picior risipeau umbrele. Niciun televizor, doar un CD-player mic și, după aspect, scump, de unde se auzea muzica. Mai era un pian cu aspect antic, cu capacul plin de fotografii, unele înrămate, altele doar sprijinite în picioare. În fața canapelei era întins un covor cu model complicat și cu marginile puțin destrămate.

— Aduc imediat un prosop, zise Davids.

A ezitat o clipă în pragul ușii, apoi s-a făcut nevăzut.

Cât timp a lipsit Davids, Bobby a rămas în mijlocul camerei, ținându-se de braț și asigurându-se că tot sângele ajungea pe scândurile podelei. Eu m-am uitat în jur. Lucrurile altora sunt atât de misterioase. Mai ales ale oamenilor bătrâni. Mi-am amintit că o dată, de Crăciun, sub impulsul momentului, i-am cumpărat tatei un calculator vechi, îl văzusem într-un magazin

de antichități și mi se păruse că arăta drăguț și că i-ar plăcea să-l aibă. După ce îl despachetase, se uitase la mine cu ochi mari și-mi mulțumise într-un fel ciudat. I-am spus că nu-mi lăsase impresia că ar fi fost cel mai frumos cadou pe care l-a primit vreodată. Fără niciun cuvânt, m-a dus la biroul lui și a deschis un sertar. Acolo, sub stilourile și cutiile cu agrafe strânse de-a lungul anilor, se afla un calculator vechi. Era chiar același model. Și viața lui Davids era, din punctul meu de vedere, o colecție de antichități. Ceea ce pentru mine era retro, pentru tata fusese odinioară ultramodern. Bariera care ne desparte de oamenii la care ținem este alcătuită din decenii imuabile, ca un geam transparent care are însă o grosime de treizeci de centimetri și este incasabil. Ai impresia că ești chiar acolo, alături de ei, dar când încerci să-i atingi, mâna nu reușește nici măcar să se apropie.

Davids s-a întors cu un prosop pe care Bobby și l-a înfășurat în jurul brațului, apoi s-a așezat pe un fotoliu și și-a lăsat capul în mâini. Era palid, părea obosit și mult mai bătrân decât atunci când îl văzusem ultima dată. Una dintre lămpi era chiar lângă fotoliu și lumina îi grava riduri adânci pe frunte, accentuându-i trăsăturile.

— Trebuie să-mi povestești ce s-a întâmplat, Ward, dar nu-ți pot garanta că sunt în stare să te ajut. Eu mă ocup de contracte, nu de… schimburi de focuri.

Și-a trecut mâinile prin păr și s-a uitat la mine, și în clipa aceea mi s-a aprins în minte o luminiță palidă.

M-am întors, m-am uitat la capacul pianului, apoi din nou la Davids.

— Ce-ai văzut, Ward?

Am deschis gura să spun ceva, dar nu știam ce. Am închis-o la loc.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat cu tine?

Cuvintele pe care le folosise, sunt sigur că întâmplător, mă convinseseră cumva. Felul în care expresia rima cu „ce s-a ales de tine”.

Într-un târziu, am reușit să vorbesc.

— Când i-ai cunoscut pe ai mei, mai exact?

— În 1995, răspunse prompt. În anul când s-au mutat aici.

— Nu înainte?

— Nu. Cum puteam să-i cunosc înainte?

— Poate te-ai întâlnit cu ei cândva. Undeva. Drumurile oamenilor se încrucișează în multe feluri misterioase. Uneori se întâmplă ceva și ei nici măcar nu știu.

Davids și-a plecat iar privirea.

— Te porți ciudat, Ward.

— De când stai în Dyersburg?

— De când m-am născut, știi bine.

— Deci numele de Lazy Ed nu-ți spune nimic?

— Nu.

Nu se uitase la mine, dar îmi răspunsese prompt și pe un ton normal.

— Ciudat nume, dacă mă-ntrebi pe mine, adăugă el.

Acum Bobby se uita fix la mine.

— Îngrozitor, am zis. Nu i-am aflat niciodată numele de familie. L-am cunoscut doar ca Lazy. Nu-i cine știe ce epitaf, dar presupun că nu mai contează acum, după ce a murit.

— Îmi pare rău să aflu că un prieten de-al tău a murit, Ward, dar chiar nu înțeleg unde bați.

Am luat o fotografie de pe pian. Nu era o poză de grup. Erau doar câteva de felul ăsta, și toate alb-negru, amintiri palide ale unor oameni de mult dispăruți, încremeniți în fața unei tehnologii în care nu prea aveau încredere. Cea pe care o aveam în mână era un portret color neceremonios, făcut cu mult timp în urmă de cine știe ce prieten, având efectul acela spălăcit și pastelat în care tonurile de roșu își mențin focul și cele de albastru rămân bogate, dar toate celelalte par blocate într-o altă dimensiune temporală, ca și când lumina reflectată de acele suprafețe s-ar fi stins treptat și n-ar mai fi fost destul de puternică să răzbată până în prezent; ca și când însăși acea epocă s-ar fi destrămat pe măsură ce rămâneau în viață tot mai puțini oameni care-și puteau aminti atingerea acelui soare pe fețele lor. Un tânăr într-o pădure.

— Pune piesa cu sodomia, am zis, uitându-mă la un Harold din urmă cu mulți ani. Hai, Don, mare Don de om Don ăsta, pune-o, Don, apasă *on*.

— Încetează, Ward.

De data asta am simțit în vocea lui un tremur ușor.

Bobby mi-a luat fotografia.

— Poza asta trebuie să fi fost făcută cu câțiva ani mai devreme, am spus. Harold e mai tânăr și mai slab decât în film. Nu și-a lăsat încă părul să crească.

M-am întors spre Davids.

— Trebuie să fi fost, cu cât… cu cinci-șase ani mai mare ca ei și ca Ed, cam de aceeași vârstă cu Mary. Și-acum ești singurul rămas în viață. Din cauza asta n-ai răspuns când am sunat la ușă și la telefon.

Davids se uita țintă la mine. Părea să aibă o sută de ani și era foarte înspăimântat.

— O, fir-ar să fie, zise el, iar cuvintele se amestecară cu un oftat tremurat.

Îmi venea să-l apuc de umeri și să-l scutur până când se hotăra să vorbească, până când avea să-mi explice ce se

întâmpla, până când avea să-mi dea un capăt de fir care să mă ajute să-mi înțeleg viața. Dar așa cum în ultimii treizeci de ani slăbise patruzeci de kilograme, în douăzeci de secunde fața lui își pierdu toate trăsăturile pe care le văzusem înainte, inclusiv privirea pe care o capeți după ce o viață întreagă le-ai spus oamenilor care e poziția lor în fața legilor scrise. Părea slab și fragil și chiar mai speriat decât mine.

— Spune-mi, a fost tot ce-am mai reușit să rostesc.

În cele din urmă a vorbit și nu i-a luat mult timp.

Mi-a spus că, de mult, erau cinci prieteni.

32

Harold, Mary și Ed se născuseră în Hunter's Rock și crescuseră împreună. Duseseră viața tipică unui orășel de provincie – există și lucruri mai rele – dar apoi cunoscuseră din întâmplare într-un bar doi nou-veniți și din clipa aceea cei cinci rămăseseră mereu împreună.

Părinții mei erau deja căsătoriți, dar au descoperit repede că nu puteau avea copii. Treptat, și-au dat seama că lumea nu se sfârșește cu asta. Se aveau unul pe celălalt, se bucurau de viață ca prieteni și iubiți. Mai aveau multe de făcut și de descoperit: anii nu puteau să treacă încet și nici ei nu puteau să rămână cu orice preț nefericiți doar pentru că seara, închizând ușa în urma lor, aveau să fie mereu doar ei doi într-un refugiu. Și-au văzut mai departe de viață, au acceptat cărțile pe care le primiseră. Au trecut doi ani, împărțiți între muncă, somn, seri de vineri și lungi partide de biliard pe care nu le pierdea nimeni.

Apoi lucrurile s-au schimbat și au ajuns să priceapă că transmiterea moștenirii genetice nu e singurul mod de a lăsa o urmă a trecerii tale prin lume. Brusc, a început o epocă pe care nu cred că am înțeles-o vreodată cu adevărat. Pe o câmpie culturală plată au apărut munți și văi care-au despicat pământul pe care călcau oamenii. Manifestații de stradă. Cercuri de discuții în campusuri, studenți și profesori prima dată laolaltă. Încăierări în localurile în care cei de culoare nu aveau voie să mănânce la aceeași masă cu albii. Polițiști care trăgeau în civili, copii care se răzvrăteau împotriva părinților. Marșuri. Urlete de genul iubitori de cioroi, fasciști, pederești, comuniști – idealuri transformate în arme. Seri lungi petrecute în case în care toți se drogau, discutau despre ce trebuie făcut, despre noi moduri de viață, despre discuții despre discuții.

Ei erau mai în vârstă ca majoritatea activiștilor. Aveau timp și energie de prisos și aveau o perspectivă mai bună decât adolescenții sau victimele discriminărilor de tot felul. Philippa Hopkins s-a implicat în organizarea unui sindicat al lucrătoarelor domestice de culoare. Harold dădea consultații juridice gratuite celor care nu și le permiteau sau a căror rasă îi condamnase să fie loviți mereu cu tăișul sabiei. Don Hopkins a pus pe picioare o campanie de protest împotriva demolării unor cartiere pentru a face loc șoselelor de centură care au reprezentat primul pas spre orașul american postmodern, unde indezirabilii sunt izolați de centru prin fluvii cu șase benzi de trafic din oțel scânteietor, iar inegalitatea e cultivată cu evlavie în peisaj. Mary și Ed erau simpli secunzi, dar dădeau o mână

de ajutor ori de câte ori puteau sau când Ed nu era beat. Mary îl iubea pe Harold, iar Ed voia doar niște oameni în compania cărora să-și omoare timpul. Își păstraseră serviciile și participau la toate evenimentele în timpul lor liber, războinici maturi, cetățeni care deja depășiseră înfiorătoarea vârstă de treizeci de ani și erau capabili să-și tempereze entuziasmul cu luciditatea celor care știu ce-i important: să se concentreze asupra acțiunilor care chiar îi ajutau pe oameni și nu să se lase în voia oricărui fior fierbinte și oricărei ocazii de a-i da o lecție altei tinere creaturi excitate de adrenalina rebeliunii.

Vreme de doi ani au fluturat în aer steaguri și pumni și și-au pus la bătaie timpul, banii și sufletul. Câteva lucruri se schimbaseră. Cele mai multe rămăseseră la fel. *Status quo*-ul are vână. Chitarele la volum maxim și sexul liber nu puteau schimba chiar totul. Treptat, aroma timpurilor s-a înăsprit, și aceleași forțe au fiert la foc mocnit încă un an. Harold a observat primul ce se schimbase. Și-a dat seama că oamenii care îi cereau consultații juridice, veterani ai după-amiezilor toride de urlat la polițiști, erau într-o stare din ce în ce mai gravă când se prezentau la ușa lui; și-a dat seama că, pe măsură ce lunile treceau, rezistența pașnică provoca tot mai multe răni și că vânătăile și cicatricele pe care le vedea nu erau doar opera polițiștilor; că în oastea oamenilor minunați existau tot felul de facțiuni și că divergențele interne deveneau mai energice și mai violente decât cele cu autoritățile; că erau grupuri ale căror țeluri păreau mult mai simple, dar că acestea conduceau la regres, nu la progres, grupuri ale căror agende nu prevedeau nicio acțiune pozitivă, ci doar întuneric.

La început, ceilalți l-au contrazis. Era doar un vis care se stingea, o tendință pe care Don o prezisese cu mult timp înainte. Diviziunile naturale ieșeau la suprafață, atâta tot, alimentate de conștientizarea frustrantă a adevărului că Republica Populară a Americii era mai departe ca niciodată. Dar apoi au început crimele. Demonstrațiile în care polițiști și studenți deopotrivă erau găsiți cu sticle sparte înfipte în față. Luptele de stradă care aparent se aprindeau din nimic. Concertele rock la care începea o încăierare și, după ce mulțimea se risipea, erau găsite cadavre și arme. Exploziile care luau viețile spectatorilor nevinovați fără ca astfel vreo cauză legitimă să facă măcar un pas înainte. Unele evenimente erau opera unor oameni care credeau că fac un bine, că lupta armată era singurul mod de a obține ceva. Dar incidentele cele mai grave erau instrumentate de alții, care aveau cu totul alte planuri. Cei cu dinamită și pistoale erau mai bine organizați decât luptătorii pentru libertate, și-i vânau atât pe ei, cât și

idealurile lor. În cuibul devastat se aciuase un cuc care-și freca aripile și se pregătea să-și ia zborul.

În acel moment, mulți au făcut un pas înapoi. Vara Dragostei se stingea deja în Toamna Apatiei Istovitoare, iar drogurile îi lăsaseră pe mulți fără suflare. Ed voia să se retragă. La fel și Mary. În definitiv, se implicaseră numai din amuzament, din ideea de a face ceva împreună cu prietenii lor. Politica trebuia să fie viață socială, sloganurile un accesoriu la modă. Până și Harold șovăia. El era avocat. Sufletul lui tânjea după ordine.

— Dar Pip și Don…, zise Harold cu o voce uscată și slabă, ei n-au reușit să renunțe.

Ei au pus întrebări, au căutat originile conflictului. Au dat de urma tipografiilor în care fuseseră multiplicate anumite fascicule rasiste, au dat de urma autorilor și au aflat că greșelile gramaticale și indiciile de psihoză erau adesea false. Au căutat prietenul unui prieten unui prieten, cel pe care unii îl bănuiau că adusese pistolul la manifestație sau spărsese prima sticlă sau putea să te prezinte persoanelor care făceau *într-adevăr* ceva, nu se mulțumeau să dea din gură. Au căutat și au găsit.

Apoi au început amenințările. Doi dintre prietenii lor au fost bătuți la sânge și închiși în portbagajul unei mașini. Altul a dispărut într-o după-amiază și n-a mai fost văzut niciodată. Harold s-a trezit fără slujbă, primul semn că oamenii aceia aveau mult mai multe relații decât studenții și hippioții cărora le boicotau protestele.

În cele din urmă, într-o seară, mama a fost urmărită, răpită, dusă într-un loc izolat și ținută într-o mașină sub amenințarea cuțitului, în vreme ce un individ a cărei față n-o putea vedea îi explica răspicat că, dacă nu încetau cu scormonitul, următoarele lor locuințe aveau să fie adânci, eterne și situate într-o pădure în care nu se plimba nimeni. A fost violată de patru bărbați înainte să fie aruncată din mașină la marginea orașului, goală și cu părul tăiat de la rădăcină.

Din acel moment, tata n-a mai fost niciodată același. A pornit pe urmele lor. Timp de patru luni, el și mama au rupt orice legătură cu lumea și au coborât tot mai adânc în abis până când, la capătul lui, au găsit o lumânare aprinsă. Ceilalți n-au aflat niciodată amănuntele, doar că părinții mei se schimbaseră. Încă se mai întâlneau cu familia Hopkins, dar acum, când nu mai purtau lupta cea dreaptă, nu păreau să mai fi rămas destule motive care să țină grupul unit. Don a început să vorbească despre lucruri ciudate. Ceilalți trei nu l-au ascultat, nu la început. Semănau prea mult cu fanteziile unui cuplu care nu mai avea un control sigur asupra realității.

Apoi, într-o noapte, au intrat în barul unde se întâlneau de obicei. După o ceartă cu Davids, Mary băuse și nici măcar n-a vorbit cu ei. Tata l-a luat pe Harold deoparte și i-a spus repede ceva. La început, Harold s-a împotrivit, dar în cele din urmă au plecat toți trei, lăsând-o pe Mary la bar cu Lazy Ed. Mary și Ed au făcut ce era de așteptat: s-au îmbătat criță, după care s-au dus în pădure și au făcut dragoste. Chiar lângă Iazul Pierdut, de fapt. Nu peste mult timp, de altfel, Harold și Mary s-au despărțit.

Ceilalți trei au condus patru ore, până la o vale între dealurile din sudul Oregonului. Erau înarmați și au intrat fără să facă cel mai mic zgomot. În punctul acela, mama și tata își pierduseră luciditatea, deși probabil credeau că tocmai o găsiseră, că învățaseră lecția dură: când e vorba de lupta dintre unii care cred în viață și alții care cred în moarte, bătălia trebuie purtată după regulile celor din urmă.

Tabăra era într-un luminiș, la mai puțin de-un kilometru de șosea, în adâncul pădurii. Un grup de cabane, construite cu mâinile goale și aranjate în cerc, așa cum se făcea în trecut. După ce mama s-a uitat la fiecare bărbat în parte și a confirmat implicarea lor în răpire, cei trei s-au mișcat repede și i-au împușcat pe toți.

•

În camera de zi a lui Harold se lăsase o tăcere deplină.

— Ați intrat în tabără și i-ați împușcat pe toți? *Părinții* mei *au împușcat oameni*?

— Nu pe femei și pe copii, zise Davids. Și n-am tras cu intenția să-i ucidem. Dar i-am împușcat pe bărbați. Pe toți. În picioare, în umeri, în boașe. Cum ne-a venit.

— Nu-i învinovățesc, am spus. Nu știam dacă eram sincer sau nu. Probabil că eram. Dacă spui adevărul, nu-l învinovățesc pe niciunul dintre ei pentru ce-a făcut.

— O, e adevărat, întări el. Am fost de față. Ultimul pe care l-am găsit a fost cel care ținuse cuțitul la gâtul mamei tale. Atunci nu ne-am dat seama, dar nu era un simplu grupuleț de rasiști care trăiau pe cont propriu. Fuseseră dintotdeauna acolo. Părinții tăi l-au găsit pe nenorocit singur într-o cabană. Și tatăl tău, marele Don Hopkins, tânărul agent imobiliar, i-a pus pistolul la tâmplă și l-a curățat.

Am încercat să-mi imaginez noaptea aceea, să-l văd pe tata în postura aceea, și mi-am dat seama că nu-l cunoscusem niciodată cu adevărat. Aveam impresia că tot ce știam mi se scurgea printre degete.

— Apoi au auzit un zgomot în altă cameră și Pip s-a dus să vadă. Soția plecase sau a omorât-o el. În orice caz, copiii rămăseseră acolo. Doi gemeni care nu împliniseră șase luni,

înfășurați împreună într-un pătuț, acum orfani. Doi copii, exact ce-și dorea Pip cel mai mult și nu putea avea. Davids clătină din cap. Mă rog, asta mi-au spus ei. N-am asistat direct la evenimente. Poate au văzut mai întâi copiii. Poate că Pip i-a găsit și tatăl tău a crezut că așa îi oferă o compensație pentru tot ce îndurase ea. Poate au hotărât că le era permisă o lovitură mortală.

— Părinții mei n-au fost mincinoși, am spus.

— Adică știai toate astea, nu?

— Nu erau mincinoși, am repetat inutil. Sunt numai povești.

— Ce s-a întâmplat cu copiii? întrebă Bobby.

— I-am adus înapoi în Hunter's Rock. Don și Pip i-au ținut o vreme, dar în cele din urmă s-a hotărât că trebuie să fie despărțiți. Pip a fost foarte, foarte nefericită când a auzit asta, la fel și tatăl tău, dar noi ceilalți am hotărât că pur și simplu nu era sigur. Copiii nu erau singurele trofee luate din cabana bărbatului. Am găsit o mulțime de hârtii și cărți. Unele erau foarte vechi. Erau în ele dovezi că părinții tăi aveau dreptate. Pip și Don credeau că îți vor putea schimba destinul, că mediul e mai important. Pe-atunci teoria asta era la modă. Acum nu mai e atât de populară, bineînțeles, după tot tam-tamul despre ADN și genetică. Acum toată lumea crede că substanțele chimice explică orice.

— Copiii au fost despărțiți, zise Bobby.

— Au păstrat unul, iar celălalt a fost dus departe. Ideea era că aveau șanse mai mari să se dezvolte normal dacă nu puteau să-și consolideze reciproc însușirile native. Cine știe, poate că era doar un mic experiment inventat de tatăl tău, Ward. Educația împotriva naturii. N-am înțeles niciodată.

— Împotriva *cărei* naturi, Harold? Dacă-i adevărat ce spui și toate s-au întâmplat așa, de unde teama asta profundă față de moștenirea genetică?

— Păi, zise el, din cauza cromozomilor, evident. Pentru că erați atât de non-virali. Atât de puri.

— Isuse Christoase, am strigat, doar nu *crezi* porcăriile astea, nu? Doar nu crezi că…

M-am oprit brusc, străfulgerat de o revelație.

— Stai o clipă. Are vreo legătură cu teoria virusului?

— Sigur că are. De unde știi?

— Am găsit site-ul Oamenilor de paie.

— Și cum ai aflat de existența lor?

— Tata a lăsat o casetă video, am zis. Abia o găsisem când ai intrat tu în casă atunci. Erați toți în film, deși nu mi-am dat seama la început. Mi-a lăsat și un mesaj. Mi-a spus că nu sunt morți.

Davids clătină din cap și zâmbi slab.

— Don, zise. Totdeauna își făcea planuri din timp.

Zâmbetul îi era afectuos, dar nu numai.

— Dacă toate astea s-au întâmplat în Hunter's Rock, interveni Bobby, cum ați ajuns aici?

— Am mai rămas împreună câțiva ani. Am avut parte de câteva seri plăcute, dar n-a mai fost la fel. După o vreme, am plecat. Am venit în Dyersburg hotărât s-o iau de la capăt. Mary a venit și ea după câțiva ani. N-a mers între noi, dar a rămas în oraș. Multă vreme n-am avut nicio legătură cu ceilalți. Credeam că e mai bine așa. Pe deasupra… tăcuserăm niște lucruri de-a dreptul oribile. În noaptea aceea ni se păruse că asta trebuia să facem. Ne-am lăsat duși de val, cred. Eram frustrați că nu se schimbase nimic în lume, în ciuda eforturilor noastre, și că stăteam încă la mila oamenilor de soiul acela. Dar, după, niciunul dintre noi n-a mai vrut să-și aducă aminte. Pentru Mary și Ed n-a fost chiar atât de rău, ei nu participaseră la acțiunea propriu-zisă. Erau totuși prietenii noștri, așa că o parte din vină le revenea și lor. Știau ce se întâmplase și păstraseră secretul împreună cu noi.

— Tata și Ed s-au întâlnit din întâmplare, cu mult timp în urmă, am zis. Eram acolo. S-au prefăcut că nu se cunosc.

— Nu mă surprinde, zise Davids. Nu cred că tatăl tău își făcea iluzii că Ed va păstra tăcerea. Chiar dacă a făcut-o până la urmă.

— Știai că a murit?

— Nu înainte să-mi spuneți voi, recunoscu el. Știam de Mary, dar nu credeam că se vor întoarce după el. Nici măcar n-a fost acolo.

Pe stradă trecu o mașină și Davids întoarse capul de parcă ar fi fost legat de ea cu un fir invizibil. Așteptă să se stingă huruitul motorului. Nu văzusem niciodată un om atât de sigur că necazurile îi vor bate la ușă.

— Dacă trebuia să rămâneți despărțiți, de ce s-au mutat părinții mei aici?

— După ce mai bine de douăzeci de ani nu s-a întâmplat nimic, Don a început să creadă că s-a terminat. Mi-a făcut vreo două vizite și am jucat biliard, am discutat despre vremurile de demult, dinaintea nopții aceleia îngrozitoare. Ne-am amintit cât de bine ne distram. Ne-am amintit de epoca în care credeam că vom schimba lumea. La început a fost ciudat, apoi parcă ceilalți ani nici n-ar fi existat. A adus-o aici pe mama ta și, până la urmă, s-au hotărât să se mute definitiv. Ne-am gândit să reunim vechea gașcă. Să fim iarăși tineri.

— Atunci de ce nu mi-au spus niciodată că vă cunoșteați dinainte?

— Pentru că…, Davids oftă. Pentru că au început construcțiile la The Halls cu puțin înainte să se stabilească ei aici, și vestea a ajuns la urechile lui Don. A luat legătura cu ei, s-a ținut scai de ei. Voia afacerea și a obținut-o. Și, după o vreme, a început să creadă că se întâmplă ceva straniu. Atunci ne-a spus că era mai bine să ne prefacem din nou. Nu îmbătrânise cu adevărat, Don. Nu ca noi ceilalți. Cred că nici mama ta. Pentru mulți dintre noi vine un timp când suntem pregătiți să lăsăm lucrurile în pace. Don nu era așa. Dacă-l puneai față în față cu un mister, trebuia să afle despre ce era vorba. Trebuia să înțeleagă.

I-am dat dreptate. Așa era.

— Și ce s-a întâmplat?

— A început să-și bage nasul acolo, a încercat să afle cine era în spatele afacerii, ce puneau la cale. A început să creadă că erau aceiași oameni, cei din Oregon, de-acum treizeci de ani. Că făceau parte dintr-o mișcare mondială, o organizație clandestină care operează în culise.

Clătină din cap.

— Dar tu nu credeai asta?

— Nu mai știu ce credeam. Voiam doar să-i lase în pace. Unii dau prea mare importanță adevărului, Ward. Uneori, adevărul nu e ceea ce ai vrea să afli. Uneori, e mai bine să lași adevărul de capul lui.

— Și ei l-au descoperit.

— Și-au dat seama că cineva își bagă nasul unde nu-i fierbe oala. N-aveau cum să dovedească implicarea lui, însă numărul suspecților era limitat. Viața lui Don a început să fie tot mai grea. Lucruri mărunte. Cred că aveau pe cineva aici, în oraș.

— Așa e, am zis. E tipul care l-a rănit pe Bobby, un polițist.

— Dumnezeule, făcu Davids. Spune-mi că e mort.

— Ce s-a întâmplat cu părinții mei, Harold? Ce s-a întâmplat în noaptea aia?

— Don și-a dat seama că trebuie să plece, să dispară. Nu era o poveste pe care s-o poți spune oricui. Chiar dacă l-ar fi crezut cineva, și el ar fi fost obligat să recunoască o crimă. Dar am impresia că s-a hotărât să termine cu ei o dată pentru totdeauna. Habar n-am cum naiba credea că o să reușească. Dacă făceam adunarea, noi patru aveam în total două sute cincizeci de ani. Dar… Trebuia să le înscenăm moartea, să dăm impresia că au ieșit din scenă, să-i convingem pe Oamenii de paie că s-a sfârșit. Totul a fost bine organizat.

Inima mi s-a oprit o secundă când mi-am amintit de biletul din fotoliul tatei. Am înțeles că lichidase UnRealty pentru a-i face pe Oamenii de paie să creadă că totul se sfârșise, dar că avea de gând să se întoarcă și să regleze conturile în cine știe

ce fel. Făcuse asta pentru a mă proteja, nu pentru că n-ar fi avut încredere în mine, și consecința…

Davids mi-a remarcat expresia și a clătinat din cap.

— Ei s-au mișcat mai repede, cu două zile înaintea noastră. Era vorba să meargă duminică după-amiaza la Lake Ely pentru o plimbare cu barca. Acolo urma să aibă un accident. Cadavrele lor n-ar fi fost găsite niciodată. Dar vineri… știi ce s-a întâmplat. Sunt morți, Ward. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să moară, dar chiar au murit. Și curând, probabil în seara asta, voi muri și eu. Și-atunci totul se va sfârși.

— Futu-i, zise Bobby. Futu-i mama mă-sii.

Și-a desfăcut prosopul de pe braț. Era plin de sânge, dar hemoragia se oprise.

— Simt gata de drum. Să mergem acolo sus și să le tragem o mamă de bătaie.

Davids a clătinat din cap. Nu părea să-și mai găsească locul.

— E mai bine să rămânem aici.

— Cu tot respectul, domnule, dar nu cred, zise Bobby. În ultimele două zile am asistat la eliminarea sistematică a vechii voastre echipe. Dacă au aflat de Lazy Ed, e sigur cum te văd și cum mă vezi că au aflat și de tine.

Eram doar vag conștient de prezența lor. Încercam să asimilez ce auzisem, încercam să rearanjez tot ceea ce crezusem că știu despre familia mea. Despre mine. Davids îmi căută privirea.

— Totul e adevărat, zise el. Am dovezi, dă-mi un minut și-ți dovedesc.

S-a ridicat și a ieșit din cameră.

— Asta-i o porcărie cât casa, zise Bobby când Davids nu ne mai putea auzi. Crezi vreun cuvânt din ce-a spus?

— De ce nu? am mormăit, deși nu știam ce să cred. Se potrivește, oarecum. Și de ce-ar minți? El e tipul din film, fără discuție, așa că-i cunoștea de-atunci. Știm că nu m-am născut în Hunter's Rock. Nu-l văd în stare să inventeze totul pe loc.

Am auzit zgomotul unei mașini care trecea pe stradă, dar nu s-a întâmplat nimic. M-am uitat țintă la peretele din față până când am început să văd scântei.

— Cu o săptămână înainte de accident m-a căutat mama.

— A făcut vreo aluzie la toate astea?

— N-am vorbit cu ea, mi-a lăsat un mesaj. N-am apucat s-o sun, dar de obicei nu mă căuta ea. Dacă erau împreună îmi telefona tata. De cele mai multe ori așteptau să le dau eu un semn de viață.

— Deci crezi că…

— Nu știu ce să cred, Bobby, și e prea târziu să mai aflu.

— Și-acum ce facem?

— Nu știu.

Bobby se ridică de pe canapea.

— Mă duc să văd dacă găsesc niște cafea. Începe să mă doară brațul de-mi vine să-l tai și să-l dau la câini.

Am ascultat zgomotul pașilor lui îndepărtându-se pe coridor. O parte din mine, neinvitată și împotriva tuturor evidențelor, își păstrase speranța că totul, absolut totul, de la telefonul lui Mary când stăteam pe o verandă în Santa Barbara, fusese o mare greșeală. Partea aceasta construise visul de lângă piscină, încercase să mă mintă că aveam un motiv să mă grăbesc, că mai aveam șanse să-i salvez. Acum știam că nu era așa, că efortul final era inutil. Sigur, tata avusese un plan. Totdeauna avea. Dar biletul pe care-l găsisem era tot ce mai rămăsese din el.

Mi-a sunat telefonul și m-a speriat de moarte. Numărul de pe afișaj nu-mi era cunoscut.

— Cine e?

— Nina Baynam. Ți-e rău? Ai o voce ciudată.

— Nu mă simt prea bine. Ce vrei?

Eram amorțit și nu aveam chef să discut despre criminali în serie sau orice altceva.

— Am ajuns în Dyersburg. Voi unde sunteți?

— North Batten Drive 34, am zis.

Au trecut câteva clipe înainte să-mi răspundă.

— Poți să repeți?

Vorbea pe un ton bizar.

— Mi s-a părut că ai spus North Batten Drive 34.

— Exact.

— Asta-i adresa unui anume Harold Davids, zise.

Inima mea își dublă ritmul.

— De unde naiba știi?

— Rămâneți acolo și aveți grijă. Venim acum.

A închis. M-am întors spre ușă când l-am auzit pe Bobby, dar expresia lui m-a lăsat fără cuvinte.

— Davids nu mai e aici. A plecat.

— Unde a plecat?

— A plecat pur și simplu. Pe ușa din spate.

Am alergat la fereastra din față și am tras draperia. Acolo unde fusese parcată o mașină lungă și neagră acum nu mai era nimic.

Am răscolit toată casa. N-am găsit nimic – nimic care să ne spună ceva. Era doar o casă veche și îngrijită, plină de lucruri vechi și îngrijite.

După zece minute, am auzit bătăi în ușă.

33

Nina încă mai bătea când ușa s-a deschis brusc. Dincolo de ea era Ward Hopkins. Zandt trecu pe lângă el și începu să controleze cu pași mari camerele de la parter. Cu o mișcare lentă și nesigură, Ward se întoarse să se uite în urma lui.

— Ce face?

Nina nu-l luă în seamă.

— Unde-i Davids?

— A dispărut, zise Ward.

Avea ochii larg deschiși și cearcăne întunecate. Nu părea să fi dormit de câteva zile bune.

— A dispărut? strigă ea. De ce dracu' l-ați lăsat să plece?

Aproape că bătuse cu piciorul în pământ de frustrare. Tipul pe nume Bobby ieși din ceea ce părea să fie bucătăria.

— Nu l-am lăsat să plece, zise el, pur și simplu a dispărut. Oricum, ce-ți pasă? De unde-ai auzit de el?

Femeia scoase un carnețel din poșetă și i-l deschise în față. În el erau notate informațiile obținute la telefon în timpul zborului de la Los Angeles.

— Constructorii lui The Halls se ascund după un milion de companii fantomă, îi explică ea. Între timp ne-am apropiat destul de mult. Cea care pare a fi compania administrativă se numește Antiviral Global Inc. și e înregistrată în Insulele Cayman. Domnul Harold Davids, care locuiește la această adresă, este reprezentantul ei legal în Montana.

— La dracu', zise Bobby, palid la față. Se întoarse și intră furios în bucătărie.

Ward se uită surprins la Nina.

— Ai înțeles greșit, zise el. Tocmai am stat de vorbă cu Davids. Mi-a spus… În fine, mi-a spus o mulțime de lucruri. Știe de The Halls, da. Sigur că știe, dar din afară. Nu are nicio legătură cu ei. A încercat să-i *salveze* pe ai mei de nenorociții ăștia.

— Nu știu ce ți-a spus ție… Își ridică privirea când îl auzi pe Zandt care se întorcea în cameră; polițistul clătină din cap și urcă grăbit scara. Dar cred că domnul Davids nu este ce pare a fi.

— Ce naiba caută Zandt?

— Un corp, răspunse ea sec. Vocea îi era ciudat de inexpresivă și Ward își dădu seama că, dincolo de fațada greu întreținută de profesionalism fără fisură, femeia vibra de tensiune. Să sperăm că nu un cadavru.

Ultimă tentativă de a-și demonstra detașarea nu fusese deloc convingătoare.

— N-o s-o găsiți aici. Nu Harold e ucigașul pe care-l căutați, zise Ward. E prea bătrân. E…

— Nina… ai vreun număr de telefon de la The Halls?

Bobby stătea în ușa bucătăriei, cu telefonul fix în mână.

Femeia aruncă o privire în carnețel, apoi întoarse o pagină.

— Da, 406-555-1689, dar am auzit doar mesaje înregistrate și un meniu cu opțiuni peste opțiuni. De ce?

Bobby își schimonosi fața într-un soi de zâmbet. În orice caz, își schimbă expresia.

— Harold a sunat la numărul ăsta. E în lista de apeluri de-acum douăzeci de minute. Când eram aici, cu el.

— Dar…, începu Ward. Câteva clipe, cât timp încercă să-și formuleze obiecțiile, gura i se mișcă fără să scoată vreun sunet. Părea îngrozit. L-ai văzut și tu. Stătea aici și aștepta, știa că vor veni după el cum au venit după Mary și Ed. L-ai văzut cu ochii tăi, pentru numele lui Dumnezeu. Ai văzut cum arăta.

— Sigur că părea îngrozit, Ward. Dar de noi. De *noi.* Credea că am aflat totul despre el. Credea că *noi* o să-l lichidăm.

Zandt se întoarse în hol.

— Nu e aici.

Hopkins era complet dezorientat.

— De ce mi-a spus tot dacă e de partea lor?

— Ai descoperit că făcea parte din grupul din Hunter's Rock. Ai pomenit de înregistrarea video, de bilet. L-ai recunoscut. N-avea idee ce altceva mai știai. Ai fi putut să blufezi. Cel mai simplu era să-ți spună adevărul și-apoi s-o întoarcă în final.

Bobby înjură scurt și urât: părea că luase înșelătoria ca pe-un afront personal.

— Și dacă nu e implicat, nu ți se pare totuși o coincidență ciudată că The Halls se află la o jumătate de oră de orașul în care locuiau toți?

Pe fața Ninei se citeau numai semne de întrebare.

— Ce-i cu grupul ăsta din Hunter's Rock?

— Mai târziu, zise Ward, dar acum nu mai părea dezorientat. Mai întâi trebuie să-l găsim pe Davids.

Se auzi un mobil. Se mișcară toți odată, ca niște pistolari drogați, dar sunase numai telefonul lui Zandt.

— Da?

— Bună seara, domnule polițist, zise o voce. Părea foarte calmă și detașată.

Zandt se uită la Nina.

— Cine e?

— Un prieten, zise vocea, deși recunosc că încă nu ne cunoaștem personal. Dar nu din vina mea. N-ai fost suficient de abil să ne oferi ocazia unei întâlniri.

— Cu cine vorbesc?

Zandt simți că i se ridică părul pe ceafă. De la celălalt capăt al firului se auzi un chicotit.

— Credeam că ești în stare să ghicești. Sunt Omul Drept, John.

— Aiurea.

— Deloc. Te felicit că l-ai găsit pe Wang. Te felicit că l-ai încurajat să facă ceea ce trebuia să facă. Îți rămânem datori.

Zandt avea gura uscată și, când vorbi, scoase fără să vrea un sunet sec.

— Dacă ești Omul Drept, dovedește-mi.

Nina rămase cu gura căscată. Ceilalți doi se holbară la el.

— Nu trebuie să-ți dovedesc nimic, zise vocea. Dar îți spun ceva care s-ar putea să vă fie de folos. Dacă nu ieșiți din casă în aproximativ două minute, veți muri.

Legătura se întrerupse.

— Afară din casă, zise Zandt. Acum.

Când ajunseră în stradă, auziră sirene care se apropiau. O mulțime de sirene. Ward descuie portiera unei berline mari și sări la volan.

Nina nu voia să se dea bătută.

— Sunt agent FBI, nu trebuie să plecăm nicăieri.

— Mda, sigur, zise Bobby. Am împușcat niște polițiști mai devreme. Nu sunt morți, dar tot i-am împușcat. Dacă vrei să stai în mijlocul drumului cu insigna la vedere, n-ai decât. Aici nu e HBO, prințeso, or să-ți spulbere dracului capu'.

Polițiștii nu reușiră să-i prindă din nicio direcție, și cvartetul ajunse fără incidente la strada principală. Acolo, Ward viră la dreapta și apăsă pedala de accelerație până la podea. În douăzeci de minute, erau afară din oraș și mergeau pe șoseaua care șerpuia încet spre poalele dealurilor. Nimeni nu întrebase unde se duceau. Toți știau.

Nina le povesti ce se întâmplase în Los Angeles. Ward le spuse ce aflase de la Davids. Zandt le dezvălui, nu în detaliu dar destul de clar, antecedentele sale cu Omul Drept. Bobby se uita țintă la el și Nina observă că Hopkins îi aruncase o privire lui John în oglinda retrovizoare.

Bobby se încruntă.

— De unde a făcut rost de numărul tău de mobil?

— Dacă are vreo legătură cu Oamenii de paie, știi bine că nimic nu-i imposibil. Au pus la punct un sistem de aprovizionare în serie cu victime. Aruncă în aer tot ce au chef, oriunde au chef. Urmărirea unui mobil e un fleac.

— Bine, și-atunci de ce a sunat? Ce rost avea să te scoată de-acolo înainte să apară poliția?

— Degeaba încerci să înțelegi motivele lui. Dar nu se gândea doar la mine. Știa că nu sunt singur.

— Davids le-a spus cine e în casă, zise Ward. Ne-a turnat.

Vocea lui era plină de amărăciune și avea o expresie sumbră.

— Nu vi se pare ciudat că Oamenii de paie mi-au eliminat părinții cu două zile înaintea plănuitei lor dispariții? Organizaseră totul, se gândiseră la fiecare detaliu și, din senin, chiar înainte să scape definitiv de pericol, vine McGregor și regizează accidentul?

— Adică Davids le-a vândut pontul? De ce?

— A știut de la bun început ce era The Halls. Un refugiu aurit, o legitimație universală, un izvor de bani nesecat. Apoi tata a aflat despre construcție, a crezut că are ocazia să facă o afacere bună, dar a descoperit că realitatea era alta și l-a pus pe Davids într-o poziție foarte dificilă. Să admitem să sunt aceleași persoane – sau același gen de persoane – cu care s-au confruntat acum treizeci de ani. Davids mi-a spus că numai șeful lor a fost ucis. Putem să presupunem că restul au supraviețuit și s-ar putea chiar să dirijeze evenimentele care se petrec aici, în munți. Ar fi putut afla că Davids a participat la expediția punitivă – poate chiar din acest motiv l-au contactat și i-au propus să-i reprezinte. Lucrează pentru noi, altfel se va afla ce-ai făcut într-o noapte, acum mai bine de treizeci de ani. Sau, trântit verde-n față, ești mort. Ce putea să facă Davids?

— Apoi tatăl tău se apropie prea mult de adevăr, iar Davids știe că e terminat dacă nu-i avertizează pe Oamenii de paie. Și le spune că soții Hopkins sunt pe cale să-și ia zborul.

Câteva clipe, în mașină s-a lăsat tăcerea.

Nina se hotărî prima să vorbească:

— E vinovat de moartea lor. Singurul om în care aveau încredere fără rezerve.

— E un mort ambulant, zise Ward ca pentru el. Puteți să fiți siguri.

•

Când au ajuns în munți, începuse deja să plouă, dâre reci, de un argintiu palid în bezna de dincolo de geamuri. Râul de lângă drum era acum un torent. Nu se mai vedeau alte mașini.

— Suntem numai noi patru, zise Nina.

Ward îi aruncă o privire:

— Atunci cheamă întăriri.

— N-ar ridica elicopterele de la sol doar pentru că le spun eu. Am primi cel mult, și asta după vreo oră, o mașină cu doi agenți plictisiți, care ar face orice să demonstreze că nu sunt bună de nimic.

Se uită pe geam câteva clipe.

— Are cineva o țigară? Mi se pare o idee bună să mă apuc de fumat.

Ward vârî mâna în buzunarul hainei, scoase un pachet mototolit și-l așeză pe bord.

— Nu te sfătuiesc, zise el.

Nina îi răspunse cu un zâmbet firav, dar nu se atinse de țigări.

Cincizeci de minute după ce ieșiseră din casa lui Davids, mașina intră într-o curbă lungă, în urcare. Hopkins încetini și Bobby se îndreptă în scaun ca să poată supraveghea mai bine versanții care flancau șoseaua.

— Ne apropiem, zise Ward.

Nina se uită la Bobby și Zandt care își încărcau pistoalele, apoi își verifică fără tragere de inimă arma. Îi tremurau mâinile. Ceilalți nu păreau să simtă ce simțea ea, dar îi era imposibil să ghicească ce le trecea băieților prin minte. Nu era unul din generația ei care să nu poată cita replica: „Păi, sincer să fiu, în toată agitația am pierdut și eu numărătoarea" din filmul *Dirty Harry.* Fiecare avea impresia că e propriul lui Clint Eastwood portabil. Și toți credeau că cineva, undeva, s-ar uita de sus la ei dacă nu s-ar ridica la înălțimea așteptărilor.

Apoi Zandt se întoarse spre ea. Îi făcu cu ochiul și ea înțelese că lucrurile nu stăteau chiar așa. Poate că filmele chiar te învață ce să faci, dar sentimentele au rădăcini mult mai adânci, datează din timpurile imemoriale când nimeni nu purta haine și fiecare juca un rol precis – unii aveau grijă de foc și alții mergeau la vânătoare. Singura diferență rezida în dimensiunile grupului din care simțeau că fac parte și în intensitatea relațiilor cu persoanele pe care le-ar fi apărat cu prețul vieții. Zandt era la fel de nervos ca ea.

Ward trase mașina pe dreapta.

— Am ajuns, zise el.

Se uitară toți prin parbriz cu ochii mijiți. Cam la cincizeci de metri în față se vedea o poartă mică.

— Nu e nimeni acolo, spuse Bobby. Mai spune-mi o dată cum se intră.

— Treci de poartă și mergi pe iarbă, o iei la stânga și acolo dai de un drum mascat, ascuns printre copaci, care duce sus, pe un platou.

— Vasăzică ar putea să ne-aștepte în pădure sau oriunde de-a lungul drumului de acces.

— Mai mult sau mai puțin.

— Atunci, să ne grăbim.

Ward dădu din cap.

— Sunteți toți pregătiți?

— Mai pregătiți de-atât nu se poate, răspunse Zandt.

Ward apăsă pe accelerație.

Roțile patinară pe șoseaua udă, apoi mașina țâșni în față. Parcurse cu viteză distanța rămasă, apoi viră drept spre poartă.

— Capul jos, zise Bobby.

Nina și Zandt îl ascultară. Bobby se ținu puternic de spătarul scaunului și de portieră, cu pistolul în mână. O clipă mai târziu, poarta se făcu fărâme și bucăți de lemn loviră parbrizul, țesând o pânză de păianjen pe partea Ninei. Mașina plonjă în iarba înaltă și începu să derapeze. Ward se luptă cu ea și reuși s-o echilibreze.

Se asigură că o avea sub control, apoi se îndreptă spre șirul de copaci, accelerând treptat. Trecu peste o ridicătură și Nina se simți o clipă suspendată în aer. Nici nu ateriză bine, că se trezi din nou plutind. Auzi un icnet în spate când Zandt păți același lucru. Ward și Bobby păreau lipiți de scaune.

Trecură peste o movilă mai mică, după care, brusc, terenul de sub roți redeveni plat.

Mașina gonea pe lângă copaci și Ward se strâmbă.

— Ați văzut pe cineva?

— Nu, dar nu încetini, răspunse Bobby.

După o sută de metri, drumul coti brusc la dreapta și mașina începu să urce o pantă din ce în ce mai abruptă. În vreme ce Ward smucea volanul după fiecare curbă, Bobby se întorcea dintr-o parte în alta, dar nu era nimeni acolo. Nu se auzi niciun foc de armă. Totuși, când observă că Zandt își ridică încet capul, întinse mâna și-l apăsă la loc. Îl durea umărul de la mișcarea prea bruscă, dar senzația părea îndepărtată și irelevantă. Deocamdată.

— Unde naiba or fi? întrebă Ward.

— Probabil în vârf, aliniați.

— Ai un umor de tot rahatul, dar mă bucur că ești aici.

— E ca și când am fi prieteni, zise Bobby. Oricum, dacă treaba asta iese rău, o să mă-ntorc să te bântui.

— Deja mă bântui, zise Ward. De ani întregi încerc să scap de tine.

Depășiră și ultima curbă, după care poarta uriașă a complexului The Halls se ivi amenințătoare pe culmea povârnișului.

— Tot nu se vede nimic, zise Ward, încetinind.

— Și-acum?

— Dincolo de poartă drumul face la stânga. Sunt două clădiri mari, un fel de recepție și ceva care pare să fie o magazie. Luminișul e închis cu un gard înalt. Casele sunt acolo.

Ceilalți doi își ridicară prudent capetele.

— Cum intrăm?

— Pe poarta principală, zise Bobby. Nu putem trece peste gardul ăla.

— Exact la intrare or să ne aștepte.

— N-avem de ales.

Mașina trecu pe sub arcada de piatră și se îndreptă spre grupul de clădiri din lemn. Un bec puternic fixat pe una dintre ele arunca în parcare o lumină albă, bolnăvicioasă, ca de lună plină. Când se apropiară suficient, Ward ridică iar piciorul de pe pedală. Mașina rulă spre mijlocul spațiului deschis și se opri. Era palid la față.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Nina.

Bărbatul nu se uită la ea.

— Nicio mașină. Înainte, când am mai fost aici, era plin de mașini.

Se uitară în jur. Parcarea era complet goală. Ward opri motorul, dar lăsă cheia în contact.

Zandt deschise portiera și coborî fără să mai aștepte instrucțiuni. Bobby înjură și ieși pe partea cealaltă, cu pistolul pregătit. Lumina puternică făcea din ei ținte ușoare, dar le arăta în același timp că nu era nimeni pe acoperișul clădirii. Nu-i aștepta nimeni. Doar două clădiri mari din lemn, cu un gard între ele. Ward și Nina coborâră cu mai multă prudență. Nina avea impresia că pistolul din mâna ei era prea mare și nelalocul lui.

— Pe-acolo se intră, spuse Ward, făcând un semn spre clădirea din dreapta. Îl urmară acolo și se opriră de-o parte și de cealaltă a ușilor de sticlă. Bobby se întinse încet și se uită înăuntru.

— Nu e nimeni la recepție, zise.

— Intrăm?

— Așa cred. După tine.

Ward se aplecă în față și împinse încet una dintre uși. Nu se declanșă nicio alarmă. Nu trase nimeni în el. Deschise ușa și făcu câțiva pași înăuntru, precaut, cu ceilalți pe urmele lui.

Holul de la intrare era pustiu. Muzica nu se mai auzea și în șemineul din piatră de râu nu mai ardea focul. Tabloul cel mare care fusese atârnat în spatele mesei de recepție dispăruse. Avea senzația că încăperea fusese pusă la naftalină.

— Fir-ar să fie, zise Ward. Au plecat.

— Fii serios, sări Bobby. N-a trecut decât o oră. Nu e posibil să fi avut timp să curețe totul.

— Au avut ceva mai mult timp, zise Zandt. După ce am plecat de la Wang, au trecut poate cinci sau zece minute până să se împuște. Ar fi putut să le dea un telefon de avertizare.

— Nu e suficient, nu ca să strângi tot.

— Atunci poate că erau deja pe picior de plecare, zise Nina. L-ai scuturat bine pe agentul imobiliar. Poate că a fost un mesaj destul de clar, ceea ce înseamnă că au avut două zile la dispoziție. Nu contează. Oricum o să mergem să vedem ce-i pe-aici.

Porni cu pași mari spre ușa din celălalt capăt al încăperii, cea care trebuia să se deschidă în spațiul interior al complexului. Nina era copleșită de o furie teribilă și de spaima că era posibil să fi ajuns prea târziu, că fantoma pe care o urmărise până când devenise singura lumină de la capătul tunelului se îndepărtase iar de ea în pași de dans. Ceilalți nu se mișcaseră. Nu-i păsa dacă o însoțeau sau nu. Ea, una, trebuia să meargă acolo. Trebuia să vadă.

Nu auzi împușcătura.

Când sunetul îi ajunse la urechi, deja cădea, aruncată brusc într-o parte, apoi se lovi de una dintre mesele scunde. Pieptul parcă-i explodase și o ardea cumplit. Gura i se deschise pentru un strigăt, dar nu auzi nimic. Își dădu seama că Zandt alerga spre ea.

Ward se întoarse și văzu un bărbat în cadrul ușii. Era McGregor. Bobby, în schimb, văzu o femeie adăpostită după biroul de recepție. În spatele ei, un tânăr plin de mușchi ieșea pe-o ușă din perete, construită în așa fel încât să se confunde cu lambriurile de lemn.

Toți trei erau înarmați. Și toți trăgeau.

Tânărul muri primul. Nu era obișnuit cu armele și tehnica lui era împrumutată din filme: ținea pistolul lateral, în stil mafiot. Bobby îl doborî dintr-un singur foc.

Ward se aruncă în spatele unui stâlp și sări imediat mai departe, trăgând din mișcare. Îl atinse pe McGregor mai întâi în coapsă, apoi în piept. El, în schimb, evită la mustață să încaseze un glonț în față, doar îi auzi vâjâitul când îi trecea pe deasupra capului. Se lăsă într-un genunchi și se ghemui în spatele unui colț al recepției, rugându-se ca femeia să nu-l fi văzut. Reuși să-și încarce pistolul abia după ce scăpă gloanțele pe jos.

Zandt îngenunche lângă Nina, care zăcea pe podea, cu genunchii la piept și icnind după aer. Cu o mână tremurândă încerca să ajungă la rana din piept. Era sus, chiar sub clavicula dreaptă.

— O, Nina, șopti el, fără să-i pese de bubuiturile armelor și de șuierul gloanțelor care despicau aerul deasupra lui.

Femeia tuși, cu chipul crispat între surpriză și negare.

— Mă doare, zise ea.

McGregor încă mai trăgea. Femeia din spatele mesei aproape că-l doborî pe Bobby înainte ca Ward să-și revină și să

se ridice în picioare, golind jumătate din încărcător în ea. Abia când căzu în spate peste băiatul musculos el își dădu seama că era femeia care-i explicase falsele proceduri de admitere. Încă nu-i aflase numele.

Bobby stătea deasupra lui McGregor, cu o gheată peste încheietura mâinii lui. Un pistol zăcea pe podea la câțiva metri.

— Unde s-au dus? îl întrebă. Și când? Spune-mi ce știi, altfel te ia dracu'.

— Du-te-n mă-ta, zise polițistul.

— Cum vrei, ridică Bobby din umeri și-l împușcă în cap.

În vreme ce Bobby îi verifica pe ceilalți, asigurându-se că nu se va ridica nimeni, Ward alergă la Nina. Zandt îi ținea mâna apăsată ferm peste rana din piept. Sângele încă i se mai revărsa printre degete.

— Să plecăm de-aici, zise Ward.

— Nu, se împotrivi Nina, cu o voce surprinzător de puternică și încercând să se ridice.

— Nina, ai încurcat-o rău de tot. Trebuie să te ducem la un spital, altfel o să sângerezi până mori.

Ea se agăță cu o mână de piciorul unei mese și cu cealaltă îl apucă de încheietură.

— Grăbiți-vă, dar mergeți să vedeți.

Ward ezită. Încercă să găsească o încurajare în privirea lui Zandt, dar ochii Ninei erau pironiți asupra lui.

Bobby se opri în spatele lor.

— O, la dracu', Nina.

— Eu rămân aici și voi mergeți acolo, zise ea, vorbindu-i doar lui Zandt. Era ametită și se simțea foarte ciudat. Voia să-i spună de ce era atât de important. Te rog, John. Spune-le să se ducă. Mergeți toți. Vă rog, vedeți dacă fata e acolo. Trebuie să verificați. O să mă duceți și la spital.

Zandt mai așteptă câteva secunde, apoi se aplecă și o sărută repede pe frunte.

— Eu o să fac ce mi-a spus.

Ward clătină din cap, dar începu să-și încarce pistolul.

— Bobby, rămâi aici, zise el. Prietenul lui încercă să protesteze, însă Ward continuă repede: S-ar putea să mai fie și alții ca ăștia trei. Încearcă să-i oprești hemoragia și doboară pe oricine vezi – în afară de noi, bineînțeles. Îi ești mai de folos ei decât nouă.

Bobby îngenunche lângă Nina.

— Ai grijă, amice.

Ward și Zandt porniră aproape în fugă spre ușile din capătul sălii.

— Orice s-ar întâmpla, zise Ward, rămânem împreună. S-a înțeles?

Zandt dădu din cap și deschise ușa. Afară era o potecă pe care lumina argintie din spatele lor o dezvăluia perfect pe o lungime de aproximativ cincizeci de metri, suficient cât să intuiască siluetele masive ale caselor aflate la jumătatea drumului. Nu se vedea nicio lumină la ferestre. Începură să alerge.

34

— Trebuia să fi adus o lanternă.

— Trebuia să fi adus o mulțime de lucruri, zise Ward. Arme mai puternice, oameni în plus, o idee precisă despre ce avem de făcut.

Se opriseră la prima intersecție de poteci. Semăna cu strada principală dintr-un orășel în care nimeni nu avea mașină. Iarba din jur era proaspăt tunsă. Pajiștea dintre versanți, cu o suprafață de aproximativ zece acri, fusese folosită în așa fel încât să ofere fiecărei reședințe cât mai multă intimitate și vedere spre un povârniș blând. Părea foarte puțin probabil să fie suficient spațiu pentru un teren de golf, ceea ce însemna că nici măcar agentului lor imobiliar preferat – răposatul Chip – nu-i dăduseră voie să intre acolo. De-o parte și de cealaltă a potecii, dar retrase mult în spate, erau două case. Poteca se pierdea în bezna din fața lor și ducea, printr-o serie de alte răscruci, la alte vile pe care încă nu puteau să le vadă.

— Tu ia-o pe cea din stânga.

— Ai auzit ce-am spus? Nu ne despărțim.

— Ward, vezi câte case sunt? Nina e în pericol acolo unde am lăsat-o.

— N-o ajutăm deloc dacă ne lăsăm omorâți. Vrei să arunci o privire acolo? Mergem împreună. De unde începem?

Zandt înaintă repede pe poteca din dreapta. Apropiindu-se de casă, Ward recunoscu liniile pe care le văzuse în planuri. Cabana s-ar fi potrivit perfect într-o suburbie din Chicago – Oak Park – în care fuseseră construite multe reședințe caracteristice perioadei de mijloc a carierei lui Wright. Era o casă frumoasă, dar el îi ura pe cei care-și însușiseră fără niciun drept proiectele. Idealurile lui Wright vorbeau despre viață și comunitate, nu despre izolare și moarte.

Lui Zandt nu-i păsa deloc de subtilitățile arhitecturii.

— Unde naiba e ușa?

Ward îl conduse după colț, printr-o terasă joasă, spre o potecă ce șerpuia către stânga și ajungea sub un balcon. Un șir de trepte ducea după colț, la o ușă mare din lemn. Era întredeschisă.

Se uitară unul la celălalt.

— Intrarea principală?

Ward dădu din cap. Trase aer în piept, apoi împinse ușor ușa cu piciorul. Nu se întâmplă nimic.

Îi făcu semn lui Zandt, care intră primul. În calitatea lui de polițist, avea mai multă experiență în asemenea acțiuni, cel

puțin așa spera Ward.

Un coridor scurt, lumină slabă în tonuri de verde rece, filtrată printr-o lucarnă de sticlă colorată. La capăt, un panou cu vitraliu ascundea următoarea încăpere.

Trecură cu grijă de el și descoperiră o cameră lungă, cu tavanul jos. Alte vitralii și, deasupra, luminatoare. Un șemineu în stânga. O bibliotecă și fotolii. Rafturile erau goale. Mobila era la locul ei, dar covoarele fuseseră luate.

Străbătură camera fără a scoate cel mai mic sunet. Casa era cufundată într-o tăcere adâncă. Ward ridică o mână, arătându-i ceva; Zandt se uită în direcția aceea și văzu intrarea în altă cameră, parțial ascunsă în spatele unui panou din lemn. Dădu din cap și se întoarse lângă Ward. Se apropiară împreună de ea, Zandt aruncând câte-o privire peste umăr.

Ușa dădea într-o bucătărie întunecoasă – lipseau luminatoarele. Era construită pe două niveluri și spațiul pentru micul-dejun era în capătul îndepărtat. Ward înaintă încet. Pe masă era o singură cană, chiar în mijloc. Interiorul ei era uscat și nu mai avea toartă. Deschise un dulap, apoi un sertar. Amândouă erau goale.

— Casa asta a fost curățată, șopti el.

Zandt dădu din cap.

— Poate, dar trebuie s-o controlăm.

Ward își dădu ochii peste cap. Apoi căutară în restul casei.

•

— E cineva afară, zise Nina.

Se ghemuise într-unul din fotoliile mari de piele, iar Bobby stătea lângă ea. Sala era cufundată în beznă. În privința asta Bobby avea dubii: găsiseră luminile aprinse, și a le stinge acum ar fi însemnat să anunțe prezența lor oricui mai era ascuns în complex. Era totuși greu de crezut că persoana sau persoanele respective nu auziseră schimbul de focuri, așa că în cele din urmă acceptase, dibuise în spatele mesei de recepție și le stinsese una câte una. Părea mai sigur așa, chiar dacă nu era soluția ideală. Peretele din spate nu avea ferestre pe toată lungimea lui și, chiar dacă în poziția aceea nu riscau prea mult să fie văzuți, tot se simțea ca o țintă fixă. Sala era mare, întunecată și în ea erau trei morți.

— Am auzit ceva acum un minut, recunoscu el. Speram să fie ei.

Nina clătină din cap.

— Jack vrea să verifice toate casele. O să dureze o vreme, chiar dacă nu e nimic acolo. Dar mai ales dacă e. Iar zgomotul venea din față, nu din spate.

Bobby dădu din cap.

— Ward mă omoară dacă află că te-am lăsat singură, dar trebuie să mă duc.

— Dacă vrei, n-o să-i spun, dar să nu stai mult.

Bobby se asigură că pistolul ei era încărcat, apoi se duse la peretele din față. Continuă să meargă pe lângă el, cât mai aplecat posibil și, când ajunse la ușa principală, scoase capul afară cu precauție. Mașina lor era încă singura din parcare. Nu se vedea nici urmă de altcineva și se gândi să rămână pur și simplu unde se afla.

Dar apoi auzi iar un zgomot. Nu era puternic, dar în mod sigur nu era nici natural. În niciun caz ploaia. Era un sunet mecanic, un fel de *pop* scurt și sec. Părea să vină din capătul celălalt al parcării, unde se afla a doua clădire.

— Ce-a fost?

Acum, când Bobby nu era acolo să se uite la ea, Nina putea să nu mai lupte împotriva durerii. Dar așa nu mai reușea să gândească limpede și nu-și mai controla bine vocea.

— Nu știu, răspunse el.

Se întoarse și văzu că Nina era bine ascunsă în fotoliu. Oricum, mai bine de-atât nu se putea.

— Apasă în continuare pe rană.

Stând tot aplecat, împinse ușa. Îl lovi în față un curent de aer foarte rece, aducând cu el răpăitul ploii.

•

Casa era pustie. Patru dormitoare, un birou mic, o bibliotecă și ceea ce părea a fi o cameră de audiții. Toate goale și curate. Eliberate de orice trăsătură distinctivă, deși era clar că până de curând acolo trăiseră oameni. Ward și Zandt coborâră pe scara principală, acum mai puțin atenți să nu facă zgomot, și se duseră în partea din spate a parterului. Acolo era a doua zonă de recepție, ceva mai puțin pretențioasă decât cea din față. Un șir de ferestre orizontale dădea spre o jumătate de acru de curte înverzită. Ward își asigură pistolul.

— Verificăm casa următoare?

Era clar că aici nu era nimic care să-i trezească interesul. Fusese de acord să-l ajute pe Zandt s-o caute pe fată, dacă asta voia, însă scopul lui principal era să găsească măcar un Om de paie. Să-l pună să stea jos și să stoarcă de la el câteva explicații. Nu mai era convins că asta avea să se întâmple. Nu acolo, în orice caz. Nu-l interesa nimic altceva.

— Mă uit puțin în spate, zise Zandt, pe urmă cred că putem să plecăm. Deși nu-mi face plăcere.

Deschise ușa tăiată în mijlocul geamului uriaș al ferestrei și dispăru în ploaie. Ward ieși după el, dar rămase lângă zid. Începea să creadă că Nina nu greșea: poate că Wang grăbise lucrurile, însă evacuarea începuse chiar din clipa când Ward îl

scuturase pe Chip după prima vizită la The Halls. Făcuse o mare prostie, cu alte cuvinte. Le dăduse timp să scape. Nu se aștepta ca ei să reacționeze așa. Erau la loc sigur, erau bogați, se aflau pe teritoriul lor. Însă tot o dăduse în bară. Nu discutaseră încă problema, dar avea impresia că și Zandt credea același lucru. Privirea lui era din ce în ce mai sălbatică.

Ascultând zgomotele pe care le făcea Zandt în noapte, observă un fir lung care trecea pe la baza zidului. Apărea de după colț și era pe jumătate mascat de arbuștii care creșteau lângă perete. Un cablu electric, probabil. Poate mult-lăudatul Internet ADSL. Era gata să arunce o privire mai de-aproape, când din direcția lui Zandt se auzi brusc un sunet ca o tuse.

Ward se grăbi să ajungă în curte. Zandt stătea chiar în mijloc, drept ca o lumânare.

— Ce-i?

Polițistul nu-i răspunse. Îi arăta ceva cu degetul.

La început, Ward nu reuși să distingă nimic, dar apoi văzu că o porțiune de teren puțin mai la dreapta lor părea ușor bombată. Se duse acolo și o examină atent. Se linse pe buze.

— Spune-mi că aici e îngropat un câine sau așa ceva.

Zandt clătină din cap, și Ward observă abia acum că polițistul încă nu-și lăsase brațul jos. Arăta în altă direcție.

Spre altă movilă.

— O, Christoase, șopti Ward, cu un nod în gât. Uită-te aici.

De unde stătea acum, vedea acum că în curte erau mai multe movile. Trei șiruri scurte. Douăsprezece în total.

Zandt îngenunche și începu să sape cu mâinile în movila cea mai apropiată. Iarba îi aluneca printre degete, dar reuși să smulgă un smoc. Dedesubt pământul era clisos și greu. Ward se grăbi să-l ajute, și smulseră și săpară amândoi. Nu era ușor și abia după trei minute au ajuns la ceva care nu mai era pământ. Mirosul era îngrozitor. Ward sări în spate, dar Zandt mai smulse două mâini de pământ înainte să renunțe și el.

— Ne trebuie o lopată, zise Ward.

Zandt clătină din cap.

— Orice-ar fi aici, e mort. Sarah poate mai e în viață.

— Recunoaște, amice… o s-o găsim într-unul din mormintele astea.

Zandt mărșăluia deja înapoi spre casă. Ward îl urmă, încercând să evite movilele de pământ, dar știa că trecuse cel puțin peste una din ele.

Ajunși înăuntru, Zandt se duse cu pași hotărâți în prima cameră din față.

— Trebuie să ne mai uităm o dată. Ne-a scăpat ceva.

— Nu văd unde, zise Ward.

— Atunci să începem de-aici.

Se despărțiră și începură din colțurile opuse ale camerei, răsturnară biblioteca, mutară mobilele din loc. Ward se convinse repede că nu era nimic acolo, dar Zandt nu voia să renunțe și scotocea fiecare centimetru.

— O să ne ia ore, zise Ward. Nu știu…

Se opri. Zandt își ridică privirea.

— Ce s-a întâmplat?

Ward nu se uita la ceva din cameră, ci drept prin ferestrele principale din față. Zandt se apropie repede de el.

— Vezi?

Se uita la bifurcația potecii, care se afla cam la douăzeci de metri de casă. Acolo, în locul unde se despărțea în alte poteci care duceau la alte case, se vedea ceva pe jos. Nu era un obiect prea mare și, de la distanța aceea, era imposibil să-ți dai seama ce putea fi. Un mănunchi de bețe, poate.

— Văd, zise Zandt.

— Nu era acolo când am venit.

Ridicară din nou siguranțele pistoalelor și ieșiră pe ușa din față. Ward porni încet de-a lungul potecii; Zandt rămase lângă ușă, uitându-se atent la celelalte case.

Chiar semăna cu un mănunchi de bețe. Bețe scurte, curbate, foarte albe. Foarte curate. Ward înțelese ce erau abia când ajunse la doi metri de ele. Se aplecă și ridică unul. Se întoarse și-i făcu semn lui Zandt să vină și el. În timp ce polițistul se apropia, preluă sarcina de a trage în oricine ar fi apărut. Pentru că acolo era cineva, fără îndoială. Cineva care știa că și ei erau acolo.

După o scurtă analiză, Zandt spuse:

— Sunt coaste.

— La fel mă gândeam și eu. Umane?

— Da.

— Și cine le-a pus aici?

— Ward…

La cinci metri mai încolo, tot pe potecă, mai era un os.

Ward se duse acolo și se aplecă să-l ridice.

— De femeie sau de bărbat?

Zandt luă femurul din mâna lui. Asemenea coastelor, și el era curat și alb, ca și cum abia fusese pregătit cu grijă pentru a fi expus într-un muzeu.

— Nu-mi dau seama, dar n-a fost un adult. Mai degrabă un adolescent.

Rămaseră umăr la umăr, privind de-o parte și de alta a potecii.

— Cineva ne conduce undeva, zise Ward.

— Se pune întrebarea dacă trebuie să-i urmăm indicațiile.

— Nu cred că avem de ales.

— Dar am găsit deja casa cu cadavrele.

— O casă. Prima în care ne-am uitat. Fie este o coincidență fericită, fie mai sunt și alte cadavre.

La următoarea răscruce era încă un os, pus pe marginea din stânga a potecii, ca pentru a le arăta drumul spre casa de pe partea aceea. O verificară repede. De data asta, mormintele erau plasate pe o singură latură a curții și ascunse mai bine – sau cu mai multă plăcere. Abia când Zandt spuse că micile cuburi de piatră așezate în iarbă nu puteau fi marcajul unui traseu, înțeleseră amândoi că erau echivalentul unor lespezi funerare.

Lângă casă mai găsiră un os, indicându-le o direcție care ducea spre interiorul complexului. Osul era o jumătate dintr-un pelvis.

Niciunul dintre ei nu avea cunoștințele necesare pentru a ghici sexul victimei, dar aspectul osului și lățimea scobiturii sciatice ar fi fost de-ajuns să-i spună Ninei că era al unei fete cam de vârsta lui Sarah Becker.

•

Bobby așteptase aproape zece minute în spatele mașinii. Nu mai auzise niciun zgomot de când ieșise din clădire, nu văzuse niciun semn de mișcare. Asta nu însemna nimic. Cineva provocase semețele de mai devreme și era puțin probabil ca problema să fi dispărut de la sine. Rămăsese încremenit doar pentru a vedea dacă arătarea își va face apariția, îi dăduse posibilitatea să se prezinte singură și să-l scutească de un efort. Era totuși posibil să fi fost doar un animal. Poate un cerb. Improbabil, dar posibil.

După alte două-trei minute, se mișcă prudent. Nina avea să-și facă griji dacă rămânea acolo prea mult, și de-acum era foarte ud și i se făcuse foarte frig. Îl durea umărul de nu se vedea. Dar nu putea să facă stânga-mprejur și să se întoarcă înăuntru. Trebuia să verifice cealaltă clădire.

Înaintă de-a lungul șirului de stâlpi înfipți în asfalt care marcau locurile de parcare. Ca să facă asta trebuia să străbată zona luminată, dar nu avea cum să se apropie altfel. Clădirea semăna cu un depozit uriaș: îi lipseau detaliile arhitecturale ale celeilalte construcții și, din câte vedea, nu avea nicio fereastră. Merse de-a lungul fațadei până la capătul din stânga și în cele din urmă găsi o ușă.

Pe ea atârna un lacăt solid, dar era deschisă. O clipă se gândi să-l strige pe Ward, să verifice dacă era acolo, dar știa că era imposibil. Ca să ajungă acolo, Ward ar fi trebuit să treacă din nou prin sala în care aștepta Nina. Era altcineva. Împinse încet ușa și făcu un pas înăuntru.

Se afla într-un coridor scurt. Pereții se înălțau doar la un metru deasupra capului său, în rest, spațiul înalt era gol. Aproape ca un grajd. Simțea un miros ciudat, dar nu-i amintea de cai. O lumină difuză venea de undeva din interior, de la celălalt capăt. La trei metri în față, coridorul se intersecta perpendicular cu altul.

Înainte de intersecție erau două uși, și le deschise pe amândouă. Prima dădea într-o cameră cu materiale de întreținere pe care te-ai fi așteptat să le găsești într-un complex rezidențial, dar un perete era acoperit cu rafturi pline de dosare. Cealaltă se deschidea într-o cameră mai mică, care părea să fie o cramă. Rastelele pentru sticle erau goale – semn rău, pentru că, dacă găsiseră timp să ia cu ei sticlele de Chateau Lafite, plecaseră de mult. Caz în care părea ciudat că lăsaseră acolo dosarele. Se întoarse și mai aruncă o privire în prima cameră. Scoase un biblioraft la întâmplare. În el nu era niciun dosar, doar două cartușe Zip, amândouă etichetate „Scottsdale”. Le puse în buzunar și așeză biblioraftul la loc.

Se întoarse pe coridor și înaintă până la intersecție. Rămase complet nemișcat câteva clipe înainte să meargă mai departe – cu gura deschisă. Așa auzeai mai bine, percepeai până și cele mai slabe sunete. E un fenomen care are de-a face cu trompele lui Eustache. Nu auzi nimic, dar observă un cablu întins pe podea în fața lui. Dacă alimenta lămpile din capătul celălalt, era mai bine să-l taie. În orice caz, nu părea să facă parte din structura proiectată a clădirii, era un adaos recent. Se aplecă puțin în față și văzu că firul traversa coridorul prin mijloc și dispărea la stânga. Dădu colțul și porni de-a lungul lui să vadă unde ducea. Abia făcuse doi pași, când îi atrase atenția altceva.

Partea aceea era într-adevăr împărțită în spații care semănau cu staulele. Spații mici, închise, dispuse de-o parte și de cealaltă a coridorului, cuști pătrate cu latura de nici doi metri. În prima se vedea o umbră. Semăna cu un om. Un omuleț.

Bobby se lăsă în genunchi în fața gratiilor. Era un băiat de cinci ani, poate șase. Gol. Mâinile și picioarele îi erau legate cu bandă adezivă. Poate că și gura îi fusese acoperită cu bandă, dar era greu să fii sigur pentru că-i mai rămăsese foarte puțin din cap. Sângele de pe paiele staulului era încă proaspăt. De zăbrele era lipită o fotografie, făcută undeva unde era cald, portretul unui copil frumos. În momentul acela nu se uitase la obiectiv, nici măcar nu părea să-și dea seama că i se face o poză. Era o fotografie din prima lui viață, dinaintea răpirii. Numele lui fusese Keanu.

Bobby își feri privirea. Se duse la următorul staul. Alt băiat, puțin mai mare de data asta, dar la fel de mort. Altă etichetă pe cușcă. Aici fotografia înfățișa un copil care zâmbea, dar puțin

nesigur. Zâmbea ca și când cineva l-ar fi oprit la colțul unei străzi când se întorcea de la școală și l-ar fi întrebat dacă-l deranjează să-i facă o poză, iar el spusese că nu, deși crezuse că era cam ciudat.

Se auzi un foșnet slab și lui Bobby aproape că îi stătu inima în loc. Încremeni, până când își dădu seama că zgomotul venea din partea cealaltă a coridorului, la câțiva metri mai în față.

În cușca de-acolo era o fată, cam de opt ani. Și ea avea o etichetă și o fotografie. Se numea Ginny Wilkins. Nu murise încă, deși fusese împușcată într-un ochi. Celălalt era uscat și mat, dar partea inferioară a corpului ei se mișca încet. O porțiune a sistemului nervos mai funcționa, dar nu pentru mult timp.

Bobby știa că mai erau și alte staule. Cel puțin încă două. Și știa că ușa clădirii nu fusese lăsată deschisă din întâmplare. Chiar și atunci când The Halls nu era pustiu fusese extrem de bine păzit și nimeni nu putea pătrunde acolo, cu excepția puținilor aleși. Dar continuă să se uite la fata care zăcea în cușca ei, în locul unde fusese târâtă și depozitată și apoi pregătită pentru clientul din The Halls care o comandase.

Se simțea prost, neînsemnat și îngrețoșat. Se simțea ignorant și naiv. Crezuse că ororile lumii nu mai aveau secrete pentru el, că explorase tărâmul întunecat alături de cei mai buni ghizi, că se mânjise de sânge cât pentru o viață întreagă. Prietenia cu Ward îl ajutase. Ward, chiar dacă se descurca foarte bine într-o luptă, ducea o viață foarte liniștită în comparație cu a lui. Simțea că Ward îl respectă, că-i apreciază experiența tumultuoasă, iar asta-l ajuta să se împace cu gândul că îmbătrânise, că nu mai hoinărea prin tărâmul întunecat. Uitându-se în cușcă, incapabil să-și ia ochii de la bucata de carne abia însuflețită care pulsa și zvâcnea cu ultimele forțe, își dădu seama că nici măcar nu zgâriase vreodată suprafața imaginabilului; că războaiele și crimele anunțate la știri erau doar simple jurnale sportive, tragedii pentru scenă, un sistem degenerat de gratificații pentru curaj fizic care diferă doar prin dimensiuni și gradul de responsabilitate publică; că până și teroriștii pe care-i interogase erau niște diletanți ai faunei întunericului. Teroriștii, cel puțin, voiau ca oamenii să știe ce făcuseră. Nu țineau nimic doar pentru ei înșiși. Bobby înțelese că era un aspect important și totodată că, dacă aparținem cu toții aceleiași specii, speranțele de salvare sunt puține, că nimic din ceea ce unii fac la lumina zilei nu poate să șteargă atrocitățile de care alții sunt capabili în timpul nopții. Anumite aspecte ale comportamentului uman sunt inevitabile, dar ce vedea aici cu siguranță nu era. Dacă ar fi crezut asta ar fi însemnat să accepte că nu există nicio limită inferioară.

Simplul fapt că suntem capabili să creăm artă nu însemna că ceea ce zăcea în fața lui putea fi expediat drept o aberație, că putem numi realizare umană doar ceea ce admirăm, expediind restul cu eticheta de monstruozitate. Aceleași mâini le făceau pe amândouă. Intelectul nu subminează sălbăticia, ci ne face mai apți de săvârșirea ei. Specia noastră era răspunzătoare de toate și purta ascunsă în ea tărâmul ei întunecat.

Auzi atunci alt zgomot în spate. Nu ridică ochii imediat. Ginny îi ajungea. Încerca să se hotărască dacă trebuia s-o împuște, să-i curme – ori să-și curme – chinurile, sau dacă ar fi supraviețuit drumului de întoarcere la civilizație și ar mai fi rămas ceva de salvat din ea. Nu credea că ar mai fi putut suporta încă o hotărâre de felul acesta.

Pierduse prea mult timp gândindu-se. În spatele lui nu era alt copil, ci Harold Davids, care-l împușcă în ceafă.

După ce Robert Nygard muri, picioarele lui Ginny Wilkins continuară să se miște câteva minute, să se întindă și să zvâcnească încet la mii de kilometri de casă și de cei care-i duceau dorul.

•

Lui Zandt nu-i mai păsa de ploaie și alergase prin ultima casă fără să mai verifice camerele. Urmărea acum doar șirul de oase și de cinci minute nu mai rostise niciun cuvânt. Ward se ținea după el. Șirul nu mai era doar un joc, nu le mai arăta unde ajunseseră, ci îi conducea pur și simplu prin mijlocul potecii. Un pătrat mic, format din oase metacarpiene, cu o rotulă în mijloc. O linie lungă și șerpuitoare de vertebre, așezate la intervale de jumătate de metru – în ordinea corectă, din câte știa Ward. Omul Drept le aranjase cu mult înainte, adăugând la urmă doar prima lor descoperire, mănunchiul de coaste, atunci când știuse că erau acolo să poată fi conduși. Restul ceruse timp, fusese realizat cu migală. Ucigașul nu-i scosese din casa lui Davids cu intenția să-i salveze, ci din alt motiv: organizase deja întâlnirea și nu voia ca munca lui să fi fost zadarnică. Într-un fel sau altul, le dirija mișcările de mult mai mult timp.

În cele din urmă, o pereche de clavicule, aranjate într-un V inversat față de poziția anatomică, cu al doilea femur folosit să le transforme într-o săgeată. O săgeată îndreptată spre ultima răscruce a potecii, spre o casă aflată la treizeci de metri.

Ward îl ajunse pe Zandt și-l apucă de umăr.

— Nu intrăm acolo, zise el.

Polițistul nu-i răspunse, îi dădu mâna la o parte și porni cu pași mari de-a lungul potecii, spre treptele care urcau pe terasă.

Ward îl apucă de braț.

— Ne așteaptă, John, știi bine. A omorât-o deja pe fată și-o să ne omoare și pe noi, apoi o să-i găsească pe ceilalți și-o să-i ucidă și pe ei. Știu că ții la ea, dar nu te las…

Zandt se întoarse brusc și-l lovi în față.

Ward căzu pe spate, pe poteca udă, mai mult șocat decât rănit, și începu să se întrebe dacă-i scăpase ceva. Zandt nici măcar nu părea să-l vadă, nu părea să-l recunoască.

Alunecă în noroi, se ridică greoi în picioare și alergă după el.

Zandt urca hotărât scara. Spre deosebire de celelalte case, aici ușa era chiar în mijlocul fațadei. Treptele duceau direct la ea, iar perspectiva îi dădea impresia falsă că străbate o pâlnie lungă și întunecoasă. Avea senzația că mandibula era pe punctul să i se retragă în gât, că numai încordarea mușchilor și pielea feței o țineau pe loc.

Sus era ceva.

Îl auzi pe Ward care venea în fugă spre el. De data asta nu mai încercă să-l oprească, ci înaintă în același ritm cu el. Era doar la o treaptă în spatele lui când Zandt ajunse la ultimul element al șirului.

Puloverul unei fete, acum îmbibat cu apă, dar împăturit cu grijă. Un nume brodat pe piept. Puloverul era de culoarea piersicii. Numele era Karen Zandt.

35

O voce interioară îi șopti Ninei să păstreze tăcerea. Să nu scoată niciun sunet după ce auzi ușa deschizându-se încet. Pieptul o ardea cu o intensitate dincolo de orice închipuire, iar durerea i se răspândise acum prin tot corpul, măcinându-i abdomenul și umărul, până și mâna dreaptă în care ținea pistolul.

Ușa se închise cu un fâsâit. Câțiva pași, dar nimeni nu-i rosti numele. Înțelese atunci că Bobby murise. Nu putea să vadă partea dinspre intrare fără să se ridice puțin și să se întoarcă, o mișcare ce-ar fi fost în același timp extrem de dureroasă și fatală. Încercă să se afunde mai adânc în fotoliul uriaș și moale. Pașii se apropiau, însoțiți de alt zgomot. Ceva care se rostogolea. Apoi ceva așezat pe podea. Tăcerea dură o clipă.

— Știu că ești aici.

Ninei i se întoarse stomacul pe dos și se stăpâni în ultima clipă să vorbească, să se dea de gol, să-i spună că da, era acolo, așa cum fusese constrânsă să facă în copilărie. Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă, iar acum buzele i se lipiră și strânse pistolul și mai tare. Mâna n-o mai asculta așa cum ar fi trebuit.

— Nu l-ar fi lăsat pe Bobby aici, spuse vocea, dacă nu trebuia să aibă grijă de cineva.

Pași de tatonare. Nu știa unde se ascunde Nina. Dar era acolo și avea să facă ce i se spusese. Ca întotdeauna. Chiar dacă aparent era puternic și capabil, un conducător, în realitate mereu executase ordine. Se simțea vinovat și prizonier de atât de mult timp, încât puține alte lucruri mai aveau sens pentru el. Tatăl lui Hopkins îi făcuse asta. Luase o viață liniștită și decentă și o transformase într-o nebunie.

— Poate ai murit deja, dar nu cred. În orice caz, trebuie să mă asigur.

Nina încercă să se lase și mai jos, dar pieptul o durea prea tare. Și orice mișcare suficient de amplă să-i ofere un avantaj ar fi făcut fotoliul să scârțâie.

— Bobby e mort, zise bărbatul. Vocea lui părea bătrână, dar plină de încredere. Curând vor muri și ceilalți. Te-am putea lăsa în viață, dar conturile neîncheiate trebuie reglate și asta e specialitatea mea.

Pașii au fost înlocuiți treptat de un târșâit, pe măsură ce omul se apropia precaut cu câțiva centimetri odată, mascându-și direcția de înaintare. Nina era atât de speriată încât începu să plângă, o reacție involuntară declanșată din adâncul ființei sale

și din adâncul timpului, o reacție de care nici măcar nu era conștientă.

Întinse încet brațul stâng în spate și apucă marginea fotoliului. Își trase picioarele spre ea, milimetru cu milimetru. Îi tremura mâna și nervii din braț parcă-i luaseră foc.

— O noapte potrivită pentru moarte, zise bărbatul încet, și acum vocea lui era mai aproape. Nu e sfârșitul. E un nou început. O lume absolut nouă care începe cu un *bang.* – Râse scurt. – Hei, frumos spus.

Zgomotul pașilor se întrerupse.

Nina împinse cu toată forța și corpul îi alunecă din fotoliu. Mișcarea fusese stângace. Se blocă, apoi sări înainte, lovindu-se de masa de sticlă din fața fotoliului. Știa că făcuse o greșeală, dar acum măcar reușea să vadă o umbră în dreapta ei.

Davids dădu din cap.

— A! Acolo erai.

Ea ridică lent mâna și apăsă pe trăgaci. O dată, de două ori, de trei ori.

Auzi doar un singur foc de răspuns, și glonțul n-o nimeri.

Așteptă un moment care dură o veșnicie, așteptă a doua bubuitură. Nimic. Își propti un genunchi în podea, se împinse în sus, se întoarse.

La doi metri de ea era un trup întins pe jos. Acum, după ce reușise să se ridice, ideea că se putea mișca părea aproape credibilă, chiar dacă era înecată în lumina uluitor de albă a durerii.

Puse un picior în față și înaintă clătinându-se.

Acolo zăcea un bătrân cu părul alb. Nu murise încă. Ajunse lângă el și se aplecă încet de la mijloc. Harold Davids se uita la ea.

— Tu nu schimbi absolut nimic, zise el, apoi tăcu.

Nina nu-l asculta. Văzuse ceva lângă masa de recepție. Nu reușea să distingă ce era acolo, așa că înaintă câțiva pași.

Era o cutie cilindrică nu prea mare de la care pornea un cablu. Ducea la câțiva conectori fixați pe masa de la recepție, după care dispărea afară pe sub ușă.

Începutul unei noi lumi.

Se sprijini de masă și se uită în spatele ei, dar nu găsi nimic care să semene cu un detonator. Trebuia să fie cu declanșare de la distanță.

Știa că nu avea șanse să iasă din The Halls pe jos. Reuși să ajungă în parcare înainte ca un picior s-o lase. Căzu pe asfaltul dur.

Durerea reîmprospătată și picăturile reci care-i ricoșau pe față o ajutară să-și revină. Începu să se târască spre mașină.

•

Ward îl trase pe Zandt în spate, oprindu-l să intre pe ușă. Polițistul era aproape imposibil de stăpânit, dar Ward știa că nu trebuia să intre în casă pe-acolo. Deja îl împiedicase să se întoarcă și să adune câteva oase, fusese obligat să-i strige în față numele lui Sarah Becker ca să-i aducă aminte că aveau datoria să mai facă ceva. Acum nu mai conta dacă și ea murise. Era doar un obiect pe care trebuia să-l găsească. Ward se răzgândi brusc. Aveau să intre în casă. Dacă omul era acolo, cu atât mai bine, dar pista trebuia urmată până la capăt.

Îl împinse pe Zandt dincolo de colțul casei, unde găsiră altă ușă. Era încuiată. Ward își dorea ca Bobby să fi fost cu ei: el ar fi putut s-o descuie fără zgomot. Lui Ward îi lipsea talentul acesta, așa că-l avertiză pe Zandt cu un semn, apoi o lovi cu piciorul.

Intrară în fugă. Înăuntru nu-i aștepta nimeni. Ieșiră și o luară la stânga, apoi urcară cele câteva trepte care duceau în fața casei, unde cineva ar fi putut pândi în spatele ușii principale. În cameră nu era nimeni, doar un fotoliu mare și vechi cu spătarul întors spre ușă și un birou elegant. Începură să alerge, acoperindu-se unul pe celălalt, printr-un decor care acum li se părea familiar. Ezitară în salonul din spate, întunecos, rece și tăcut. Dar nu complet tăcut.

De sus se auzi un zgomot. Un sunet slab. Un bufnet înfundat și îndepărtat. Se întoarseră prin bucătărie la scara principală.

La etaj. Patru dormitoare, covoare pe jos. Nimic. Băile. Nimic. Biroul. Nimic. Dar zgomotul tot se auzea de undeva. Înapoi în primul dormitor. Sunetul era mai puternic, dar acum părea să vină de la parter. Al doilea dormitor: se auzea mai încet, însă tot de la parter. Ward se răsuci în loc, fluturând pistolul în fața lui, conștient că în orice clipă cineva putea să apară din beznă, că nimeni n-ar fi pregătit o asemenea capcană fără să vrea să fie prezent la declanșarea ei.

Zandt se întoarse repede în primul dormitor și se lăsă în genunchi pe podea.

— Vine de aici, de dedesubt.

— Suntem la etaj, șuieră Ward, dar apoi auzi zgomotul și înțelese că Zandt avea dreptate.

Dădură covorul într-o parte. Scânduri obișnuite. Între ele fusese tăiată o deschizătură strâmtă. Zandt își însângeră degetele trăgând de ea.

Dedesubt, fața unei fete. Palidă, slăbită. Avea fruntea vânătă, lovise cu ea scândurile de deasupra Dumnezeu știe cât de mult timp. Era în viață.

Sarah clipi. Adânc în mintea ei avea impresia că o mână îi ridicase capul, îl ridicase doar atât cât apa să nu-i mai intre în nas. Buzele i se mișcară.

Zandt își strecură mâna prin deschizătură și o mângâie pe față. Îi spuse numele și ea încuviință, mișcându-și imperceptibil capul. Avea ochii roșii și inflamați. Zandt se aplecă mai aproape. Fata încercă să vorbească, iar Ward auzi doar o șoaptă răgușită.

— Ce spune?

— Să ne ferim să batem în lemn.

Zandt se aplecă și mai tare și își lipi fruntea de a ei, ca și când ar fi încercat să-i transmită căldura vieții. Fata începu să plângă.

Ward își strecură mâinile sub marginile scândurilor de deasupra gâtului ei și trase. La început nu se clintiră.

— Le-a bătut în cuie, zise. Christoase. Ajută-mă, Zandt.

Le desprinseră, dar greu, una câte una. Fata încerca să împingă, dar era mult prea slăbită și, dacă ar fi putut face ceva din poziția în care stătea, ar fi făcut-o deja de mult timp.

După ce se desprinseră și ultimele două, Zandt se întinse, își strecură mâinile sub corpul ei și-o ridică. O puse peste umăr și în clipa aceea ea văzu fața lui Ward și începu să strige.

•

Nina trebuia să se ridice. Știa că trebuia s-o facă. Nu reușea să ajungă la mânerul portierei de-acolo de jos, darămite s-o mai și deschidă. Să se urce în mașină nici atât. Remarcase deja, din poziția în care se afla, că firul gros pe care-l desfășurase Davids traversa parcarea și dispărea în cealaltă clădire. Era clădirea în care probabil intrase Bobby. Știa că același cablu se întindea și în restul complexului, că era ultima măsură de apărare și probabil mai mult decât atât.

Își lăsă din nou capul pe asfalt și tresări de durere. Brațul drept, brațul care o slujise perfect atâția ani, care făcuse toate lucrurile pe care i le ceruse, era acum în grevă. Era al altcuiva, cineva care nu lupta în aceeași tabără cu ea și nu asculta ce avea ea de spus. Avea alternativ senzația că poartă o mănușă de bucătărie plină de gelatină și că încearcă să miște o gheară carbonizată. Probabil că nu era un semn bun.

Înghiți de două ori, apoi își ridică fruntea. Asfaltul de sub mașină părea uscat, în orice caz mai uscat decât cel din jur. Putea să se târască acolo și să se odihnească o vreme. E o idee bună, zise corpul ei, e o idee foarte, foarte bună. Până și brațul drept parcă se înviora la gândul acesta.

Se sprijini pe cotul drept și cu mâna stângă se trase în sus. Un fulger de durere îi străpunse creierul o clipă, după care, brusc, se pomeni în picioare. Pipăi portiera cu stânga, nu reuși s-o deschidă, apoi încercă s-o deschidă cu dreapta – și constată uimită că mâna o asculta. Portiera se deschise.

Căzu în față, încercă să se tragă pe locul șoferului. Imposibil. Împinse cu picioarele în spate, apucă volanul și sări. De data asta, măcar căzu pe scaun.

Se ridică, își îndreptă cât de cât spatele și închise portiera. Căută cheile pe pipăite.

Nu erau acolo.

•

— John, ascultă-mă. Îi e rău. Nu știe ce spune.

Zandt coborî scările cu spatele, ținând pistolul îndreptat spre ușă. Sarah era în spatele lui, agățată de el cu amândouă brațele, în același timp pentru a se apăra și a se ține pe picioare. Se împiedică și aproape căzu. Zandt trebui să se întoarcă și s-o susțină. Își petrecu un braț pe după umerii ei și o trase lângă el. Fata încetase să mai strige, dar numai pentru că vocea i se uscase și devenise un hârâit. Sunetul ascuțit era încă acolo, în mintea ei.

Ward cobora încet scările spre ei. Își ridicase mâinile deasupra capului și vorbea calm și fără să ridice tonul:

— N-am răpit-o eu. Nu eram eu în Santa Monica atunci. Eram în Santa Barbara. Pot să dovedesc. Am chitanțele de la hotel.

— E un drum doar de-o jumătate de oră cu mașina.

— Știu, John. Știu. Dar, dacă aș minți, de ce aș face-o atât de aiurea? Fir-ar să fie, ți-aș putea spune că eram în Florida. John, ce naiba-ți trece prin minte? Crezi că aș fi venit aici cu tine, crezi că i-aș fi urmărit pe oamenii ăștia dacă eram unul dintre ei?

Ajunseră la baza scării. Susținând-o pe Sarah care încă mai încerca să se ascundă după el, Zandt străbătu coridorul tot cu spatele. De data asta trebuia să iasă pe ușa principală.

— Nu știi niciodată de ce sunt în stare oamenii, zise Zandt. Inclusiv eu. Fă o singură mișcare și-ți spulber capul.

— N-am fost acolo.

— Ea spune că tu ai fost. Spune că erai acolo, în Santa Monica.

Ward se opri brusc.

— Bine, zise el. Bine. Uite ce-o să facem: eu rămân aici, voi plecați. O duci de aici, apoi te întorci și discutăm.

— O să mă întorc, zise Zandt. Dar n-o să discutăm.

Sarah simți că-i cedează picioarele, dar bărbatul o sprijini din nou. Nokkon Wud dădea înapoi acum. Rămăsese lângă scară. Îi păcălea, ea știa asta. Le dădea speranța că puteau scăpa, apoi avea să vină după ei. El nu trebuia să meargă. Putea să sară prin acoperiș și să dispară în cer. Putea să zboare peste casele oamenilor, putea să plonjeze de sus și să-i omoare. Nu era o ființă obișnuită. Nu era ca toți ceilalți.

Încercă să-i spună asta omului bun, dar îi era prea greu. Încercă să-i spună să-l împuște acum pe Nokkon, dar nu reuși, și el nu apăsă pe trăgaci. Continua s-o tragă după el și acum ajunseseră în camera din față. Sarah nu putea nici măcar să fugă. Picioarele n-o ascultau. Trebuia pur și simplu să meargă unde era dusă.

•

Nina credea că el nu mai era acolo. În timp ce se împleticea prin parcare, în timp ce împingea ușa recepției și își croia drum printre carcasele abandonate ale fotoliilor și canapelelor uriașe, aproape se convinsese că Davids dispăruse, că nu va găsi decât podeaua goală. Asta nu schimba nimic. Nu putea porni mașina fără chei. Fie le luase Bobby, fie Davids. Nu știa unde era Bobby, așa că trebuia să-l găsească pe Davids și trebuia să-l caute mai întâi acolo unde se prăbușise.

Acolo și era. Aproape că nu-i venea să creadă, dar se aplecă și începu să-i scotocească buzunarele. I-ar fi fost mai ușor să îngenuncheze, dar se temea că nu se va mai ridica niciodată. Reușise să străbată parcarea și să intre în clădire, dar nu știa câtă forță îi mai rămăsese.

Mâna lui sări ca un arc și-o apucă de încheietură. Deschise gura.

— Mary, zise el.

Nina se uită îngrozită în ochii lui. Bărbatul o trase și ea căzu.

Îl lovi cu genunchiul drept în față. Gâtul lui se răsuci cu un pocnet, însă abia era conștientă, fiindcă se lovise cu capul de podea.

Pipăi cu mâinile pe podeaua alunecoasă, nu găsi niciun punct de sprijin, apoi își dădu seama că el n-o mai trăgea. Se răsuci. Căută iar în haina lui. Bărbatul rămase nemișcat.

Trebuia să găsească cheile. Dacă era ultimul lucru pe care avea să-l facă vreodată, așa să fie.

Le găsi în buzunarul din dreapta al pantalonilor. Găsi trei legături. Le luă pe toate. Se târî pe podea, încercând să rămână cât mai departe de el, până ajunse lângă fotoliu. Poate era chiar fotoliul pe care se așezase mai devreme, se gândi, deși nu era sigură. I se părea că asta se întâmplase cu foarte mult timp în urmă.

Triumfătoare după reușita misiunii, îi mai trebuiră doar treizeci de secunde să se ridice în picioare. Apoi se întoarse, trecu prin sala din față, trecu și peste cadavrul polițistului, ieși pe ușă și ajunse înapoi în parcare. Vigoarea abia regăsită se stingea treptat și ea știa asta – nu pentru că durerea era mai puternică, ci pentru că durerea fluctua. Din cauza hemoragiei

și a șocului. Trupul ei ridica podul mobil. Avea nevoie de energie, iar ea o irosea.

Ajunse la mașină și se felicită că nu închisese portiera. Căzu pe scaunul care acum era îmbibat cu apă de ploaie.

O cheie din al doilea set se potrivea în contact. Abia atunci închise portiera, ușurată că nu era obligată să-l caute pe Bobby.

Motorul pomi de la prima încercare și ea binecuvântă firma Ford și pe viclenii ei proiectanți. Nu mai era ca în copilărie. Atunci trebuia să le convingi să pornească și oamenii le iubeau și le dădeau nume. Pe ploaie sau pe soare, în ziua de azi porneau de fiecare dată. Nu mai avea rost să le botezi ca să le faci să funcționeze. Trebuia doar să știi încotro mergi.

Își sprijini capul de volan, doar o secundă, și simți că leșină. Se ridică imediat.

Apoi trecu în *Drive,* apăsă pedala până la podea și țâșni drept spre gard.

•

Ward se ținu de cuvânt, chiar dacă îi era frică și era derutat și nu voia să rămână singur în casă. Se opri la baza scării și se uită la cablul gros care urca treptele, până când auzi vocea lui Zandt din camera din față.

— O, Isuse Christoase, zise el, și fata reuși să țipe din nou. Apoi un zgomot înfundat.

Ward alergă înăuntru. În cameră era aprinsă doar o veioză, care arunca o pată de lumină difuză lângă fereastră. Fata era ghemuită în colț și scâncea ca o pisică. Zandt era întins pe spate, iar pistolul se afla la câțiva metri buni de el. Polițistul avea o expresie foarte bizară.

Deasupra lui stătea un bărbat înarmat. Pistolul necunoscutului era îndreptat spre capul lui Zandt.

— Îndepărtează-te de el, strigă Ward, cu brațele întinse drept în față și pregătit să tragă. Dă-te dracului la o parte.

— Altfel? zise omul, fără să ridice măcar privirea. Altfel?

— Altfel o să-ți găuresc capul.

— Zău?

Bărbatul se întoarse în sfârșit spre el.

— Salut, Ward, zise el. Nu ne-am văzut de mult.

Și Ward își văzu propria față.

Părul era mai lung și de altă culoare, vopsit într-un blond ruginiu. Trăsăturile aveau ceva schimbat, însă era doar un efect, erau însuflețite de altă minte. În afară de asta, nu era nicio diferență. Până și siluetele lor erau identice. Clipi.

— Da, da.

Omul Drept dădu din cap binevoitor.

— Bine… Crezi că acum poți? Poți să ucizi singura rudă de sânge pe care ai avut-o vreodată?

Degetul i se încordă pe trăgaciul pistolului.

— Mă interesează sincer să știu. Faptul că-l vei ucide și pe John nu trebuie să-ți influențeze în niciun fel decizia.

Se uită iar la Zandt.

— Ți-a plăcut „livrarea" de-afară? Ți-am spus că ți-o voi da înapoi mai devreme sau mai târziu.

Îl lovi cu piciorul în față.

Capul lui Zandt zvâcni în spate atât de violent, încât o clipă Ward se temu că îi rupsese gâtul, încercă să apese pe trăgaci. Nu reuși.

Zandt își roti încet gâtul și inspiră pe nas pentru a-și potoli durerea.

— Nu-mi pasă cum îți spui, zise el pe un ton plat. Nu mi-a păsat niciodată. Împușcă-l pe nenorocitul ăsta, Ward.

Ward avea gura deschisă și uscată. Brațele nu-i tremurau deloc, dimpotrivă, parcă erau de piatră, îi era imposibil să-și miște degetele.

Omul Drept rânji.

— Avem multe de discutat, zise el. Dar știu că ești puțin nervos și, sincer să fiu, ar trebui să plecăm. În semn de bună credință, o să-l las pe unul dintre ei în viață. Poți să alegi pe care și pe celălalt lichidează-l. Nu ești nici pe departe obișnuit cu moartea, prietene. Trebuie să te instruim din mers.

— FBI-ul e pe drum, zise Ward.

Vocea îi era nesigură și goală, până și el își dădea seama de asta.

— Nu prea cred, zise Omul Drept. Dacă știau, ar fi venit cu tine.

— De ce? De ce mi-ai omorât părinții?

— Nu erau părinții tăi, prostule. L-au omorât pe tata și ne-au întors pe dos viețile. Trebuia să fim împreună încă de la început. Gândește-te ce-am fi putut face până acum. Oamenii de paie au bani, fratele meu, însă cei puri suntem noi.

În colț, Sarah își ținea mâinile peste urechi și ochii strâns închiși. Tot auzea vocea bărbatului. Vocea lui odioasă, atât de odioasă, vocea pe care o auzise întruna, spunând lucru după lucru după lucru până când crezuse că asta o va ucide în cele din urmă, nu foamea, că mai devreme sau mai târziu va spune ceva și ei i se va despica pur și simplu capul.

— Sfatul meu e să-l omori pe John aici. Oricum, lui nu i-a mai rămas nimic în viață. Așa poți păstra fata. E cam jigărită, dar, hei… ne-am putea distra puțin.

— Împușcă-l, Ward, zise Zandt. Omoară-l și gata.

— Începi să mă calci pe nervi, John, spuse Omul Drept, lovindu-l din nou cu piciorul. Și tu, Ward. E timpul să plecăm.

Lucrarea mea pe muntele ăsta a fost înfăptuită. E timpul să ne luăm zborul.

În mintea lui Sarah totul era confuz. Bărbatul despre care crezuse că ar fi tatăl ei nu era, și ea zăcea pe jos. Celălalt… nu știa cine era. O imagine în oglindă.

Nokkon vorbea cu omul din oglindă, care nu se mișca.

— Hai, prietene, hai să terminăm. Omoară jigodia. Știi că vrei s-o faci.

Nokkon îndreptă pistolul spre capul bărbatului de pe podea. Voia să-l omoare și să-și ia zborul. Chiar el o spusese. Iar dacă bărbatul întins pe spate nu era tata… tata era acasă cu mama și sora ei. Dar problema era că locuința lor avea acoperiș. Și dacă avea acoperiș, Nokkon putea zbura prin el, iar dacă-i făcuse ei toate astea, cine știe ce le-ar fi făcut lor.

Sarah își luă mâinile de la urechi. Oricum n-o ajutau deloc.

— Ai asta în sânge, zise Omul Drept. Știu că ai citit Manifestul. L-ai citit și vei învăța că e adevărat.

— E o porcărie, zise Zandt. Piciorul Omului Drept țâșni imediat și-i strivi mâna.

— Ward, îmi anulez oferta, zise el, pe un ton care pentru prima dată fusese nesigur. Dacă vrei să omori pe cineva, o omori pe ea. El e al meu de prea mult timp.

Îndreptă țeava armei spre fața lui Zandt.

Dar în clipa următoare își ridică brusc capul, ca și când auzise ceva afară.

Sarah nu mai stătu pe gânduri. Sări din colț.

Trupul ei nu avea forța necesară și saltul i-a fost compromis înainte să reușească să se ridice complet. Dar avântul o purtase dincolo de picioarele omului căzut la pământ și drept în Nokkon Wud.

Nokkon se aplecă în spate, o lovi în tâmplă și se feri în același timp de dinții care încercau să-l muște.

Un pumn în plină față și Sarah căzu pe spate, dar vraja care-l ținea prizonier pe Ward fusese spulberată.

Trase o dată, rată, apoi Zandt se repezi la Omul Drept și Ward nu mai putu trage.

Se rostogoliră pe podea, lovindu-se cu picioarele și cu pumnii. Ward stătea pregătit, așteptând o ocazie, așteptând să-i dea lovitura de grație pe care spera că i-o poate da, pe care știa că trebuia să i-o dea cu orice preț.

Apoi auzi și el zgomotul de-afară, huruitul unui motor turat, un claxon care nu se mai oprea. Bobby.

O văzu și pe Sarah, întinsă pe jos, cu sânge curgându-i din nas. Alergă la ea, știind că Zandt ar fi făcut același lucru. O trase în picioare, îi petrecu un braț în jurul taliei și se împletici spre ușa principală.

O împinse cu piciorul și lumina îl orbi. În prima clipă nu reuși să înțeleagă ce se întâmplase, apoi își dădu seama că erau farurile mașinii pe care o închiriase la aeroport cu o zi în urmă. O trase pe Sarah pe scară după el, întrebându-se ce joc dat naibii juca Bobby, dar binecuvântându-l. Apoi văzu că în mașină era o singură persoană și nu era Bobby, ci agentul FBI, și că femeia arăta ca moartea.

Alergă la geamul din partea ei.

— Unde-i Bobby?

— Urcă, zise Nina. Ea e Sarah?

— Da. Unde-i Bobby?

— Unde-i Zandt?

— Înăuntru. Vrei să-mi spui unde mama mă-sii e Bobby?

— Bobby e *mort,* strigă ea. L-a omorât Davids. Îmi pare rău, Ward, dar, te rog, adu-l pe John, trebuie să plecăm. Tot complexul e minat *și trebuie să plecăm.*

Cabluri. Peste tot.

Ward deschise portiera din spate și-o împinse pe fată înăuntru cu toată blândețea de care mai era capabil. Lăsă portiera așa și se repezi înapoi în casă, strigându-l pe Zandt.

În prima cameră nu mai era nimeni. Pistolul lui Zandt dispăruse și el. Ward alergă prin casă, încă strigând, cu pistolul în față și cu o parte suficient de mare din minte încă blocată în lumea de-acum două minute încât să simtă că roșește de rușine. Nu reușise, nu-l împușcase. Dar putea să-l împuște acum. Știa că putea. Acum putea.

Auzi pe cineva alergând în spatele lui, apoi într-o parte, și se întoarse pentru a-l intercepta în salonul din spate. Zandt intră și se năpusti drept la el. Ward își aminti în ultima clipă și strigă:

— Eu sunt, John, nu el, eu sunt.

Fața lui Zandt șiroia de sânge. Se opri, cu pistolul la câțiva centimetri de capul lui Ward.

— Uită-te la haine, John, uită-te la hainele mele afurisite.

O ezitare, apoi Zandt îl împinse și încercă să treacă pe lângă el. Ward îl apucă de gât.

— Nina e afară. Bobby a murit. Trebuie să mergem.

Zandt îl lovi cu cotul în stomac, aruncându-l în spate. Ward îl prinse imediat și-i încolăci un braț în jurul gâtului.

— Toată zona e minată, John. Dacă nu plecăm, murim toți. Moare și Sarah.

Rezistența lui Zandt slăbi o fracțiune de secundă și Ward îl trase după el. Îl trase prin cameră spre ușa principală, apoi în lumina care se revărsa prin ea. Afară, Nina ambala motorul, dar Zandt continua să se opună, luptându-se din răsputeri cu brațul care-l strângea de gât. O fracțiune de secundă, Ward

crezu că vede o umbră în pragul unei uși, dar silueta dispăru așa cum apăruse.

Când ajunseră afară, Zandt păru să-și dea seama că mai erau și alți oameni pe lume. Parcă se uitase o clipă printr-o fereastră dincolo de care nu se vedea doar monstrul pe care trebuia să-l ucidă. Ward îl împinse spre mașină, apoi se aplecă să ridice ceva de pe jos.

Zandt se urcă în spate, dar striga și înjura și lovea spătarul scaunului din față cu pumnii.

Ward sări pe locul pasagerului.

— Hai, Nina. Hai.

Nina ezită o clipă, dar apoi se sprijini pe accelerație ca și când ar fi încercat să se ridice în picioare. Mașina derapă în marșarier pe iarba udă și ea o răsuci cu o sută optzeci de grade, fără să-și dea seama că gemea ritmic de durere.

— Ține-o pe fată, țipă Ward la Zandt în timp ce-și fixa centura de siguranță, apoi țâșniră înapoi prin The Halls, trecând în goană pe lângă toate casele tăcute și secretele lor. Lui Ward i se părea că aude scrâșnet de oase sub cauciucuri, dar era probabil numai o închipuire și spera ca Zandt să nu-l fi auzit. Mai spera și că nu văzuse ceea ce el crezuse o clipă că vede: silueta unui bărbat stând pe creasta dealului care domina pajiștea.

Mergeau prea repede. Era imposibil să-l fi văzut cu adevărat.

Nina îndreptă mașina spre gaura pe care o făcuseră la venire și reuși cu greu să treacă prin ea. Câteva scânduri zburară inofensive pe lângă parbriz. Mai rău era zgomotul ascuțit de metal chinuit în punctul unde șasiul lovise unul dintre stâlpii parcării, dar mașina își continuă drumul. Aproape că se răsturnă într-o curbă spre stânga, imediat după ieșire, și o clipă Nina crezu că totul fusese în zadar, dar reuși să pună iar roțile pe pământ și acceleră de-a lungul drumului de acces, trecu pe sub arcada porții și ieși cu bine pe șoseaua care cobora din munți. Aproape că se răsturnară iar la următorul viraj, acolo unde Davids își ascunsese mașina, dar reușiră să treacă în derapaj pe lângă ea.

După o succesiune de curbe periculoase, mașina acceleră constant pe porțiunea lungă și dreaptă care ducea la pâlcul de copaci care masca șoseaua. De data asta Nina nu mai avea șanse să ia curba, știa că nici măcar n-avea rost să încerce, așa că se îndreptă direct spre copaci, găsi un spațiu suficient de mare prin care să se strecoare și mașina ieși în partea cealaltă, tresăltând și cutremurându-se, derapând pe iarba udă.

Undeva, de acolo și până la șosea, o piatră ascuțită a spart un cauciuc din spate și, în vreme ce Nina încerca să corecteze

derapajul, mașina se ridică într-o parte și se răsturnă. Urmă un șir de căderi, șocuri violente și scrâșnete, apoi țipătul metalului sfâșiat în timp ce patina pe drum cu roțile în sus și se oprea în cele din urmă dincolo, în apele puțin adânci, rapide și reci ale râului Gallatin.

Un moment de nemișcare, în care înțeleseră că erau încă în viață. Apoi lumea întreagă păru să explodeze. În poziția în care încremenise, cu capul în jos și îndoit de la mijloc, Ward reuși să vadă doar strălucirea unui nou soare, care se înălța dintre munți ca și cum ar fi răsărit.

HOUMA, LOUISIANA

E un hotel mic, fără room-service. Am o cameră mică, așezată la capătul unui șir de camere la fel de mici care începe de la un birou plin de praf, și el mic. Televizorul e vechi și rablagit. Piscina e plină, dar nimeni nu înoată în ea. Eu nici atât.

Mâine dimineață, devreme, plec mai departe. Știu numele orașului în care locuiește mama lui Bobby și îmi amintesc vag cum mi-a descris strada pe care a crescut. Cred că voi reuși s-o găsesc. Aș vrea să-i pot vorbi despre fiul ei. Cum era, ce om bun era, și cum a murit. Poate voi găsi și cimitirul în care e înmormântat tatăl lui, poate-am să-i spun și lui povestea. E singurul monument pe care-l va avea vreodată prietenul meu.

•

Cu zece zile în urmă stăteam într-o mașină în Santa Monica și mă uitam cum John și Nina conduceau o fată la ușa unei case. Sarah îi ținea de mână pe amândoi: pe Nina de stânga, pentru că dreapta o avea în ghips. Era încă foarte palidă și slăbită, dar arăta mult mai bine decât atunci când o dusesem, împreună cu Nina, la un spital în Utah. Doctorul de gardă se repezise să sune la poliție. Din câte-și dădea seama, Sarah nu primise altceva decât apă cu plumb și un amestec de alte substanțe chimice, inclusiv anumiți agenți biologici folosiți în terapia genetică. Care putea fi rezultatul acestui tratament, în afara otrăvirii acute, doctorul nici măcar n-a reușit să presupună. John știa însă, așa cum înțelegea acum că – dacă interpretase dovezile corect – cadavrele celorlalte victime demonstrau că Omul Drept încercase de fiecare dată să remodeleze fetele după propria sa imagine, aplicându-le o combinație de traume craniene și violență sexuală. Nina își folosise insigna, blocând povestea înainte să facă turul țării. Doctorii le-au internat pe Sarah și pe Nina pentru o săptămână, dar a doua zi John și cu mine le-am luat de-acolo. Da, încă mai aveau nevoie de tratament, dar era un risc prea mare să rămână în același loc. Zandt l-a sunat pe Michael Becker să-l anunțe că venim, apoi ne-am urcat în mașină și-am plecat la drum.

Am traversat Utah, Nevada și California, apoi Los Angeles până la Santa Monica, conducând când eu, când Zandt. Deși a dormit o bună parte din drum, am avut ocazia s-o cunosc cât de cât pe Sarah. Era prietenoasă și mi-a spus că sunt foarte diferit, ceea ce m-a ajutat. Cu timpul, cred că se va face bine și, personal, pun pariu că următoarea dată când va ieși în oraș (nu înainte de 2045, dacă ar fi după tatăl ei) va fi o femeie care nu va cere o salată Cobb, ci un burger, așa cum îi place.

Când au ajuns în pragul casei Becker, Nina a dat drumul mâinii lui Sarah și a sunat. O clipă au arătat ca personajele dintr-un tablou, apoi ușa s-a deschis și a urmat atât de multă iubire, încât a trebuit să-mi feresc privirea. M-am uitat o vreme drept în față, amintindu-mi ultimele cuvinte ale fetei.

Când am fost în stare să privesc din nou, Nina se întorcea, cu capul plecat. Zandt era încă acolo. Sarah s-a desprins în sfârșit de el și s-a dus la părinții ei. Michael Becker i-a strâns mâna lui Zandt și între ei s-a petrecut ceva, dar nu mi-am dat seama ce.

John a făcut un pas în spate și i-a lăsat să se întoarcă în casă. A mai rămas acolo o vreme, chiar și după ce ușa s-a închis. Apoi s-a întors, s-a urcat în mașină și-am plecat. Acum e în Florida, în vizită la fosta lui soție.

Acolo, când s-a uitat la pulover și i-am văzut reacția, mi-am dorit să fi ridicat de pe jos unul dintre oase. Nu gândeam limpede – fusese un gest inconștient, îmi închipuiam că și-ar dori să ia cu el ceva. Poate că un os ar fi fost mai potrivit, ceva care odată a făcut parte din ea. Dar cred că puloverul le va aduce liniștea sufletească. Am stabilit să ne întâlnim după un timp. Am făcut schimb de numere de mobil. Nu pare să mă învinovățească pentru că n-am fost în stare să-mi folosesc pistolul la The Halls.

Dar orice reuniune va trebui să mai aștepte, așa cred. Sper ca prioritatea lui să fie o întâlnire cu Nina, după ce ea își va strânge lucrurile din Los Angeles. Văzându-i pe amândoi în pragul ușii, am înțeles ceva și sper să înțeleagă și ei. Sunt făcuți unul pentru celălalt.

•

Când conduc, perioade lungi de timp, pur și simplu privesc drept în față. Nu văd mare lucru dincolo de parbriz, doar las imaginile să-mi treacă în goană prin minte ca o peliculă nesfârșită. Uneori mă gândesc la Oamenii de paie, încerc să înțeleg ce e adevărat și ce nu. Vreau să cred că explicația acestei povești e mai profundă decât Manifestul Omului; că ideile din Manifest sunt doar soluția pe care a găsit-o un psihopat pentru a justifica diferențele de care părem dependenți. Dar apoi îmi spun că volumul pe care mulți îl consideră primul roman din literatura universală, *Jurnal din anii ciumei* de Daniel Defoe, a fost scris după stingerea unei epidemii care a măturat întreaga Europă și care ar putea fi imputată sistemului nostru de viață gregară, umăr la umăr; că formele principale de amuzament din societatea noastră, filmul și televiziunea, au înregistrat o reală dezvoltare imediat după cele două războaie mondiale. Încep să mă întreb dacă peisajele imaginare și utopiile au devenit importante abia după ce am

început să trăim împreună în sate și orașe, și dacă asta explică nașterea religiilor organizate cam în același timp. Cu cât modul nostru de viață e mai înghesuit, cu atât suntem mai interdependenți și cu atât visurile noastre devin mai importante – ca și când toate ar concura să ne unească, să ne ajute să aspirăm la ceva ce ne lipsește și să ne conducă astfel spre o umanitate care depășește cu mult simpla existență umană. Acum, când Internetul conectează lumea și anulează distanțele, mă întreb dacă poate fi o simplă coincidență că asta se întâmplă tocmai când am descifrat codul genetic și începem să-l manipulăm. Cu cât ne apropiem mai mult unul de celălalt, cu atât avem nevoie să înțelegem mai bine ce suntem. Sper într-adevăr că știm ce facem cu genele noastre și că, atunci când vom începe să eliminăm părțile care ni se par imperfecte, nu vom distruge și caracteristicile care ne fac viabili. Sper că viitorul și nu trecutul nostru este cel care ne determină hotărârile. Și sper că acum, când îmi dau seama că lipsește ceva din viața mea, voi continua să caut; chiar dacă știu că este o speranță care, poate, nu se va împlini niciodată. Altfel devenim oameni de paie, oameni de umbre, lăsați în mijlocul câmpiilor pustii unde nu ajung nici măcar păsările, așteptând o vară nesfârșită când iarna a sosit deja. Dat fiind cum trăim, atât de departe de ceea ce odată era autentic, este uluitor că ne descurcăm așa de bine. Ne visăm visele pentru a ne păstra mințile întregi, dar și pentru a rămâne în viață. Cum a spus tata cândva, nu e important să câștigi, ci să crezi că există ceva de câștigat.

Mă gândesc deseori la el și la mama, doi oameni care nu mai sunt printre noi. Moartea lor, ca orice altă moarte, nu este o situație care poate fi schimbată în bine. Nu poți să prinzi moartea și să-i ții un discurs, la fel cum nu poți să prinzi nefericirea sau dezamăgirea, și la fel cum noi nu i-am prins încă pe Omul Drept și grupul pe care a ajuns să-l conducă. Poate că vom reuși într-o zi, poate că nu. Poate că unii ca ei vor exista întotdeauna. Mi-e imposibil să spun asta acum, exact cum în momentul de față nu știu dacă distrugerea lui The Halls a fost doar o încercare reușită de a distruge toate dovezile sau dacă explozia trebuia să trezească giganticul lac de rocă topită care acumulează energie sub Yellowstone – și astfel să anihileze cultura occidentală, obligându-ne să ne întoarcem la stilul de viață pe care-l propovăduiesc Oamenii de paie. Să ne ducă înapoi în timp sau înainte la distrugere.

Bazându-se pe ce i-a spus Davids, Nina crede că așa este, că Oamenii de paie s-au convins singuri că sunt cei mai buni vânători-culegători, că averea lor se datorează „purității” lăuntrice și nu destinului, că vor ieși victorioși în orice

condiții. Nu știu ce să zic. E o problemă pe care deocamdată n-o pot discuta cu nimeni.

Coletul a fost trimis la hotelul meu din Los Angeles la o zi după ce Sarah Becker s-a întors acasă. Era de la fratele meu. Nu știu cum m-a găsit. O oră mai târziu, am ieșit din hotel și de-atunci nu m-am oprit.

Mesajul era sub forma unei casete video. Prima parte fusese înregistrată după întâlnirea noastră. Era evident foarte nervos, însă era la fel de limpede că nu renunțase la speranța unei reîntâlniri. Mi-a povestit despre anii pe care nu-i trăiserăm împreună. Cum a fost găsit pe străzile din San Francisco, un băiețel fără niciun semn de identificare cu excepția unui nume cusut pe hăinuță. Despre familiile adoptive, despre prima crimă – o perioadă pe care nu mi-a descris-o în detaliu. Despre activitatea lui de intermediar pentru milionari și sociopați, despre descoperirea unei legături între angajatori și trecutul lui, despre acceptarea lui într-un grup secret și primul triumf, în 1991, într-un McDonald's dintr-un orășel din Pennsylvania. Despre începerea propriilor lui experimente de evoluție accelerată prin intermediul violenței și abuzului, despre planul de a-și crește o mireasă pură și a crea împreună cu ea o rasă non-virală. Un plan despre care mi-a vorbit cu o emoție ce semăna neplăcut de mult cu iubirea.

Restul casetei este greu de descris. E ceva foarte neliniștitor în privința ei, și nu numai datorită conținutului sau a implicațiilor existenței sale. Văzând un bărbat identic cu mine în pozițiile acelea și făcând lucrurile acelea, parcă aș avea acces la o lume onirică întunecată, un spațiu în care ceea ce cred că sunt este negat și în care devin omul care sper să nu fiu. Tot ceea ce eu și Bobby văzuserăm erau imagini defocalizate filmate de departe. Omul Drept – sau Paul, cum cred că ar trebui să-i spun – se asigurase că exista o înregistrare perfectă a participării sale la fiecare dintre evenimentele acelea. Înregistrare făcută de el însuși. În timp ce stătea în picioare, zâmbind, în parcări cuprinse de flăcări, în timp ce desfășura cabluri și plasa bombe, în timp ce înarma atentatori sinucigași în camere întunecate din America, Anglia și Europa. În timp ce stătea pe vine, gol, deasupra cadavrelor eviscerate ale copiilor dispăruți. În timp ce mânca ceva.

Așadar, scene cu mine făcând toate astea. Cu mine în vârful unei impunătoare piramide a vinovăției. O jumătate de oră de dovezi.

Nici măcar caseta pe care mi-a trimis-o nu-mi este de folos. Nu pot merge la nimeni cu ea, și nu numai pentru că acum poliția din Dyersburg și probabil din întregul stat Montana s-au adăugat pe lista de persoane și instituții pe care trebuie să le

evit. Caseta nu face altceva decât să mă implice. Nu există niciun document care să arate că am un frate geamăn. Nu există niciun document care să-mi dovedească existența, cu excepția imaginilor de pe casetă și din mintea mea.

Înainte să coborâm din mașină în Santa Monica, Sarah Becker s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit ceva:

— Trebuie s-o faci. Numai tu îl poți ucide pe Nokkon Wud.

Are dreptate. Nu pot să fac decât ce vrea el să fac. Nu pot decât să merg pe urmele lui.

•

Între timp, în vreme ce adun kilometri, ascult voci din trecut și mă gândesc la tot ce-a fost făcut pentru binele meu și la iubirea care mi-a fost oferită. Nu cunosc răspunsul la întrebarea cine am devenit și poate că nu-l voi cunoaște niciodată, dar măcar știu că nu e atât de rău pe cât ar fi putut să fie. Biletul pe care mi l-a lăsat tata, cel în care-mi spunea că nu sunt morți, rămâne adevărat într-un fel la care el nu s-a gândit niciodată. Vor trăi atât timp cât voi trăi și eu. Îmi doresc să-i fi cunoscut mai bine, dar, ca în cazul tuturor dorințelor de felul acesta, esența problemei nu este, că ar fi venit prea târziu, ci că niciodată n-ar fi fost prea devreme.

Imaginea lor pe care mi-o amintesc cel mai bine este cea pe care am văzut-o pe ecranul unui televizor. Un bărbat și o femeie, amândoi tineri, amândoi cu câte un tac în mână, stând cu spatele la obiectiv și ținându-se pe după mijloc. Când se întorc, surâsul tatei, degetul lui mijlociu ridicat spre obiectiv și mama scoțând limba.

Și, mai târziu, cum a dansat.

MICHAEL
MARSHALL
oamenii
de paie
HUMANITAS
fiction
virtual project

mastica

[1] Cămara mătușicii. (N. tr.).

[2] Amestec de whisky și bere. (N. tr.).

[3] Actriță americană, celebră în principal pentru rolurile jucate în anii ’80 în filme pentru adolescenți. (N. tr.).

[4] Martha Stewart (n. 1941), magnat al presei americane, scriitoare și realizatoare de emisiuni de mare succes, o autoritate în domeniul stilului de viață și al confortului domestic. (N. tr.).

[5] Expresii din argoul britanicilor; prima are semnificația „excelent, clasa-ntâi”, a doua denotă surprinderea (o alterare a formulei *God blind me* - Dumnezeu să-mi ia lumina ochilor - dacă mint). (N. tr.).

[6] Jackson Pollock (1919-1956) - artist american, conducătorul mișcării expresioniste în pictura abstractă. (N. tr.).

[7] The Upright Man, în original; *Homo Erectus* în antropologie sau „om fără prihană” în Biblie; ambele sensuri își găsesc acoperire aici. (N. tr.).

[8] Termen depreciativ folosit pentru femeile amerindiene, mai ales pentru soții. (N. tr.).

[9] După Ned Ludd, muncitor englez care se presupune că a distrus mașinile de țesut în jurul anului 1779, portdrapelul mișcării anti-industriale din Anglia secolului al XIX-lea. (N. tr.).

[10] Formă alterată a lui *knock on wood* – „bate în lemn” (engl.). (N. tr.).

[11] În mitologie, sala în care Odin primea sufletele eroilor căzuți pe câmpul de luptă (*The Halls* – Sălile). (N. tr.).

[12] Frank Lloyd Wright (1869-1959) – arhitect american al cărui stil original, având la bază forme naturale, a avut o mare influență asupra mișcării moderniste în arhitectură. (N. tr.).

[13] Leneșul, trântorul. (N. tr.).

Table of Contents

PARTEA I
1
2
3
4
5
6
7
PARTEA A II-A
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
PARTEA A III-A
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

Table of Contents

PARTEA I 12
1 13
2 22
3 31
4 39
5 52
6 61
7 72
PARTEA A II-A 74
8 75
9 87
10 94
11 103
12 109
13 120
14 128
15 142
16 152
17 158
18 164
19 166
20 174
21 181
PARTEA A III-A 193
22 194
23 197
24 200
25 206
26 214
27 218

28	226
29	229
30	237
31	240
32	251
33	260
34	270
35	280